

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

af Forfatteren til "Livsbilleder" o.s.v. [Athalia Schwartz].

Titel | Title:

Cornelia : Roman

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : C. A. Reitzel, 1862

Fysiske størrelse | Physical extent:

480 s.

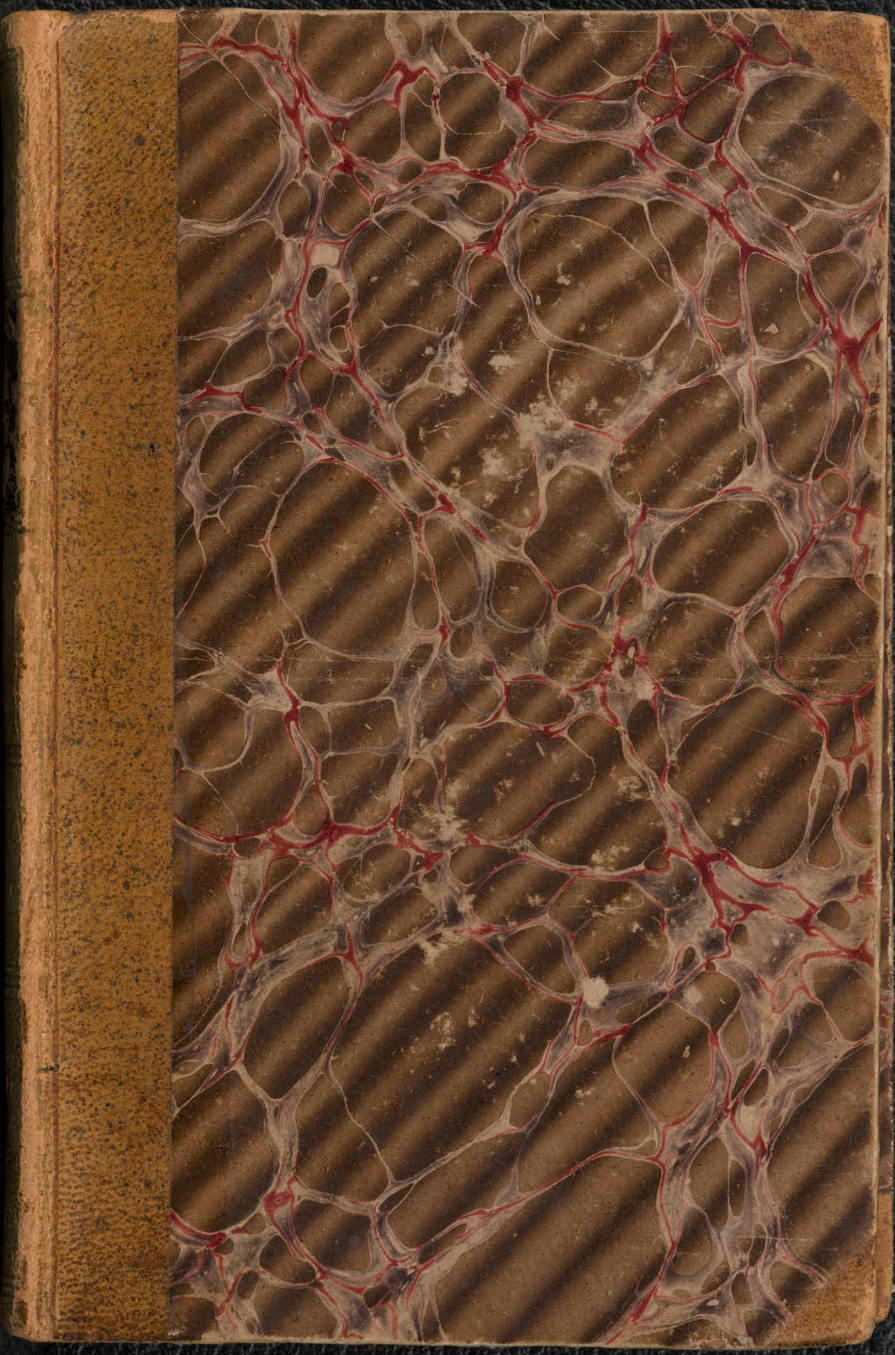
DK

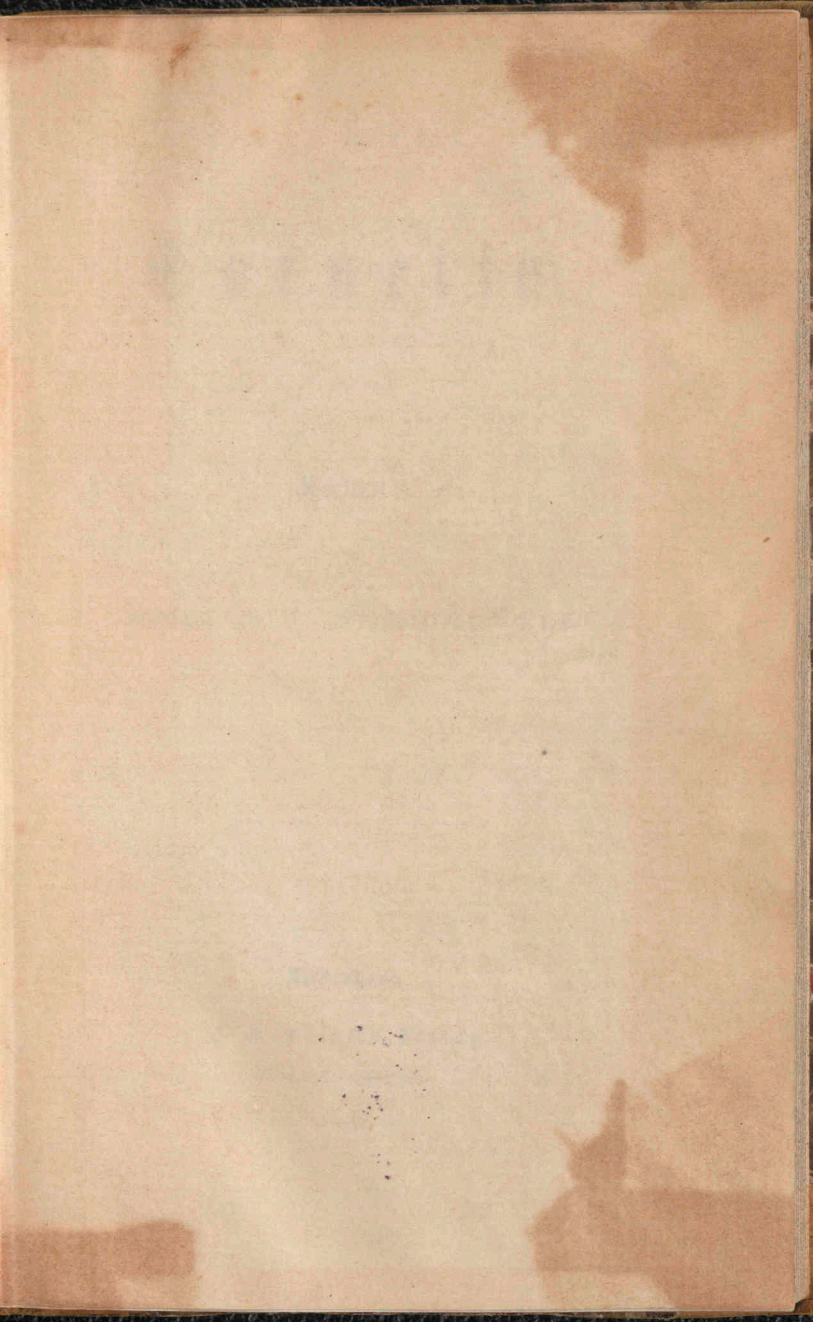
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

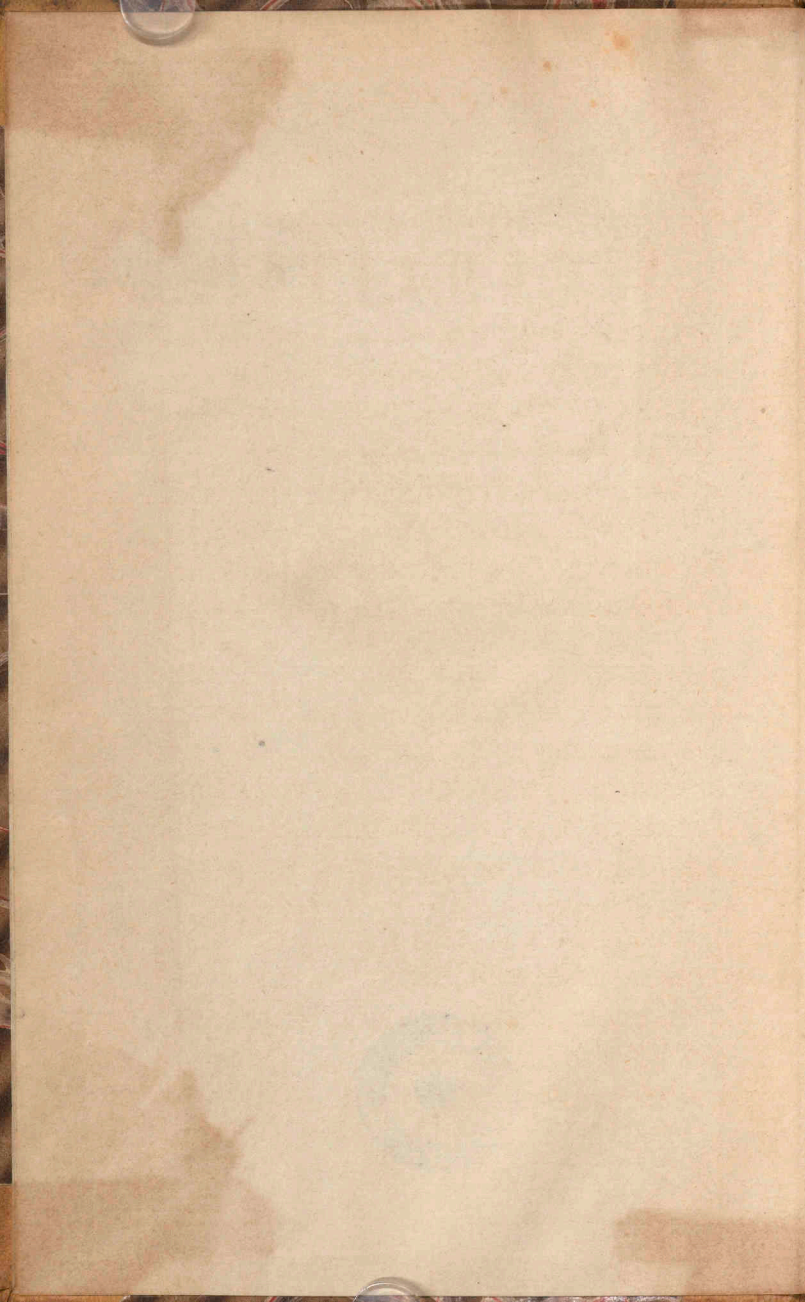
UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Athalia Schunert.

Cornelia.

~~~~~
Roman

af

Forfatteren til „Livsbilleder“ o. s. v.

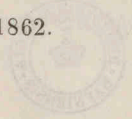

Kjøbenhavn.

C. A. Reihels Forlag.

Louis Kleins Bogtrykkeri.

1862.

De l'histoire

de la

de la

de la

de la

Jeg var et taust, indesluttet Barn. Jeg seer mig selv sidde i mine Forældres Dagligstue ved mit lille Bord, med de opslagne Bøger foran mig, alene i Ordets egentligste Forstand. Alt, hvad der foregik udenfor mig, mine Forældres Tale, mine Sødscendes Veg, var noget Udvortes, Noget, der ikke vedkom mig, Noget, der gled forbi, uden at optage mig som Deeltager; det, der foregik i mit Indre, var det eneste Virkelige, det Eneste, jeg tydeligt erindrer. Denne min Sjælstilstand stod i et særegent Forhold til det ydre Liv; jo blidere og usikkrere dette var i sin Optræden, jo svagere blev Adskillelsen mellem dette og mit indre Liv; jo skarpere og jo mere indtrængende det ydre Liv optraadte, jo stærkere adskilte mit Sjæleliv sig fra det, og trak sig tilbage i sig selv.

Et Barn er et lidet Menneske — hvor lidt paaagtes denne alvorlige Sandhed. Som om der i et Barn ikke gittrede de samme Strengte, men blot finere,

uendelig mere modtagelige for Indtryk! Hengivenheden, Omheden, Stoltgheden og Wren angive der de samme Toner, og det maaskee saa meget mere gennemtrængende, som de ikke mildnes og modereres af Eftertankens og Overblikkets No, og dog anslaaes de saa ofte skaansjellost af haarde og hensynsløse Hænder. Jeg har tidt seet ældre Mennesker, for hvem Livets Midte var sjunken hen i Dunkelhed, endnu erindre selv smaae, ubetydelige Episoder fra deres Barndom, og hvorfor? Fordi denne Tids Hændelser havde efterladt uudslettelige Spor i deres Erindring, der dengang endnu var som en blank Table, der først skulde beskrives, og hvor hvert Træk fremtraadte saameget tydeligere. Betragter jeg min egen Barndom, da veed jeg, at ingen Tid i mit Liv var rigere paa Smerter, Skuffelser og Lidelser, og dog var det en forholdsvis glad og usorsthyret Barndom.

Mine Forældre hørte til den høiere Middelstand; de havde arbeidet sig op, de havde naaet en jevn Velstand og en høiere Embedsrang; men uheldigvis jo mere de naaede op til det Maal, de havde efterstræbt, jo forskjelligere bleve de i deres Anskuelser om den Maade, hvorpaa det skulde nydes. Min Fader følte sin Mangel paa finere, selskabelig Dannelse,

og blev helst ved sine Forretninger; søgte han Fornøielser, var det de offentlige, som kunne nydes uden Anstrengelse, eller et Spilleparti med nogle gode Venner; min Moder havde Lust til at vise sig, hun var forfængelig, og netop denne Feil berøvede hende en stor Deel af den Fornøielse, hun ellers kunde have. Ikke fordi hun jo ansaae sig selv for meget mønsterværdig og meget misundelsesværdig, og var tilbøielig til at see Beundring og Misundelse der, hvor allerede mit barnlige Blik saae, at hun skuffede sig, og snarere gav sig til Priis for hemmelig Spot; men ifølge en ikke ualmindelig Selvmodsigelse søgte hun sig en Kreds, der kunde see op til hende. Den dannende og forfinende Indflydelse, som det ædlere Menneske søger i sin Omgangskreds, laae udenfor hendes Næse, tvertimod var Enhver, til hvem hun nødvendigviis maatte see op, en besværlig Gæst for hende, og hun søgte saavidt muligt at unddrage sig en saadan Omgang. Men hvo, der forstod at smigre hendes Forfængelighed og indbilde hende, at hun stod paa et overordnet Standpunct i Samfundet, var vis paa hendes gode Omdømme og paa den selvtilfredse Belvillie, som hun da holdt af at udvise. Hendes Omgang blev derved noget afvejlende; thi Veninderne

vilde ikke altid see op og beundre; de lode sig gribe i smaae Udskielser, hvori de enten beundrede sig selv eller Andre, og da var Omgangen forbi. Min Moder opdagede da, at hun havde taget feil af dem, enten af deres Forstand eller deres Venskab, og hun søgte da nye Venner. Forsængeligheden har sjelden nogen heldbringende Virkning paa svage Characterer; det havde været godt for min Moder, om hun aldrig havde arbeidet sig ud af de dunkle, ofte trange Aar, hvori hun henlevede den første Deel af sit Ægteskab, da hun endnu var optaget af huuslig Travlhed og huuslige Sorger for Udkommet. Jeg holder meest af at erindre hende i hendes tarvelige, tærnede Aaabe og simple, hjemmehede Hat, naar hun i Aftenskumringen, for at gjøre os Børn en Fornøielse, gif en lille Tour med os paa Gaderne eller paa Volden; dengang var jeg endnu for lille til at see hendes Feil, og nød endnu den Glæde at have en Moder.

Jeg var i mit sextende Aar intet smukt Barn; jeg var spinkel af Lemmer, min Ansigtssfarve var blegguul, mit Blik nedslagent og indadvendt. Den ungdommelige Ynde havde endnu ikke begyndt at udvikle sig hos mig; jeg følte det, og var derfor forlegen med min Person. Maaskee funde et skarptseende Blik

have fundet Sporene til den Skjønhed, der udvifler sig, naar Kinderne blive røde og Huden hvid, og naar det mørke Die opfyldes af en lidensfabelig Sjæls Straaleblif. Jeg taler nu om mig selv som om en anden Person, som jeg engang har kjendt og faaet Godhed for, og som det derfor glæder mig at høre rose. Dengang hørte jeg ofte min Moder sige: „Ja, Cornelia bliver nu styg, kunde hun blot lære Noget —“ og da kom Modsætningen: „Men, Laura, det vil blive en Skjønhed, hun vil gjøre sin Lykke.“ Dette henvendte min Moders Kjærlighed paa min yngre Søster, og uden just at lide nogen Overlast, følte jeg stille og dybt, at jeg blev tilfidesat. Hvad det ydre Fortrin var for min Søster, var det indre for min ældre Broder Leonard; han var et godmodigt, føieligt, svagt Gemyt, ikke tilbøielig til at see Feil hos Andre, og let til at undskyldte dem, han saae. Han elskede min Moder varmt, og forstod at smigre hende paa en vis barnlig Maade, og hun sluttede sig derfor nærmere til ham. Det var ikke saaledes med mig. Allerede tidlig udviklede sig hos mig en skjult Opposition mod min Moders Tænke- og Handlemaade; jeg misbilligede og fordømte, uden at gjøre mig selv Regnskab derfor, og skjøndt dette

meget sjældent stete med Ord eller Miner, anede min Moder dog denne forborgne Modsigelse hos mig, og jeg gjaldt hos hende for et uelskværdigt, ufjærligt Barn. Og dog elskede jeg hende, men næsten med en medlidende Smerte; naar hun gif ud, tænkte jeg med Beemod paa, om hun ogsaa havde det godt, om hun morede sig, og forestillede jeg mig, at der mødte hende en af de Krænkelser, der ofte hjemsøgte hende, eller saae jeg, at nogen Fremmed dømte ilde om hende, da blev jeg inderlig bedrøvet. Ofte, ofte, naar hun var fraværende, blot i den anden Stue, følte jeg en usigelig Godhed for hende; men kom hun da ind, forstyrredes min heftigt opvakte Følelse af hendes Nærværelse, der var en Blanding af Godmodighed, Selvfjærlighed og Heflighed, og jeg traf mig tilbage til mig selv, bittært skuffet, men dog bestandig søgende Grunden til denne Skuffelse hos mig selv. Min Fader var for mig en ligegyldig Skikkelse i Huset; min Moder, der gjerne selv vilde indtage den første Plads overalt, omtalte ham med overlegen, næsten medlidende Ringagt, og det vilde ikke være faldet noget af hans Børn ind hos ham at søge Støtte og Deeltagelse. Kun ved en enkelt Leilighed, naar min Moder ønskede Midler til en større Udgift, sendte hun eet af sine

Børn til ham for at udvirke Tilladelsen; men da jeg i Reglen ikke tog Deel i de fortrolige Underholdninger om slige Sager, blev jeg ei heller anmodet om at gjøre saadanne Skridt. Jeg kan altsaa med Sandhed sige, at jeg havde ingen Moder, og dog var der Intet, hvortil jeg trængte saameget. Jeg var et i høi Grad baade flint- og ømtfølsende Barn, der let skræmmedes tilbage fra enhver oprigtig Udgydelse, og i hvis Bæsen der fandtes en levende Tørst efter Kjærlighed. Det laae ikke i min Moders Natur at føle denne Trang hos mig, og at komme den imøde; maaskee vilde nogle flere moderlige Kjærtegn, nogen større Hjertets Varme fra hendes Side have mildnet og dæmpet de overstrømmende Omhedsfølelser hos mig, og have bevaret dem for den overvældende Beruøsning, der i en senere Alder bedaarede mig, naar Fremmedes Omhed smigrede mit kjærlighedsfulde Bæsen, ja, jeg fristes kun altfor gjerne til at søge Spiren til mit Livs Bildfarelser i hiin kolde Barndomstid og i hiin ligegyldige Overladen til mig selv. Der udviklede sig tidligt et rigt, aandeligt Liv i mig; rigtigt ledet vilde det være blevet mig til Belsignelse; en Moders Die vilde have fulgt og lettet Gjæringen af de stridende Kræfter, der rørte sig i

mig, hun vilde have fjølnet og dæmpet den lidensskabelige Hestighed, hvormed jeg higede efter Livet, og som nu vel laae skjult og tilbagetrængt, men ikke uvirksom; hun vilde have forhindret den altfor tidlige Grublen over Tilværelsen, som fyldte mit unge Hoved med Tanker, der ofte tumlede sig i kvalfuld Uro; men jeg var overladt til mig selv i sørgelig Gensommelighed. Medens jeg saaledes levede alene med mig selv, fik jeg tidt Bebreidelser for Egegyldighed og Dorstighed; jeg luskede da mere og mere mine Øren for ethvert Kald fra Livet, og traf mig dybere tilbage i mig selv.

Der gaves i min nærmeste Omgivelse to Personer, der fik en høist forskjellig Indflydelse paa mit Liv, men den Ene langt tidligere end den Anden. Midt i min Moders ofte urolige Huusholdning fandtes der en Cremitbolig, hvor denne Uro, denne støiende Dygtighed og ofte utidige Benden op og ned paa Alting, der var uadskillelig fra min Moder, kun undtagelsesviis trængte hen. Til denne Cremitbolig steg man op af Trappen, gik henad en mørk Gang paa Loftet, og kom da til et stort, lyst Qvistværelse med en vid Udsigt. Der boede Tante Abele. Det var min Faders Søster. Saalangt jeg kan huske tilbage

i Tiden, sad Tante Abele ved sit lille Bindue, med den fine, krusede Kappe om de blege, sygelige Træk, indhyllet i et stort Schawl, og spæde slittigt med de magre, hvide Hænder. Hun laae altid lænet tilbage i Stolen, og maatte flyttes fra denne til Sengen og fra Sengen til Stolen ved Andres Bistand; thi fra hendes Barndom af havde hun lidt af en Lamhed i det ene Been, der forhindrede hende i at gaae. Allerede dengang troede man ikke, at hun vilde overleve de lange og smertelige Lidelser, som Værgernes Forsøg paa at hæve Sygdommen forvoldte hende, og endnu bestandig fra Aar til Aar blev Tante Abeles Død og Bortgang anseet for noget Udebliveligt; men Aarene gik, og hun blev roligt siddende i sin lille Stue. Sit underlige Navn havde hun faaet efter en Gudsfader, Abel, der havde testamenteret hende en lille Sum Penge. Denne havde hun forvandlet til en Livrente, der gik over i min Moders Hænder paa en lille, ubetydelig Ræst nær, som hun havde forbeholdt sig selv. Svortil denne anvendtes, var en Hemmelighed; thi Tante Abele kjøbte aldrig Klæder; kun een eneste Gang har jeg oplevet den Begivenhed, at hun fik sig en ny Kjole, og da talte Huset ogsaa i hele fjorten Dage om Tantes nye Kjole, og dog var

hun altid net og ordentlig, skjøndt yderlig simpel. Hendes eneste Luxus var de fine, hvide Kapper, som hun selv forfærdigede, og selv med dem gjorde hun ikke min Moder meget Bryderi; thi hun bar dem længe, uden at krølle eller smudske dem. Bistnok havde Tante Abele sine endnu fattigere, som hun understøttede af sin Fattigdom; men det skete i al Hemmelighed, og min Moder vilde neppe have syntes om denne Goddædighed. Jeg troer nok, at hun halvt om halvt mistænkte Tante for at lægge nogle Smaaskillinger hen, og ved de store Reengjøringer, da den Syge blev baaret ned i vore Bærelser for en kort Tid, saae jeg ofte min Moder med en undersøgende Mine banke paa gamle Stolesæder, og fige ind i Sprækker i Panelet, uden at den frugtesløse Søgen berøvede hende nogle af de Forhaabninger, hun nærrede om, engang ved Tante Abeles Død at finde en Skat skjult etsteds.

Som ganske lille holdt jeg ikke af Tantes Eremitbolig; jeg var oftere blevet sendt derop for at være i Sikkerhed, naar min Moder gik ud, og da hverken jeg eller mine Sødskende vilde have rovet at forstyrre den lille Stues Ro og Orden med Stoi eller Leg, fjedede jeg mig hjerteligt, og var glad ved at slippe

ned igjen. Da jeg blev noget ældre, havde jeg nok Lyst til at gjøre mig nyttig for Tante, jeg sprang gjerne op og ned med hvad hun behøvede, og begyndte at føle, at her levedes et andet Liv end nede i vor livligere Huusholdning. Det faldt mig ikke ind at ynke hende, skjøndt hun sad indesparret for bestandig i sin Stue, og aldrig uden fremmed Hjælp kunde bevæge sig om paa disse snævre Enemærker; der var noget vist Stille, Høitideligt i dette censformige Liv udenfor Verdens Tummel, der tidt lod mig tænke, at det altid var Søndag hos Tante Abele. Det var ikke fordi der manglede paa Besøg hos hende; thi hvorvel hun ikke havde Leilighed til at gjøre nye Bekjendtskaber, holdt de gamle Venner desfaftere ved hende, og det vilde have været en Uresjag for dem at forsømme de regelmæssige Besøg hos den Bærbrudne. Af mine Forældres Bekjendte var der kun een Gæste, der besøgte Quistkamret, det var een af de mangeaarige Deeltagere i min Faders Spilleparti, en gammelagtig, tør og taus Person, Professor Lenz. Han var høj og mager, og gik med Hovedet og Skuldrene noget foroverbøiede, som om han søgte Noget, og han løftede sjelden Ansigtet saameget iveiret, at han saae ligeud for sig. Jeg vil ikke kalde

ham alvorlig, fordi jeg med Alvor forbinder noget Godt, Edelt og Behageligt; snarere vil jeg kalde ham tør og indesluttet, om ikke tvær; thi han smilede sjelden, og hans Smil var tvært og ligesom afnødt ham. Min Moder sagde som et Slags Undskyldning for hans tause Væsen, at han var meget lærd; min Fader bemærkede da kun, at han spillede godt Kort. I nogen Samtale indlod han sig aldrig nede i vore Bærelser, han lod det være nok med at forhøre sig om Fruens Befindende og at takke hende for Mad. Han var gift; men hans Kone fulgte aldrig ud med ham, og man sagde, at han var ikke godt gift.

Da jeg var mellem ti og tolv Aar, begyndte jeg at faae Smag for Tante Abeles Bærelse; der stod en stor Bænestol ved Kaffelevnen, i den fordybede jeg min lille Skikkelse, og lod mine phantastiske Tanker vandre om i det lave Bærelse. De dandsede om med Ildens Gjenskin paa Bæggen, de flokkede sig paa Skyerne udenfor Vinduet, og trak uendelige Traade ud med Tante Abeles travle Fingre. Det syntes mig, at jeg der havde taget Afsted med hele den urolige Garden underneden, og sad som en lille, fortryllet Prindsesse i et eensomt Taarn. Undertiden spurgte vel Tante Abele: „Hvad tænker Du paa,

Barn?" Men svarede jeg da, som Born pleie: „Paa Ingenting, Tante," gjorde hun ingen videre Bemærkning.

En saadan Eftermiddag, da jeg sad stille og glemt i min Krog, blev jeg Vidne til een af Professorens Visiter hos min Tante, og forundrede mig over at høre den tause Mand tale længe og sammenhængende. Det er rigtignok sandt, at Samtalen fra hans Side mere var et Foredrag, hvori han vel tog Hensyn til Tantes Svar, for at gjendrive dem, men dog kun paa en saadan Maade, som han vilde taget Notits af en tilfældig Bemærkning i en Bog. Hans Tale egnede sig langt fra ikke til at opvække et Barns Interesse, og jeg hørte kun af og til nogle Ord, fremslæbte af hans noget kjedsommelige Stemme, der frydsede mine egne Tanker, indtil Samtalen pludselig tog en Vending, der opvakte Deeltagelse hos mig, ja, endog Hjertebanken, skjøndt jeg neppe dengang forstod den i dens Heelhed.

„Hvorfor skulde det være umuligt," sagde Professoren, talende for Tante Abele, men dog meest for sig selv, „at et Menneskes Organisme skulde kunne vænnes til at reflectere bestemte, usynlige, for ikke at bruge det gjængse Udtryk, aandelige Bevægelser i den

usynlige Verden om os? Ligesaa lidt som man i vor Tid tør benægte Dampkraftens Virkninger, ligesaa urimelige fandt man dem for hundrede Aar siden, og man burde nu snart komme til den simple Erfaringsætning, at Intet er urimeligt. Bort Væsen optager som et Speil villigt alle de ydre Phænomener i Verden, hvorfor skulde det i Sandhed complicerede Maskineri, hvoraf et Menneske bestaaer, ikke kunne vende dette Speil mod de usynlige Stoffer i Tilværelsen, og gjenspeile disse? Naar jeg vender et Speil mod en Væg, da afspeiler det Intet, vender jeg det mod Gaden, da optager det hele det brogede Liv paa denne; fremturer jeg i den Anskuelse, at der Intet er at opdage i den usynlige Verden, da holder jeg mit Speil mod Væggen, og seer heller Intet."

"Men hvad forstaaer Professorens ved den usynlige Verden?" spurgte Tante roligt.

"Omtrent hvad De, min kjære Veninde, forstaaer ved den aandelige," svarede han, og gjorde et Forsøg paa at see paa hende; "De veed, at jeg ikke troer paa nogen Forskjellighed mellem den saakaldte materielle Verden og den aandelige; iffun den større Fiinhed i Stoffet gjør Forskjellen, og den ene er hverken mere eller mindre forgjængelig eller uforgjænge-

lig end den anden; thi begge befinde sig i en evig
 Vexlen, og deri bestaaer deres Evighed og deres Un-
 delighed. Ved en Skjærpelse af vore Sandser, der
 enten kunde tænkes bevirket ved Studier, ved Gen-
 somhed eller andre luttrende Midler, maatte vi blive
 istand til at iagttage de Phænomener, der foregaae
 i hiin ubekjendte Verden om os. En saadan Luttring
 antager jeg foregaaet med Swedenborg; thi selv om
 vi vilde antage de positive Beviser paa hans Om-
 gang med den usynlige Tilværelse, der i forskjellige
 Anecdoter berettes os, for opdigtede, bliver dog den
 engang antagne og til os bevarede Mening om denne
 sjældne Egenskab hos ham et Factum, der for Tæn-
 keren maa være fyldestgørende; thi for at en saadan
 Mening kan danne sig, maa Samtiden have hævet
 ham over al Tvivl om Galskab eller Bedrageri.
 Hvad der tillige affrækker os fra at trænge ind i
 hine Regioner, er en vis Frygt for det Uvante, og
 det er ganske vist, at naar jeg ved lang Gensomhed
 og Grublen over denne Materie ligesom har følt mig
 særlig disponeret til at vente et Syn fra hiin Ver-
 den, saa har jeg tillige følt en besynderlig Tisnen,
 for ikke at kalde det Gru, som jeg ofte har maattet
 berolige med den efter min Mening dog absurde Fore-

stilling, at et saadant Syn var umuligt. Jeg antager dog, at naar engang det første Indtryk var overstaaet, vilde Samkvemmet med det Usædvanlige blive sædvanligt, og tabe hiin imponerende Virkning."

"Men, gode Hr. Professor," sagde Tante Abele, og saae op fra sit Arbejde, "skulde vi da uafvidende maaſkee spille en Rolle i Deres usynlige Verden? Thi kunne vi trænge os ind i den, hvormeget lettere maa det da ikke falde den at blande sig i vor?"

"Ja, ganske rigtigt," sagde Professoren; "jeg har ogsaa grublet over, hvorvidt der i vor Tilværelse viser sig Spor af en saadan Indgriben, og jeg har ofte spurgt mig selv, om ikke det, vi kalde Tilfælde eller guddommeligt Forsyn, alt efter vor forskjellige individuelle Retning, maaſkee er Sporene af en saadan Indflydelse. Jeg vil gaae videre, og spørge, om ikke det saakaldte Dobbeltgjængeri er en Reflection af vort eget Speilbillede i hine Regioner, hvor vi maaſkee bestjæftige os mere, end vi selv troe. Man siger for et gammelt Ord, at hvo der har Mod til i en eenſom Stue, fjernt fra Andre, at kalde tre Gange paa sig selv ved sit fulde Navn, vil gaae sig selv at see, eller maaſkee med andre Ord kalde sig selv frem fra den ene Green af sin dobbelte Tilværelse. Og kunne

vi ubevidst vandre i den, maatte det visseelig ogsaa kunne lykkes os at vandre der med fuld Bevidsthed."

Tante Abele rystede sagte paa Hovedet. „Og trods Deres Bestræbelser," sagde hun ligesom med en mild Bebreidelse, „har De dog aldrig haft noget Syn?"

„Nei," svarede han efter nogen Overveielse, „intet, som jeg med Sikkerhed kunde kalde et saadant, hvilket jeg ogsaa maa tilskrive den uheldige Omstændighed, at jeg sjelden er i stand til at vente et saadant med den fornødne Ro. Naar jeg forekommer mig selv velpræpareret, og finder mig selv i en Sindsstemning, hvori jeg kunde vente at opløstes i en høiere Tilværelse, saa indfinder sig denne Uro, denne Uhyggelighed, der driver mig til at tilintetgjøre mit eget Værf."

Min Tante saae paa ham med Deeltagelse, og lagde sin Haand paa hans.

„Taf De Gud for denne Advarsel, gode Ven," sagde hun venligt, „forsøg ikke paa at experimentere med Deres eget Væsen, men hold dets gaadefulde Sider hellige. Det har Ingen gavnnet at fordybe sig i Grublerier."

„Og naar jeg nu betragter dette som en Viden-

skab," sagde han alvorligt, „vilde De da have, at jeg af Hensyn til mig selv skulde opgive Studiet, fordi det kunde være farligt? Vilde De raade Ungdommen fra at studere, fordi Studeringen ofte suger den sunde Marv ud af dens Been, og jeg, den modne Mand, skulde opgive det? Nei, nei!"

„Gives der da ikke bedre Studier, der kunne nytte Menneskeheden?" spurgte Tante Abele; men han hørte ikke paa hende.

„Seer De," sagde han grublende, „jeg har troet i Dem at kunne finde en Medarbejder. Deres Sygdom, der bevarer Dem for hiin altopslugende Deeltagelse i Verdens Liv, Deres Alder, Deres qvindelige Skarphed i Følelsen, ja, selv Deres eensomme Opholdssted, Alt gjør Dem fortrinlig egnet til at anfille Jagttagelser ligesom jeg, og vort fælleds Udbytte vilde da tjene til at forøge, sammenligne og befæste vore Erfaringer. Det vilde da glæde mig at komme og høre Deres Meddelelser, og maaskee jeg ved Deres Hjælp kunde overvinde hiin Sky, der forstyrrer mig, naar jeg troer at have naaet Maalet."

Tante Abeles klare, blaae Dine hvilede et Dieblif paa ham.

„Nei, gode Venz," sagde hun, „lad De mig

vente med at gjøre flige Erfaringer til den Tid, der ikke kan være langt borte. Naar man har ført det Liv, jeg har ført, saa have Tanterne vendt sig andesteds hen, end derhen, hvor de ville føre Dem, og om jeg ogsaa vilde holde det for blot Overtro, om jeg troede at kunne falde mig selv frem for mig selv, saa vilde jeg dog holde det for formasteligt at gjøre et saadant Forsøg."

Professoren vilde demonstrere; men i det Samme faldt min Tantes Dine paa mig, der sad halvtopreist i Vænestolen, og hørte til med vidtaabne Dine, og med en let Bevægelse gjorde hun ham opmærksom paa mig. Jeg gif derved tabt af Resten af en Samtale, der havde faaet en overordentlig Interesse for mig, og som i lang Tid gjorde mig det til en Slags Bods gjerning at gaae op af Tante Abeles Trappe, naar det skumrede eller var mørkt. Men fra denne Aften af henvendte min Tante ogsaa mere Opmærksomhed paa mig, og jeg vaagnede tidt op af mine Drømmerier ved at see hende betragte mig. Engang da hun saaledes sad, og saa paa mig henover sit Sytøi, som hun sjelden eller aldrig lagde fra sig, medens hun sad oppe, faldt det mig ind at spørge hende: „Troer Du virkelig Tante, at Professor Penz kan faae sig selv at see?"

Min Tante smilede, og svarede: „Nei, Cornelia, og jeg troer ikke heller, at han vilde bryde sig synderlig om at see sig selv. Det kan han jo opnaae ved at tage et Speil for sig.“

„Ja, men han talte om en usynlig Verden —“ sagde jeg noget langsomt.

„Børn kunne ikke forstaae, naar ældre Folk tale figurligt,“ sagde Tante, „Du kan vel nok begribe, at Professor Venz ikke meente en usynlig Verden, Mage til den vi leve i, men en aandelig Verden, der bevæger sig i vore Tanker.“

Nei, det kunde Cornelia ikke begribe, den usynlige Verden med de usynlige Mennesker havde tiltalt hende altfor meget. Tante Abele havde vistnok gjort den samme Bemærkning; thi da jeg igjen satte mig tilrette i min Drømmefrog, sagde hun: „Men, Barn, sæt Dig dog ikke saaledes ledig hen i hele Timer, hvor er Dit Sytøi eller Dit Striftetøi? See paa mig, jeg er aldrig ledig.“

„Det er saa fjedeligt at sye og strikke, Tante!“ svarede jeg, „og det er saa morsomt at sidde og tænke, især naar jeg er oppe hos Dig, hvor der er saa stille.“

Min Tante sagde Intet mere; men at denne

Gjenstand ikke var forsvunden af hendes Grindring, fik jeg snart et Beviis paa.

Der kom en anden Besøgende hos Tante Abele, hvis Ankomst som Professorens langtsfra ikke fængslede mig, men snarere bragte mig til at liste mig bort. Det var en Ungdomsveninde og Skolekammerat af min Tante, en Mamsel Wilders, der nu selv bestyrede et Institut i Byen, og som ikke havde forglemt det gamle Venskab, hvilket var saameget mere mærkværdigt, som hun var høist forskjellig fra min rolige, stille Tante. Mamsel Wilders Moder var kommet til Landet som Frangaise, hun havde ægtet en god, svagelig Mand, der havde ringe Indkomster, og hun havde derfor paa egen Haand oprettet et Institut, der hævede sig til det første i Staden, og i en lang Aarrække bevarede denne Værdighed. Manden døde tidlig, og medens Datteren endnu var Elev i sin Moders Skole, gjorde Tante Abele hendes Bekjendtskab. Tantes lidende Tilstand — hun maatte bæres til og fra Skolen, og kunde ikke selv skifte Plads uden Bistand — bandt hende til den flinke, stærke Pige, der som Bestyrerindens Datter havde særegen Anledning til at tage sig af det svage Barn, og derved opstod et Venskab, der aldrig ganske

jvækkedes. Allerede som Barn paafaldt den store
 Forfjel mig, naar Tante Abele i sin snævre, simple
 Kjole, med den hvide, glatte Kappe, sad ligeoverfor
 den svære, fyldige, myndige Skikkelse i den brusende
 Silkekjole og den prægtige Hat. Ligesaa forffjelligt
 var deres Bæsen; Tante Abeles svage, blide Stemme
 lod næsten ydmygt ved Siden af Mamsjellens lidt
 strigende, med fransk Accent udstyrede Ordstrøm, og
 selv hendes Venlighed havde for mig noget Redtryk-
 kende. De store, graae Dines gennemtrængende,
 stikkende Blik, den brede Overløbe med sit strenge
 Udtryk, det stadfelige Bæsen med de ziirlige, høitide-
 lige Complimenter bibragte mig en uimodstaaelig
 Vyst til at forsvinde. Selv det naadige: »La jolie
 petite fille!«, som engang usforvarende naaede mit
 Dre, idet jeg lukkede Døren efter mig, formaaede
 ikke at forsjone mig med Mamsjellen. Dog anede
 jeg ikke dengang, at der skulde indtræde et nærmere
 Forhold mellem os. Men en Ugeftid efter min
 omtalte Samtale med Tante Abele, meddeelte min
 Moder mig, at Mamsjellen havde tilbudt mig en
 Friplads i sin Skole, en Gunst, vi vel nærmest
 havde Tante Abele at takke for. Min Moder
 meente vel, at det gif jo meget godt som det gif, og

at Forandring egentlig ikke var nødvendig — men — et lidet Skuldertræk hentydede til den stakkels Tante Abeles Lyst til at blande sig i Alting — men det var dog ialtsald ikke værdt at forkaſte Tilbudet. Med mørke Anelser ſteꝑ jeg op til Tantes Bærelſer den første Gang, Mamsellen atter indfandt ſig, og Tanken om et dagligt Samkvem gjorde mig paa ingen Maade mere tilbøielig til at lade mig overbevise om hendes Elſkværdighed. Selv hendes ſtore Venlighed forekom mig at have Noget af Tigerkattens, og hendes protegerende Tone bragte mig til at rødme, uden at jeg ſelv vidſte hvorfor. Hun talte til Tante Abele om ſine vigtige Beſkjæftigelſer, der optog al hendes Tid og al hendes Flid, og vendte eſterhaanden Taler til mig, idet hun udbredte ſig over de ſtore Nydelſer, Kundſkaben forſkaffer os ved at forædle og luttre Sjælen, og ved at gjøre os uafhængige i Livet, og endte med at tilføie, at al Kundſkab og alt Talent havde Intet at betyde for et Fruentimmer, hvis »un maintien posé & agréable« ikke forhoiede deres Værd. Uſeilbarligt forekom der mig i diſſe Ord at være en Hentydning til mig, og for første Gang i mit unge Liv blev jeg forlegen med min Perſon. Dog vilde

det være mig umuligt at gjengive Mamsjellens Tale i dens hele Originalitet, uden at lade den fremtræde paa Fransk, et Sprog, hvori hun især udtrykte sig, og jeg erindrer mig, at enkelte danske Ytringer fra hendes Mund have frapperet mig som noget Overordentligt. Tante Abele lod ret fornøiet, og lagde mig med saae, syndige Ord paa Hjerte, hvor taknemmelig jeg burde vise mig for denne store Begjerning.

Hadde det været Tante Abeles Hensigt med dette Arrangement at uddrive mig af den Phantasieverden, hvori jeg begyndte at dvæle, ved at skyde mig ind i en streng Virkelighed, da lykkedes det ikke ganske. Jeg er nu ældre, og har lært Overbærenhed, og skal ikke nægte det Institut, hvori jeg indtraadte, Anerkjendelse for dets mange, gode Sider, ja, jeg skal endogsaa ikke frakjende den Alvor og Værdighed, hvormed Underviisningen dreves, Prisen for en senere Tids Slaphed; men dets Indflydelse paa mig var langvarig og uheldig. En ny Tid havde netop dengang aabnet sig for Opdragelsen; den gamles Tvang, Haardhed og Særhed var meget for en friere Aand, der dengang vel endnu ikke aldeles var udartet, men der dog alt havde omstøbt det hele

Familieliv. Institutet, hvori jeg blev sat, stod som en endnu ikke ganske forældet Reminiscents fra hiin ældre Tid. Den hele Udvikling skulde og maatte skee gennem visse vedtagne Former, under en ubønhørlig Indpressen i en engang given Aandsretning, hvor enhver selvstændig Arbeiden var en Forbrydelse; enkelte Lærere bragte vel et nyere Element med sig i en humanere Methode; men den Aand, der udgik fra Bestyrerinden selv, gennemtrængte dog det Hele, og paalagde selv disse friere Medarbeidere Tvang. En gammeldags Strengthed, for hvis draconiske Lovbog alle Forseelser vare ligestore, sammenholdt det Hele, og dannede med klosterlig Myndighed en Skranke mod Inderverdenens Ansægtelser, uden at betænke, at den Forskjel, der derved opstod mellem Skolen og Familielivet, gav Skolen Stempleet af et Fængsel, hvor man aandede tungt og hvorfra man gjerne flyede. Det nye Familieliv, der let og hurtigt havde reist sig over det gamle, følte allerede forud de Mangler, der snart vilde undergrave dets tilsyneladende Herlighed, og var ikke utilbøielig til at søge Bistand hos de ældre, fastere Grundsætninger, hvor disse fremtraadte under Skolens Afgide, og Mange, især formuende Folk, sendte deres Døtre i den med

Skolen forbundne Pensionsanstalt, for at de skulde blive lydigere og slittigere. Herved fik den hele Indretning endnu mere et fængselsagtigt, klosterligt Præg.

Jeg var opvoget snarere under ligegyldige end under aarvaagne Dine; mit gode Hoved havde bragt mine forrige Lærere til at rose mig ved den mindre systematiske Underviisning, jeg havde nydt hjemme, i mange Henseender var jeg forud for min Alder, og min Optagelse i Skolen fandt Sted under de bedste Auspicer. Men det var noget ganske Andet at bestaae Optagelsesprøven, end at indordne sig under de stive, tvungne Forhold, hvori jeg nu skulde bevæge mig. Jeg var snarere vænnet til let Opsfattelse end til stadig Flid, og idet jeg fulgte den tilvante Gang, stødte jeg an mod Skolens Fordomme. For første Gang følte jeg tydeligt Uretfærdighedens Bitterhed. Hjemmets milde, rolige Gang havde ikke ladet mig føle nogen Tilfidesættelse eller noget Savn som uretfærdigt, her i disse nye indskrænkede Forhold formaaede jeg ikke at overskue min Stilling; jeg var mig bevidst at have anvendt alle mine Kræfter, som jeg var vant at anvende dem; den strenge, irettesættende Haan, hvormed man her snarere fjernede mig fra en bedre Forstaaelse, end

nærmede mig til den, greb voldsomt ind i min Sjæl. Jeg var et godt Barn, da jeg traadte ind i Skolen; men nogle faae Aar forvandlede min barnlige Føielighed til Trods, og nærrede de første Spirer til et Sindelag, der egenraadigt vilde bestemme sin Bane; mine arbejdende Tanker hyllede sig i Mørke, Ungdommens letvakte Lyst til Døden kom betyngende over mig, og ingen Modstand reiste sig hos mig mod den foragtende Behandling, der vistes mig. Jeg troede paa min egen Slethed, jeg blev ulykkelig, og dog betroede jeg mig ikke til Nogen. Det forekom mig, at en Klage vilde have været en Anklage mod mig selv, og jeg vilde neppe have vidst, til hvem jeg skulde henvende den; thi det var jo Tante Abele, der havde beredt mig denne Skjæbne, og til min Moder faldt det mig aldrig ind at henvende nogen Fortrolighed.

Bel var der en Tredie, der fortrinlig faldte mig sin Yndling, og viste mig en forskjælende Godhed; men ogsaa hun manglede den Alvor og den Fjinhed i Følelsen, der loffer til Fortrolighed. Det var min Moders Søster, Tante Mathilde. Hun havde i mange Aar været Enke efter en Embedsmand, der havde haft en betydelig Privatformue,

som Tante Mathilde nu anvendte til at gjøre sig Livet behageligt. Hun opholdt sig meget ofte udenlands, og havde vænnet sig til dette flygtige Reiselivs sorgløse Behageligheder, saa at hun, som det tidt gaaer slige Reisende, kun betragtede Fædrelandet som et gammelt Klædningsstykke, man tager paa engang imellem, for at gjøre sig det mageligt. Hun havde vistnok ikke nogen stor eller skarpsindig Forstand og ei heller nogen virkelig Dannelse; men hendes Ophold udenlands havde ved Omgang med mange Mennesker og ved en, om end flygtig, Bessuen af mange Gjenstande afflebet de Kanter, der ellers vilde have stødt, og havde givet hende et Præg, der syntes ualmindeligt. Da hun hermed forenede en vis Godmodighed og den solide Egenstabs at kunne føre et Huus, havde hun ogsaa herhjemme en stor Omgangskreds. Hun havde fattet Godhed for mig, og min Moder hentydede ofte til denne Fortjærlighed som Noget, der vilde være fordeelagtigt for min Fremtid. Min Tante var paa mine Begne noget skinsyg paa det Fortrin, min Moder gav min yngre Søster, og søgte at erstatte mig det ved ofte prægtige Gaver, der især bestode i Klædningsstykker; men jeg var endnu ligegyldig for denne Udmærkelse, jeg

vidste som oftest ikke, hvad jeg selv havde paa, og min Tantes Benlighed var mig tidt mere til Plage end til Fornøielse.

Jeg vender nu tilbage til hiin Aften. Jeg sad bøiet over mine Bøger, lænende Armen til Bordet og Hovedet til Armen. Lange Rækker af den macedoniske Konges Bedrifter vandrede forbi mit Øie, uden at naae Tankerne. Ved det andet Bord sad min Moder i ivrig Samtale med min Tante Mathilde, og ved Siden af dem fordybede min Broder Leonard og en af hans Skolekammerater sig i et Spil Schak. Naar mit Blik streifede henover dem, fik jeg et Indtryk af, at de gjorde sig Umage for at see ud som gamle Mænd. Min Søster Laura stod og holdt Garn for min Tante, eller rettere betragtede hende med et fjedjommeligt, utaalmodigt Udtryk; thi under den ivrige Samtale med min Moder glemte min Tante Garnet, og trak kun af og til tankeløst i Traaden. Midt under denne sagte Hviſken naaede mit Navn — Cornelia — mine Øren, strax vakte det ikke videre min Opmærksomhed, men min Tantes paafølgende Øttringer — „altfor stille af sin Alder — for stor Forandring —“ bragte mig uvilkaarligt til at

rødme. Jeg var ikke vant til at være Gjenstanden for Nogens Opmærksomhed hjemme, og det glædede mig, da min Moder heftigt modsagde min Tante.

„Skulde jeg ikke være den Første til at see nogen Forandring hos mine Børn?“ sagde hun fornærmet, „en Moders Dø, skulde jeg mene, er skarpere end nogen Andens; men Du, bedste Mathilde, veed nu ikke, hvordan Du skal fortjæle Cornelia.“

„Gud bevares!“ sagde min Tante, og trak sig hastig tilbage til sit Garn, „jeg mener jo ikke at ville gjøre Dig nogen Bebreidelse. Jeg mener kun, at hun trænger til at komme noget mere ud at more sig, og see blot paa hende, synes Du ikke, hun seer ældre ud end sin Alder. Cornelia!“

Da min Tante kaldte, løftede jeg Hovedet iveiret, og smilede i instinctmæssigt Forsvar af min Sjæls Hemmelighed.

„Af, Du velsignede Barn!“ udbrød min Tante, „see, hvor sød hun er!“ men min Moder, til hvis Principer det hørte, aldrig at lade sine Børn ane, at de vare gode eller smukke, kastede et misbilligende Blik til hende.

„Herregud, Pigen voxer til, og faaer vel ogsaa

nok det at høre," mumlede min Tante misfornøiet,
 og det ikke Usædvanlige, at min Moder og hendes
 Søster indviklede sig i et lille, luunt Kjævleri, der
 først endte, naar Theemaskinen blev bragt ind, var
 paa gode Veie til at udvikle sig, da tillykke en ny
 Person traadte ind, og bragte Alle til at see sig
 om. Det var en ung Pige, hvis Fader tjente i
 samme Departement som min, og som besøgte
 samme Skole som jeg. En almindelig Venlighed
 modtog hende, og jeg har kjendt Gaae, der som hun
 forstod at indtage Alle for sig.

Jeg seer endnu Hermance, som hun var
 dengang, et tro Udkast til hvad hun siden blev.
 Skjøndt endnu ikke udvoget, forenede hun en vis
 barnlig Ynde med den voksne Piges Skjønhed i
 Former; hendes Holdning var midt imellem Beskeden-
 hed og en elstværdig Bevidsthed om sine egne Fortrin;
 sikker i sit Væsen, uden at være fremtrædende, venlig
 og indsmigrende uden Overdrivelse, yndig uden at
 være smuk, saaledes var Hermances indtagende
 Personlighed. Hendes Dines Farve var et grønligt
 Graat; men den milde Ro i hendes Blik lod
 glemme denne Mangel paa Skjønhed, og selv hendes
 forunderlige Flygtighed i Tanke og Tale forekom

mig som et Fortrin, hvor let og lyst var ikke
 Alting hos hende mod hos mig! Da hun havde hilst
 Alle, og havde taget Plads hos mig ved mit lille
 Bord, beholdt hun dog Alles Opmærksomhed; selv
 Leonard reiste sig fra Schafpartiet, og kom hen
 til os. Med drengeagtig Raffhed spurgte han hende,
 hvorlænge hun endnu vilde gaae i Skole, hvilket i
 mine Øren lød som en Fornærmelse mod Hermance,
 men hun svarede let og spøgende, og det varede
 kun kort, inden min Broder følte sig betvungen af
 det Overlegne i hendes Bæsen. Nu var det ham,
 der blev spurgt, og det glædede mig at see ham blive
 mere og mere ærbødig.

Min Tante Mathilde, der gjerne vilde gjøre
 os en Fornøielse, og maaskee endnu tænkte paa,
 hvad hun nylig havde paaftaaet, at jeg trængte til
 Adspredelse, tilbød os at gaae hen og see et Box-
 cabinet, der netop dengang var opstillet paa Kongens
 Nytorv, og det blev bestemt, at min Broder og jeg
 og begge vore Gjæster skulde følges ad. Laura
 gaae suurt, men blev hemmelig trøstet af min Moder
 med Løftet om at komme der en anden Gang.

Vintersneen knittede under vore Fødder, da
 vi rask skred henover Torvet. Leonard og

Hermance gif iforveien, han havde budt hende Armen, og de passiarede muntert. Den tolvaarige Gustav, der ledsagede mig, havde ikke Mod til at optræde som Cavalleer, og jeg var glad ved, at han ikke gjorde det; thi det vilde have sat mig i Forlegenhed. Mine Tanker fulgte desuden med de Forangaaende, og jeg ønskede baade at være Hermance og ikke at være det. Med alle hendes Fortrin syntes det mig dog, at der maatte være noget Tomt i hendes Indre. Saaledes gif det ogsaa, da vi traadte ind i Boxcabinettet, Leonard og Hermance ilede iforveien, besaae Alt hurtigt, og vendte kun tilbage til os, for at spørge om Dette eller Hiint morede os. Gustav svarede stedse høfligt Ja med et Smil paa sit gode, aabne Ansigt; men mig forekom det ikke, at Talen kunde være om Morstab. Det var dog Afpræg af virkelige Mennesker, af de Tanker og Følelser, Tiden havde skrevet paa deres Ansigter, og jeg var snarere gyselig end fornøiet tilmode. Det syntes mig at det var en Slags Profanation, saaledes at bære dem om tilskue med de Træk, de have baaret i levende Live, og som de nu havde Ret til at vide tilintetgjorte i Graven. Jeg var nærved at ønske mig bort; men jeg turde

ikke sige Noget til Leonard eller Hermance, for ikke at blive kaldt barnagtig, og hvad Gustav angaaer, da var han blevet staaende i dybsindig Beundring foran den lille Trommeslager. Da kom vi til en Giirkant, der omringedes tæt af Mennesker, det var et Buur, saae jeg, høiere end Mængden. Jeg var bange for at see hvad det indeholdt, og dog nysgjerrig, og da jeg endelig trængte mig frem, saae jeg, at det var en Afbildning af en berøgtet Giftblanderske den sidste Nat før hendes Død. Massen, sagdes der, var taget over hendes Ansigt samme Nat, og paa Bordet ved Siden af hende laae et beffrevet Papis, der skulde være hendes egenhændige Bekjendelse. Der var gjort Alt for at levendegjøre den skrækkelige Illusion, og jeg stod besynderligt grebet, og læste paa det gule Papis. Dets Indhold erindrer jeg ikke længer; men etsteds var brugt de Ord: „Før jeg træder ind i Evigheden.“ Jeg saae fra dem op paa det fortrukne Ansigt, og alle en saadan Evigheds Rædsler traadte mig nær, og overvældede mit barnlige Sind. „Cornelia! Cornelia!“ lod Leonard's og Hermances lystige Stemmer i mit Ore, og jeg rev mig løs. Hermance

fastede et flygtigt Blik ind i Buret, og udraabte:
 „Hy, hvor hæsligt! lad os gaae!”

Da vi kom udenfor, saae jeg ikke mere Stjernerne over Vintersneen, mine Tanker dvælede ved det skræffelige Billede, der stod klart for min Phantasie. Jeg talte rigtignok med de Andre, da jeg kom hjem, jeg læste mine Lectier sammen med Hermance med Armen om hendes Skulder, som om hendes levende, livsglade Nærværelse kunde berolige mig; men dybt inde i mig rugede Giftblanderssens Mælyn, og betragtede mig med et fortryllet Blik.

Jeg gik iseng, angst og bange for at blive alene med mine Phantasier; jeg forsøgte at sove; men jeg holdtes vaagen af de frygtelige Ord: „Før jeg træder ind i Evigheden;“ de stode malede for mig med store, tydelige Skrifttræk, og jeg satte mig op i Sengen, og jeg forestillede mig, som om det var mig selv, hvorledes det maatte være at henvaage en saadan sidste Nat. Da jeg tilbunds havde tømt denne Tankes Rædsler, gik jeg videre, og jeg begyndte at tænke mig Evigheden, forfærdelig, uendelig, ufattelig af Tanken. Det gik mig som Ronen i Eventyret, jeg maalte og maalte og maalte, og det fik aldrig Ende, og jeg følte, at jeg ligesom hun maatte for-

løses, hvis jeg ikke skulde forgaae ved mit endeløse Arbeide. Mine Tanker søgte min Moder; men at sige hende den egentlige Grund til min Skræk, var mig umuligt; jeg ikke alene sølte, men var mig klart bevidst, at hun vilde udlee mit barnlige Drømmeri, ja, maaskee omtale det spottende Dagen efter. Min Gensomhed faldt frygtelig tung paa mig; men jeg troede, at i Tankens Rige vare alle Menneſker ene, og jeg søgte at hjælpe mig selv. Jeg stod op i Morgengryet, og gik ind i Dagligstuen; jeg besøgte mine Bøger, mine Arbeider, ja, jeg søgte Beroligelse ved at gjennemlæse min franske Stil; jeg saae ud af Vinduet, jeg søgte at gribe og fastholde Virkeligheden, som om en skrækkelig Mare havde redet mig. Mine Anstrengelser lykkedes, jeg blev roligere, og jeg gik tilbage til min Seng, og sov Ungdommens faste, dødlignende Søvn i nogle Timer. Da jeg vaagnede, stod det daglige Liv med sin Gjerning beredt til at modtage mig. Alligevel udslettedes hiin Rats Indtryk ikke saasnart; Giftblanderskens fæle Ansigt traadte vel tilbage i min Erindring; de engang opvakte Tanker om Evigheden bleve tilbage, og arbejdede videre. Jeg gik fra det ene, religiøse Mysterium til det andet; men altid kom jeg tilbage til hiin uende-

lige Maalen af det Uendelige, og ofte svimlede mit Hoved af disse Anstrengelser. For at redde mig ud af denne Aandens Rød, greb jeg uvilkaarligt til Tvivlen; hver Gang Tankestømmens Bande vilde rive mig bort med sig, holdt jeg mig fast ved dette haabløse Anker.

Fordybet i mig selv mærkede jeg knap, at Leonards Opmærksomhed mod Hermance antog en mere vedholdende Character; naar han hørte, at hun vilde besøge os, var han altid hjemme, og skøndt han selv var noget undseelig over det, optraadte han da altid pyntelig friseret og i Stadsklæder. Hans ligefremme Raskhed var forsvunden, han var besæden og tilbageholdende i hendes Nærværelse, og først naar det var paatide at følge hende hjem, nærmede han sig hende med Kjækhed. Naar Hermance og jeg vare alene, spurgte hun mig ofte om Leonard, ja, en Aften gjorde hun mig leende og ligesom spørgende det Spørgsmaal, om Leonard aldrig talte om hende. Jeg svarede forvirret; thi det var aldrig faldet mig ind, at Nogen brød sig om, hvad han sagde, og jeg allermindst.

„Seer Du, Cornelia,“ sagde hun, og lænede sit Hoved til min Skulder; men jeg saae dog hendes smilende Læber, „naar Leonard følger mig hjem

om Aftenen, fortæller han mig bestandig, at han elsker mig. Jeg er bange, Dine Forældre vilde ikke synes om det, naar de hørte det, og hvis det nu virkelig var hans Alvor —

„Leonard forelsket!“ udbrød jeg med store Dine, „o, vær Du rolig, Hermance, han er jo kun en Dreng endnu!“

„Hvor Du er eenfoldig, Cornelia,“ sagde hun, og reiste sig fortørnet, „Leonard er ingen Dreng længer, han er over sexten Aar, og i den Alder kan man godt føle Kjærlighed.“

„Dertil er Leonard altfor barnagtig,“ sagde jeg med Latter, „han forærede rigtignok forleden Dag Gustav sin Top og sine Regler, men han laante dem Dagen efter igjen.“

„Du er selv barnagtig,“ sagde Hermance, hendes Kind blev rød, og jeg saa et Udtryk i hendes Dine, jeg ikke var vant til at see der; „Du burde dog idetmindste kunne forstaae Andres Følelser.“

„Elsker Du da Leonard?“ spurgte jeg noget forknyttet over denne Tilretteviisning.

Hermance slog Dinene ned, og smilede. Hun var smuk saaledes, og dog behagede hun mig ikke i dette Dieblif.

„Nei,“ sagde hun; men i det Samme saae hun op, og sagde med munter Latter: „Rettere sagt, jeg veed det ikke endnu, det vil Tiden vise; men fremsfor Alt, Cornelia, Taushed! Du maa ikke fortælle, hvad jeg har betroet Dig, til Noget.“

Dette lovede jeg gjerne, og jeg glemte snart den hele Hemmelighed. Ligeoverfor de piinlige, alvorlige Tanter, der beskæftigede mig, forekom Leonards barnagtige Kjærlighed mig ubetydelig. Hermance besøgte os bestandig hyppigere, og havde jeg dengang havt mere Opmærksomhed for Andre, end jeg havde, vilde jeg have bemærket, at hun paa en fiin Maade nærede og oppustede Leonards Flamme. Om det var hendes Bærk eller hans, veed jeg ikke; men lidt efter lidt blev det Brug, at Leonard om Aftenen læste Romaner høit for Hermance og mig. Det var blevet Sommer, og vi havde forladt Raffelovns-froen, for at danne en lille, isoleret Gruppe i en Binduesfordybning; Hermance broderede, jeg lænede mig til Bindueskarmen, og hørte drømmende til, og Leonard bestræbte sig for at udføre sin Rolle som Forelæser tilfredsstillende. Hans Stemme, der endnu var i Overgang, vilde ikke lade sig bruge, som han onskede det, og jeg traf ham ikke sjelden øvende sig

i et pathetisk og vellydende Foredrag. Han blev da rød, purrede sig i Haaret, og tog den mindste Bemærkning meget ilde op. Op i Tante Abeles Bærelse kom Hermance høist sjældent; hun havde engang udtalt sin Mening om Tante, at hun vist var „sær,“ og jeg troer just ikke, at hun fandt Naade for Tante Abeles Dine. I en dunkel Bevidsthed herom udtalte jeg heller aldrig hendes Navn for hende, hvorimod min Tante Mathilde fandt, at hun var „den sødeste Pige,“ og glædede sig over, at jeg nød hendes Omgang. Ak! funde vi Mennesker blot engang imellem faae et Glimt af de Begivenheder, der ligge bag Fremtidens Skygge, hvor ofte vilde vi da ikke skamme os over vore Prophetier og Paaastande, ja, selv over vor Travlhed og vor Forudseenhed! Men tillykke for vor Selvtilsfredshed og Indbildsthed er Sløret uigjennemtrængeligt.

I denne Sommer gif Leonard og jeg til Præsten. At hans Stemning langt fra ikke var alvorlig eller gudsfrægtig, er jeg vis paa; thi i denne Tid tog hans Lidenstkaab for Hermance pludselig en saadan Overhaand, at den aldeles forstyrrede hans stille, godmodige Væsen. Hermance var netop blevet confirmeret om Foraaret, og at hun nu folte sig

som den vogne Dame, var fremlysende af hendes hele Væsen. Den stakkels Leonard, der endnu var nødt til at spille en Drengs ydmygende Rolle, kunde ikke finde sig tilrette med det Forkeerte i sin Stilling. Snart søgte han at vinde hende ved en ynkkelig Slavisshed, snart optraadte han med heftige Fordringer; een Dag forfikkrede han at ville tage Livet af sig, en anden Dag græd han som et Barn for hende. Blev han altfor fordringsfuld, forskandsede hun sig bag deres Ungdom, der forbød dem at tænke paa et saa alvorligt Skridt som en Forlovelse, og undertiden lod hun ham føle den for en Dreng allerbittreste Krænkelser, at kalde hans Videnstabs barnagtig. Opførte han sig som et bedrøvet Barn, trøstede hun ham undertiden med at opmuntre ham til at tænke paa Fremtiden; til andre Tider spøgede hun over hans Sorg og hans Bebreidelser, og jeg syntes at see en Straale af Triumph i hendes Dine, naar han fortvivlet styrtede ud, og slog Døren i efter sig. De skjulte ikke denne indbyrdes Forstaaelse og Splid for mig, og Leonard beærede mig endogsaa af og til med sin Fortrolighed. Een af hans bittreste Sorger kom af Jaloufie; da jeg ikke kom i Hermances Hjem, kunde han heller ikke besøge hende der; men

undertiden, naar han fulgtes med hende paa Gaden, eller naar vi i Forening spadserede sammen, mødte vi unge Mennesker, der hilste Hermance, og som hun hilste igjen, efter Leonards Formening altfor venligt. Herover vovede han dog ikke at beklage sig til hende, da hun den første og sidste Gang, han havde gjort hende Bebreidelser herover, havde spurgt, om han havde glemt, at han endnu var en Skoledreng, og altsaa ikke kunde gjøre Fordringer paa hende. Under saadanne Skinsygens Lidelser opsogte Leonard mig, og svor da, at gjøre Ende paa sit Liv, hvis nogen Anden tog Hermance fra ham; men naar han havde raset ud, syntes han at have vundet ny Tro paa hendes Kjærlighed, og længtes blot efter at faae hende at see igjen.

Var Leonard saaledes i dette Tidsrum optaget af sin Forelskelse, havde en anden Adspredelse forløst mig fra mine Speculationers evige Marter. Min Fader, der gjerne ønskede, at jeg skulde læse Fransk, bragte mig forskjellige franske Bøger, en Læsning, der tildeeltes mig uden al Critik, da han ikke selv forstod Sproget. Blandt disse Romaner var Victor Hugos »Notre dame de Paris.« Denne Bog adspredte som en blændende Solstraale de mørke

Tankefhyer, der havde omgivet mig, og opvakte et nyt, lysere Drommeri hos mig. Dette Bæv af Romantisk og Sandselighed, af Poesie og Excentricitet traf paa et endnu slumrende, beslagtet Stof hos mig. En dyb Videnskabelighed laae skjult i min Sjæl, nu antændtes den, og fik Liv, og dens hestige Strømninger bedøvede og henrev mig. Disse opdigtede, phantastiske Skikkelser bevægede sig altfor levende om mig, til at jeg skulde have haft nogen Følelse af deres Unaturlighed; andre Tiders og andre Forholds Forunderlighed skjulte ogsaa denne for mig. En lidenskabelig Længsel greb mig efter at see Romanens Phantomer virkeliggjorte ved mig selv eller udenfor mig selv, og jeg kunde sørge over, at disse Væsener ikke levede og vare til, ja, ikke engang havde været til, men kun vare Fostre af Digterens Indbildningskraft. Kun med Smerte skiltes jeg fra Bogen, som jeg dog engang maatte give tilbage; men jeg fastholdt længe dens glødende Billeder, og da jeg igjen vendte tilbage til Hverdagslivet, følte jeg instinctmæssigt, at Erstatning for den tabte Phantasier verden maatte søges i Livet og ikke i Tanken. Hermed endtes umærkeligt den Sløvhedstilstand, hvori mine religiøse Speculationer havde nedsænket mig, In-

teressen for Livet vaagnede hos mig, og jeg følte min Ungdom begynde.

Paa denne Tid bragte Professor Penz første Gang sin lille Datter i vort Huus. Vi bleve en en Dag forundrede ved at see ham træde ind med et omtrent otteaarigt Barn ved Haanden, hvilket han forestillede os som sin Datter Helene. Det var et smukt, stille og beskedent Barn, tarveligt klædt, og som ikke syntes vant til at bevæge sig blandt Fremmede. Hun svarede frygtiomt paa vore Spørgsmaal, og vendte ikke sine Bine fra sin Fader, som om hun var bange for, at han skulde forlade hende, og hun var derfor heller ikke at formaae til at gaae ind i en anden Stue. Da min Moder bød hende Kage og Frugt, afflog hun haardnaffet at ville tage Noget, og var heller ikke at bevæge til at sige hvorfor.

„Undskyld hende, gode Frue!“ sagde hendes Fader lidt misfornøiet, „hun er vant til at leve alene sammen med os Gamle, og veed ikke, hvorledes hun skal opføre sig ude.“

„De skulde sætte hende i Skole,“ sagde min Moder, „at hun kunde komme i andre Børns Selskab.“

Han rystede paa Hovedet. „Det vilde min

„Kone ikke tillade,“ sagde han, „hun kan ikke afsee Barnet.“

Min Moder meente, at hun vel maatte lade sig overtale og indsee, at det var til Barnets Bedste, og jeg troer, at hun i al Stilhed forberedte sig paa at anvende sine Overtalelsesgaver; men Professorens saae saa alvorlig ud, og rystede igjen saa afvisende paa Hovedet, at min Moder strax opgav sine Planer. Han fordybede sig imidlertid i en Samtale med min Fader, og da han vendte sig for at gaae, havde han reent glemt Barnet, og vilde forlade Stuen uden hende. En sand Forfærdelse greb den Lille, og bragte hende næsten til at ryste; hun lagde sine smaae Hænder sammen, og vred dem ængsteligt. Min Moder berørte Professorens Arm, og pegede paa Barnet, han erindrede da hendes Tilværelse, og sagde adspredt: „Saa kom dog, Helene!“ og hun ilede til, og greb hans Haand, idet hun affærdigede os Andre med nogle smaae Knix, og paa vor Anmodning om at besøge os, svarede hun yderst høfligt, men bestemt: „Nei, mange Tak!“ Dette Løfte holdt hun samvittighedsfuldt; thi hun ledsagede aldrig tiere sin Fader, og da vi engang spurgte til hende, svarede han kun med et lille Smil: „Det er sandt, hun har bedet mig hilse Dem saa flittigt.“

Om Efteraaret blev jeg altsaa confirmeret sammen med Leonard, og jeg glædede mig nu til snart at skulle forlade Skolen. Det var derfor med sand Skræk, at jeg nogle Dage efter horte min Moder meddele mig, at Mamsel Wilders gennem Tante Abele havde gjort os det Tilbud at tage mig i sit Huus, og sørge videre for min Uddannelse, imod at jeg senere, naar den var fuldendt, overtog en Underlærerindeplads hos hende. Ja, der stilledes endogsaa et Ophold i en fransk Pensionsanstalt i Prospect, og som min Moder bemærkede, min Vlykke var jo egentlig gjort. Dette Forslag satte mig i den heftigste Bevægelse, jeg kunde Intet sige imod det Nyttige og Fordeelagtige deri; men hvad de Andre kaldte min Vlykke, forekom mig som den største Ulykke. Ikke alene, at den gamle Skoletvang endnu ikke var forbi; men jeg havde dog før havt et Hjem, det skulde jeg opgive, for at tage Bolig i det skumle, sorgelige Pensionnat, og maaskee tilbringe hele mit Liv med at læse Lectier med de forknyttede Børn, der vare sendte hid fra alle Landets Egne, og hvis hele Tilværelse var formørket af Hjemvee og Kjedsommelighed. Saaledes havde Livet ikke fremstillet sig for mig i mine barnlige Drømme. Min

lidenskabelige Fortvivlelse forbausede min Moder, og bevægede hende til at skyde Ansvarret for at tage en Beslutning fra sig. „Ja, det er Tante Abele, som synes det,“ sagde hun, „gaa op til hende, Cornelia, og afgjør det Hele med hende. Hun kan bedre tale Dig tilrette end jeg, og hun har talt med Ramsel Wilders, og seer bedst, hvor fordeelagtigt det er for Dig.“

Jeg havde hellere afgjort Sagen med min Moder, der, som jeg vel vidste, vilde have ondt ved at tage en Beslutning saa stift imod eet af hendes Børns Ønsker; men her var Intet at gjøre. Med beflemt Hjerte steg jeg op til Tante Abele. Hun ventede paa mig, det saae jeg strax ved min Indtræden, og hendes Blik hvilede fast paa mig, som for at bedømme, hvad Indtryk Efterretningen havde gjort paa mig. Jeg var steget op af Trappen med den faste Overbeviisning ligesom at sige Tante Abele, at jeg vilde ikke, enten det nu var fornuftigt eller ei; men det var ikke saa let at udføre slige Beslutninger ligeoverfor hende, og blot ved at træde ind i det stille Bærelse, følte jeg Trykket af den Ro, der herskede der.

„Sæt Dig ned, Cornelia!“ sagde min Tante

venligt; men hendes Venlighed var ikke stiftet til at give mig Mod; thi jeg følte, at hun kun var saa venlig, fordi hun var vis paa, at Fornuft og Klogskab saaledes vare paa hendes Side, at hun ikke behøvede at understøtte dem med et strengere Alvor. Jeg satte mig ligeoverfor hende, og saae ud, som om jeg ventede min Dødsdom.

„Jeg kan see, at Din Moder har sagt Dig, hvilket betydeligt og fordeelagtigt Tilbud, der er gjort Dig,“ sagde Tante Abele, og lod sit Blik hvile prøvende paa mig, „og det undrer mig ikke, at det har bevæget Dig. Det er saa rimeligt, at en ung Pige maa blive bevæget og tvivlsraadig, naar hun skal bestemme sin Fremtid; men jeg er vis paa, Cornelia, at Du paastjønner, hvor stor en Godhed der vises Dig, især da den, mellem os sagt, tillige kan kaldes ufortjent, eftersom Du langtfra ikke har været saa flittig eller opmærksom, som baade Mamsel Wilders og jeg havde havt Ret til at vente. Ikke sandt?“

Hvad skulde jeg svare? Jo, jeg paastjønnede den; men jeg fik Taarer i Øinene.

„Lad os nu tale fornuftigt,“ vedblev hun, idet hun lagde sig tilbage i sin Stol, og med stor Sinds-

ro talte Mønstrene paa sit Hækketoi, „Du er intet Barn længer, man kan nu gjøre Dig Røde for, hvorfor man tager Bestemmelser med Dig. Din Fader har ingen Formue, det er ikke godt, at en ung Pige skal af reen Nødvendighed være henviist til at gifte sig, blot for at blive forsørget. Jeg kan heller ikke indsee, at det kan være til Gavn for Dig at gaae herhjemme og Intet at bestille. Hvis Du endda kunde gaae i Huset, var det dog en Bestjæftigelse; men Din Moder er selv altfor huuslig til at kunne finde sig i at overlade Arbeidet til Dig. Jeg antager nu, at Du gaaer en halv Snees Aar herhjemme, og bliver gammel, uden at foretage Dig Noget, og uden at have andre Interesser end at spadserere og læse Romaner, hvad saa? Din Fader kan døe, det er menneskeligt, hvad skal der saa blive af Dig? Saa er det noget seent at tænke paa at blive Gouvernante, og hvor faaer Du saa en Plads fra?”

Tante Abele taug for at give mig Tid til at overveie dette glimrende Prospect af min Fremtid; det syntes mig vel, at der var Gøt og Andet, der kunde sees fra et lysere Synspunct; men jeg var vis paa, at enhver Indvending vilde blive grundigen refuteret, og jeg taug derfor.

„Paa den anden Side,“ vedblev hun, „tilbydes Dig ikke alene frit Ophold, men ogsaa Leilighed til baade selv at lære Mere og til at øve Dig i at undervise Andre. Der er endnu Meget tilbage at ønske ved Din Uddannelse, kjære Barn! og det vil være en uberegnelig Fordeel for Dig, at Din Opdragelse fuldendes under aarvaagnere Dine end forhen. Lad os tale oprigtigt, Cornelia! Du har hidtil omtrent gjort, hvad Du havde Lyst til, Du har havt Frihed til at bestille Lidet eller Intet, ligesom det faldt Dig ind, Du har læst Romaner istedetfor at holdes til nyttig Haandgjerning, og hvad Din Omgang angaaer, saa tvivler jeg meget paa, at Hermances Selskab har været Dig til Gavn. Jeg glæder mig over at kunne sige, at Du skylder min Omsorg for Dig, at der idetmindste i Skolen er viist Dig den Agtpaagivenhed, Du har savnet hjemme. Du er den Ældste af min Broders Døtre“ — her blev Tante Abeles Stemme blidere — „og jeg har derfor især faaet Godhed for Dig, og det er af Kjærlighed til Dig, at jeg har interesseret mig for Din Fremtid. Jeg haaber, Du erkjender dette.“

Jeg indsaae, at paa denne Maade vilde jeg snart bukke under for Tante Abeles Argumenter,

og Frygten for pludselig at blive affediget, som om jeg havde givet mit ubetingede Samtykke, gav mig Mod til en Indvending.

„Men, Tante,“ sagde jeg, „det er jo som om jeg skulde gaae i Skole hele mit Liv. Vil Du virkelig sende mig hjemmefra, for at blive spærret inde hele Dagen for at læse, enten selv eller med Andre?“

„Spærret inde, hvilket Udtryk!“ sagde min Tante misfornøjet, „Du faaer naturligviis Lov at besøge os om Søndagen efter Gudstjenesten. Desuden kan man vel ikke betragte Livet som en Leg, hvorved man blot tænker paa at more sig. See, nu har jeg i tre og fyrgetyve Aar siddet spærret inde inden fire Vægge, og jeg har aldrig beklaget mig, men været ret lykkelig.“

„Ja, Tante, men Du er Din egen Herre,“ sagde jeg, „Du veed ikke, hvorledes det er at være Lærerinde hos Mamsel Wilders. Hun har ikke engang sit eget Bærelse, men maa boe sammen med to, tre Pensionairer, saa den eneste Time paa Dagen, hun ikke læser Lectier eller hører i Lectier, skal hun holde Die med dem. Hun tager aldrig frisk Luft, uden at have en heel Flok af dem med sig, og hvor trist er ikke det daglige Ophold. Tiden

slides hen med den evige Frettesættten og Formanen, og selv Fornøielserne ere indrettede til at lære Noget af. Jeg er vis paa, at jeg om et Par Aar vil være ligesaa fornuftig og suur og gnaven som — som alle de andre Lærerinder.“

Jeg havde forsøgt at bringe et fremtende Element ind i Samtalen; men dette tog min Tante meget ilde op.

„Allene af Din Tale, Cornelia,“ sagde hun, „fremlyser, hvor høiligt Du trænger til at see Livet fra en alvorligere Side, og da Du er for letfindig til selv at indsee Dit Bedste, maae de, der have Myndighed over Dig, være saameget mere betænkte paa at gjøre det. Tør jeg spørge, hvad har Du selv for Planer for Fremtiden?“

Jeg blev lidt stødt ved dette Spørgsmaal, og svarede ikke.

„Jeg frygter for,“ vedblev Tante Abele med streng Stemme, „at Du bilder Dig ind, at det gaaer i Verden som i Dine Romaner, og at der venter en preux chevalier paa alle unge Piger, der ikke gide bestille Noget. Jeg kan imidlertid fortælle Dig, at det ikke gaaer saaledes til, og at de snarere træffe strenge Læremestre i Sult og Nødvendighed,

der bringe dem til siden majsommeligt at vandre den Bei, de kunde tilbagelagt i al Beqvemmelighed, hvis de vare slaaede ind paa den itide."

Efter den Bending, Samtalen havde taget, haabede jeg ikke længer paa at undgaae min Skjæbne, jeg forsøgte heller ikke nogen videre Modsigelse, men gav mig til at græde. Tante Abele hængte i Taushed, men meget hurtigt. Da jeg havde fattet mig, og astorret mine Taarer, begyndte hun igjen, men med blidere Stemme:

"Naa, Cornelia, jeg haaber, Du nu er kommet paa bedre Tanker, ikke sandt? Nu da, jeg vil heller ikke prøve Dig altfor haardt, men give Dig Tid til at tænke Dig ind i de nye Forhold. For imorgen behøver Du ikke at gaae til Mamsel Wilders og takke hende, jeg skal idag skrive et Par Ord til hende, og sige, at Du er hende taknemlig for hendes Godhed. Glem nu de Barnagtigheder, Du har sat Dig i Hovedet, og tænk paa, hvilken Glæde det er for Dine Forældre og mig at vide, at Du er saa godt forsynet."

Tante udstrakte sin hvide, magre Haand, og trykkede min ligesom til Besegling af Aftalen; jeg havde ikke Mod til ikke at modtage den; men jeg

kunde heller ikke formaae mig selv til at trykke den, jeg lod min ligge kold i den, og reiste mig for at gaae. En trodsig Følelse gjærede i mit Bryst, og reiste sig mod den Vold, der blev gjort paa mine Onsker og Tilbøieligheder; men Tante Abeles alvorlige No kuede min Hefstighed. Jeg gik bort, overbeviist om, at min Taushed blev anseet for et Samtykke, og dog fast bestemt paa ikke at ville sœie mig deri, hvis jeg blot kunde finde en Udvei til at slippe. Men kun een Dag var klogelig tilstaaet mig, og alt den næste maatte det afgjørende Skridt gøres. Jeg satte mig ned i Dagligstuen, og grublede over Midler til at undflye Tante Abeles Foranstaltninger.

Da gik Døren op, og Tante Mathilde traadte ind. Hun var som sædvanlig endeel optaget, og havde travlt, hvilken Travlhed meest havde sin Oprindelse fra hendes vidtløftige Correspondance og hendes mange Beninder, der snart overvældede hende med Commissioner, snart toge hende paa Raad med ved deres Anliggender, Forretninger, hun udførte med en Iver og Interessse, som om dette alene var hendes Livsopgave. Hun var lidt varm og rød, og Altid paa hende ligesom Blomsterne paa hendes

Hat til Snippen i hendes kostbare Shawl røbede Jilsfærdighed og Embedsiver. Dog havde hun neppe fastet et Blik paa mig, før hun udbød: „Men, hvad fattes Dig, min Slut? Hvad er det for et Bededagsansigt?“

Der var noget saa uimodstaaeligt Godmodigt og Velvilligt i hendes Væsen, at jeg sprang op, kastede mig i hendes Arme, og klagede min Nød.

„Jh, Gud bevares, hvad er det for en Idee!“ udbød hun med største Deeltagelse, og satte sig ned paa Sophaen, medens jeg blev staaende foran hende i en trøstesløs Stilling, „hvor kan Tante A be le finde paa saadant noget dumt Noget? Hun kunde jo ligesaa godt sætte Dig i et Kloster; det maae vi forhindre.“

„Tante siger, at jeg ikke kan blive ved at gaae herhjemme,“ sagde jeg bedrøvet.

„Og hvorfor ikke?“ spurgte Tante Mathilde noget oprørt.

„Fordi hvis Fader skulde døe,“ svarede jeg, „saa kom jeg til at fortryde, at jeg ikke var blevet Værerinde, saa havde jeg ikke Noget at leve af.“

„Na,“ sagde min Tante misbilligende.

„Det er maaskee sandt,“ sagde jeg, „Tante

Abele er saa fornuftig; men jeg døer, hvis jeg skal i Huset hos Mamsel Wilders."

"Bist ikke, Du maa ikke døe, min Glut!" sagde Tante kjælende, og hun taug, og syntes at overveie. Jeg havde, oprigtigt talt, ikke synderlig Tro til Tante Mathildes Evne til at hjælpe mig; men jeg saa nok, at hun var min eneste Allierede, og det trøstede mig, at der dog var Een paa min Side.

"Cornelia," sagde hun, tog mine Hænder, og trak mig hen til sit Kna, "kunde Du have Lyst til at boe hos mig?"

"Kjære Tante!" sagde jeg, overvældet af dette uventede Forslag.

"Naa, ingen kjære Tante her og ingen kjære Tante hist," sagde hun ivrigt, "men Sandheden, og det reent ud af Posen, vil Du være hos mig?"

Jeg tøvede dog et Dieblif, jeg var saa ung og saa fastknyttet endnu til Hjemmet; Forældre og Sødsfende havde endnu saa stor Betydning for mig, og jeg folte instinctmæssigt, at det var Verden, der aabnede sig for mig ved dette Tilbud. Tante Mathilde havde med al sin Tjenstagtighed og Bevillighed ingen af de Egenskaber, der indgyde Bevidstheden om, at deres Besiddder vil blive en

Støtte, naar det behøves. Men i Baggrunden stod Skrækkebilledet af det klosterlige Skoleliv, og det skjød mig uimodstaaeligt frem til en Beslutning.

„D ja, Tante!“ udbrod jeg, „tag mig med Dig!“

„Er det et Ord?“ spurgte hun, oiensynlig glad med udstrakt Haand.

Jeg lagde min i hendes, og Sindsbevægelsen afløkkede mig Taarer. Hun saae bekymret paa mig.

„Det er Frygten for Skolelivet, der skræmmer Dig til at tage mod mit Tilbud?“ sagde hun langsomt.

„D nei, Tante, jeg holder oprigtigt af Dig,“ svarede jeg, „men — men —“

„Jeg forstaaer Dig,“ sagde hun, pludselig opmuntret, og reiste sig, „det er lidt Forstrækkelse, fordi det kommer saa uventet paa Dig; men jeg maa tale med Din Moder, den Sag maa afgjøres.“

Hun trak sit Shawl tilrette, og vilde gaae, men vendte sig om, og saae paa mig.

„Og Du vil ikke fortryde det, Cornelia?“ spurgte hun med en Hjertelighed og Barme, der greb mig dybt. Jeg kastede mig til hendes Bryst, og omfavnede hende inderligt. Fra dette Dieblif af

havde Tante Mathilde vundet mit Hjerte. Min Omfavnelse glædede hende, og hun gjengjældte den varmt. I det Samme traadte min Moder ind.

„Jeg kan tænke, at Cornelia har beklaget sig,“ sagde hun misfornøiet.

„Ja, og deri har hun Ret,“ sagde Tante Mathilde ivrigt, „ligner det Noget at indespærre en ung Pige i en muggen, kjedsommelig Pensionsanstalt i den Alder, da hun skulde ud, og glæde sig ved Verden. Nei, Søster, deri handler Du uret, og det nytter ikke, Du vil sige mig imod, og jeg vil ikke tillade, at det skeer.“

„Hvor Du tager paaveie, Mathilde,“ sagde min Moder, „det er Abele, der synes, at det er en god Forsørgelse for Cornelia.“

„Abele har ingen Forstand paa Sligt,“ sagde Tante, og løste sine Hattebaand, „desuden er det vel Din Datter, skulde jeg mene.“

„Javist,“ sagde min Moder ærgerlig; „men det er da sandt nok, at Cornelia ikke kan blive ved at gaae herhjemme, jeg veed virkelig ikke, hvad jeg skal give hende at bestille.“

„Nei, det skal hun heller ikke,“ sagde Tante Mathilde, „for hun skal tage hjem til mig. Jeg

har altid holdt meget af Cornelia, og er hun tilovers her, saa er hun saameget velkomnere hos mig."

Min Moder gjorde vel endeel Indvendinger; men hun folte sig dog egentlig glædet ved denne Oplosning paa Knuden, og hendes sidste Modgrunde opløste sig i et gjentaget, ængsteligt: „Men Abele?"

„Naa, naar Sagen er afgjort, saa tager jeg Abele paa min Samvittighed," sagde Tante Mathilde med samme Driftighed som en Seierherre, hvem et vundet Slag har givet forøget Mod til at vove sig mod en overlegen Fjende, og ud brusede hun af Stuen, for at begive sig op paa Kvistkamret. Min Moder og jeg stode ene tilbage, og saae forlegne paa hinanden. Der vilde i dette afgjørende Dieblif ikke komme noget varmt Ord frem paa vore Læber, vi folte begge, at Tauscheden iisnede os mere og mere, og med næsten bittre Følelser hørte jeg endelig min Moder sige: „Det er vistnok en stor Lykke for Dig, Cornelia; thi nu kommer Du dog ganske sikkert til at arve Tante," og min Moder vedblev at reflectere over alle Fordelene ved dette Arrangement, idet hun rigtignok indflettede den Uttring: „Og vi beholde Dig i Nærheden"; men til Slutning tog dog den Betragtning: „Hvad

vil dog Abele sige?" Overhaand over alle de andre.

Ihvad saa Abele havde sagt, noget Behageligt var det ikke; thi Tante Mathilde kom tilbage temmeligt ophidset, og saae ud, som om idetmindste ikke alle Fægtningens Fordele havde været paa hendes Side.

„Hvor man dog kan sidde og blive egensindig paa saadant et Qvistkammer!" sagde hun ærgerlig, „og hvad hun paastaar, det holder hun fast ved, som om hun var Prinds Eugen selv." — Prinds Eugen var som bekendt puffelrygget, hvilket formentlig fremkaldte denne Sammenligning af min Tante; men strax efter fik hendes medfødt Godmodighed Herredømmet, og hun sagde i en blidere Tone: „Herregud, Staffel! man burde have Ondt af hende, og hun maatte da ogsaa give efter for mine Argumenter."

„Saa Tante Abele syntes ogsaa om det?" spurgte min Moder, lidt forstyrret af Tantes Jvrighed.

„Nei, det gjorde hun slet ikke," sagde Tante Mathilde, „hun sagde, at jeg vilde fordærve Cornelia, at det vilde blive til ubodelig Skade for hende, og at hun — Abele — levede nok den

Dag, hun vilde faae Ret. Har Du kjendt noget mere Uforskammet?" Her kom Tante igjen i en Brede-sextase, og udbrod: „Og saa snakker hun om at reise til Paris, ligesom om Cornelia ikke kunde komme til Paris med mig; det skal jeg vise hende, seer Du, min Glut! saasnart Dine Sager ere i Orden, tage vi til Paris, og blive der to, tre Aar; jeg har Benner nok der, og vi kunne ligesaa godt leve der som her.“

Denne nye Idee forstyrrede aldeles min Moder, og nu begyndte hun at gjøre Indvendinger; men Tante Mathilde slog dem alle af Marken. „Er den ene Reise til Paris god for hende, er den anden ogsaa,“ sagde hun afgjorende, og da hun var kommet ikast med Reiseplaner, overvældede hendes Energie min Moders Modstand. Da hun forlod os, var det for at kjøbe Udstyr til vor Reise.

Denne pludselige Omstyrten af alle vore vante Forhold frembragte et usædvanligt Røre i vort Huus. Da min Bortreise kun betragtedes som en midlertidig Fraværelse, opvakte den Forundring hos mine Sødfende, og ikke Sorg. Min Fader hørte den ene Efterretning, som han havde hørt den anden, med Rolighed, næsten Ligegyldighed, Alt syntes ham

godt. Men det var med et tungt Hjerte, at jeg begav mig op til Tante Abele, da jeg ikke mere kunde undgaae det; men hun modtog mig uden Brede, og som det syntes mig lidt bedrovet. „Gud lade det blive til Dit Bedste, Cornelia,“ sagde hun blidt, og jeg havde gjerne bedet om hendes Tilgivelse; men jeg tænkte paa hendes haarde Dnsfe, at hun maatte leve og see, at jeg blev straffet for min Egensindighed, og jeg taug.

Nu gik det rask fremad med Tilberedelserne til min Reise, og Afreisedagen blev bestemt. Et inderligere Forhold end forhen knyttede mig sammen med Tante Mathilde, og hun viste en glimrende Rundhaandethed ved mit Udstyr. I een Ting bleve dog min Moders Forventninger skuffede, Tante Mathilde erklærede nemlig reent ud, at jeg aldrig maatte gjøre Regning paa at arve Noget efter hende. „Min salig Mand,“ sagde hun, „har disponeret over hele vor Formue, og da det er ham, der medbragte den i vort Ægteskab, vil jeg aldrig gjøre nogen Forandring i vor fælleds sidste Billie.“ Jeg troer, at min Moder nu gjerne havde taget sit Ord tilbage; men Sagen var allerede saa bekjendt og Forberedelserne saa vidt fremskredne, at hun ikke kunde bestemme sig dertil.

Aftenen før vor Afreise var bestemt til et lille Selskab, hvori alle vore Nærmeste skulde samles, endogsaå Tante Abele havde besluttet at lade sig og sin Rullestol flytte ned, og Mamsel Wilders havde nedladende lovet at følge vor Indbydelse. Da Stuerne vare fæstligt oplyste, og jeg gik ene frem og tilbage, forekom det mig ret besynderligt, at denne usædvanlige Høitid var anstillet for min Skyld, og naar jeg gik forbi de oplyste Speile, kastede jeg uvilkaarligt skottende et Blik i dem, som om jeg frygtede for, at de skulde reflectere et Billede af den ubekjendte Fremtid, jeg gik imøde. Og dog slog der noget Frydefuldt, noget sødt Anende med stærke Slag i mit Hjerte, det var jo Ungdom og Glæde og Udspredelse, der forenede sig paa dette Vendepunct af mit Liv, og jeg hilste dem med stille Genrykkelse. Jeg har ofte om Foraaret i ældre, tankefuldere Dage tænkt, om ikke Blomsten, der udfoldede sig, havde denne samme søde, dunkle Fornemmelse af Liv og Lykke, og stedse har dette Syn erindret mig om hiin sidste Aften i mit Fædrethjem.

Hermance var den Første, der kom; hun var oprømt og venlig, og lykønskede mig, idet hun trykkede sine Læber mod min Kind, og dog var der et

lille Anstrøg af noget Fremmed i hendes Bæsen, og da hun talte om den Lykke at reise til Paris, troer jeg, at hun misundte mig. Leonard kom ind, og hilste hende med lidenskabelig Henrykkelse, det syntes som om han ikke blot tilbød den skønne Pige, men ogsaa hendes hvide, lustige Kjole, den brede Silkesløife om hendes Liv, hendes Handsker og Skoe; thi hans Blik oversløj hende, og dvælede tilbedende ved hver Deel af hende selv og hendes Paaklædning. Hermance saae det, og et Spor af Blufærdighed udbredte sig over hende, som gjorde hende meget fortryllende. Min Broder saae ud, som om han havde ondt ved at beherske Udbruddet af sin Tilbedelse, og ængstelig for at blive Bidne til en Kjærlighedserklæring, mumlede jeg nogle Ord om „at gaae op og hjælpe Tante Abele,“ og skyndte mig vort. Da jeg vendte mig i Døren, nærmede Leonard sig Hermance, og jeg var glad ved, at jeg ikke længer var i Stuen.

Tante Abele var klædt paa, og sad hælende og ventede paa den fastsatte Selskabstid. Da jeg saae, at min Hjælp var unødvendig, og jeg just ikke følte Trang til nogen Underholdning i Genrum med Tante Abele, gik jeg ned igjen, og opsogte min

Moder, der havde meget travlt i sit Kjøkken. Jeg satte mig paa Kjøkkenstolen, og saae i Stilhed paa hendes Færden, og den samme underlige, medlidende Følelse, hvormed jeg som Barn havde betragtet hende, kom atter over mig, og sammenknugede mit Hjerte. Det var dog flere Aars Skilsmisse, der laae foran os, og nu, da vort Forholds gamle Bånd skulde brydes, vilde det have gjort mig godt engang at hvile ved min Moders Hjerte. Jeg reiste mig, da hun gik forbi, og spurgte: „Skal jeg ikke hjælpe Dig?“

„Nei, lille Cornelia,“ sagde min Moder uilfærdig, „vil Du være herude, saa tjen mig i at sidde stille — hvor er nu den franske Viineddike — ja, jaasnart jeg lader mig give en Haandskræfning af Nogen, staaer Alting paa urette Sted — jeg troer virkelig nu, jeg vil vænne Laura til at gaae lidt i Huset — flyt Dig, Cornelia, jeg lagde før Bidsteklædet paa den Stol, Herregud, Barn, har Du nu revet det ned — ere alle Lysene tændte? Og Spillebordet — for Fader vil have sit Parti iasten —“ Under alt dette gik min Moder travlt ud og ind af Spisestuen, og der var ingen Leilighed til fortrolige Meddelelser. Med et Suf opgav jeg min

Henfigt. I det Samme blev Kjøffendøren revet heftigt op, og min Søster Laura styrtede ind med alle Tegn paa Hast og Ivrighed. „Moder!“ raabte hun aandeløs, „kom endelig ind, Leonard kysser Hermance — o, det er saa morsomt!“

„Hvadsfornøget?“ udbrød min Moder, og slap Salaten, hun lavede til, „hvad er det, Du siger?“

„Jeg kom ind i Dagligstuen,“ vedblev Laura hurtigt, „og Leonard talte saa ivrigt med Hermance, at de ikke saa mig; jeg listede mig hen, og satte mig bag Sophahjørnet, og veed Du hvad, Moder, tænk Dig, Leonard vil have hende til Kone, og han kyskede hende —“

Min Moder sagde ikke et Ord, men tørrede sine Hænder i Bidstestykket, og gik hurtigt ind, uden at tænke paa, at hun havde Kjøffenforflæde paa. Laura og jeg fulgte med, nysgjerrige efter at see Begivenhedens Opløsning.

Min Moder traadte ind i Stuen paa samme Tid som Tante Mathilde og min Fader. Der samlede sig saaledes med Gæt et Familieraad om de to Delinquenter. De havde reist sig, og stode paa Gulvet, Hermance var rolig, Leonard forvirret. Laura sprang frem imellem dem, og raabte, idet

hun dansede rundt paa Gulvet: „Leonard har kysset Hermance!“ Tante Mathilde tog hende noget heftigt ved Armen, og satte hende tilside, idet hun sagde: „Gi, lad os dog høre Drenlyd, Ulykken er da heller ikke saa stor.“

„Jeg kan ikke troe, at Leonard kan tænke paa slige Ubefindigheder,“ sagde min Moder, „det vilde ikke flæde ham godt at opføre sig saaledes mod en ung Pige, der besøger vort Huus.“

Den altfor ungdommelige Elsker saae forfænt og trodsig ud.

„Opføre —“ gentog han fornærmet, „ja, Moder, jeg er forlovet med Hermance, og det skulde jeg troe er i sin Orden, naar hun har Lyst.“

„Er Du forlovet med Hermance?“ udbrød min Moder med et Skrig.

„Ja vist saa,“ sagde Leonard, og saae til Hermance, hun taug.

Der hændte nu den usædvanlige Begivenhed, at min Fader opluffede Munden, og sagde: „Dumme Drengestreger! hvor kan Du tænke paa at forlove Dig? I ere Børn begge to, og Hermances Fader vilde tage det meget ilde op, om vi vilde tillade, at Sligt skete i vort Huus.“

„Leonard og Hermance have længe holdt af hinanden,” svarede jeg undseelig; Hermance tilfastede mig et Blik, der ikke var venligt.

„Hvor veed Du det, Cornelia?” spurgte Tante Mathilde forundret.

Jeg havde ikke rigtig Mod længer til at tale, Udtrykket i Hermances Ansigt viste mig, at hun havde taget min Uttring ilde op; men da Tante spurgte igjen, svarede jeg: „Fordi jeg baade har hørt Hermance og Leonard tale derom.”

„Ja,” sagde Leonard, „jeg har længe elsket hende, og Ingen skal kunne forhindre mig i at forlove mig med hende. Saasnart jeg har været oppe til min Examen, vil jeg tale til hendes Fader, jeg kan ikke vide, hvorfor jeg ikke er saa god en Beiler som enhver Anden?”

„Nei,” sagde min Fader tørt, „hvis man ikke forudsætter, at man skal ernære sin Kone.”

„Du er jo en Dreng endnu, Leonard,” sagde min Moder misfornøiet, „og jeg kan ikke begribe, at en fornuftig Pige kan høre paa Dine Barnagtigheder.”

Der lysnede Noget i Hermances halvt nedslagne Øie, der bragte mig til at studse. Hun tog

med Værdighed sin Haand til sig, som Leonard havde grebet, og idet hun lod sit Blik langsomt glide om i Kredsen, sagde hun alvorligt:

„Jeg er kommet saameget i dette Huus, at jeg ikke vilde lægge større Vægt paa en lille Overilelse af Leonard, end der behøvedes. Det gjør mig ondt, at det har givet Anledning til en saa ubehagelig, lydelig Drøftelse, og jeg haaber, at jeg ved at bortffjerne mig vil give Dem Alle Ro til at overveie, hvorvidt det var nødvendigt.“

Der var Ingen i Kredsen, som hendes Ord ikke mere eller mindre beskjæmmede, hun saae det, og det syntes at tilfredsstille hende. Hun neiede artigt, og forlod Stuen. Jeg fulgte hende.

„Cornelia,“ sagde hun i Entreen, idet hun med feberagtig Hast tog sin Hat paa, „Du er ikke discret, det er ingen Tjeneste, Du har viist mig iaaften.“

„Jeg troede virkelig, Du elskede Leonard,“ sagde jeg undskyldende.

„Om jeg ogsaa gjorde det,“ sagde hun haanligt, „troer Du, jeg vilde tages i Forhør af alle de bornerede Familielemmer? — Men,“ vedblev hun, og viste pludselig den gamle Venlighed, „jeg glem-

mer, at det er sidste Gang, vi sees — levvel, Cornelia, vi mødes vel atter." Hun kyskede mig; men hendes Kys gjorde mig ondt, det var tvungent og foldt.

I det Samme styrtede Leonard ind og henimod Hermance. „O, jeg besværges Dem," sagde han, „vær ikke vred paa mig, vil De virkelig gaa bort, maaskee for aldrig at komme igjen?"

„Bilde De have, at jeg skulde blive her, og lade mig forhaane?" spurgte hun frænk.

„Nei, nei; men bryd Dem ikke om, hvad der er sagt," raabte han, „tænk blot paa mig. Jeg skal være slittig, jeg skal læse, jeg skal fortjene Dem, vent blot, indtil den Dag kommer, da jeg tør fremstille mig for Deres Fader. Og en Grindring maa De give mig —" han greb fat i Sløisen paa hendes Livbaand, løste den, og trak Baandet til sig. „Jeg vil gemme dette Baand, som har omfavnet Dem; jeg vil bære det paa mit Bryst, indtil jeg igjen seer Dem, o, glem mig ikke."

Hun lod ham tage Baandet; men hun afværgede hans Omfavnelser.

„Vi ville see, hvad Fremtiden bringer," sagde hun sagte, vinkede til os, og skyndte sig bort.

Leonard rullede Baandet sammen, kysjede det og græd over det.

„Jeg gaaer op paa mit Kammer,“ sagde han, „og kommer ikke mere ned. Jeg vil læse, jeg har ingen Tid at give bort.“ Hermance lod til reent at have forhejet ham. Jeg bad ham ikke at forstyrre denne sidste Aften, jeg var hjemme, og han lovede endelig at komme ned til Aftensbordet.

Da jeg kom tilbage i Stuen, var der kommet flere Fremmede, og Spillepartiet var i fuld Gang. Jeg var beflemt, og havde ikke Lyst til at tale, jeg blev ene i Dagligstuen, thi de Fremmede vare i Salen, og satte mig ned, og tænkte over Hermance og hendes forunderlige Opførsel. Efterhaanden glæde min Tanke hen paa glædeligere Emner, og dvælede ved min egen Fremtid.

Som jeg saaledes sad, fik jeg denne besynderlige Fornemmelse af at iagttages, der undertiden kan komme over os, og jeg saae op. Ligefor mig i Døren stod Professor Venz, og havde sit Blik stift heftet, just ikke paa mig, men dog paa en Plet tæt ved min Skulder. Jeg saae mig hastigt om, men saae Intet, og Speilet bagved mig gjengav kun Professorens skarpe Ansigtstræk og skaldede For-

hoved. Jeg reiste mig, leende over min egen For-
skrækkelse, og gik henimod ham. Da foer han op,
tog mig i Haanden, og saae vist paa mig.

„Var De alene, da jeg kom?“ spurgte han
indtrængende.

„Ja, fjære Professor,“ svarede jeg, „det veed
jo Ingen bedre end De.“

„Hm!“ sagde han, slap min Haand, og strøg
sig over Panden. Jeg kunde ikke fatte, hvad han
meente.

Vi gik tilbords, og da min Moder virkelig
forstod at tillave og anrette et velsmagende Aften-
maaltid, udbredte sig snart en behagelig og munter
Stemning. Min Tante Mathilde og Mamsel
Wilders indviklede sig i en Samtale om
Paris' Behageligheder, hvori de lagde saa høist
forskjellige Anskuelser om disse for Dagen, at det
aflokkede Tante Abele et Smil. Leonard havde
efter Løfte indfundet sig, men talte ikke, han spiste
kun med en melancholisk Mine, og var det eneste
mørke Punct i Aftenens Glæde. Da man havde viist
Anretningen tilbørlig Ære, reiste min Fader sig, og
holdt en Tale til Tante Mathilde, som lod til at
genere hende meget; thi min Fader var ikke af Na-

turen nogen Taler, og altsaa endnu mindre istand til at holde et forberedt Foredrag; tillykke endte Talen, der havde viist de bedste Hensigter til at udfylde en betydelig Tid, meget hurtigt, og derved lettedes en Steen fra Tilhørernes Hjerter. Efter at Professor Venz nogle Gange havde dreiet sit Glas i Haanden, bad han om at maatte drikke paa Frøfens Cornelias Velgaaende. Da han havde gjort det, sad han nogle Dieblkke i Tanker.

„Jeg burde maaskee ikke tale om Sligt paa en Høitidsaften, ja, endogsaa en Afffedsfest,“ sagde han alvorligt; „men, bedste Benner! maaskee vi netop i det, jeg vil meddele, kunne see et godt Prognostikon for vor unge Benindes Fremtid, og desuden har det gjort et saa stort Indtryk paa mig, at jeg ikke kan fortie det. Skulde det alligevel være et ulykkespaaende Varsel, haaber jeg, at det ved at omtales vil tabe sin Kraft, og falde magtesløst til Jorden.“

„Fortæl, Hr. Professor!“ lød det fra alle Ranter.

„Det er ikke nogen Spøg,“ sagde han, og saae stift om paa Bordselskabet. „Da jeg før Borden havde reist mig et Dieblif fra Spillepartiet, hvor jeg netop sad over, nærmede jeg mig Døren til

Dagligstuen, og saae derind. Stuen var oplyst, dog ikke meget. Midt paa Gulvet paa en Stol sad Froken Cornelia, som det forekom mig i dybe Tanke. Men da jeg havde betragtet hende nogle Dieblikke, bemærkede jeg, at hun ikke var ene; dog saae jeg det saa utydeligt, at jeg ikke strax var enig med mig selv, om jeg ikke tog feil. Men jo noiere jeg saae til, jo mere vis blev jeg paa, at der stod en ung Mand bagved hende, og lænede sig til hendes Stol. Ja, han bøiede sig saaledes over hende, at jeg kun saae hans Haar og Pande og en Deel af hans Ansigt.

Et Forbauselsesudraab gjenlød.

„Var der Nogen i Stuen, Cornelia?“ spurgte min Moder, der efter den sidste Opdagelse med Leonard rimeligviis ventede sig alt Muligt.

„Forstaa mig ret,“ sagde Professorens, „jeg var paa samme Tid overbevist om, at det ikke var naturligt, men et Syn. Jeg havde den Beslutning at staae rolig, og at forviise mig koldblodigt om Sagen; men da kom der en Bevægelse af Frygt, en Gysen over mig, og i det Samme løstede Froken Cornelia Hovedet iveiret, og gav sig til at lee, og da forsvandt det. Men jeg er vis paa, at jeg saae en ung Mand.“

„Mon dieu,“ udbrød Mamsel Wilders, „un jeune homme! Quel mauvais goût!“

„Naa ja, det kunde da altid være værre!“ sagde Tante Mathilde, idet hun brød med sin trykte Stemning.

„Er De vis paa, kjære Professor!“ sagde Tante Abele over Bordet, „at Speilet derinde paa Bæggen ikke har spillet Dem et Puds, og at De har seet en af Personerne her i Salen i det?“

Professoren saae rundt paa alle Tilstedeværende, og sagde alvorligt: „Jeg seer Ingen her, som han lignede.“

Tante Mathilde fulgte hans Blik, da det vandrede rundt, og udbrød pludseligt: „Vi ere Tretten tilbords!“

En lille, betydningsfuld Pause opstod. Alles Blikke vendte sig uvilkaarligt mod Tante Abele. Hun smilede, da hun bemærkede det.

„Nu ja,“ sagde Tante Mathilde, „hvo veed, hvorlænge det kan vare, inden vi atter samles her, saa inden den Tid kan maaskee nok Een og Anden af os her ved dette Bord være død, uden at have forhastet sig. Maaskee den unge Cavalleer, Professorens søn har været saa god at udsøge til Cornelia,

boer i Paris, og at vi bosætte os der for bestandig. Kom, Svoger, skjæk i mit Glas, det skal nu være forbudt at komme i aften med flere Eventyr og Varsler, af hvad Slags de saa ere."

Selskabet istemmede hendes Ord med større eller mindre Munterhed; men der var dog blevet en vis Tankefuldhed tilbage, og min Moder, der bebreidede sig selv, at hun havde glemt, at Hermances Bortgang havde reduceret Selskabet til det ominøse Tal, holdt det for klogest at give Tegn til Opbrud fra Bordet. Jeg bebreidede mig, at jeg, ved at holde Leonard tilbage, havde bidraget til, at det ubehagelige Tal var blevet fyldt; denne lille Hændelse bragte mig til at tænke paa den Misstemning, der herskede mellem mig og Tante Abele, og da hun var rullet hen ved det runde Bord og anbragt ved Lampen, nærmede jeg mig til hende.

"Er Du vred paa mig, Tante?" spurgte jeg mildt, og boiede mig over hendes Skulder. Hun saae spørgende op paa mig. "Det gjør mig ondt, at jeg ikke kunde følge Dine Raad, lad mig ikke reise uden Din Tilgivelse."

Tante Abele lagde sit Hækketoi i Skjødets, og tog med sin fine, noget kolde Haand om min Arm.

„Jeg har tilgivet Dig,” sagde hun, og fæstede sine skarpe Dine venligt paa mig; „men naar Du er langt herfra, tænk saa engang imellem paa Tante Abeles Ord, at Livet ikke er en Springedands.”

„Det skal jeg,” svarede jeg angergiven. Hun flappede min Kind.

„Saa bevare Herren Dig,” sagde hun, og tog hastigt sit Arbeide, men dog ikke saa hastigt, at ikke en Taare fik Tid at rulle ned ad hendes indfaldne Kind. Jeg havde gjerne omfavnet hende; men min frygtssomme, undseelige Natur afholdt mig, og jeg fjernede mig stille.

Da Selskabet efter de sidste halvt muntre, halvt veemodige Afskedsyttringer var isærd med at fjerne sig, hørte jeg en sagte, besfeden Stemme tiltale mig. Det var Gustav. Han stod med en lille Bouquet i Haanden, som han hele Aftenen til liden Fordeel for dens Friskhed havde havt gjemt i sin Trakkelomme, og som han nu først i det sidste Dieblik fik Mod til at overrække mig. Staffels Gustav! jeg er vis paa, at disse Blomster ere kjøbt med mangt et Savn af Analdperler og Brystisuffer i de sidste Uger, og at Du for deres Skyld maaen en Morgen er gaaet Brødkonen forbi med en ro-

merst Afholdenhed. Jeg modtog Blomsterne med en Takfjælselse. Forleden faldt de ud af et Gjemme paa min Rejseskuffert, for længe siden visnede og næsten ukjendelige. Endnu engang: Staffels Gustav!

Den næste Dag forlod jeg mit Hjem.

Det var ikke uden Beemod, at jeg saa de kjendte Ansigter forsvinde, da Dampskibet gled bort, og saalænge jeg kunde see min Fødebyes Taarne i Horizonten, forblev mit Sind nedtrykt og sorgmodigt. Men da det vide Hav omgav os, og jeg baade til Høire og til Venstre kun saa de rullende, blaae Bølger, da gik en glad, frisk Følelse af Frihed igjennem mig. De gamle Omgivelser, som jeg havde forladt, syntes mig at ligge i en mørk Baggrund, hvor alle Lyspuncter havde truffet sig sammen, og vare forsvundne i Dunkelheden. Ud i Verden førte min Vej mig, og selv Tante Mathildes venlige Person, som hun sad der, indhyllet i Raaber, og allerede midt i Samtale med Bekjendte, hun havde truffet ombord, bidrog til at lade mig føle mig let og fri. Det var saa langt fra, at hendes Myndighed kunde saa noget Præg

af Tvang, at hun endogsaa ikke lod Noget, hun holdt af, føle den blide Afhængighed af hendes Roes eller Dadel; thi hun saae Alt i det bedste Lys, og Alt, hvad man foretog sig, havde hendes fuldkomne og lydelige Bifald. Hun omgav mig med Omhyggelighed, og saae ud som om min Led-
sagelse var hende en Behagelighed; thi hun saae gjerne, at jeg opholdt mig i hendes Nærhed, og præsenterede mig med øiensynlig Glæde for hver ny Ankommende, med hvem hun stiftede Bekjendtskab. Med hver Dag, der fjernede os fra Fædrelandet, og som udvidskede det Beemodige, der stedse vilde blive tilbage ved Grindringen om Hjemmet, følte jeg mig mere og mere tilfreds; aldrig gled noget lykkeligt Fartøi med blidere Fart henover Havets Bølger, end mit Liv i denne Tid gled henad sin uforstyrrede Bane.

Alle de nye Gjenstande, der efterhaanden frem-
bød sig for mit Blik, egnede sig vel til at bort-
vidste alle Skygger af min Sjæl, og min Tante, der var vant til at opslaae sin Bolig snart hist, snart her, forstod hurtigt at skabe sig et hyggeligt Hjem, ja, jeg bemærkede med Forundring, at Alt i vor Omgivelse var nettere, hyggeligere og elegantere end i hendes Bolig i Kjøbenhavn. Jeg spurgte hende

en Dag om Grunden hertil, eller om det var en Bildfarelse af mig, fordi jeg var tilbøielig til at see Alt i det venligste Lys i hendes Nærhed. Hun smilede velvilligt til mig, og svarede: „Du har ganske Ret, Cornelia; jeg er vant til at indrette mig med større Omhu ude end hjemme, og det just ikke, fordi det ikke altid falder i min Smag at have det saaledes, men fordi det ikke lønner sig hjemme. Der har man ikke rigtig nogen Sands for saadant Noget, og jeg vil ikke udsætte mig for Raab og Skrig over min Forsængelighed og Lyst til at være aparte, uagtet Gud veed, det mere er Arrangementet end Beføstningen, der gjør den hele Stads. Jeg retter mig efter de Folk, jeg er iblandt, og naar jeg opholder mig hjemme, betragter jeg det omtrent, som om jeg var taget ud paa Landet for at slaae mig lidt til Ro, og det har da ogsaa samme Virkning paa mig. Jeg bliver tyk og fed og magelig, og føler tilsidst, at nu maa jeg afsted igjen.“

Mig behagede denne lette Lurus hvøilig; den havde for mig noget Fæstligt, der oplivede Sindet; selv den franske Kammerpige med hendes brune Snørestøvler, hvori hun gik paa Taaspidserne, og hendes evige, forbindtlige: „Madame“ — „Made-

moiselle —“ havde et eget Trylleri for mig. Hun var ikke slet saa tilfreds med mig, hvilket dog navnlig gjaldt min Paaklædning, hvoraf hun opløstede det ene Stykke efter det andet med en misfornøiet, critisk Mine og med et med rynket Næse udtalt: „Abominable!“ Hun havde imidlertid et stort Talent for at omstabe min Garderobe, og da jeg lod hende have frie Hænder, forvandlede hun den snart saa aldeles, at jeg ofte ved at tage en Kjole paa, greb mig selv i at tænke mig om, hvor jeg havde seet den sidst. Som det Meste af hvad jeg foretog mig, behagede dette min Tante overordentligt; hun gav enhver Forandring sit lydelige Bifald, og vænede mig snart til uden Undseelse at høre paa hendes Udbrud af Beundring. Den Smule Ydmyghed, hvormed jeg hidtil havde betragtet mig selv, forsvandt, og jeg vandt en større Frihed i min hele Væren; Barndommens forsagte Reitethed forlod mig, og det Speil, hvori jeg nu med Fornøielse bestuede mit rødmende Ansigt og mine Strimler og Knipslinger og Sløiser, vilde ikke have gjenkjendt det alvorlige Barneansigt, der den første Dag speilede sig i det.

Saa snart min Tante havde gjort sin Ankomst

bekjendt blandt sine Venner i Paris, indfandt disse
 sig, og yttrede deres Glæde over hendes Tilbage-
 komst. Der var Een iblandt dem, som kom meget
 ofte, og som syntes meget fortrolig med min Tante.
 Det var Hr. Saint-Marceau, der havde be-
 flædt et høit Embede, men paa Grund af sine po-
 litiske Meninger havde nedlagt dette, og trukket sig
 tilbage til Privatlivet. Det var en sjelden Efter-
 middag, at Hr. Saint-Marceau ikke indfandt sig
 for at tilbringe nogle Timer i min Tantes Selskab,
 og vare vi tilfældigviis ude, forsomte hun aldrig
 med en lille Billet at underrette ham derom. Den
 Artighed og Fiinhed, han udviste i sin Omgang
 med min Tante, var uovertræffelig; det var en
 Slags vensskabelig Cour, der aldrig overskred en be-
 hagelig Fortroligheds Grændser, og som aldrig
 havde havt eller skulde faae noget Stønk af yder-
 ligere Hensigter mod hendes Frihed. Havde man
 spurgt Herr Saint-Marceau, hvorfor han ikke
 ægtede min Tante, vilde han upaatvivlelig have
 svaret som hiin franske Marquis: „Min Gud, hvor
 skulde jeg saa tilbringe mine Aftener?“ Han havde
 selv en net Formue, hvoraf han levede anstændigt,
 ja, temmelig luxuriøst, men som ingenlunde vilde

været tilstræffelig til en større Huusholdning; ogsaa var han vistnok ikke uvidende om, at min afdøde Onkels Testamente ikke tilstedede min Tante Brugen af Formuen, hvis hun giftede sig igjen. De sølte sig vistnok ogsaa begge meget tilfredse med det venstabelige, platoniske Forhold, der herskede imellem dem, og det syntes kun at blive piquantere ved de jevnlige Afbrydelser.

Min Tante præsenterede mig for Herr Saint-Marceau. Han var en høj, ikke meget smuk Mand; men han havde en fortræffelig Holdning og et udsøgt Toilette. Den Haand, hvormed han tog en Priis af sin Tobaksdaase, eller strøg op i sit graasprængte Haar, der ifølge en Mistanke, jeg aldrig kunde frigjøre mig for, altid forekom mig at være en Paryk, var saa hvid som nogen Dames, og hans glindsende hvide Krave og Kalvekryds og det røde Baand paa hans sorte Kjole bleve baarne med et næsten qvindeligt Coquetterie. Hans Væsen havde noget saa Urbant og et saadant Anstrøg af en Arctighed, jeg næsten vilde kalde besfeden, hvis dette Tillægsord passede til hans Alder, at jeg ikke tog min Tante ilde op, at hun strax ved den første Sammenkomst udførlig fortalte ham Grunden til,

at hun havde taget mig med til Paris. Det syntes at være hende om at gøre, at dette Skridt af hende havde Herr Saint-Marceaux Bisald. Han betragtede mig velvilligt, tog en Priis, og gav min Tante ubetinget Ret.

„De har fuldkommen Ret, min fortræffelige Veninde,“ sagde han, rullede en Stol hen til hendes, og satte sig med et Bux i den, „i at man nutildags, og som det synes især i Deres nordlige Fædreland, bestræber sig formeget for at gøre Ungdommen gammel og alvorlig.“ (Min Tante havde ikke yttret et Ord herom). „De unge Mænd ere Politikere og Statsmænd, og de unge Piger Opdragerinder. Mon dieu! forlanger man ikke Formeget af os Eldre, naar man vil have, at vi alene skulle holde Munterheden ilive? Og saa den skønne Ungdom! Hvis man i sit halvtredsfindstyvende Aar ønsker at være ung igjen, er det sandelig ikke for at læse Aviser, discutere Balgene eller opdrage Børn. Man maa efter min Mening hellere i sit syttende Aar have havt to Kjærlighedshistorier og tre Dueller, end at have vundet to Præmier; thi ved det Sidste opnaaer man allerhøiest at være lærd, men ved det Første at være elskværdig, hvilket er uendelig sværere, idet-

mindste at dømme efter den Qvantitet af denne Vare, man træffer i Handelen. Og lad saa gaae med Mændene, men de unge Piger, af! hvad behøve de at opdrages for, de ere jo netop allerelstværdigst, som de udgaae fra Naturens Haand."

"Ja, nogen Underviisning kan da aldrig skade, Herr Saint-Marceau," sagde min Tante, der dog sandt hans Grundsætninger noget for overbærende, især for mine Dren.

"Det maa da være ganske i Begyndelsen," sagde han med et lille Smil, „medens de ere ganske smaae, for ikke at forstyrre den skjønne Blomst i Knoppen; thi det vilde falde mig vanskeligt at sige, hvor tidlig Qvinden begynder at udvikle sig hos den lille Pige. Min Badstuekone har en lille Datter paa otte Aar, et allerkjæreste Barn, jeg bad hende forleden, da hun fulgte med Moderen, om at kysse mig; men hun neiede og svarede: „Nei Tak, min Herre, jeg troer ikke, det er passende.“ Charmant! charmant!"

"Det var saamænd Alt, hvad man kunde forlange," sagde min Tante lidt tørt.

"Men for at tale alvorligt," vedblev han, „er denne for vidt drevne practiske Alvor hos Ungdommen

ikke Skyld i de mange trivielle, prosaiske, ullykkelige Ægteskaber? Et Par unge Folk, der tilbringe Forlovelsesdagene med at udregne, om de nu have Indtægter nok til at turde gifte sig, der Dagen efter Brylluppet sukke i Forening over de mange Udgifter, det har voldt dem, og som Maret efter ikke kunne begribe, hvorledes de kom til at gøre denne dumme Streg — see, det er Frugterne af det Træ, vi i vor Tid kalde Menneslægten. Hvo har nutildags Mod til at begaae en dum Streg, og hvo er saa umaadelig dristig, en saadan Gid af Forvovenhed, at han tør beundre den? Al, min fortræffelige Veninde! lad os skaffe Ungdommen Frihed til at være Ungdom, og ikke forlange af enhver ung Mand, at han skal være sin egen Fader, saa skal De see, at denne Verden vil faae et nyt Sving. — Og det trænger den paa min Ære til,” tilføiede han betænksomt.

„Men man er nu engang vant til at have det godt og mageligt,” sagde min Tante, der maaskee sig selv uafvidende var berørt paa et ømt Sted, „og af den Grund føler man sig opfordret til at være practisk og betænksom. Jeg formoder, at man kunde hjælpe sig med noget Mindre, dengang man var mere beredvillig til at gøre dumme Streger.”

„Bistnok,“ sagde Herr Saint-Marceau, og trak med en comist Indrømmelse paa Skuldrene, „jeg har ikke ifinde at undtage mig selv fra den almindelige Daarlighed. Jeg formoder, at Ingen har prædiket stærkere mod Bantroen end den hellige Thomas. Jeg har ikke engang den Trost, at overbevise Nogen om Sandheden af mine Anskuelser, ikke engang min egen Familie; thi min Neveu Didier, som De maaskee gjør den Ære at erindre, har i disse Dage forlovet sig uden den allerringeste Udfigt til nogensinde at gifte sig. Det Gæste, der efter mine egne Principer burde forsoner mig med Sagen, at han nemlig har begaaet en complet dum Streg, har, oprigtig talt, ikke haft denne Virkning; thi desværre er Pigen Søster til en fattig Kunstner og vistnok opvoget i en Kreds, hvorfra jeg ikke ønsker at hente min Familie. Jeg har derfor ogsaa sagt til ham: „I at være forlovet kan jeg ikke forhindre Dig; men jeg ønsker ikke, at Du forestiller mig Pigen, for Du kan gjøre hende til Din Kone;“ thi man kan finde sig i Nødvendigheden, men ikke i Muligheden. Og jeg maa give min Opdragelse den Roes, at det unge Menneske tog det fuldkomment

roligt og fornuftigt, hvilket dog altid vidner om en god Tone."

Det morede mig at høre paa Herr Saint-Marceaus Samtaler med min Tante, og der var Noget i dem, som stemmede med mine Følelser. Havde jeg ikke selv følt Tyngden af et for tidligt Alvor, og begyndte dets Vægt ikke først nu at løsne sig fra min Sjæl? Jeg følte, at jeg havde Ungdommen tilgode, og jeg hengav mig glad til enhver Nydelse, der frembød sig. Den Kreds, hvori jeg her bevægede mig, viste, uden just at udtale det saa skarpt, at den havde Ansættelser tilfældeds med Herr Saint-Marceau, og den viste det ved en saa elskværdig Liberalitet mod Andres Tænkemaade og Handlinger og ved en saa mild, overbærende Letsindighed i Dommen over hverandre, saa at det meget Falske, der gjemtes paa Bunden af disse Grundsætninger, skjultes af det skønne Slør, der hvilede over det. Det er sandt, jeg antog det ikke ubetinget for Sandheden, men jeg respecterede det som en Livsansfølelse, der havde sin Berettigelse.

Didier Saint-Marceau viste sig snart i vor Kreds, det var et ungt, godmodigt, meget ubetydeligt Menneske, til hvem jeg snart kom i et for-

troligt Forhold. Det Venskab, der forbandt os med hans Onkel, og den Underretning, vi havde modtaget, at han var forlovet, gjorde dette ganske naturligt. Var hans Onkels Forhold til min Tante som en gammel, prøvet Vens, var hans til mig som en tjenstagtig, opmærksom Fætter, og han kom i Almindelighed ret tilpas til at byde mig Armen paa vore smaae Lystpartier. Om sin Forlovede talte han sjelden, fra det Dieblif af, at min Tante havde ønsket ham til Lykke, hvilket skete engang i hans Onkels Graværelse; da takkede han, og yttrede sin Beklagelse over, at hans Onkel ikke vilde tillade ham at forestille ham Pigen, der, efter hans eget Udtryk, „var en elskværdig Skabning;“ thi det blev ham derved umuligt at indføre hende i sin Onkels Omgangskreds; „men,“ lagde han til med et lille Skuldertræk, „man maa respectere Fordommene.“ I sine Samtaler med mig — thi naar vi vare ene, deelte vor lille Kreds sig gjerne i to Dele, idet Herr Saint-Marceau og min Tante optog Sophaen ved et Parti Piquet, og Herr Didier og jeg opstode vor Residents bag en luxuriøs Blomsterkurv, der var en af Prydelserne i min Tantes Salon, og i Lø af hvilken jeg havde anbragt et lille Bord med

en Lampe — omtalte Didier derimod ofte denne anden Kreds, hvori han bevægede sig. Nathalie, — saaledes hed hans Forlovede, — var Søster til en Billedhugger, hvis Huus hun bestyrede, et Embede, der er betydeligt lettere i Paris end her, og hvor ofte endeel andre unge Kunstnere forenede sig i en gemyttlig Selskabelighed. „Tractementet er ikke stort,“ sagde Didier, „et Glas Limonade, nogen Frugt, et Par Smaafager, og gaaer det høit et Glas Æis; men Enhver medbringer Lyst til at more sig, og føler sig forpligtet til at bidrage Sit til Underholdningen. Vi lee og passiare, og falder der end af og til en daarlig Spøg, saa gjør det ikke Noget, det erindrer os om, at vi ere unge og endnu i *„l'âge de la folie“*. Undertiden spadserer vi ud, og aflægge et Besøg i et daarligt Beværtningssted, hvor vi sætte Bærtinden i Fortvivlelse med at forlange de umuligste Ting, og dog tilsidst lade os nøie med en Omelette og nogle Glasfer suur Biin. Der er dog noget Eiendommeligt ved disse Kunstnere, jeg fortryder tidt paa, at min Onkel ikke har ladet mig forsøge denne Bei, da jeg dog har forsøgt saamange andre; hvor maa det ikke være Stort og Henrykkende

at skabe et Kunstværk — af, Mademoiselle Cornelia! har De Kunstnere i Deres Fædreland?"

Jeg loe hjerteligt over hans Spørgsmaal, hvilket langt fra at fornærme ham, snarere fornøiede ham.

„Hvor en Dames Munterhed er fortryllende," sagde han, „jeg vilde blot ønske, at min Nathalie var lidt muntre, hun er saa stille, men hun er allerkjæreste. Jeg vilde ønske, jeg kunde faae Leilighed til at forestille hende for Dem, hun vilde ganske vist behage Dem."

Dette skete dog ikke; thi der aabnede sig bestandig ikke nogen Udsigt for Herr Didier til at gifte sig, og hans Onkel var ubønhørlig i dette Punct.

„Man skal iagttage den gode Tone i alle Ting," sagde han til sin Neveu, „naar jeg har tilladt Dig at præsentere denne obscure Person for mig, har jeg paalagt alle mine Venner den Forpligtelse at modtage hende. Lad os have Taalmodighed, min Ven! der frembyder sig vel en Leilighed til at faae Dig anbragt, og saa er min Velsignelse til Din Tjeneste; men lad os ikke forhaste os og begaae Smagløsheder."

Det forundrede mig lidt, at Didier, der havde

viist sig saa ophøiet over alle Hensyn, da det gjaldt hans Kjærlighed, tog denne Sag saa roligt, og gav sin Onkel Ret i hans Anstuelser. Jeg havde ventet mig en mere romantisk Hengivenhed hos en ung Mand, for hvem et frit, sorgløst, nydelsesrigt Liv havde været Gøt og Alt; men han tog Udsættelsen ganske philosophisk, og sagde blot: „Man maa see an.“ Jeg forstod heller ikke ret, hvorfor Herr Saint-Marceau ansaae en Kunstners Søster for et saa uantageligt Parti, dette skulde jeg først senere erfare.

Fra Hjemmet hørte jeg i Begyndelsen hyppigere, senere sjældnere. Da min Tante aldrig talte om at vende tilbage, kom det efterhaanden til at ligge ganske i Skygge hos mig, og jeg hørte de sparsomme Efterretninger uden synderlig Deeltagelse. Tante Abbe levede endnu som før, og dette stille, eensformige Liv indenfor de samme fire Vægge en heel Levetid igjennem sammenknugede endnu mere end før mit Hjerte, naar jeg tænkte derpaa. Om Leonard hørte jeg, at Hermance havde afbrudt al Omgang med ham, og at hun kun havde givet et flygtigt Tegn til Gjenkjendelse, da hun en Dag paa Gaden mødte Laura. I en vis Henseende havde dette ikke havt nogen ugunstig Virkning paa Leonard; thi

han havde kastet sig med Iver over sine Studeringer, enten det nu var for at døde Sorgen eller fordi han virkelig endnu haabede paa at vinde Hermance. Min Moders Breve indeholdt ofte den Bemærkning, at Laura blev en meget smuk Pige, og Allusioner til, at Den eller Den viste hende en usædvanlig Opmærksomhed, men nogen bestemt Frier syntes ikke at ville mælde sig.

Min nittende Fødselsdag feirede min Tante med stor Høitidelighed; vi toge om Formiddagen en Tour ud paa Landet, og spiste der til Middag med nogle af vore nærmeste Venner, og om Aftenen, da vi vare komne tilbage, samlede hele vor Kreds hos os. Den franske Kammerpige havde faaet Tantes Befaling til at have et smukt og smagsfuldt Toilette færdigt til mig, og uagtet jeg dengang deri kun jaae nye Tegn paa min Tantes stedse vøgende Kjærlighed, troer jeg nu, at hun ønskede ved at give denne Dag et ualmindeligt festligt Præg at antyde, at hun ansaae Diebliffet for kommet, da en alvorligere Opmærksomhed mod hendes Cornelia vilde være hende velkommen. Min Tantes hele Arrangement opfyldte mig med Henrykkelse; fra om Morgenen af havde jeg været Dagens Dronning, og

vore Omgangsvenner havde istemt den Tone, min Tante havde angivet. Franskmændene høitideligholde som bekjendt ikke Fødselsdagen, men Navnedagen, jeg veed ikke, om det er en siin Opmærksomhed mod Damerne, fordi Navnedagen ikke forpligter til at angive, hvormange Aar det er siden man fik Navn i Daaben; men alligevel blev jeg overrasket med den ene smigrende Hyldest efter den anden. Jeg var ude af mig selv af Glæde og Lyksalighed, og jeg vendte bestandig tilbage til min Tante, for at takke og kjærtegne hende.

Det var mod Festens Ende, vi havde souperet, alle Vinduer stode aabne, for at indlade en balsamist Aftenluft, og Stemningen var paa sit Hødepunct af Belvære og Livlighed, da en Fremmed blev ført ind. Det var en tilreisende Landsmand, der medbragte et Anbefalingsbrev til min Tante, og med høflige Undskyldninger beklagede at have truffet et saa ubeleiligt Dieblif. Min Tante reiste sig, og udtalte sin Fornøielse over, at han netop havde be-
traadt hendes Huus paa en saadan Glædesdag, førte ham hen til mig, og forestillede ham for mig. Jeg var beruset af Dagens Hyldest, og i den over-
givne Følelse af at være Festens Dronning, gjorde

jeg skjelmst en dyb Compliment, og udstrakte Haanden imod ham. Et Dieblif saae han alvorligt og lidt studsende paa mig, derpaa smilede han muntert, tog min Haand, og trykkede et Kys paa den. „Gre den, som Gre bør,“ sagde han halv sagte med et spøgende Blik; jeg fik pludselig et Indtryk af hans mandige, overlegne Personlighed, jeg rødmede dybt, og trak mig tilbage. Han vendte sig til min Tante, og underholdt sig med hende om Fædrelandet, og imidlertid betragtede jeg ham nøiere.

Claudius Kunzen var endnu en ung Mand; thi han var dengang ikke meget over fem og tyve Aar; men der laae noget Udpræget, Bestemt i hans Bæsen og Udtryk, der gjorde hans Udseende ældre end hans Aar, og vidnede om, at en fast Tankegang og Livsanskuelse havde udviklet sig hos Manden. Han var ikke smuk i Ordets almindeligste Betydning; men hans Ydre var usædvanligt. Skjøndt hans Haar nærmede sig mere til Blondt end til Bruunt, var hans Ansigtssfarve dog bruunlig og mørk, og naar han rødmede, var det med en dunkel Farve, der vidnede om et Sind, hvis Hestighed kun var dæmpet og tilbagetrængt, og ikke slukket. Det tykke Haar laae i skjønne Bølger over den høie Pande,

og tykke, brune Dienbryn traf sig kjæft ned over de lyse Dine af næsten ubestemmelig Farve; thi naar de oplystes af en sjælsuld Følelse, syntes de mig ofte mørke, og i rolige Dieblikke vare de af det klareste Grønt. Mindre smuk var den noget sværtbyggede Næse og den stærkt udboiede Kindbygning, og hans Mund var stor og stærkt buet; men det Smil og det Udtryk, der af og til spillede om den, og bevægede Mundens Musfler til det fineste Minespil, gav den en eiendommelig Ynde. Hans Væxt var rank og mandig, og hele hans Person gjorde Fordring paa Opmærksomhed, man tvivlede intet Dieblif om, at han var en Mand, der var stolt af sine legemlige Fortrin. Medens jeg betragtede ham, og glemte reent de Pligter, min Fædresstilling paa- lagde mig, hørte jeg ham fortælle min Tante, at hans Fader havde været en meget formuende Mand, der havde ladet sin Søn fuld Frihed til at udvifle sig efter sit Behag; han havde læst og lært, men ikke studeret, han havde reist, men ikke paa noget bestemt Fag, han havde levet for sin egen Skyld, ikke for Andres. Nylig var han kaldt hjem, hans Fader var i Begreb med at døe, og han havde derfor tilbragt Vinteren i Hjemmet. Da Faderen

var død, viste det sig, at Forestillingerne om hans Formue vare overdrevne; der var vel ikke nogen ubetydelig Sum tilovers, men den var ikke tilstede i den Maalestok, der udfordredes til en Løbebane som den, Sønnen havde begyndt. „Vi ville nu see,“ endte han med en Tillidsfuldhed til sine egne Kræfter, der forhøiede den undrende Agtelse, hvormed jeg betragtede ham, og han havde givet alle disse Oplysninger i en ligesrem, agtelsesfuld Tone, som om han ansaae min Tante berettiget til at vide, hvem hun optog i sin Kreds.

Da han forlod min Tante, nærmede han sig til mig: „Længes De ikke efter Deres Fædreland, min Frosken?“ spurgte han.

Jeg benægtede det, og meente, at jeg kom vel nok tilbage inden kortere eller længere Tid.

„Ja, det er netop det,“ sagde han, og jeg bemærkede, at han ofte, naar han talte, ligesom talte mere i Tanke hen for sig selv end til den paa-gjældende Person, „jeg troer, at det bedste Middel mod Hjemvee er, ikke at bestemme sig til at blive borte. Det er Vissheden om aldrig at gjensee de tilvante Steder, der fremkalder Længsel. Var der ikke en Lærd eller en Kunstner, der reisste til Italien,

og som hvert Foraar besluttede at reise hjem til Efteraaret, og hvert Efteraar fastsatte Afreisen til Foraaret? Han kom aldrig hjem, han døde i Italien. Det beviser, at ogsaa her spiller Indbildningen en vigtig Rolle, og hvorfor skulde det ene Sted paa Jorden ikke være ligesaa godt som det andet?"

Jeg fandt, at han havde Ret, og jeg sagde det. Han saae paa mig, og smilede.

"Ja," sagde han, idet han tog en Stol, og satte sig ved Siden af mig, „hvor vilde Alting ikke være naturligt og godt, naar Menneskene blot ikke kom til, og gjorde det kunstigt? Klædedragt, Føde, Samkvem, Alt er forfusket og bragt bort fra sin naturlige Tilstand. — Jeg kommer fra Kjøbenhavn," tilfoiede han efter en lille Pause, „hvor jeg oftere har seet Deres Broder Leonard; det er et ungt Menneske, der kunde blevet en flink Haandværker, og nu gjør man BOLD paa hans Natur, og lader ham studere, jeg troer endogjaa Theologie. Jeg frygter for, at han kommer aldrig længere end til det Haandværks-mæssige deri, og det er Synd."

"En Haandværker — " gjentog jeg; „ja, men min Fader er Embedsmand."

"Og er nylig blevet Statsraad," sagde han med

et lille Bux, „javisst, det er jo ogsaa derfor, at Deres Broder studerer Theologie.“

Han sagde dette saa alvorligt, at jeg ikke rigtig vidste, hvad jeg skulde troe. Et Dieblif efter saae han paa mig med et hjerteligt, varmt Blik.

„Ikke sandt, min Fæder,“ sagde han, „her er dog en bedre, friere, friskere Lust end hjemme. Aander man ikke lettere her? Og den Gne tager ikke den Smule Lust fra den Anden. Det er daarlig bevendt med en Frihed, hvor Alt er skjaaret efter eet Mønster, og hvor jeg ikke tør være fri paa min Maneer, men skal være det paa en Andens. Man bruger saa tidt Ordet „at leve og at lade leve“ paa en uædel Maade, lad os engang anvende det paa en ædel Viis, og sige: „Jeg lever, og lader de Andre leve, som det er givet dem.“ Her er jo Rum nok i Verden for alle de Ideer, der kunne opstaae i den hele Brimmels af Menneskehoveder, og man skulde ikke have nødig ængstelig at raabe: „Plads! Plads! her kommer en ny Idee! Tør jeg bede Dem, mine Herrer og Damer! ikke at sætte Dem paa den!“

Han saae saa længe taus paa mig, at jeg blev forlegen, og dog vidste jeg ikke, hvad jeg skulde sige.

„Alt leve,“ gjentog han langsomt, først ligesom

i Tanker, derpaa oplystes hans Dilemma som af en Ild, og han vedblev med Fyrighed: „Ja, at leve, det er herligt, at leve med fuld Bevidsthed, i fuld Frihed, at leve, saa at Alting i os lever med —“ Han standsede, saa paa mig, og loe sagte over min Forundring. „Tør jeg besøge Dem oftere?“ spurgte han blidt.

„Min Tante seer gjerne alle Landsmænd,“ svarede jeg forvirret.

„Nei, ikke Deres Tante,“ sagde han, „men Dem, maa jeg besøge Dem?“

„Ja, naturligviis,“ svarede jeg.

„Hvorfor just naturligviis?“ spurgte han, og saa mig fast ind i Diet. „Dog jo,“ vedblev han, „at vende tilbage og see det Skønne, der har glædet os, engang endnu, det er naturligt.“

Han smilede, hilste og gik. Jeg saa tankesfuld efter ham, han forekom mig altfor dristig og ligefrem, og dog havde hans Tale behaget mig, og opvakt en urolig Interesse hos mig. Der gik længere Tid, før vi saa ham igjen, og jeg begyndte allerede at troe, at han aldrig kom mere, da han en Aften kom med Didier. Han havde gjort Didiers Bekendtskab hiin første Aften, og Didier, der

altid interesserede sig levende for alt Nyt, havde fortsat Bekjendtskabet med Jvrighed. Ogsaa Herr Saint-Marceau, der i dette Capitel var min Tantes Drakel og Ledestjerne, syntes godt om vor nye Bekjendt. „Det er en virkelig meget elstværdig og dannet ung Mand,“ sagde han, „meget poleret; men,“ vedblev han med et lille Smil, og tog sig en Priis, „som een af os Andre er han dog ikke, den nordiske Tyngde lader sig dog mærke.“ — Denne Aften blev Kuntzen dog ikke længe, og han talte heller ikke meget, jeg troer, Didier generede ham, og denne var ogsaa meget snakkelsig. Mod Sædvane talte han om de Kunstnere, han omgikkes, og til hvem han havde indført Kuntzen, og han kom tilbage til sit Yndlingsomqvæd, at det maatte være herligt at frembringe et Kunstværk, at blive stor og berømt.

„Javist,“ sagde Kuntzen spydigt, „naar der blot ikke var forbundet saamegen fatal Uleilighed med det.“

„O, Uleilighed,“ sagde Didier, „maa det ikke være herligt at arbejde uophørligt — i sit Ansigts Sved — for et saa skjønt Maal?“

Kuntzen nikkede ironisk. Jeg loe.

„Jeg er vis paa, at Nathalie vilde forstaae mig," sagde Didier lidt stødt.

„Det betvivler jeg dog," sagde Kuntzen.

„Og hvorfor det?" udraabte Franssmanden, „hvorfor skulde Nathalie ikke forstaae mig, hun er opvoxt mellem Kunstnere, har seet deres Stræben, og hørt deres Domme —"

„Netop derfor," sagde Kuntzen tørt, reiste sig, og tog Afsted.

Engang, længere Tid efter, da vi vare nøiere bekendte, og vi en Aften sad paa den Plet, hvor Didier før havde haft hans Plads, spurgte jeg ham, hvad han egentlig syntes om Didiers Forlovede.

„Det er en net Pige," sagde han, „men ingen Pige, jeg vilde betro'e mit Livs Lykke. Hun har meget lidt Forstand, og hvis jeg ikke gjør hende Uret, meget lidt Hjerte. Hun er kold; en kold Mand er mig ubehagelig, en kold Kvinde en Modbydelighed."

Vi sad ved et stort Buevindue, der vendte ud til en rummelig og velanlagt Have, som hørte til Raboens Hotel, og da Huset, vi beboede, tilhørte ham, og egentlig var en Sidebygning til Hotellet,

var det blevet os tilladt, eller, rettere sagt, kunde det ikke forbydes os at have Udsigt til Haven. Kungen saae ud af Vinduet, og den sommerfrodige Natur, der alt laae i en halv Dunkelhed, syntes at opvarme hans Hjerte og at begeistre ham.

„Ikke sandt, elskværdige Cornelia,“ sagde sagde han sagte nok til hun at høres af mig, og dog med indtrængende Stemme, „en Kvinde bør aldrig lytte til nogen anden Stemme end sit Hjertes, det er hendes Magt og hendes Elskværdighed. Lad Manden beregne og studere og tænke og forvilde sig i alle disse fortørrede Labyrinth, det er Kvindens hulde Forret at turde være den, hun er, uden at tænke paa at blive bedre og fuldkommnere. See, hvor herlig er ikke denne Sommeraften; men forsøg paa at gjøre denne Bellugt stærkere, at fordybe disse Skygger, at give denne Guldglands paa alle Blade større Lysffær, og hele denne herlige Virkning af drømmende Dunkelhed og Anelser om Lys vil være forsvunden.“

Han saae ud med et Blik, fuldt af Beundring, og han saae over paa mig, og næsten bævende følte jeg, at Udtrykket i hans Blik blandede sig med Omhed.

„O, hvis jeg nogensinde turde tilbyde en Kvinde at dele min Tilværelse,“ vedblev han, „da vilde hendes Kjærlighed kun have Værd for mig, hvis hun uden Betænkning valgte mig af et varmt, uberegnende Hjerte. Jo mere hensynsløs hendes Beslutning var, jo høiere vilde jeg vurdere hendes Hengivenhed. Men hvor sjældent, hvor sjældent er dette ikke!“

„Maafsee dog hyppigere end man troer,“ sagde jeg.

„Nei, nei,“ sagde han, og lænede sig tilbage. „Der ægter en Mand en Kvinde, og hun er ikke Gæt og Alt for ham, ikke den Æneste, den, han alene formaaede at elske i hele Verden, og hun ægter ham, og han er hende kun et Middel, et Redskab til en ny Ordnen af Tilværelsen. Derfor behøves der et ydre Bånd til at sammenknytte dem, hvilket ellers vilde være overflødigt.“

„Et ydre Bånd?“ spurgte jeg næsten ængsteligt.

„Ja, Ægteskabet, Vielsen,“ svarede han. „Var det da ikke nok, at denne Mand og denne Kvinde vidste med sig selv, at de havde hinanden, og aldrig kunde give slip paa hinanden, at det vilde være

ligesaa umuligt for den Ene at opgive den Anden, som at ophøre at leve. Er det ikke ynkeligt, at et tomt Ord, en ydre Ceremonie skal behøves for at gjøre dem sikker paa Besiddelsen af det, som kun Hjertets fuldkomneste, ædleste Følelse kan sikker dem? O, hvor jeg foragter Alt, hvad der kun er et huult Udtryk for hvad det skulde være, enhver Form, der ikke fyldes af Bevidsthed om og Gyldestgjørelse af det, den er Tegnet paa! Kan vor Kjærlighed ikke have Evighed, hvad skal jeg da med den raslende Skal, der er uden Kjerne, og hvorfor skulde en saa høi, saa almægtig Følelse ikke kunne opfylde mig saaledes, ikke gennemtrænge saaledes hele mit Jeg, at jeg maatte ophøre at leve, hvis den ophørte at bevæge sig i mig?"

Han reiste sig, og rettede sig til sin hele Høide. Med korslagte Arme saae han ud over mit Hoved, og syntes at maale en fjern Afstand med sit Blik.

"Sæt Dem, Kungen," bad jeg, idet jeg lagde min Haand paa hans Arm. Han saae ned, smilede venligt, og satte sig.

"Men kan det kaldes en ydre Ceremonie," sagde jeg frygtsondt, næsten stammende, saa dybt et Indtryk havde det Videnskabelige i hans Bæsen

gjort paa mig, „at indvie sit Forsæt med Guds Belsignelse?“

„Guds Belsignelse?“ gjentog han, „er det ikke atter kun en Form for en Forestilling? Er min Kjærlighed ikke allerede i sig selv velsignet med Livets høieste Nydelse, med dets bedste Rigdom, med Alt, hvad det kan udfolde skønnest og ædlest? Behøver den nogen Belsignen udenfra, der hverken kan gjøre min Følelse evigere eller fuldkommnere, da den bedre Belsignelse alt er indeholdt i den, eller rettere, Cornelia, da den netop selv er det, De kalder Guds Belsignelse.“

Han talte saa ærligt, saa reent ud af et bevæget Hjertes Fylde, at det, der i en Andens Mund vilde forekommet mig som forskruet Tagen efter aandrige Glosser, her fik hele Overbeviisningens Præg; men det gjorde et nedslaaende Indtryk paa mig, jeg blev jørgmodig. Han saae det strax, han tog min Haand, der laae udstrakt paa min Kjole, trykkede den sagte, og spurgte: „Har jeg fornærmet Dem, Cornelia?“

O, nei, tusinde Gange nei! gjentog mit Hjerte til Svar; men instinctmæssig vilde jeg tage min Haand til mig; men han tillod det ikke, med den venstre Haand tog han den, og lagde den fast i sin

høre, og trykkede den, som om han vilde udfordre mig til at fratage ham den. Mit Hjerte bankede, da jeg spurgte: „Kungen, troer De da ikke paa Gud?“

„Tvivler Cornelia derom?“ svarede han blidt. „Vistnok troer jeg ikke paa den Gud, som De troer paa, en Fader i Himlen, ikke sandt, et personligt Væsen, der er til for Dem i Deres egen Egnelse; men er dette dog mere end en Forestilling om det Høieste, som netop tiltaler Dem? Vi Mennesker kunne nu engang kun erkjende Gud gennem en Forestilling, hans sande Væsen er os ubegribeligt, og denne Forestilling har De givet hiin Skikkelse. Dgaa for mig, kjære Cornelia! er der noget Guddommeligt til; men jeg søger det, oprigtigt talt, mere i mig selv end udenfor mig selv. Vi talte om Kjærligheden, opfyldt af dette Guddommelige bliver den, hvad den bør være, og opfylder sin Bestemmelse i den korte Varighed, den behøver til sin Udvikling i et Menneskeliv; det er, som jeg sagde Dem, dens Betsignelse. See denne Blomst“ — og han uddrog en Heliotrop af Blomsterkurven, „see dens Fiinhed, dens Skjønhed, see, hvor tæt sammenflynge de dens yndige Blomster ere, og med hvilken

sød Duft har den ikke længe opfyldt den Luft, der omgiver os — vil De nægte, at det Guddommelige er tilstede i dens korte Udvikling, at den har gjort Fyldest for det, og at Alt, hvad der ikke vedkommer denne selvstændige Livsfylde hos den, er overflødigt og tilhængt udenfra? Det er sandt, jeg kunde medtage den, jeg kunde gemme den til en Grindring om denne Aftentime; men den vil alligevel visne, og de døde Blade have Intet mere med dens Virk-somhed at gøre, kun ved mig selv kommer Forestillingen om dens Tilværelse tillive. Hvor er dens Skjønhed, der opvakte søde Fornemmelser hos mig, hvor dens Bellugt, der nylig forenede sig med Duften af Deres Haar, Deres Aandedræt, hvor er det Liv, den blandede i Deres?"

Skjøndt sødt bedøvet og forvirret af hans Ord og hans Stemme, gjorde hans Tale mig dog ondt. Jeg tog min Haand, som endnu hvilede i hans, til mig, og støttede mit Hoved til den.

„Er De vred?" spurgte han, ikke ømt, men med et overbærende Smil, „vred, fordi jeg opfatter Tingene paa min Viis? Vær ikke uretsfærdig, elskværdige Cornelia! Jeg tilstaaer gjerne, at De kan have ligesaa megen Ret som jeg, hvad vil De da

forlange mere? Og skulde De virkelig mene, at nogen Præst paa Jorden skulde kunne sammenføie den Haand, jeg nylig omfattede, fastere med min, end en sand Kjærlighed kunde? O nei, det mener De ikke! Strax den første Gang, jeg saae Dem, læste jeg Stræben efter Frihed i Deres Blik, jeg saae, at De var sand og oprigtig mod Dem selv, og at De havde Mod til at udføre, hvad De erkjendte for rigtigt. Har jeg taget feil?"

Anende og advarende hvissede en Stemme til mig, at Alt i hans Tale ikke var som det burde være, og jeg stred forgjæves mod dens indtrængende Hvijsen; men, jeg tilstaaer det, min Modstand var svag, jeg spurgte allerede mig selv, om jeg eller han havde Uret. Der havde været Noget i hans Yttringer, der forbød mig at tie, og mere for at tale end egentlig for at modsigge ham, sagde jeg: „Men skulde da Alt, hvad der engang er antaget for Sandhed, hvad dog en indre Røst hos os bekræfter, være falske Forestillinger eller Fordomme?"

„Hvormeget er ikke blevet antaget for Sandhed, som ikke var det?" svarede han, „eller rettere, hvormeget har viist sig at være feil opfattet. Og lad os ikke stole paa den indre Røst, den raader os

ganste vist ikke til at forlade den slagne Bei; men er den paalidelig? Har De aldrig, Cornelia, følt Tvivl tale ligesaa høit, ja, endnu høiere? Hvo veed, hvilke af disse Stemmer, der talte Sandhed?"

Jeg kunde ikke nægte det for mig selv, Tvivlen havde været stærk, ofte stærkere end Troen. Spøgelser fra mine grublende Barndomsdage steg op for mig, og jeg vidste ikke, hvad jeg skulde sige, jeg blev angst og bange, for at han skulde have Ret. Og kunde jeg troe, at han ikke søgte Sandheden? Jeg saae op paa ham, og da saae jeg pludselig i hans Blik, at han havde andre Ord paa Læben end dem, jeg ventede. Grebet af en ubevidst Skræk reiste jeg mig hastigt.

„Gaa ikke, Cornelia,“ sagde han bønligt, og tog i Fligen af min Kjole. Jeg standsede; men jeg vendte mig ikke om til ham, jeg tog med begge Hænder om Blomsterne i Blomsterkurven, og bøiede mit Hoved ned over dem.

„Cornelia, høitelskede Cornelia!“ sagde han med en lav, lidenskabelig Stemme, „De veed nu, hvad jeg venter af den, jeg elsker, naar jeg i dette Dieblis tilbyder Dem min Kjærlighed. Har jeg taget feil af Dem, har jeg forgjæves troet at

læse min Lyksalighed, et Liv, fuldt af guddommelig Lykke i Deres Dø? O, svar mig, giv mig et Tegn paa, at jeg idetmindste tør tale videre!”

Jeg udstrakte min Haand, men uden at see mig om, og den streifede hans Læber. Han tog den, og kysfede den ømt.

„Jeg vil ikke bedrage Dem,” vedblev han, „før jeg hører et Ja eller Nei fra Deres Læber, vil jeg ærligt sige, at jeg lægger mit hele Liv, min hele Sjæls inderligste Følelser for Deres Fodder, og at jeg før kunde sønderslide mit eget Bryst og gennem-bore mit eget Hjerte, end nogenfinde ophøre at være Deres; men at lænke mig til denne Pagt ved nogen Ceremonie eller offentlig Forpligtelse, vil være mig umuligt. Jeg ærer Deres Anskuelser, og de ere mig hellige; men hvis De elsker mig, hvis De gjengjælder min Kjærlighed, som Deres ædle, fribaarne Sjæl formaaer det — da, — o, man reiser sig, lad mig ikke gaae bort, uden at høre et Ord af Deres Læber!”

„Jeg formaaer ikke at svare,” sagde jeg hastigt og med afbrudt Stemme, „hvad De ønsker, svarer saa lidt til, hvad jeg forhen har tænkt og følt. Og min Tante, min Familie — maaskee med Tiden Gen

af os kan forandre Ansættelser — forlang ikke nu — ikke iaften —“ Jeg vendte mig mod ham, der blev bragt Lys ind i Stuen, og han saa min Angst og min Tvivlsraadighed.

„Jeg kan vente,“ sagde han med rolig Stemme, og reiste sig. Jeg skjulte mig i Binduesnischen.

„Men hvor er Cornelia?“ spurgte min Tante, og saa sig spørgende om.

„Her, Tante, i Binduet,“ svarede jeg fra mit Skjulested, fuld af Frygt for at maatte træde frem med min Rødme og min Forvirring.

„Du forfjoler Dig, Barn!“ vedblev Tante Mathilde, „og Du har ikke godt af al den Blomsterduft.“

„Unge Piger og Blomster,“ sagde Herr Saint-Marceau, og lavede sig til at gaa, „man kan næsten ikke gjøre Forskjel paa de to Ting. Hvilken af dem har Herr Kunzen nydt derhenne i Binduet?“

„Begge Dele i Forening,“ svarede Kunzen tørt med et Buf. Hr. Saint-Marceau gjorde store Dine. Jeg var nødt til at vise mig, og jeg søgte at skjule min Forlegenhed ved at spørge med Herr Saint-Marceau; men jeg er bange for, at min Spøg kun var lidet naturlig. Tillykke var han

atlfør beleven til at lade sig mærke med Noget. Medens han tog Afshed med min Tante, nærmede Runge sig til mig.

„Jeg venter taalmodigt,“ sagde han, „til De bestemmer Dem. Selv om der gaaer Aar og Dage, jaalænge jeg intet Nei har hørt af Deres Mund, jaalænge haaber jeg.“

Hvor varmt, hvor sjælsfuldt var ikke hans Blik, o, intet Dieblif tvivlede jeg om, at han talte sandt og oprigtigt, og han gjorde det, Himlen være hans og mit Vidne, han meente det ærligt.

Da jeg kom ind i mit Værelse, var jeg i det heftigste Sindsoprør. Alt i mit Hjerte reiste sig mod hans excentriske Forslag, ti Gange steg den Tanke frem, at det var uværdigt og nedværdigende for mig, og ligesaa ofte tilbageviste jeg denne Tanke næsten med Fortvivlelse. Jeg indrømmede, at i en Andens Mund vilde det være det; men i hans — nei, Vrens og Sandhedens Udtryk stode malede paa hans Pande, om hans Ærlighed kunde jeg ikke tvivle. Men paa hans Forslag var det mig umuligt at indgaae. Selv om jeg i høi Tillid til hans Retfæstethed vilde vove det med ham, med hvilke Dine vilde Verden betragte et saadant Skridt af mig?

Og vilde min Tante nogensinde tillade Sligt? Og selv mine Forældre, min Familie, den strenge Tante Abele, hvilket Navn vilde de give en saadan Handling? Jeg kunde ikke, det følte jeg. Jo sikkrere jeg følte dette, jo blødere blev mit Hjerte, og jeg græd over, at han ikke havde beilet, som en anden Mand vilde have gjort. Selv 'om han havde en saadan Fordom mod den kirkelige Ceremonie, maatte det dog falde ham let at opoffre den for min Skyld, og dog — jeg troer, jeg elskede ham høiere, fordi han ikke vilde opgive sin Overbeviisning for sin Kjærlighed. Nu begyndte hans sidste Ord at lyde som en sød Trøst i mine Dren, han vilde vente, vente Aar og Dage, o ja, lad os vente; Tiden bringer Saameget, jeg vilde haabe paa den.

Jeg havde frygtet for, at Runge efter vor sidste Samtale maaskee vilde blive længere Tid borte; men denne Frygt var ugrundet. Han kom aldeles som før, var lige hjertelig og venlig, og syntes virkelig at ville holde sit Løfte at vente. I lang Tid frygtede jeg, hvergang jeg saae ham, at han skulde gjentage sit Spørgsmaal, og forlange et Svar; men han gjorde det ikke, og jeg var ham taknemlig derfor. Det Gnefte i hans Væsen, der mindede mig

om vor Samtale, var, at han saae alvorligere ud end før, og det syntes mig endogsaa undertiden, at hans Pande og hans Blik vare sorgmodige. Det piinte mig uudsigeligt.

Det blev Efteraar, Regn og Blæst forhindrede os i at sidde i vort fjære Vindue; Gardinerne bleve trukne for, og Lys og Lamper samlede Alle i en fortrolig Kreds; men til de smaae, eensomme Underholdninger var der ikke mere Leilighed. En Dag kom Kungen, og sagde: „Jeg reiser en Tour til Italien, her er saa koldt, jeg føler mig ikke længer veltilmode her.“

„Hvad, vil De forlade os,“ udraabte Tante Mathilde, „nu, da vi trænge til alle vore Benner, for at opmuntre den kjedelige Tid? Bliv dog her til henad Juletid.“

„Jeg blev gjerne,“ svarede han; „men det beroer ikke paa mig selv.“ Han saae hen paa mig, jeg slog Dinene ned, og havde travlt med mit Broderi. „Nei, jeg maa reise,“ vedblev han, „det er rigtigt; men jeg kommer tilbage, naar veed jeg ikke; men jeg vil nok føle i mit Hjerte, naar her atter er godt at være.“

Jeg havde ventet et Afskedsord i Genrum, et

betydningsfuldere Levvel; men han tog Afsted, som om vi skulde sees om nogle Dage, og reiste. Jeg var lidt frænkst; men denne Følelse gik snart over, det havde jo staaet i min Magt at holde ham tilbage med eet eneste Ord, hvad kunde jeg forlange Mere?

„Her bliver ret kjedeligt,“ sagde min Tante til Hr. Saint-Marceau, „Kuntzen er borte, og Hr. Didier har lagt sig efter at see melancholisk ud.“

„Ak, den stakkels Dreng!“ sagde Herr Saint-Marceau smilende, „den ene Udsigt til Ansættelse gaaer bort efter den anden, uagtet jeg anvender al min Indflydelse, og De kan ikke troe, min Naadige! hvor det er vanskeligt at finde noget Passende til et ungt Menneſke, der Intet kan.“

„Der er altsaa heller ingen Udsigt til Giftermaalet?“ sagde min Tante deeltagende.

Herr Saint-Marceau traf paa Skuldrene.

Det varede ikke længe, før min Tante begyndte at gjøre samme Bemærkning med Hensyn til mig; thi ogsaa jeg kjæmpede forgjæves med min Sorgmodighed. Fra eller om Kuntzen hørte jeg Intet; kun een eneste Gang fortalte Didier i Forbigaaende, at han levede godt i Italien.

„Kuntzen er en Mand, der befinder sig vel overalt,“ sagde han, og jeg begyndte at frygte for at være glemt. Julen kom og det nye Aar, og jeg veed ikke hvorfor, jeg halvt om halvt ventede paa Nytaarsdagen at modtage et Tegm paa, at jeg var erindret; der kom rigtignok baade nydelige og prægtige Gaver fra Herr Saint-Marceau og hans Neveu, men Intet fra den, fra hvem jeg helst havde seet dem. Henad Foraaret blev der betroet Hr. Saint-Marceau en Sendelse til England, som han ikke kunde undslaae sig for, han krympede sig længe for at forlade min Tante og Paris for dette »pays de brouillard & de mélancolie«; men han tog dog tilsidst sin Beslutning, og forlod os. Fra den Dag af blev min Tante kjed af Paris.

„Cornelia,“ sagde hun, og svøbte sig tættere ind i det Shawl, hvori hun hele Vinteren havde indhyllet sit Ildebefindende og sin Fortrædelighed, „jeg befinder mig ikke længer vel her, og naar jeg seer paa Dig, forekommer det mig, at ogsaa Du kunde have godt af en Forandring. Hvad mener Du, om vi brød op, og for et Aarstid toge tilbage til Kjøbenhavn? Det er dog altid fornøieligt at see gamle Bekjendte igjen, og jeg veed ikke, hvor-

dan det er, i den sidste Tid er Paris ikke mere Paris."

Jeg havde ikke Noget at indvende; jeg havde saagodtsom opgivet Haabet om Kuntzens Tilbagekomst, og hvis han virkelig vilde opsøge mig, saa kunde han ligesaa godt gjøre det i Kjøbenhavn som i Paris. Og hvis han aldrig kom igjen, uden at jeg kaldte ham, saa maatte jeg jo hellere forlade dette Sted.

"Det er en utilgivelig Stoltthed af en Mand," sagde jeg frænkelt til mig selv, „han vil forlange, at jeg skal sende ham Bud: Kom tilbage, jeg længes efter Dig."

Da min Tantes Beslutning blev bekjendt blandt hendes Omgangsvenner, optog man denne Esterretning paa den behageligste Maade. Efter at have yttret en passende Beflagelse, skyndte man sig i en Række af Fester endnu at medgive os et fornøieligt Minde om vort Ophold. Men et Ildebefindende, der, skøndt ubetydeligt, plagede min Tante, gjorde, at vi tilsidst paaafkyndede Afreisen, især da hun en Dag paa en Udflugt overfaldtes af en voldsom og ildevarslende Svimmelhed. Hun haabede, at det nordlige Klima skulde virke styrkende paa hendes Nerver, og

Kammerpigen fik Ordre til at tilendebringe Indpakkningen. En Indbydelse vilde min Tante dog ikke afflaae, det var til en Fest, Herr Didier vilde gjøre til vor Ære. Han havde udbedt sig som en særdeles Gunstbeviisning, at han og hans Benner maatte feire min Fødselsdag, og jeg troer, af Hensyn til min Fornøielse og tildeels ogsaa for Herr Saint-Marceaux Skyld, vilde min Tante ikke afflaae det. Festen skulde staae i en nydelig, lille Villa, hvis man kan kalde et letbygget, lille Bygsted saaledes, som laae en Miilsvei fra Paris, og hvor een af Herr Didiers Benner havde sit Atelier. Dette var den Eleganteste af Selskabets Boliger, og den var derfor udvalgt til dette Brug.

Min Tante var denne Dag usædvanlig oprømt, og gjentog flere Gange, at hun ventede sig noget ganske Usædvanligt; men om det blev noget usædvanlig Slet eller noget usædvanlig Godt, det vilde hun lade henstaae til Tidens Afgjørelse. „Jeg haaber dog,“ sagde hun lidt urolig, „at man har ladet en Restaurateur sørge for Beværtningen, og at man ikke bereder os altfor store Overraskelser.“ Jeg loe rigtignok; men jeg var ikke glad, jeg tænkte

paa Aaret isorveien, og lod mit Slør glide ned for at skjule mine Taarer.

Da vor Vogn dreiede ned mod Indfjerselen, bleve vi overraskede ved Synet af en Uresport af Blomster, og vi ventede halvt om halvt at modtages af hele Selskabet med en Sang, til stor Forstrækkelser for min Tante, der lydeligt erklærede, at hun ikke var vant til den Slags Triumpher; men hun beroligede sig atter, da den Æneste, hun kunde opdage, var vor Vært, Herr Didier. Vognen holdt, og han udbad sig den Gunst af os, at vi med vore Fodtrin vilde indvie den Sti, der førte ind til hans Jeepallads. Vi steg af, og han bød os Armen. Neppe havde vi gaaet nogle Skridt, før der fra et nærliggende Bosquet af endeel velklingende Mandstømmer lod en Velkomstsang, hvilken Herr Didier berettede os var digtet, componeret og sunget af hans Haves Nympher og Dryader.

„Deres Nympher have gode, stærke Stømmer,“ sagde min Tante, „og hvad Texten og Musiken angaaer, synes de beundringsværdigt at være fulgte med Tiden.“

„Det er, fordi de endnu ikke ere forestillede

for Dem, Madame," sagde vor Ledsager artigt; „thi de ville da have forglemmt at tænke paa Tiden."

Da Sangen var tilende, kom Sangerne tilsyne, og lode sig præsentere af Didier. Der var Billedhuggere og Malere, samt Digteren og Componisten i een Person, Herr Théodore. Han havde, som vi siden hørte, den Manie ikke just at oplæse sine Digte for sine Venner, men at foresynge dem, hvilket tidt var dem en stor Plage, og som havde skaffet ham Navnet „den nye Béranger", en Titel, han i sin Forsængelighed ikke tog dem ilde op. Herr Alphonse, Didiers tilkommende Svoger, var en temmelig robust, ung Mand, med et forceert djærvt Væsen, der ikke klædte ham; han og hans Søster beboede Villaaen i Forening med en Maler, Herr Louis, der havde leiet den, for der i No at fuldende et større Maleri, han ønskede udstillet, og som nu var færdigt. Nathalie, Didiers Forlovede, var den eneste, tilstedeværende Dame, og hun behagede mig slet ikke. Der var noget Fortroligt i hendes Væsen, der stødte mig, og det forekom mig, at hun nærmede sig mig med en Mine, som om der herskede en skjult Forstaaelse imellem os. Da Selskabet var forestillet os, traadte Herr Louis frem, og

sagde, at han havde ifinde idag for første Gang at affløre sit nye Maleri, og han haabede, at den første Dom, han underkastede det, maatte være de to henrivende Damer's, som Norden havde afstaaet til Frankrig, rigtignok for grusomt at forlange dem tilbage. Herr Louis bød mig efter endt Tale Armen, og da Didier og min Tante havde aabnet Toget, droge vi videre igjennem en nydelig Have. Hvergang Veien dreiede om, sandt vi opstillet en eller anden lille Genius, som Alphonse i Hast havde forarbejdet i Leer, og som indbød os til at gaa videre frem, og tilsidst traadte vi ud paa en Gruusplet foran Huset. Det var en nydelig, lille Træbygning med en Soilegang, der bar en Altan foroven; hvide Gardiner slagrede ud af Binduerne, Soilerne vare overvundne med Blomster, og da der groede et heelt Espalier af Roser op ad Bæggen, saae det ud som en Blomsterhytte.

Da vi vare komne hertil, standsede Processionen, Didier ilede bort, som han sagde, for som Bært at modtage os i Døren, og Herr Louis fulgte ham for at gjøre Honneurs ved sit Maleri. Min Tante roste lydeligt Arrangementet, og sagde den ene Gang efter den anden, at det virkelig var for

tryllende; jeg saae mig adspredt om, da faldt mit Blik atter paa det lille Huus, og idet jeg løftede det op til Altanen, udstødte jeg et Skrig af Glæde og Overraskelse. Deroppe med en Bouquet i Haanden, og betragtede mig med et Smil, stod Kunzen. „Hvad fattes Dig, Cornelia?“ raabte min Tante, og saae sig om; men endnu før hun havde faaet Die paa Gjenstanden for min Overraskelse, traadte Kunzen ud over Altanens Rækværk; med stærk Arm greb han om een af Stængerne, og lod sig glide ned; derpaa sprang han, og stod pludselig foran os.

„Min Gud!“ var Alt, hvad jeg i min Skræk formaaede at sige.

„Gulde Dame,“ sagde han, gjorde nogle Skridt frem mod mig, og bøiede et Knæ, idet han overraktede mig Bouquetten, „tør Deres Ridder nærme sig, for at udsone sin Brøde?“

Et almindeligt Jubelraab lød; i min Vælsalighed udstrakte jeg Haanden mod ham, han sprang op, tog den, og idet han lagde den i sin Arm, raabte han muntert: „Nu afsted til Kunstens inderste Helligdom, for at bringe vor Ven Louis den længe ventede Virak!“ Jeg saae, at min Tante saae alvor-

lig ud; men jeg bemærkede det kun som gjennem et Slør, jeg var altfor lykkelig.

„Det hørte maaskee med til Overraskelsen ved Festen?“ sagde hun lidt skarpt til Kungen, da hun gik os forbi, for at gaae ind i Huset.

„Nei, Frue,“ svarede han med et forsonende Blik til hende, „det var et lille Impromptu, arrangeret af en bekjendt, græsk Kunstner.“

„Ja saa,“ sagde min Tante.

Her var ikke Leilighed til at vejle Ord nu; men hvad behøvedes det? Han var kommet tilbage, og ligesaa om, ligesaa lidenskabelig som før. Nu først følte jeg, at jeg var ved en Fest.

I Husets største Stue ventede Herr Louis os, indhyllet i en lang, hvid Burnus og med et stort, sort Stjæg, for, som han sagde, at give Kunsten nogen Ærværdighed i vore Dine.

„Mine Damer, mine Herrer, med eet Ord, mine Belyndere,“ sagde han, „De have vel Alle hørt tale om Sabinerindernes Rov, hvorledes de romerske Unglinge, formedelst visse Pletter paa deres Character, ulig Nutidens Unglinge, manglede Hustruer, og hvorledes de grebe til det nu næsten ubekjendte Middel at bortføre de elskværdige Sabinerinder, som de havde

indbudt til en Fæst. Jeg beder dog de hulde Damer, der ere vore Gjæster iasten, ikke heri at see nogen Allusion til et lignende, forbrydersk Forehavende fra nogen af de tilstedeværende, geniale Unglinges Side, De have Intet at frygte, vor Character er pletfri og vore Hensigter rene."

Efter disse Ord trak han et Forhæng tilside, og Maleriet viste sig.

Han havde villet fremstille det Moment, da de romerske Unglinge styrte sig frem mod deres Bytte, og da Pigerne vende sig i modstræbende Flugt. Der var Liv og Begeistring i Udførelsen; de sabinske Qvinders udstrakte Arme og halvtåabne Munde røbede deres Overræffelse og deres Flugt; Nogle udstrakte Hænderne afværgende mod de glade, jublende Bolds mænd, Andre havde vendt sig flygtende, og holdt de runde, bøiede Arme opløstede i Luften, hist kjæmpede Gen med sin Bortfører, og hendes lange, sorte Haar rullede ned over hans Arm, og det Smil, hvormed han betragter det, røber Seierherrens Fryd; her synker en Anden halv asmagtig i en wild, solbrændt Romers Arm. Endnu i Baggrunden trænger sig en Skare Romere frem, begjærlige efter at faae deres Andeel af det søde Bytte. De store, vilde, af

Videnſkab opflammede Figurer i den af den ſynkende Sol oplyſte Stue gjorde et ſtærkt Indtryk; det vakte Interesſe, men det manglede Skjønhed.

Medens jeg ſtod fordybet i Betragtningen af Maleriet, hviſtede en blid, bedende Stemme i mit Øre: „Vil De virkelig reise bort, Cornelia?“

„Jeg maa det,“ ſvarede jeg, uden at vende mig om. Mit Hjerter bankede heftigt.

„Og Intet kan holde Dem tilbage?“ ſpurgte den friſtende Stemme. Jeg vendte mig om til ham, vore Dine mødtes, hans ſpørgende, mine bedende, jeg beiede Hovedet, og taug.

Ru brød Selskabet op, efter at have roſt og beundret Maleriet, for at indtage den ſmukt arrangerede Souper. Min Tante nød ikke meget, hun syntes urolig efter at komme bort. Vi vandrede igjen igjennem Haven til vor Bogn, og da vi fjørte bort, ſteg der Raketter op fra Boſquettet, jeg lænede mig tilbage i Bognen, og indaandede Duften af Kuntzens Bouquet.

Min Tante taug hele Hjemveien, og da vi kom hjem, ſagde hun mig et ſørgmodigt Godnat. Jeg følte ingen Trang til at ſove, jeg aabnede Vinduet ud til Haven, og ſatte mig hen for at drømme, og

jeg gjorde dette saa vel, at Kammerpigen flere Gange udraabte sit sfrigende: »Mademoiselle! Mademoiselle!» før jeg hørte det. Min Tante ønskede at tale med mig.

Jeg skyndte mig ind til hende, jeg baade frygtede og ønskede en Forklaring.

Min Tante sad urolig opreist i sin Seng.

„Kom hid, Cornelia,“ sagde hun, „og sig mig, hvad er det med denne Kunsten, det Menneskes Adfærd behager mig slet ikke. Hvad vil det sige, at blive hele Vinteren borte, og lade os sidde i Kjedsommelighed og Sorg, og saa paa eengang dumpe ned saagodtsom fra Himlen? Jeg vil nu slet ikke tale om, at han ligesaa godt kunde være faldet paa Hovedet af Een af os, jeg holder ikke af saadanne hovedfulds Complimenter.“

Jeg hørte, at min Tante maaskee havde gennemskuet Mere af min Hemmelighed, end jeg havde anet. Jeg lagde mine Hænder om hendes Hals, og idet jeg skjulte min rødmande Kind mod hendes Skulder, fortalte jeg hende Alt. Hun blev høist forstemt.

„Gud forlade mig, Cornelia,“ sagde hun be-

fymret, „jeg er bange for, jeg har daarlig opfyldt mine Pligter mod Dig. Men jeg vil tale med ham endnu i Morgen, jeg vil have Rede paa alt dette, og vil han ikke gifte sig med Dig som et andet kristent Menneſke, ſaa ſkal han blive herfra. Ei, naar der ikke bliver lyſt ordentligt i Kirken eller løſt Kongebrev, ſaa veed man jo ikke engang, om han ikke har et Par andre Koner etſteds i Italien eller Kjøbenhavn. Gid jeg havde Herr Saint-Marceau her!“

Jeg indſaae, at min Tantes Beſlutning var rigtig, og jeg gjorde ingen Indvending. Det gjorde mig ondt at høre hendes gjentagne Selvbekreidſer, og jeg ſøgte at berolige hende med Forſikringen om, at der jo intet Ondt var ſkeet.

„Intet Ondt,“ gjentog hun, og ſtrøg med Haanden henover mit Haar, „og jeg ſkal maaskee ſee Dig med bedrøvet Anſigt og med Taarer i Dinene! Ja, imorgen ſkal han ſvare mig Regnſkab, den haardhjertede Barbar, og hvis han er ubøielig med ſine toſſede Ideer, ſaa tag Dig det ikke for nær, mit Barn! Du har jo mig, vi ville reiſe til Verdens Ende, naar det blot kan adſprede Dig og gjøre Dig glad igjen.“

Jeg kysede hendes Hænder, og lagde min Skjæbne i dem.

„Skal jeg ikke slukke Lampen?“ spurgte jeg, da jeg reiste mig for at gaae.

„Nei, lad den brænde lidt endnu,“ sagde min Tante, og lagde sig urolig tilrette, „jeg kan ikke sove endnu.“

Det gif mig paa samme Maade, jeg kastede mig urolig frem og tilbage i Sengen. Skjøndt jeg sølte, at det var godt, det kom til en Erklæring, bævede jeg dog tilbage for den. Jeg var lykkelig ved at see Kunzen, og ved at tale med ham, og denne Glæde var uigjenkaldelig tabt, hvis han ikke vilde give efter. Først henad Morgenstunden faldt der Hvile paa mit Sind, eller rettere bukkede jeg under for min Udmattelse, og sov trygt.

Jeg blev vækket af min Søvn ved Kammerpigens Raab: »Mademoiselle! Mademoiselle!« men denne gang med Forsærdelsens og Angstens Udtryk. Jeg styrtede ud af Sengen, og aabnede Døren for hende. Hun stod med opspilede Dine og sammenlagne Hænder. »Madame — Madame —« var Alt, hvad hun formaaede at sige. Jeg anede strax, at min Tante maatte være meget syg, uden Be-

tænkning rev jeg Døren op til hendes Bærelse, og ilede ind — ja, meget syg, min dyrebare Belgjørerinde laae udstrakt kold og død i sin Seng. Lampen stod endnu og brændte, som jeg havde efterladt den; men det ædlere Lys var slukket paa denne Jord. Med et Smertessfrig kastede jeg mig ned over hende.

Kammerpigen tog mig i Armen, og søgte at drage mig bort. „Ak, Mademoiselle,“ sagde hun, „forstyr ikke Madame, hun har det godt. Hvilken forfærdelig Ulykke, mit kjære, gode Herstab! Hun skulde aldrig forlade Paris, nei, det skulde hun aldrig. Ak, hvilken Ulykke!“

Ja, nu vaagnede ogsaa denne Tanke hos mig, hvilken Ulykke! Det Slag havde tilintetgjort alle mine Forhaabninger, min hele Tilværelse; thi hvor var nu min Plads, hvad var jeg, hvor skulde jeg hen? Jeg lod mig føre bort, jeg sank sammen under Bægten af disse Tanter.

Reent forladt var jeg dog ikke; saasnart min Tantes Død rygtedes, ilede hendes Venner til. Di-dier ordnede Alt for mig, hvad der i dette Dieblif paaatrængende skulde gøres, og utallige vare de Tilbud, der gjordes mig om at forlade Huset og at

tage Ophold hos een af vore Venner; men jeg vilde ikke forlade min Belgjørerindes Lig. Med smertelige og nedtrykkende Følelser gik jeg om i vore lyse, venlige Bærelser, og gjenfaldte mig al den Glæde og Omhed, jeg havde nydt her. Didier gik fra og til for at høre mine Ønsker; men nu kunde han jo ikke mere tilbringe Aftenen hos mig, og jeg sad da alene, og saae ud i Haven.

Jeg havde ikke haft Lust at tale til Didier om min forladte Stilling; men da Begravelsen var forbi, og et endnu frygteligere Døde var opstaaet om mig, som kun oplivedes af min Kammerpiges Klager, da fortalte jeg ham, at jeg ikke var min Tantes Arving, som han troede. Denne Efterretning slog ham med den høieste Grad af Forundring.

„Men, i Guds Navn, hvad vil De da gjøre, Frøken Cornelia?“ raabte han.

„Jeg har skrevet til mit Hjem,“ sagde jeg, „jeg afventer at høre, hvad Beslutning der tages.“

„Saa vil De for evigt forlade det skønne Frankrig!“ udbrod han med hjertelig Bedrøvelse. „Ak, hvor det er Skade, at jeg aldrig kan blive istand til at gifte mig, jeg vilde da kunne tilbyde Dem mit Hjem.“

Jeg maatte smile midt i min Sorg.

Men uagtet jeg ofte sagde til mig selv, at jeg Intet havde at vente, var der dog En, hvis Komme jeg stedse ventede. Hver Gang en Fremmed traadte ind af min Dør, foer det igjennem mig, at det mulig var ham, og bestandig blev jeg skuffet. Hvorfor kom han ikke, idetmindste med et Trostens Ord, hvis det ikke kunde være et Kjærlighedens?

Endelig fik jeg Brev hjemmefra, baade fra min Moder og Tante Abele. Min Moder beklagede, at Tante Mathilde havde sørget saa daarligt for mig, at jeg nu dog skulde blive nødt til at tye til den Plads, der engang var tilbudt mig, og som jeg dengang havde vraget; man skulde ikke, skrev hun, paatage sig Forældres Pligter, naar man ikke kunde opfylde dem bedre. Hun havde nu engang tænkt sig, at jeg var forsørget; men da det ikke kunde være anderledes, stod det mig frit for at vende hjem igjen; det faldt af sig selv, at jeg var velkommen. Jeg kastede min Moders Brev fra mig med Bitterhed, ikke saameget, fordi hun viste min Skjæbne saaliden Deeltagelse, men fordi hun omtalte min afdøde Tante saa hjerteløst; jeg maatte tænke paa, hvor-

ledes min Moder vilde have hævet hende til Skyerne, hvis hun havde kunnet efterlade mig sin Formue.

Med et Suk aabnede jeg Tante Abeles med faste, store Bogstaver paa solidt Papir skrevne Epistel, og læste:

„Min kjære Cornelia!

„Din Tante Mathildes Død overraskede Alle
„herhjemme, dog ikke mig. Jeg saae deri et Binf
„fra Himlen om, at Dit Ophold i Paris, hvilket jeg
„aldrig har billiget, nu skulde ophøre, medens det
„endnu var Tid for Dig at vende Dine Tanker til
„nøget Alvorligere. Et Liv uden Arbejde og uden
„Selvfornægtelse er en daarlig Lærestand paa Jor-
„den. Dog gjorde det mig ondt, af Dit Brev at
„see, med hvormegen Bedrøvelse Du opfatter Dit
„Tab, og Du har Ret i at være taknemlig mod
„hende; thi hvad hun gjorde for Dig, gjorde hun
„af Kjærlighed. Skade, at der i denne Verden hører
„Saameget til at lære at benytte de rette Midler;
„lad os nu imidlertid søge, mit Barn! at benytte
„Herrens Tilskikkelse paa bedste Maade. Jeg fatter
„ret vel, at Du ikke kan ønske at vende tilbage til
„Dit Hjem, for at sidde ledig med Hænderne i Skjø-
„det, og da den, der hjælper itide, hjælper dobbelt,

„har jeg været betænkt paa en Udvei for Dig. Min
 „gode, trofaste Veninde, Mamsel Wilders, var hos
 „mig, netop som jeg fik Dit Brev, og jeg meddeelte
 „hende strax dets Indhold. Hun betænkte sig intet
 „Dieblif paa at gjentage sit gamle Tilbud, og da
 „Du nu har opholdt Dig saalænge i Paris, og vil
 „funne paatage Dig de ældre Elevers Underviisning
 „i Fransk, vil hun ikke spare paa et anstændigt Ho-
 „norar til Dig. At Du opslaaer Din Bolig i hen-
 „des Huus, er en Selvfølge. Jeg haaber, Cor-
 „nelia, at ingen af Dine forrige, barnagtige Be-
 „tænkeligheder gjøre sig gjældende, og jeg venter med
 „det Første at høre fra Dig, at Du har begivet Dig
 „paa Rejsen herover. Thi Dit nuværende Ophold
 „alene med nogle Tjenestetyende i Din Tantes Lei-
 „lighed er upassende for Din Alder og Stilling.
 „Din Moder har selv skrevet, jeg vil ikke drøfte hen-
 „des Skrivelse; men jeg antager, at den vil være en
 „Bevæggrund for Dig til at bestemme Dig for mit
 „Forslag. Tro ikke, kjære Cornelia, at Din Mo-
 „der er ukjærlig, Du veed, at Diebliffets Stemning
 „let overdøver hendes bedre Følelser; men i Hoved-
 „sagen har hun Ret. Ihvordan det end gaaer, er
 „jeg Din troe Tante Abele.“

Dette Brev fastede jeg ikke fra mig, jeg soldede det sammen i bitter Erkjendelse af, hvor forgjæves det vilde være for mig at stride mod min Skjæbne. Jeg skjulte Hovedet i mine Hænder, og overgav mig.

Da traadte Didier ind; han var lutter Jubel og Glæde; hans Onkel havde havt Leilighed til at skaffe ham en idetmindste midlertidig Ansættelse hos en rig Englænder, der vilde gjøre et flereaarigt Ophold i Paris, og som under Navn af Secretair ønskede sig en Cicerone, Sproglærer og Selskabsbroder. Honoraret var anseeligt nok til at den sangvinste Didier kunde tænke paa at gifte sig, og i sin overstrømmende Edelmødighed tilbød han mig atter sit Huus. Jeg rystede paa Hovedet.

„Og hvorfor ikke?“ spurgte han indtrængende. „D, vend ikke hjem, Froken Cornelia, bliv her og stol paa Lykken, vær ikke forsagt, med en Smule Mod betvinger man hele Verden som Alexander og Cæsar!“

Jeg maatte afslaae hans Bøn, jeg følte, at dette ikke kunde gaae an. Da han gif, lagde han med et spøgefuldt Smil et Brev paa Bordet, og sagde: „Maaskee en Anden bedre formaaer at overtale Dem; jeg har lovet at overgive dette i Deres Hænder.“

Han forlod mig, og jeg tog Brevet, jeg vidste, fra hvem det var, før jeg aabnede det.

„Elskede Cornelia!

„Jeg har ventet, som Du forlangte, og har Du „villet paalægge min Kjærlighed en Prøve, da har „den bestaaet den. Ligesaa varm og elskende, lige- „saa udeelt Din som nogensinde før vil jeg kunne „besvare Dit Kald. Men vil Du kalde mig? — „Man siger til mig, at Du vil reise! Er dette mu- „ligt? Nei, Du vil ikke reise, jeg føler det i mit „Hjerte, Din Bortreise vilde være en Skilsmisse, og „jeg veed det, Du elsker mig; jeg saa det i Dit „Die, da jeg stod, useet af Dig, paa Balconen ved „hiin taabelige Fæst, jeg hørte det i Din Stemme, „da vi stode foran de lykkelige Romere, og jeg er „vis paa, at jeg vilde see det, hvis jeg vovede at „overtræde Din Dørtærskel, uden at have saaet Dit „Samtykke dertil. Du har vist bebreidet mig, at „jeg ikke har været hos Dig, jeg vilde ikke over- „rumple Din Sorg, jeg vilde ikke fravriste Dieblif- „kets Forladthed Tilstaaelsen om Din Kjærlighed. „Men nu vil Du reise — jeg indseer det, Qvindens „Blufærdighed venter paa Elskerens Opfordring, han

„kommer ikke længer for at spørge, men for at hente
„Bruden.

„Hvad er det, der endnu bestandig adskiller os,
„Cornelia? En tom Betænkelse fra Din Side;
„thi hvis Du elsker mig, kan Du ikke tvivle om min
„Vere, min Bestandighed, min Troskab. Blot den
„sagteste Tvivl om dette vilde dræbe Kjærligheden.
„Og hvem af os er den, der snarest kan forlange
„Tillid? Mon Du, der tvivler og vavler, eller jeg,
„der elsker Dig saa høit, at ingen Gnist af Mis-
„tillid til Dig kan faae Indpas i mit Hjerte; thi
„hvis jeg tvivlede om Dig, vilde jeg da ikke ogsaa
„gjerne binde Dig med et ydre Bånd, hvor tomt
„det end syntes mig? Jeg troer Dig; ubetinget,
„rolig lægger jeg mit Livs Lykke i Din Haand,
„overbeviist om Din ubrødelige Troskab; det er ikke
„saaledes med Dig. Du troer, at jeg kan bindes
„ved en tom Ceremonie, som jeg kalder et Gjøg-
„værk, og hemmelig foragter i mine Tanker, en
„Form, som dog kun kan binde min Troskab til Dig,
„saalænge jeg elsker Dig. Hvor gjerne vilde jeg ikke
„tilsværge Dig, at ingen Tid og ingen Omstændig-
„heder skulde adskille mig fra Dig, hvis jeg vidste
„Andet at tilsværge Dig det ved, end det, Du ikke

„troer paa, mine ædlestes og bedste Følelser. Og
„dog skal denne Kjerlighed, som Du ikke anseer
„for stærk og rig nok, overvinde Din Modstand og
„besejre Dine Tvivl, ja, inden vi have endt vort
„Liv, have overbevist Dig om Din Uret. Det, jeg
„tilbyder Dig, er ikke et tomt Blændværk, der lige-
„saavel benyttes til at sammenlænke Egegylldighed
„og Kulde, Bedrageri og Vesslen med det Helligste,
„som til at sammenbinde de Hjerter, der ere forenede
„ved stærkere Bånd, end dem, nogen dødelig
„Bånd knytter. Den Ring, der i Trolovelses-
„sieblikket sættes paa Fingeren, kunde være ligesaa
„nødvendig til Din Betryggelse som denne Ordets Ind-
„vielse. Det er Ægteskabet, jeg tilbyder Dig i sin
„reneste og sandeste Skikkelse, begrundet paa gjens-
„siddig Ære og gjensidig Tillid; fra idag af skal Du
„være min Hustru, og kan det berolige Dig, skal det
„ydre Skin, Du sætter saamegen Priis paa, hvile
„over vor Forbindelse. Jeg kommer iaften til Dit
„Huus, vor Bogn venter, og jeg fører Dig en kort
„Tid fra Paris; naar vi komme tilbage, underrette
„vi vore Venner om vort Ægteskab, og Ingen be-
„høver at vide, at det savner Kirkens Sanction;
„forbandet være den Dag, jeg misbruger Din Kjer-

„lighed for at afkaste en Egtfælles Navn og Plig-
 „ter, paa den skal jeg være hjemfaldet til Din For-
 „agt og Din Ulykke; da skal Du have Ret til at
 „kaste mig Din Ulykke i Ansigtet, og at kalde mig
 „Hvermands Ridding.

„Cornelia! ved vor Kjærlighed, ved den usige-
 „lige Lykke, der forestaaer os, giv efter! Du er nu
 „fri, uafhængig til at give en Qvindes skønneste
 „Gave, og jeg troer paa Din Hoimodighed. Jeg
 „kommer iaften — tør Du ikke vove det med mig,
 „da send mig et Bud, ligemeget hvilket, og jeg for-
 „lader Paris, uden at see Dig; men vil Du mod-
 „tage min Kjærlighed, min Beskyttelse, mit hele Liv,
 „da forbliv taus. Naar den Time kommer, hvori
 „jeg saa tidt dvælede ved Din Side i salige Drømme,
 „skal den skønneste af disse gaae i Opfyldelse; da
 „vil jeg betræde Dit Huus som Din Egtfælle, da
 „skal jeg føre min tilbedte Hustru bort med mig.

„Claudius Kungen.“

Jeg blev siddende taus, hvert glødende Ord var
 trængt ind i min Sjæl med blid, uimodstaalig Over-
 talelse. Hvorfor skulde jeg ikke vove det, hvorfor
 skulde jeg ikke modtage den Lod, der blev mig til-
 budt? Jeg vidste, at jeg var for svag til at rejse

bort, at give slip paa ham for bestandig, og han vidste det. Det var ikke høimodigt af ham at benytte min Svaghed, min Forladthed til at lokke mig til dette Skridt; men havde han i Grunden ikke Ret, var den kirkelige Ceremonie ikke det Overflødige, naar vore Hjerter vare sikke paa hinanden? Jeg sølte i mit, at en Utroskab var umulig. Mine Egne havde viist mig tilbage, den Eneste, der kunde og vilde have beskyttet mig, var borte — jeg vaklede endnu bestandig, jeg kunde ikke tage nogen Beslutning — og dog vidste jeg godt, at den alt var tagen.

O hvilken Dag! jeg gik frem og tilbage i de eensomme Bærelser, jeg spurgte min Kammerpige, om min Kuffert var pakket til Rejsen, hvis denne skulde komme hastigt paa, og da hun svarede Ja, blev jeg næsten forstræffet. Undertiden syntes det mig, at der maatte indtræffe en uventet Begivenhed, der vilde forhindre, at jeg forlod Huset; men Alt var idag usædvanlig stille, Ingen ringede eller bankede, og Taffeluhrets Slag, der forkyndte Tidens Gang med skingrende Stemme, var den eneste Lyd, jeg hørte. Blomsterne i Blomsterkurven duftede stærkt, og pludselig faldt det mig ind, idet jeg rastløs

gik frem og tilbage, at der var noget Berusende i deres Duft, der berøvede mig Evnen til at tænke klart. Jeg ringede, og befalede, at de skulde bringes bort; men jeg blev ikke mere rolig, fordi de vare borte, og jeg vilde gjerne have holdt Solen tilbage paa Himlen, da dens blodfarvede Lysglands forkyndte, at Aftenen nærmede sig. Endnu var det Tid, endnu kunde et Bud naae ham — der var Dødsangst i min Sjæl.

Da rullede en Bogn ind i Porten, og kort efter, utrolig kort efter, ringede det rask paa Dørfloffen. Hurtige, velbekjendte Trin gjenløde i Entreen, Døren sprang op, og Kunzens høie Skikkelse viste sig i den. Et langt, sort Slør hvilede over hans Arm, jeg saae det, da han med udstrakte Hænder ilede henimod mig. Der var ingen Tvivl, ingen Spørgen i hans Ansigt, kun en lysende Glæde, der straaled i hans Dine og zittrede paa hans Læber; det var Seierherren, der kom for at tage sin Erobring i Besiddelse.

Da jeg saae ham, overvældede mange Dages Smærter og Længsler mig, jeg sank i hans Arme, og de omsluttede mig med Omhed.

„Cornelia, min Hustru!“ sagde han med en

Stemme, hvis Klang opfyldte mig med nye og henrykkende Følelser; men jeg bebjæmpede dem, endnu forsøgte min Sjæls Angst at gøre sig hørt og forstaaet, og jeg udbød:

„Hvorfor kom De ikke før? Hvorfor overlod De mig til mig selv i alle disse sorgelige Dage? Tør jeg saaledes betroe mig til et Menneſkes Høimodighed? Gjør jeg ikke Uret?“

„O, Cornelia! er det nu Tid at spørge?“ sagde han, og holdt mig bestandig fast i sin Arm. „Er der Noget mellem Himmel og Jord, der kan give Dig en helligere Forsikkring end min Kjærlighed, som Du seer? See i mit Dø, har det nogenſinde havt denne Glæde, har Du seet denne mørke Kind rødme af Lykſalighed, har Du følt mit Hjerte banke med saa voldsomme Slag? Kan Du troe, at jeg bedrager Dig?“

Jeg bøiede Hovedet, og mine Taarer faldt paa hans Arm.

„Taarer?“ spurgte han ømt, „Blufærdigheds Diamanter i Din Brudekrone — saae Du ikke Sabinerinderne forleden Dag? Nu misunder jeg ikke længer de lykkelige Romere — kom!“

Han udfoldede det sorte Slør, og indhyllede

mit Hoved deri og næsten hele min Skikkelse. Da det faldt ned over min Sørgedragt, og jeg i Speilet saae mig selv sort fra Hoved til Fod, gyste jeg tilbage.

„O, Claudius!“ sagde jeg, afværgende hans Omsfavnelse, og for første Gang nævnede jeg ham ved hans Fornavn, „o, nei, nei, hav Medlidenhed —“

Men han styrtede henimod mig, han løftede mig op paa sine stærke Arme, og bar mig bort. Jeg gjorde ingen Modstand længer, men skjulte mit Hoved ved hans Skulder.

Bognen rullede bort, min Skjæbne var afgjort.

Da vor Reise var endt, og vi vendte tilbage til Paris, førte Kuntzen mig til den lille Villa, hvor hiin Aftens Fest var blevet afholdt. „Det var her, jeg saae Dig igjen, Cornelia,“ sagde han, „og følte, at Du var evig uadskillelig fra mit Hjerte.“ Jeg var henrykt derover, og kun Get gjorde Skaar i min Glæde, nemlig at Didier og Nathalie skulde beboe den ene, mindre Halvdeel af Huset; men jeg vidste, at Kuntzen ikke havde

Raad til store Udgifter, og jeg lod mig ikke mærke med, at det var mig ubehageligt. Og selv om det havde været en større Anledning til Misfornøielse, vilde den snart være forglemt i hine lykkelige Dages Solskin. Louis' store Maleri, „Sabinerinderne's Rov,“ havde Kuntzen kjøbt, og det var ophængt i samme Sal, hvor det var blevet udstillet for os, og tidt, naar vi om Aftenen kom ind, efter at have vandret om i Gangene, Arm i Arm, førte Kuntzen mig hen for det, for at jeg, som han sagde, kunde speile mig selv i de overvundne Sabinerinders Skjæbne. Jeg troer, at dette Billede ligesom opvakte en stille Følelse af Triumph hos ham; thi han stod ofte foran det med korslagte Arme, og betragtede det smilende.

Paa hele vor Reise havde jeg ikke havt Mod til at skrive hjem; nu kunde det ikke længer opsættes, hvis jeg ikke vilde opvække Uengstelse i Hjemmet. Dagen efter vor Hjemkomst tog jeg Pen og Papir, og forsøgte at opsætte et Brev; men jeg afbrød det ti Gange, og begyndte det paany. Jeg vendte mig til Kuntzen.

„Hvad skal jeg skrive?“ spurgte jeg tvivlraadig.
 „Sandheden, elskede Cornelia,“ svarede han

raff og halvt fremtende, „at Du er den ædleste Mands Kone og lykkelig ved hans Kjærlighed.“

Jeg smilede til ham, og nedskrev disse Ord eet til andet. Han reiste sig, kom hen til mig, og idet han lænede sig til min Stol, læste han Brevet over min Skulder. Derpaa tog han med begge Hænder om mit Hoved, og trykkede sine Læber mod min Pande. O, korte, misundelsesværdige Salighed! hvor dyrt har jeg ikke betalt Dig!

Forunderligt nok, fra det Dieblif af, at Runge havde ført mig bort fra min Tantes tomme Huus, tabte den ængstende Følelse sig, hvormed jeg havde hengivet mig til dette nye Forhold; Alt syntes mig nu, som det burde være, og den Sikkerhed, hvormed Runge ligesom gav det Stadfæstelsen af et Ægteskab, bidrog til at fjerne alle andre Forestillinger. Jeg søgte, at for ham var det det, og det syntes mig Uret at ville nære Tvivl og Uro nu; jeg var desuden saa lykkelig, at Betænkelighedernes Dunkelhed tabte sig, og den Hemmelighed, der hvilede over den rette Sammenhæng, bidrog til at berolige mig. Derimod var det mig i høi Grad imod, at Didier indrettede sit Ægteskab med Nathalie paa samme Maade, og

han bekjendte aabent, at han havde erholdt disse Anstuelser fra Kungen.

„Kungen har rigtignok ikke fulgt dem selv,“ sagde han med et Smil, der ikke behagede mig; „men jeg finder det rigtigt og beqvemt, og Nathalie har Intet derimod.“

Det stødte mine Følelser, at Didier og Nathalie, der ikke gjorde nogen Hemmelighed af deres Ringeagt for hvad de kaldte Conventionsen, skulde boe under Tag med mig, og et lille Forsøg, jeg gjorde paa at opmuntre Nathalie til at forlange idetmindste et borgerligt Egteskab, blev slaaet af Marken med hendes kolde, rolige: „Cela revient au même.“ Jeg talte ikke derom til Kungen, og min egen Fornufts Forestillinger, at hvad der var rigtigt for den Ene, maatte ogsaa være det for den Anden, mødte jeg med det Svar, at en Forbindelse som min og Kungens, der grundede sig paa en sand og lidenskabelig Kjærlighed, maatte kunne tillade sig en Undtagelse; men som en almindelig Regel vilde jeg dog ikke lade det gjælde. Smidstid flyttede Didier og Nathalie ind, og skøndt jeg ikke kunde lide Nathalie, maatte jeg dog indrømme, at hun førte deres lille Huusholdning

med megen Nethed og Deconomie. Om Aftenen, naar Didier endelig rev sig løs fra sin Englænder, havde Nathalie længe ventet ham paa Veien ved Bosquettet; men dette var ogsaa det eneste Tegn paa kjærlige Følelser, hun lagde for Dagen, og naar Didier var kommet, hørte jeg allerede langt borte hans livlige Sladdren; men Nathalie var taus.

En Dag, da jeg sad alene i Berandaen til vor Bolig, saae jeg pludselig en Skikkelse stille sig mellem mig og Lyset, jeg saae op, det var Herr Saint-Marceau, der kom fra Didiers Bærelser, og hilste paa mig. Jeg udstødte et Glædesfrig, han erindrede mig om de glade Dage, jeg havde levet hos min Tante; men strax efter blev jeg stille, da jeg saae det sorte Flor om hans Hat. Vi havde begge tabt Meget.

„Herr Saint-Marceau,“ sagde jeg bevæget, og aabnede Døren til Salen, han traadte ind med mig, og satte sig ved min Side.

„Ja, kjære Barn,“ sagde han, „vi burde aldrig forlade vore Venner, hvis vi ikke ville risquere, at de forlade os imens. Deres elskværdige Tante —“ han blev dybt rørt, tog sin Gulddaafe frem, og tog en Priis; men den kom ikke længere end mellem

Fingerspidserne, hvorfra han i Tanke lod den falde ned paa Gulvet — efter et Diebligs Taushed, hvori han fattede sig, vedblev han: „Deres elskværdige Tante var mig en sand Veninde, det veed De, og jeg vil ingen Lovtale holde over hende; men hendes Minde er indgravet i mit Bryst. Men De, min unge Veninde! De har søgt Erstatning for hvad De har tabt, ja, det er Ungdommens Forret at turde glemme Sorgen, det er en Forret, vi Gamle maae misunde den. Og De er lyffelig?“

„Noget lyffelig, Herr Saint-Marceau,“ svarede jeg.

„Godt, godt,“ sagde han, „Herr Kunzen er en herlig Mand, det undrer mig ikke, at han har erobret min unge Veninde.“ — Han taug et Dieblif, derpaa vedblev han i en fortrolig Tone: „De veed, at min Didier endelig har begaaet en dum Streg; det er ikke den Slags dumme Streger, jeg holder af. Man skal enten gjøre Noget alvorligt eller slet ikke alvorligt, disse Mellemveie ere mig ufordragelige. Hvorfor har han ikke enten giftet sig med Pigen eller forført hende? Et Forhold som dette er en Slags Frækhed, og alle Anstød mod den gode Tone hævne sig.“

„Herr Didiers Kjærlighed til Mathalie,” sagde jeg. „vil gjøre deres Forbindelse varig og hæderlig.”

„Bah!” udbrød han, og bankede paa Tobaksdaasen, „om et Par Aar er hun kjed af ham eller han af hende, det er den almindelige og nødvendige Ende paa slige Historier.”

„Det behøver ikke at være det,” sagde jeg noget bestemt. Han saae vist paa mig.

„Jo, kjære Barn, det behøver det,” sagde han i en faderlig Tone; „thi den Mand, der tilbyder den Pige, han elsker, Sligt, har ingen sand Agtelse, og jeg tør sige ingen Kjærlighed for hende. Thi han sætter hende i et falsk Forhold til alle hendes Omgivelsers, den bedre Deel af Samfundet vil ikke modtage hende, og den slettere Deel bærer kun over med hende, saalænge hendes Elsker er hende tro. Og hvor kan hun nogensinde vide sig sikker paa ham? Han saaer en flygtig Forelskelse, der kommer Mangel paa Penge, eller der bliver kjedsommeligt i Hjemmet, og strax er Fristeren der, og hvister: „Der er jo dog intet virkeligt Baand imellem os — levvel, smukke Suzette!” Herr Saint-Marceau saae sig triumpherende om, som om han havde bevist sin Sætning uimodsigeligt.

„Er da Åren, er Taknemmeligheden Intet?“
sagde jeg heftigt.

Han rystede paa Hovedet, og lagde sin Haand
paa min. „Jeg vil blot spørge Dem, min kjære
Cornelia, om De, naar De ikke var bundet til
Herr Kunzen ved Andet, nogensinde vilde have en
rolig Time?“

Jeg forstummede, han tog sin Hat, og reiste sig.
„Herr Saint-Marceau.“ sagde jeg bevæget,
men standsede igjen. Jeg ønskede, at han skulde
tage sine Ord tilbage; men jeg kunde ikke sige ham,
hvor ømtfindtligt han havde saaret mig, og jeg taug.
„Nu, kjære Barn?“ spurgte han opmuntrende.
„Døm ikke for strengt om Herr Didier og
Nathalie,“ sagde jeg, fattende mig: „de fortjene
det maaskee ikke.“

„Ah,“ sagde han, „jeg dømmer dem sandelig
ikke, jeg beklager dem, især Pigen. Og nu, min
charmante Veninde, jeg saaer ikke hilst paa Deres
Mand, da han uheldigviis ikke er hjemme; men over-
bring ham min Hilsen, og sig, at jeg ønsker ham
tusinde Gange tillykke.“

Med elskværdig Bessedenhed lagde han et præg-
tigt Smykke i min Haand, og bad mig bære det.

engang imellem til en Grindring om en Ben. „Det vil ikke forhøie Deres Skjønhed,“ sagde han artigt; „men det vil forhøie min Glæde over at betragte den.“ Jeg takkede ham rørt.

Jeg fortalte ikke Kungen, hvad Herr Saint-Marceau havde sagt, hvorfor skulde jeg selv faste saa hæslige Skygger paa vor Kjærlighed?

Didier fik hyppige Besøg af sine Venner og sin Svoger, og efterhaanden bleve disse Smaaselskaber fælleds. De vare mig ikke ganske til Behag, jeg fandt Tonen noget fri; men de morede Kungen, og jeg fandt mig deri. Uheldigviis faldt Herr Théodore paa at vise mig en Hyldest, en Slags ulykkelig Kjærlighed, der morede Kungen og de Andre meget, men som blev mig meget besværlig. Deels fjedede det mig at høre paa hans Suffe, deels beredte han mig en sand Tortur ved at digte Elegier til mig, og at foresynge mig disse Compositioner, hvilket han gjorde baade til rette og urette Tid. Han løb fra Middagsbordet for at sætte sig ved Fortepianoet, og et heelt Selskabs Nærværelse generede ham ikke i at gjøre mig sine latterlige Kjærlighedserklæringer. At vise ham sin Misfornøielse tjente kun til endmere at forøge den melancholske

Stemning, der var meest skiftet til at fremkalde hans poetiske Udbrud, og jeg var sikker paa, at et Tegn paa Kjedsommelighed fra min Side useilbarlig vilde bringe hans Muse til at føde en Ode eller en Sonnet, saa at jeg ofte, for at undgaae denne Forøgelse af mine Lidelser, hørte taalmodigt paa ham.

En Aften vare flere af de unge Kunstnere forsamlede hos Didier, da Kunsten sagde til mig: „Jeg har lyst at være Bært i aften, Cornelia; hvis Du synes, indbyder jeg hele Selskabet herud. En saadan herlig Aften stemmer til fri og glad Meddelelse, vi have nu saa ofte været hos Didier, og jeg har ingen lyst at forlade vor skønne Veranda. Jeg skal heller ikke nægte,“ lagde han til med det Udtryk af Videnskab og Forelskelse, der i mine Dine flødte ham saa godt, „at det har noget ubeskriveligt Behageligt for mig at see Dig gaae om i mit Hus som Bærtinde, og alene af den Grund haaber jeg, at Du ikke nægter Din Tilladelse.“ — Var der endnu Noget paa Jorden, som han havde kunnet bede mig om, som jeg vilde have afflaaet? Jeg samtykkede.

Hele det lystige Selskab flyttede gjerne ind til os, uden at afbryde deres Samtale.

„Jeg siger,“ sagde Alphonse, idet han satte sig paa det øverste Trin af Trappen, der førte ned fra Verandaen til Haven, „at Frankrig har undersøgt den største Idee, der er kommet til Verden i de sidste to tusinde Aar.“

„Af, det maa have været en lykkelig Tid, da den kom til Verden,“ sagde Théodore; „thi nu-tildags eksisterer der ingen nye Ideer, Alt er opbrugt, det er kun Repetitioner.“

„Jeg mener den franske Revolution,“ sagde Alphonse med Bægt; „det var forbeholdt det franske Folk at bringe denne Idee til Verden; men den var altfor storartet til at kunne finde Bærere. Alle bukkede under for Bægten af den.“

„Ja, har Ludvig den Tjendte udraabt: „Mit Kongerige for en Idee!““ sagde Théodore, „saa blev han taget paa Ordet, stakkels Mand!“

Alphonse saa misfornøiet til ham.

„Det var en heel ny Verdensorden, denne Atlas har paa sine Skuldre,“ sagde Kungen alvorligt, „intet Under, at den af og til hviler for at trække sit Veir.“

Opmuntret af denne Yttring vedblev Alphonse: „Den er en Fornøjelse af den forældede Christendom.“

„Jeg bringer Sværd,“ sagde Christus, det Samme gjør Revolutionen; men den hugger sig igjennem til Frihed og til endnu ædlere Broderskab end det, Christendommen bragte. Og hvilke Skikkelser, disse Revolutionshelte! Danton, St. Just og Robespierre; jeg har tidt tænkt paa Muligheden af at gjengive dem i Marmor i colossal Skikkelse, især Robespierre, jeg vilde have afbildet ham med Pistolen i Haanden, hvormed han forsøger at gjøre Ende paa sit Liv, jeg vilde lægge de sidste Glimt af hans vældige Afstedstale paa hans Ansigt og Dødsforagt om Læberne; men det var mig for stort, jeg kunde ikke naae min egen Idee. „Jeg giver Eder Lov at troe paa Gud og Sjælens Udødelighed —“ hvilken Dristighed, hvilken stor, mægtig Aand horer der til, for at udtale slige Ord!“

Kungen smilede, hvad han tænkte, forstod jeg ikke ret.

„Og hvilken frisk Lust kom der ikke med denne Revolution,“ sagde Didier munter, „den blæste en Mængde gamle Fordomme ud af Verden tilligemed alle de gamle Parykker. Den skaffede Ungdommen sin Ret og affkjaaret Haar ovenikjøbet, jeg for min Part er den høist taknemlig.“

Théodore kjædede sig ved denne Tale, han flyttede sin Stol hen ved Siden af mig, og sagde:

„Jeg har haabet i aften at finde Veilighed til at synge en ny Sang for Dem, Frue, som jeg holder for een af min meest vellykkede, Forleden Aften, da jeg forlod Dem, faldt den Tanke mig ind, at De egentlig fører en Slags Eremitliv paa denne Villa; thi De forlader den jo aldrig, og at det maa være en Slags Fortryllelse, der holder Dem fast der. Jeg blev grebet af Ideen, og digtede et Digt, hvori jeg spørger, hvad det er for en Fee, der har bundet den Skønne til et fortryllende Slot, og jeg svarer mig selv i hvert Refrain: „Hélas, c'est l'Amour.“

Han tog et meget fint Papir op afommen, og lavede sig til at synge.

„Vil De da nu synge igjen, Théodore?“ spurgte Alphonse misfornøiet, „jeg troer paa min Vre, De er forhejet, og egentlig en Fugl fra Skoven. Jeg har lagt Mærke til, at det er især ved Solnedgang, at De faaer Deres Anfald.“

„Ivertimod, ved Solopgang,“ sagde han alvorligt med et Blik for mig. Jeg reiste mig for at forhindre ham i at synge, og spurgte: „Men hvor er Nathalie?“

„Hun spadserer med Louis i Haven,“ sagde Didier, „han vilde meddele hende Ideen til et nyt Maleri. Men De maa ikke forlade os ogsaa, og seer De ikke, hvor ulykkelig Théodore bliver, hvis De gaaer, just som han vilde istemme en Hymne til Deres Hre.“

Jeg satte mig igjen, misfornøiet med at skulle høre paa Théodores Flaaheder, og noget urolig over Nathalies Interesse for Louis's kunstneriske Meddelelser. Théodore begyndte usfortøvet at foredrage sin Composition, og de unge Mænd flokkede sig leende om ham. Alphonse reiste sig fra sin Plads, og listede sig bort; kort efter kom han tilbage, stillede sig bag Théodore, og imedens denne var fordybet i Sangen, tegnede Alphonse Noget med et Stykke Kridt paa Ryggen af den brune Paletot, som Théodore gjerne bar, fordi den, som han sagde, lignede meest af alle Klædningsstykker den romerske Toga. Da Tegningen var fuldendt, jød der en Kat, opreist paa sine Bagbeen, og isærd med at miaue paa den ynkeligste Maade. Der var noget saa uimodstaaeligt Comiss ved Ligheden mellem det musikalske Dyr og den syngende Digter, at jeg tiltrods for min Misbilligelse ikke kunde afholde mig fra et Smil;

men da Alphonse med et Tegn henvendte Selskabets Opmærksomhed paa Ratten, brast Alle i en lydelig Latter, der afbrød Sangeren. Han vendte sig om, men kunde ikke faae Die paa Anledningen; tilsidst kom han til at see sin Ryg i Speilet, og han styrtede med opløftet Arm ind paa Alphonse, i den Hensigt at give ham et Slag. Denne greb imidlertid hurtigt en Stol, og holdt den opløftet mellem sig og sin Angriber.

„Glaa mig ikke, Théodore!“ raabte han, „gør De det, render jeg paa min Vre en Kaarde igjennem Dem imorgen!“

Men Théodore var altfor føleligt krænket, han greb om Stolebenene, og var nærved at vriste Stolen fra Alphonse, da Kungen lagde sig imellem.

„Besind Dem, Théodore,“ sagde han beroligende, og holdt ham tilbage, „vil De for en Spøgs Skyld, om den saa aldrig er saa ubetænksom, fornærme en Ven dødeligt?“

„Han har fornærmet mig dødeligt,“ sagde Théodore med sammenbidte Tænder, „og det i en Dames Nærværelse.“

„Han vil bede Dem om Forladelse for denne Fornærmelse,“ sagde Kungen med et Blik til Alphonse.

„Ja, gjerne, naar han beder mig om Forladelse for at have sunget i min Nærværelse,“ svarede Alphonse haanligt.

Théodore, der havde blussset af Brede, blev bleg, han viklede sig sagte løs fra Kunzens Arm, der var slynget om hans, og sagde langsomt: „Jeg er rolig, Hr. Kunzen, lad De mig gaae.“ Og han satte sig stille hen paa en Stol.

Et Dieblif herskede en almindelig Forstemmelse; jeg skyndte mig at ordne Aftensbordet, i Haab om at en blidere Stemning skulde indfinde sig efter dette, og vi gif tilbords. Jeg hørte, at Kunzen talte nogle Ord til Louis, der var kommet op fra Haven, om Striden og dens Anledning, og han svarede roligt: „Na, lad dem slaaes, det nytter dog ikke at holde dem fra det.“

I det Samme kom Alphonse til, og slog Louis paa Skulderen: „Tor jeg spørge,“ sagde han, „hvad er Sujettet til det Maleri, Du aftaler med min Søster?“

„Det bliver nok en Scene af „Georges Dandin,““ svarede Louis tørt.

Vi gif tilbords, Kunzen søgte at oplive Samtalen, han var den behageligste Vært; men det vilde

ikke rigtig lyffes. Alphonse var den Muntreste; men Théodore sad taus, og saae hen for sig. Ved Maaltidets Slutning lod Kungen bringe Champagne.

„Rivet er saa kort,“ sagde han, „for Mange af os er det kun en daarlig Spøg; lad da os, der forstaae at nyde det, ikke tage hverandre ilde op, naar vi ogsaa engang forsøge en daarlig Spøg. Min Ven Théodore, kan De ikke en Sang om Vinens Indflydelse paa en Digter? Eller syng os een af Béranger over dette Thema.“

Théodore rystede paa Hovedet. „Jeg synger ikke mere,“ sagde han med hæs Stemme, tog sin Hat, og styrtede bort. De Andre tømte tause deres Glas.

„Det gjør mig ondt,“ begyndte Didier.

„Tys!“ udbrød alle de Andre som med een Mund, og der blev ikke talt mere derom.

Da Selskabet var gaaet, og vi vare blevne ene tilbage med Didier og Nathalie, sagde jeg: „Hvor jeg beklager, at Sligt skulde skee. Og hvad vil Enden blive?“

Didier gjorde et Udfald med Haanden som et Raardestød.

„Mon ikke Herr Alphonse vil føle, at han har Uret, inden det kommer saavidt,“ sagde jeg med et spørgende Blik til Nathalie.

„Jeg vil ikke haabe, at han er saa feig,“ sagde hun følesløst.

„Men Deres Broders eget Liv er udsat for Fare,“ sagde jeg.

„O nei,“ svarede hun, „han er en Mester i at fægte, Théodore har nylig begyndt at øve sig deri, og desuden er han saa kortsynet, at han knap kan skjelne en Flue paa en Væg i en halv Alens Afstand.“

Jeg blev grebet af Modbydelighed, og da de vare borte, udtalte jeg dette til Runge. „Lad os ikke forlange for Meget af Menneffene, kjære Cornelia,“ sagde han venligt, „Naturen har givet dem Feil og Fortrin, og de følge kun deres Instincter. Du saae, at jeg ønskede at forhindre det, men at det ikke lykkedes mig.“

Næste Dag duellerede Alphonse og Théodore; to af deres fælles Venner vare Secundanter ved en Duel, hvor den ene Modstander var en øvet og foldblodig Fægter, og den Anden ligesaa ukyndig og uøvet som nærsynet, og de erklærede, at Alt var gaaet ærligt til. Imidlertid var Alphonse høi-

modig, han vilde ikke dræbe Théodore, han gav ham et Raardestød i Brystet, der vel ikke berøvede ham Livet, men som paaførte ham en langvarig Læring. Han havde Ret, han sang ikke mere.

Denne Hændelse gjorde mig denne Omgang endnu ubehageligere, og dertil kom, at Nathalies Opsørsel forekom mig mere og mere tvetydig. Der var noget Stille og Sagtsærdigt og Koldt i hendes Bæsen, der bestandig gjorde mig tvivlsom i min Mistanke. Didier saae Intet, og roste bestandig sin Kone for hendes Elskværdighed og hendes blide Humeur. I de Par Aar, vi boede sammen i Villæen, var det mig dog bestandig umuligt at paaastaa med Visshed, at hun var sin Mand utro, og dog var jeg overbeviist derom. Endelig en Aften, da flere af vore Omgangsvenner vare samlede hos os, kom jeg pludselig ind i Salen, hvor Nathalie var ene med Louis, og hørte der nogle Ord, der overbeviste mig om, at jeg havde anet Sandheden. Nathalie blev ikke forvirret over at see mig, hendes Blik hvilede maaskee noget stivere og mere spørgende paa mig end ellers; men forøvrigt beholdt hun aldeles sin Rolighed.

Den næste Formiddag, da vi vare ene hjemme,

kom hun ind til mig, og satte sig ved Siden af mig. Det forundrede mig, at hun vilde søge en Samtale i Centrum med mig, da jeg snarere havde troet, at hun vilde undgaaet denne; men hun kjendte ikke til Undseelse eller Frygt; hun var kommet for at afhandle en Forretning, og hun tog det Hele som en saadan.

„De hørte igaar, Cornelia, nogle Ord,“ sagde hun med stor Rolighed, „der oplyste Dem om Ting, jeg ellers helst holder hemmelige. Der gives visse Anliggender heri Livet, som faae en overdreven Bigtighed, naar de afhandles, og som forsvinde sporløst, naar de foregaae i al Stilhed. Jeg veed ikke, om denne Sandhed er Dem indlysende, og jeg kommer derfor for at tale med Dem. Deres Discretion er mig nødvendig; thi jeg ønsker ikke at see min Mand og min Elsker stjære Halsen over paa hinanden.“

„Jeg har aldrig tænkt paa at omtale, hvad jeg hørte,“ svarede jeg koldt.

„Mere forlanger jeg ikke,“ sagde hun og saae stift paa mig; „men gjælder dette Løfte ogsaa Herr Rungen?“

„Det veed jeg ikke,“ svarede jeg alvorligt;

„thi hvis dette Forhold vedbliver, ønsker jeg ikke længer at beboe dette Huus, og jeg maa da sige Kunzen Grunden.“

„Ah!“ sagde hun med et ironisk Udtryk. Hun betænkte sig nogle Diebliske. „De finder altsaa en saadan Venstabsforbindelse som min med Herr Louis umoralisk?“

„Finder De den moralisk, Nathalie?“ spurgte jeg koldt.

„Didier er ikke min Mand,“ sagde hun.

„J Ordets egentlige Forstand er han det,“ sagde jeg med Barme, „han betragter Dem som sin Kone, han elsker Dem, han viser Dem Trost, og han stoler paa Deres, og kan De saa ville benægte, at han for Dem og Gud er Deres Egtfælle?“

„Han er ligesaa lidt min Egtfælle som Kunzen er Deres,“ sagde hun koldblodigt, og saae skarpt paa mig, som for at see om Stødet rammede. Det gjorde det; men jeg samlede alt mit Mod, for ikke vise det.

„Er Kunzen ikke min Egtfælle?“ spurgte jeg saa roligt jeg kunde.

„Nei,“ sagde hun, „jeg har længe bemærket, at De hæver Dem i fornem Overlegenhed over Didier

og mig, fordi De troer, at Ingen veed, at De ligesaa lidt er gift som jeg. De troer maaskee, at et Feiltrin Intet har at betyde, naar blot Ingen veed det — nuvel, lad os blot være enige herom, Mere forlanger jeg ikke. Det havde maaskee anstaaet Dem bedre, at have handlet ærligt og oprigtigt, som vi have gjort, og ikke forsøgt paa at afsnøde Verden en Agtelse, De dog ikke kan gjøre Fordring paa; have vi end frænket Selskabets Former, have vi dog ikke bedraget det. Ingen er kommet i vort Huus, for at blive overlistet til at vise en Dyd Urefrygt, som ikke eksisterede; men lad os ikke tale derom. Jeg forlanger Deres Taushed, og giver til Gjengjæld min. Ere vi enige?"

Hun udstrakte sin Haand, som for at modtage et Haandslag, jeg viste den stolt tilbage.

"Hvad mener De?" sagde hun rolig; "De troer at kunne spille Deres Rolle tilende. Nei, min Frøken —" vedblev hun med et haanligt Eftertryk, "De blev viet i Ferney af en protestantisk Præst, ikke sandt? De maa da vide, at min Onkel er Præst der, og at et saadant Egteskab aldrig har fundet Sted."

Jeg var sønderknuust, jeg vovede ikke at løfte

mine Dine op, og dog sølte jeg, at jeg ikke kunde
 købe hendes Taushed for den Priis, hun forlangte.
 Jeg søgte at fatte mig, og da jeg endelig saae op
 paa hende, stod hun kold og stille som sædvanlig
 foran mig; men jeg vilde forgjæves forsøge at
 beskrive det ondskabsfulde, triumpherende Smil, der
 laae om hendes smukke, tæt sammenlukkede Læber.

„Jeg begjærer ikke Deres Taushed,“ sagde jeg,
 „og Deres Hemmelighed er ligesaa sikker hos Kungen
 som hos mig.“

„Godt,“ sagde hun „Formen er mig ligegyldig,“
 og hun gik tilbage til sine Bærelser med saa rolige,
 langsomme Skridt, som om Intet var forefaldet.

O, havde blot Kungen været hjemme! Jeg
 sukede efter ham, som om han havde kunnet tage
 den rædsomme Byrde fra min Skulder; men jeg
 vidste, at han først kom hjem henad Aften. Jeg
 bluedes for det Selskab, hvori jeg levede; den Maade,
 hvorpaa jeg selv betragtede Didiers og Nathalies
 Forhold, lod mig med Rædsel føle, hvor vigtigt det
 Hemmelighedens Skjold var, som jeg havde holdt
 mellem Verden og min sande Stilling; men jeg
 tilbageviste næsten med Fortvivlelse enhver Tanke,
 der kunde kaste et klart Lys paa den. Jeg sølte, at

Kunzens Nærværelse vilde være den bedste Dølmær af min Sjæls Oprør, og da han endelig kom, fastede jeg mig med lidenskabelig Hefstighed i hans Favn.

„Cornelia, hvad fattes Dig?“ udbrød han, og tog mig atter op i sine Arme, og bar mig hen til Sophaen. O, hvor Følelsen af hans mandige Kraft var mig velgjørende i dette Dieblif, da jeg trængte saa haardt til hans Beskyttelse! Han satte sig ved min Side, og jeg fortalte ham Alt. Han hørte mig rolig tilende, altfor rolig, syntes mig.

„Stakkels Didier!“ sagde han, da jeg var færdig, „hvor jeg er lykkelig mod ham!“

Jeg forundredes over at høre ham tage Sagen saaledes.

„Claudius,“ sagde jeg alvorligt, „jeg kan ikke blive længer her. Vi maae reise bort, og søge et andet Hjem.“

„Det er Din Spøg, Cornelia,“ sagde han, „vi befinde os saa vel her, hvor vi have været saa lykkelige. Og hvor skulle vi reise hen, vi kunne dog ikke slaffe Jorden rundt.“

„Bil Du virkelig have, at jeg skal blive her, hvor blot Nathalies Nærværelse forhaaner mig?“

udbrød jeg heftigt. „Jeg skal være Medviderste i hendes forbryderste Kjærlighedsforstaaelse, og have hende at takke for en Taushed, hun dog ikke bevarer; thi hun har altfor megen Lyst til at berøve mig ethvert Middel til at troe mig bedre end hende. Og alle disse letsindige Menneſter ſkulle drive deres ſaade Spøg med min — min —“ jeg ſtammede og taug.

„Tal kun ud, Cornelia,“ ſagde Kunſten med et Blik, jeg aldrig før havde ſeet i hans Die, „Du fortryder allerede Din Opoffrelſe.“

„Nei, nei,“ ſagde jeg halv bange, halv angergiven, og omſlyngede ham med mine Arme; „men hvad jeg har gjort, har jeg gjort af Kjærlighed til Dig, o, udsæt mig ikke for Verdens Spot og Foragt, for mig bort, gør med mig, hvad Du vil; men ſkaf mig blot Ro i min Sjæl. Vil Du da virkelig ſee mig boe under ſamme Tag ſom Bedrageriet og Troløſheden, og ſee mig tvungen tage Deel deri?“

„Under ſamme Tag —“ gjentog han med tvungen Spøg, „bedſte Cornelia, det er jo kun en Talemaade, hvorved man ikke tænker ſig Noget. Maa man ikke boe under Tag med alle mulige Laſter,

naar man ikke har Raad til at holde et Huus selv? Jeg har saa ofte bedet Dig, lad os tage Menneskene som de ere, og vise dem samme Overbærenhed, som vi forlange af dem."

"Jeg forlanger ingen Overbærenhed," sagde jeg med bævende Frygt for at komme til at bukke under for hans Billie, "jeg forlanger blot et Skjul."

"Og hvor skulde vi finde det?" sagde han mørk, og reiste sig, "kan Du ikke begribe, at Faren for at vor Hemmelighed kan opdages, følger os overalt; Du seer selv, ved hvilket Tilfælde den er kommet i Nathalies Hænder, og tilsidst vilde Du vel forlange af mig, at jeg skulde boe med Dig blandt Indianere eller saadanne Folk, hvor der ingen Præster og altsaa ingen Bielse er."

Jeg brast i Taarer. Han stampede i Gulvet, men betænkte sig.

"Tilgiv mig, Cornelia," sagde han forsonende, "men Du bringer min Taalmodighed til at briste."

"Claudius," sagde jeg, "det var Dit Løfte, har jeg intet andet Pant paa det, har jeg dog det Brev, Du skrev mig til — vor Bryllupsdag."

En Sky af lidenskabelig Harmе drog henover hans mørke Ansigt, han lagde Armene over kors, og

gif hurtigt op og ned ad Gulvet. Jeg ventede næsten forfærdet paa hvad han vilde sige. Endelig standsede han foran mig: „Det skal skee, som Du ønsker,“ sagde han alvorligt, „jeg skal sørge for, at vi komme herfra.“

Jeg reiste mig, for at kaste mig til hans Bryst; men han vendte sig hastigt, og gif ind i sit Sovekammer. Det var første Gang, at han var vred paa mig, jeg stod tilintetgjort. Det syntes mig, at med hans Kjærlighed var hele Verden forgaaet om mig, og at jeg stod ene og forladt. Jeg stod længe paa Berandaen; men den milde, søde Natteluft svalede ikke mine oprørte Følelser, jeg kunde ikke længer holde det ud; ydmyg, bange sneg jeg mig hen til hans Dør, og bankede sagte paa.

„Hvem der?“ raabte han barst indensfor.

„Det er mig, Cornelia,“ svarede jeg frygt-
somt.

Han aabnede hastigt Døren; da han saae mig, bredte der sig et Lys over hans mørke Træk, det skinnede klarere og klarere, o, Gud være lovet, det var Kjærlighedens, jeg sank i hans Arme, og var atter lykkelig.

Den næste Dag sagde Kunghen til mig med

den gamle, vante Venlighed: „Du har Ret i, at vi bør tage herfra, kjære Cornelia; thi jeg indseer selv i Længden, at vi ikke kunne leve paa denne Maade. Jeg har overtænkt det inat, vi ville gjøre en Tour til Italien, og saa tage hjem til Danmark. Min Formue smelter sammen, og der vil jeg maaskee med mine Kundskaber og mine Evner kunne finde et Erhverv, der kan bidrage Noget til vor Underholdning. Der vil Du have Din Familie og Dine Bekjendte at omgaaes, og jeg troer, at intetsteds vil vor Hemmelighed være sikkrere og anes mindre. Er Du fornøiet med min Bestemmelse?“

Jeg kunde Intet sige mod disse Grunde, og uagtet jeg ikke sølte stor Lyst til at gjensøe Fædrelandet, erklærede jeg mig dog tilfreds.

„Lov mig nu,“ vedblev han, „at Du ikke lader Didier og Nathalie mærke Noget. Det er klogt at sørge for, at de ikke troe, at Din Samtale med hende har nogen Deel i vore nye Planer. Jo ligegyldigere man synes ved det Onde, der tilføies os, jo mere taber det sin Magt. Forandre ikke Din Opførsel mod hende, for at vi kunne skilles som Venner. Om kort Tid skal jeg selv meddele dem vor Hensigt at forlade Paris, som om den var

fremkaldt ved oeconomiske Hensyn, og da bryde vi pludselig op."

Jeg indsaae det Fornuftige heri, og lovede at følge hans Raad. Han omfavnede mig, og saae mig ømt ind i Dinene.

"Du er vel ikke længer vred?" spurgte han. Behøvede han at spørge?

Vi udførte vor Beslutning, og Alt kom saa naturligt og sandsynligt, at jeg ikke troer, at selv den speidende Nathalie fattede nogen Mistanke. Jeg havde i Stilhed forberedt Alt til Rejsen, saa at der, da vi omtalte vor Rejseplan, kun stod tilbage at udleie vor Leilighed og tage Afsted med vore Benner.

Endnu engang skulde en Fest høitideligholdes i vor skønne Villa, det var vor Afstedsfest, og det var med veemodige Tanker, at jeg sysslede med Forberedelserne. Grindringen om de mange lykkelige Dage, jeg havde levet her, mødte mig, hvor jeg gik og stod, her havde jeg været lykkelig, hvo vidste, hvad den angstende Fremtid bar i sit Skjød? Endogsaa da vore muntre Selskabsbrødre samledes under Verandaens Blomster, forekom det mig, at jeg, uagtet de saa ofte havde været mig til Besvær, nu vilde savne

deres Spøg og Lystighed. Selv den stakkels Théodore, der var død og borte, mindedes jeg med Savn, og jeg vilde være blevet glad ved at høre ham synge en Ode til min Priis.

Den eneste Deel af vort Bohave, vi vilde føre med os, var vort Maleri „Sabinerinderne's Rov,“ og det stod indpakketh, for at affendes til Kjøbenhavn. Louis erklærede sig høilig smigret ved denne vor Anerkjendelse af hans Kunstnerdygtighed, og idet han vendte sig til mig, spurgte han, om jeg ikke var skinsyg paa Sabinerinderne. Jeg benægtede det leende, og Kunøen meente, at Sabinerinderne snarere vare skinsyge paa mig. Der opstod nu en Samtale om, hvorvidt det var muligt, at de sabiniske Qvinder kunde elske deres Bortførere, og Louis var især ivrig i at paastaae, at dette var Tilfældet, og anførte til Gunst for sin Paastand, at Historien selv fortalte, at de havde fastet sig imellem deres Landsmænd og Rømerne, og forhindret Kampen. En anden ung, bleg Maler med smaae, ziirlige Moustacher paastod derimod, at Historien, der var skrevet af Mandfolk, her tog feil, og blot havde besmykket hiin barbariske Boldsdaad med denne Beretning; thi et Fruentimmer, selv om hun var en Sabinerinde, vilde aldrig tilgive eller

elfte en Mand, der havde begaaet en voldsom Handling mod hende, der ene udsprang fra Mandens raae Kraft.

„Det betvivler jeg dog,“ sagde Kunzen med et Smil; „jeg holder paa Qvindens Guldkommenhed, hun kan tilgive Alt, undtagen en Utroskab.“

„Og jeg paaftaaer lige det Modsatte af hvad vor Ben nylig sagde,“ raabte Louis; „og det vil jeg bevise ved et Exempel. Da jeg for nogle Aar siden reiste i Tydskland, lærte jeg en Udlænding at kjende, en underlig, tungsindig Tyr, og en Englænder ovenikjøbet. Hvad han foretog sig, vidste jeg egentlig ikke, og Penge havde han ikke mange af; thi han var daarligt klædt og spiste høist tarveligt; men at han var af god Familie, kunde man see. Han interesserede mig baade som Maler og som Menneske, og jeg opsogte ham tidt for at studere hans interessante Physiognomie. Noget Ven-skab opstod ikke imellem os, dertil var han for tilbageholdende; men da jeg ifjor var i Italien, mødte jeg en Dag uventet min gamle Bekjendt paa een af Roms Gader. Jeg udstødte et Udraab af Forbauselse; thi han var klædt som en Hertug, og saae ligesaa alvorlig og fornem ud. Han gjenkjendte

mig strax, og det var tydeligt, at dette Gjensyn for-
 uroligede ham. Men han gif lige hen til mig.
 „Jeg har Grunde til ikke at ønske, at Nogen erindrer
 mig,“ sagde han med blød Stemme, „beviis mig den
 Godhed at lade mig gaae, uden at forsøge paa at
 erfare Noget om mig. Jeg skal vise Dem Fortro-
 lighed til Gjengjæld, og stoler paa, at De vil for-
 staae mig.“ Han hilste dybt, og jeg traadte tilside,
 og lod ham gaae forbi. Nogle Uger efter min
 Hjemkomst fik jeg tilsendt et Brev, hvis Indhold
 vil bevise, hvad jeg nylig sagde. Jeg har ikke viist
 det til Nogen; men her i denne Vennekreds, og da intet
 Navn er nævnet, og Ingen af de Nærværende rimelig-
 viis vil faae Brevsfriveren at see, vil jeg meddele det.“
 Hans Løfte fremkaldte et levende Bifald, og
 han gif bort for at hente Manuscriptet.

„Jeg troer, at han har fundet det i salig Théodore's
 Papirer,“ sagde Alphonse halvsagte, „og
 at han kjender Brevsfriveren ligesaalidt som vi.“

Didier saae misbilligende til ham, og Ra-
 thalie sagde skarpt: „Jeg beder Dig, Alphonse,
 op nu ikke Alammeri igjen.“

„Nei, Gud bevares, jeg er en Fredens Engel,“
 sagde Alphonse resigneret.

Da Louis kom tilbage med sine Papirer, læste han:

Jeg var et uselt, elendigt Menneske, jeg tilhørte ikke engang mig selv, jeg tilhørte Beckniff, der gjorde det til sin Haandtering at holde Bank, og jeg fulgte med ham fra eet af de tydske Badesteder til det andet; thi England havde vi for længe siden opgivet. Jeg lod aldrig, som om jeg kjendte ham; jeg var hans Loffedue; thi jeg havde engang været en Gentleman, og skjøndt jeg ikke havde en Gentlemans Følelser, havde jeg dog endnu hans Manerer. Men Beckniff var ikke saa gærmild en Herre som Djævelen, han var gjerrig imod mig, og jeg havde, bogstavelig talt, kun de Klæder, jeg bar paa Kroppen. Han betalte for mig i Hotellet, og overlod mig aldrig en Skilling, for hvilken jeg ikke maatte gjøre Regnskab. Hvorfor løb jeg da ikke bort, og søgte mig en anden Stilling? — Jeg siger Dem jo, jeg hørte ham til, han kjendte mig, der vilde ikke have været en Braa paa Jorden, hvor jeg vilde have været sikker for Beckniff.

En Middag havde Beckniff været rundhaandet, han havde gjort en stor Affaire, og han havde tracteret mig. Træt af Nattevaagen ved Spillebordet

og tung af Vinen søgte jeg til mit Bærelse; men da næsten alle Døre i Hotellet vare eens, gif jeg feil, det var Skumring, jeg opdagede ikke min Feiltagelse, men fastede mig paa Sengen, der som alle Hotellets Senge var indhyllet i hvidt Omhæng. Jeg sov længe trygt, og da jeg aabnede mine Dine ved Lyden af Stemmer, var der Lys i Bærelset. Det var Fruentimmer, der talte, og jeg holdt mit Andedragt tilbage, og tænkte med Forlegenhed paa, at jeg vistnok var paa et galt Sted, og hvor ubehageligt det vilde være for mig at blive overrasket her, liggende paa de Fremmedes Seng. Men pludselig vakte Samtalen endnu mere min Opmærksomhed; det var Baronessen af B. og hendes Datter, som jeg ofte havde mødt paa Promenaden og i Salonen. Baronen, der var en gammel, idiotisk Person, var lidenskabeligt hengiven til Spillet, og det var netop ham, hvis Uheld havde foranlediget Beckniffs usædvanlige Odselshed denne Middag. Baronessen talte i en heftig, bevæget Tone; Baronen havde netop gennem deres Banquier i London ladet sig tilstille en betydelig Pengesum, efter at have realiseret Størstedelen af sine Eiendomme, og efter Baronessens Overbeviisning var det hans Hensigt at

prøve sin Lykke med dem ved Spillebordet, og forsøge at sprænge Banken. Han var nylig kommet hjem i en ophidset Stemning, der endnu mere end ellers berøvede ham Brugen af hans svage Aands-evner, og Baronessen havde benyttet hans Slummer, medens han hvilede sig til Nattens Anstrengelser, til at udtage hele denne Sum af hans Brevtaske. Datteren syntes ikke at billige Moderens Foretagende; men hun talte såa sagte, at jeg ikke tydeligt kunde høre hendes Modgrunde; men Moderen svarede heftigt bevæget, at Tabet af denne Sum vilde forarme dem, og at det var hendes Pligt at beskytte sig og sit Barn mod Baronens taabelige Foretagender. Enhver vidste, at han var aandsvag, og Sagen vilde ikke gjøre synderlig Opsigt. „Det gjælder nu kun,“ sagde hun, „at finde et sikkert Gjemmested, jo mere usorargeligt, jo bedre. Du veed, at der er en dobbelt Bund i mit Juvelsfrin, som kun er kjendt af os To, der vil jeg nedlægge Pengene, der bestaae i Banknoter, og kun tage det Nødvendige af dem til at bestride vore Reiseomkostninger. Tænk, hvad det vilde være at besinde os, blottede for Alt, i et fremmed Land!“ Datteren sukede, og gjorde ikke flere Indvendinger. Medens Baronessen endnu var

beſtjæftiget med ſit Foretagende, bankede det paa
 Døren, og en Tjener underrettede Damerne om, at
 Baronen onſkede ivrigt at tale med dem. Hurtigt
 laafede Baroneſſen Skrinet, og de begave ſig bort.
 Jeg blev et Dieblif liggende ſom bedøvet paa Sengen,
 mangfoldige Tanter frydſede hverandre i mit Hoved,
 her var en Befrielse fra Peſniſſ, et nyt Liv, og det
 uden Fare; thi Baroneſſen vilde vel neppe angive
 ſig ſelv ſom den, der havde taget Pengene fra
 Baronen, og, ſom hun havde ſagt, paa hans
 Klager vilde man neppe agte meget. Jeg ſprang
 op, og ſaae mig om, Lysene brændte endnu, og
 Skrinet ſtod ganſke rigtigt paa Bordet foran
 Toiletspeilet. Jeg tog min Pennekniv, og ſtødte
 den ſtærkt ind i Laaſen, den ſprang op, jeg havde
 hørt nok til at finde den dobbelte Bund, og en tyk,
 velindſvøbt Pakke faldt ud i mine Hænder. Jeg
 ſtaf den haſtigt ind paa mit bankende Hjerte, og
 med lydloſe Skridt nærmede jeg mig Døren; den
 gav let efter for et faſt Tryk, og gled ligesaa ſagte
 i. Jeg ſolte Trang til at ile ud af Hotellet, og
 gjorde raſt nogle Skridt henimod Trappen, da jeg
 ſtod Anſigt til Anſigt med Baroneſſen. Jeg ſtir-
 rede paa hende, for at erfare, om hun havde ſeet
 mig forlade hendes Værelſe; men hendes Anſigt,

der var uroligt og bekymret, røbede intet Saadant. Hun spurgte kun hastigt: „Hvem er det?“ Og jeg bukkede dybt med Hatten i Haanden, og nævnte for første Gang efter lang Tids Forløb min hele Titel, ja, jeg lagde min Faders Navn til, og jeg rødmede, medens jeg gjorde det. Og Alting dirrede i mig ligesaa Hovedet til Fodspidsen, da jeg tænkte paa, at han var Fader til en Tyv. Men Navnet vakte Baronessens Opmærksomhed, hun havde kjendt min Fader under hans Ophold i Tydskland, og med hjertevindende Venlighed spurgte hun, hvorfor jeg ikke før havde henvendt hendes Opmærksomhed paa mig. Jeg har aldrig seet et Ansigt med et mere ædelt Udtryk af Godhed end Baronessen af B's; hun tog min Haand, og paastod at ville forestille mig for hendes Mand og Datter, idet hun bad mig undskyldte, hvis Baronen var noget urolig og forstyrret, da han nylig troede at være bestjaalet for en stor Pengesum. Jeg turde ikke vægre mig, og jeg lod mig føre ind i Familiens Modtagelsesværelse. Baronen havde ikke synderlig Sands for Andet end for sit Tab, og indblandede uafsladelig i vor Samtale Gissninger om Ophavsmanden til det; men Damerne vare saa elskværdige, at Gæsten ikke kunde finde sig generet af hans Distraction og Uro. Jeg havde vel

ofte seet den unge Magdalene paa Promenaden, men aldrig nærmet mig hende, hvor havde jeg usle Redskab for en Bedrager vovet at løfte Dinene til hende; men nu sad jeg ligeoverfor hende, og blev behandlet af hende som en gjerne seet Gæst. At see Magdalene, at tale med hende, og at elske hende med en vanvittig Kjærlighed var Gæt for mig, og jeg sad og lœ og spøjte med blege Læber og rystende Hænder, og den frygtelige Paffte brændte som Ild paa mit Bryst. Hvad vilde jeg ikke have givet for at kunne vende tilbage, og lægge den ned i Skrinet igjen; men det var umuligt. Da jeg tog Afsted, bad man mig at komme igjen, at være en daglig Gæst hos dem; og jeg lovede det, uden at vide, hvad jeg sagde. Jeg tænkte kun paa, hvad Magdalene vilde sige, hvis hun kunde see igjennem den tynde, luvslidte Kjole, der skjulte mit Bytte. Da jeg kom ind paa mit Bærelse, laasjede jeg Døren, rullede alle Gardinerne ned, saae ind i Sengen og bag alle Meubler, og saa vovede jeg at trække Pafften frem, og at aabne den. Jeg talte og talte, og kunde neppe holde Pengene i mine skjælvende Hænder, en saa uhyre Pengesum, der endog saa overgik mine frygtsomste Anelser! Jeg var hverken glad

eller bedrovet, jeg havde ikke Mod til at være nogen af Delene, jeg rystede og bævede, som om jeg allerede stod under Galgen, og jeg tænkte paa Magdalena, og jeg var bange for at blive gal. Set forudsaae jeg, at jeg aldrig vilde turde skille mig ved den djævelske Paffe, at jeg vilde komme til at bære den om paa mig bestandig, og at jeg neppe nogenfinde vilde faae Mod til at vegle een af Banknoterne. Reise bort turde jeg ikke; thi det vilde opvække Mistanke, og Bedriff vilde neppe heller slippe mig endnu; jeg maatte altsaa blive. Jeg fastede mig paaflædt paa Sengen; thi jeg turde ikke lægge Paffen fra mig og skjøndt jeg ikke kunde sove, turde jeg ikke staae op igjen, for at jeg ikke skulde opvække Opmærksomhed ved at gaae op og ned i mit Bærelse.

Den næste Dag var der stor Allarm i Hotellet i Anledning af det Tyveri; der var forøvet hos Baronens af B; Politiet kom og anstillede Undersøgelser; men Ingen havde seet Noget være i Baronens Bærelse, siden hans Gemalinde forlod det, og til han selv ringede paa Tjeneren. Man talte vel Endeel derom paa Badestedet, og meente, det maatte have været en meget dristig Tyv; men de Fleste vare dog af den Mening, at man ikke kunde stole

paa Baronens Relationer, og at det var rimeligere, at han havde spillet Pengene bort. Vist er det, at han spillede ikke mere, men listede sig som en Skygge om Spillebordet, og tæredes synligt hen. Jeg vovede ikke at benytte Baronessens Indbydelse; jeg var ikke fræk nok til at træde mine Doffre under Dine, og kun i Afstand betragtede jeg Magdalene. Men da jeg en Dag mødte begge Damerne i Alleen, var det mig umuligt at undgaae dem, jeg stillede mig hen ved Siden af Veien, og hilste dybt. Baronessen standsede, og spurgte mig, hvorfor jeg ikke havde besøgt dem, og hun spurgte saa venligt, at jeg følte mig som en stor Forbryder. Da saa jeg op paa Magdalene, og hendes Dine hvilede saa forundrede og spørgende paa mig, at jeg med en voldsom Anstrengelse betvang min Forvirring, og undskyldte mig med min Frygt for at synes ubeskedent. Jeg vendte om, og fulgte med dem, og skjøndt Baronessen saa bekymret ud, vare de dog muntre og elskværdige; men da jeg skiltes fra dem, forekom det mig, at Magdalenes Dine oftere havde hvilet paa mig med et tankesuldt Udtryk, der ligesom søgte at trænge ind i min Sjæl. Jeg tilskrev dette min

første Forvirring, og jeg besluttede en anden Gang at have mig selv mere i min Magt.

Jeg kom nu daglig til Baronens Familie, og jeg frygtede næsten for at blive borte; det syntes mig, at min Nærværelse maatte afvæbne al Mistanke. Men hvorledes var jeg ikke tilmode, naar jeg sad der midt imellem dem med de stjaalne Penge skjulte paa mit Bryst, og veglede venstkabelige og lystige Ord med dem. Ofte, naar jeg blev ene om Aftenen i mit Værelse, og efter at have atter og atter forviiset mig om, at jeg ikke blev beluret, vovede at tage den frygtelige Mare bort, blottede jeg mit Bryst for at see, om den ikke havde efterladt sig et glødende Brændemærke. Undertiden frygtede jeg for, at min Forstand havde lidt; thi jeg syntes i Magdalenens Blik at læse en gjennemborende Forfæmelse, der næsten berøvede mig Mælet, og bragte mig til at stirre paa hende som en fortryllet Fugl under Slangens Blik. Jo mere jeg opholdt mig i hendes Selskab, jo gjælligere trængte den Forestilling sig ind paa mig, at hun anede Sandheden, ja, at hun maaskee vidste den. Til andre Tider bemærkede jeg et Udtryk af en om, smertelig Medlidenhed i hendes Ansigt, og dette tvang mig næsten ned paa Knæ

foran hende for at tilstaae Alt. Men saa opmandede jeg mig igjen med det Haab, at det var en Skuffelse af min egen Frygt, og jeg var ikke langt fra at beskylde mig selv for Afstandighed.

Jeg var meget elendig, og jeg besluttede, at det skulde have Ende; jeg vilde rejse bort. Jeg gik til Beckniss, og sagde, at han maatte give slip paa mig; men han vilde ikke, „han havde Noget, hvortil han behøvede mig,“ sagde han. Han sølte en ondskabssfuld Glæde i at lade mig føle sin Magt; men jeg mærkede nok, at der var noget Mere. „Lad os tale oprigtigt,“ sagde han, og gik tæt ind paa mig, „Du og ingen Anden har taget Baronens Penge.“ Jeg havde gaaet altfor længe med min Hemmelighed, og lidt altfor meget til at jeg turde nægte; jeg taug, og lænede mig fortabt til Væggen. „Godt,“ sagde han, „er det Kammeratsskab? Deel med mig, og Du skal faae Din Frihed.“ Jeg betænkte mig, jeg kunde ikke stole paa dette Menneffes Løfter; men bort maatte jeg. „Den Dag, jeg reiser,“ sagde jeg, „skal jeg dele med Dig, bevar saa min Hemmelighed.“ — „Giv mig Dit Ord som Adelsmand,“ sagde han; jeg loe bittert, og gjorde det. Nu havde jeg kun tilbage at rive mig løs fra hende; men det

var saa uendelig svært. Jeg turde ikke tage nogen Afsted; men hver Gang, jeg saae hende, gif jeg med det Forsæt, at det skulde være sidste Gang. I den sidste Uge pleiede hun at spadserere ud til en lille Bro, der var lagt ud paa Vandet, for at Bade-gjæsterne derfra kunde optage Prospector fra Flod-siden, der sad hun ofte om Eftermiddagen, og tegnede. Høit oppe over Broen ragede en Terrasse ud, beplantet med Træer, og kun lidet besøgt, fordi Spadsererveien gif nedenunder langs Vandet. Der listede jeg mig op, satte mig ved et Træ, hvor jeg kunde see hende, uden at sees af hende, og betragtede hende i Stilhed. Der sad jeg nu, og havde besluttet, at det skulde være sidste Gang, og jeg havde besluttet dette saa fast, at jeg næsten følte mig knuget til Jorden, da hun reiste sig, og samlede sine Tegneredskaber sammen. Hun stod nogle Dieblkke, og saae ud over Vandet, og Solen faldt som mat Guld ud over hendes Haar. Hun lænede sig tilbage mod Bolværket, jeg saae det bugne og give sig, med Eet brast det, hun vaskede, og faldt ud i Vandet med et Skrig. Jeg sprang frem, jeg maalte med eet Diekast Afstanden fra Terrassen til Veien, den var høi, meget høi, og det var ikke rimeligt, at jeg vilde

slippe derfra med Livet; men jeg rettede mig i hele min Musfelfkraft, jeg boiede mig, og sprang uden Betænkning. Til min egen Forundring stod jeg paa mine Been, der skjælvde under mig. Jeg styrtede frem mod Vandet, men standsede, jeg erindrede Paffen paa mit Bryst. Hurtigt rev jeg den ud, stak den i Brystlommen paa min Kjole, rullede Kjolen sammen, kastede den fra mig, og endnu et Tillob, og jeg styrtede mig ud i Vandet. Det var mig en let Sag at gribe Magdalene, der endogsaa i dette Dieblif havde beholdt sin Rolighed. „Støt Dem, hold Dem fast ved min Arm,“ sagde jeg lidensskabeligt, og hun adlød strax. Med Lethed bragte jeg hende til Broen, og løstede hende op. En Mængde Tilskuere havde nu samlet sig, Bisaldsraab hilste mig, jeg tog Magdalene i mine Arme, og bar hende hen til en Vogn, der strax blev tilbudt os. Jeg havde glemt Alt uden hende, jeg var stolt og lyffelig. Da hun sad i Vognen, rakte hun Haanden ud mod mig, og sagde: „Kom, stig op, kjør med, De er saa vaad.“ Jeg beredte mig til at adlyde, da en tjenstagtig Person rakte mig min Kjole. Synet af den gjorde mig ligbleg, jeg tog hastigt iommen, Paffen var der, jeg aandede atter. Da jeg saae op,

modte mine Dine Magdalenes, ogsaa hun var bleg, min Glæde var forbi; jeg steg taus og nedtrykt op i Vognen.

Da vi kom til Hotellet, modtoges vi paany af begeistrede Mennesker, for hvem denne Begivenhed var en velkommen Opmuntring. Medens Magdalene fjernede sig, omringede man mig, og var altfor begeistret til at forlade mig et Dieblif. Jeg blev omflædt, saagodtsom i Triumph, og havde endogsaa Meie med at faae Lov til at benytte min egen Kjole, fra hvilken jeg intet Dieblif vendte Dinene. Da jeg havde trykket Alles Hænder, druffet et Glas Viin med Gen, og omfavnet en Anden, kom Tjeneren, og bad mig begive mig op til Baronens. Skaren fulgte mig til Døren, og tog Afshed med mig der. Jeg blev ført ind i Cabinettet, der laae noget affides, og benyttedes som en Art Bibliothek, jeg formodede, at Magdalene vilde tale alene med mig, og mit Hjerte slog, saa at jeg selv kunde høre dets Slag. Da jeg havde ventet et Dieblif, traadte hun ind. Hvor var hun ikke smuk! Hun var flædt i en hvid Morgenkjole, der fastholdtes om Livet af en lang, carmoisinrød Snor med tunge Qvaster, og der var en mild Bevægelse i hele hendes Væsen, der

var baade ny og fortryllende for mig. Hun satte sig paa Sophaen, og bød mig at tage Plads for sig. Jeg saae ned for mig, og lignede mere en dødsdømt Forbryder end en Mand, der nylig har været saa lykkelig at frelse sin Elskedes Liv. Jeg hørte hende takke mig, hendes Stemme var blød og mild, hun tog min Haand, og sagde, at der var Intet i Verden, hvormed hun ikke ønskede at tjene mig. „Fly, fly!“ sagde jeg til mig selv, og i min uendelige Lidelse tog jeg, uden at see op, hendes fine Lommeflorflæde, og sagde med qvalt Stemme: „Lad mig beholde dette til en Grindring om Dem.“ Hun slap det, og jeg trykkede det til mine Læber. Da tog hun sagte paa min Brystlomme, og sagde alvorligt: „Hvad er det for en Hemmelighed, De gemmer der?“ Hun bøiede sig frem for at see mig ind i Øinene; men jeg reiste mig op, og tog med frampagtig rystende Haand ned i Lommen. Jeg forsøgte at smile, jeg fordreiede Ansigtet, og sagde: „Det er Intet;“ men hun reiste sig ogsaa med et alvorligt Blik, og tog efter min Lomme. Da stødte jeg hendes Haand heftigt tilbage, jeg snappede efter Beiret, og traadte tilbage paa Gulvet i en udfordrende Stilling. Hun maalte mig med et foldt, al-

vorligt Blik, vendte sig fra mig, og gik ud af Døren. Jeg var ikke mere Herre over min vanvittige Angst og Sjælsforvirring. „Hun henter Folk til at gribe Dig,“ tænkte jeg, og saa mig vildt om. Jeg fik Die paa Bogreolerne, og blev grebet af en pludselig Idee, jeg tog Paffen frem, trak en Bog ud, og stød Paffen ind bagved den. Da jeg igjen satte Bogen paa sin Plads, hørte jeg en sagte Varm, jeg saa tilbage, og saa Magdalene staa i Døren. Hun traadte ind, gik mig forbi, og hen til Reolen. Der var intet Mennefskeligt hos mig mere, al Fornuft, al Fatning, Alt var vejet fra mig uden en blind Selvopholdelsesdrift, den gjorde mig baade listig som en Djævel og eensfoldig som et Barn. Jeg, der før neppe kunde frembringe et forstaaeligt Ord, traadte nu dristigt hen til Magdalene, der prøvende betragtede Bogrækken, jeg udtrak den Bog, jeg nylig havde betroet min Hemmelighed, og idet jeg rakte hende den med de lydeligt udtalte Ord: „Har min Frosken læst denne Bog?“ greb jeg med den anden Haand Pengepaffen, og stak den atter i min Lomme. Hun saa vist paa den, og udstødte et Skrig. Jeg traadte tilbage, og betragtede hende med gnistrende Øine og Armene foldede over Brystet.

Hun saae paa mig med et Udtryk af knusende Foragt, der lynede i hendes Dine, og krusede hendes Læbe. „Uværdige!“ sagde hun haanligt, og gik henimod Døren. Jeg styrtede efter hende, jeg tog hende fast i mine Arme, og førte hende tilbage. Det gjaldt mit Liv, min Frihed — af al min Magt kastede jeg hende tilbage paa Sophaen, rev med en lynsnar Bevægelse Silkesnoren løs fra hendes Kjole, og slyngede den om hendes Hænder og Fødder. Hun forstummede i det første Dieblifs Rædsel, derpaa vilde hun udstøde et Skrig; men jeg greb det Kjerlighedspant, hun nylig havde givet mig, dette Pommeterklæde, jeg havde bedækket med mine Kys, og stak det ind i hendes Mund, og bandt det fast. Hastigt og med skjælvende Hænder forvisjede jeg mig om, at hun ikke kunde gjøre sig fri, og medens jeg fastgjorde Snoren, græd og hulkede jeg i vanvittig Fortvivlelse. Kun een Gang saae jeg op paa hende, og gyfte ved at see det forfærdede Smertesudtryk i hendes store, blaae Dine; jeg holdt Hænderne for Ansigtet, og idet jeg sank ned ved Sophaen, fremstammede jeg en vild Tilstaaelse af min Brøde, en affindig Kjerlighedserklæring, og derpaa vendte jeg mig, og flyede.

Jeg ilede hen til Beckniff, som stod ved Spillebordet, og jeg kaldte ham tilside. „Jeg maa flygte,“ sagde jeg, „jeg tager Beien til det lille Herberge oppe paa Bjerget, mød mig der i aften, saa skal Du faae Din Andeel, nu tør jeg intet Dieblik opholde mig.“ Mit forvildede Udseende betog ham Lyften til at gjøre Indvendinger, han samtykkede, og sagde blot: „Hust paa Dit Vresord!“ Jeg svarede ham med en Skoggerlatter.

Jeg turde ikke leie noget Muulæsel, for ikke at efterlade mine Forfølgere noget Spor, og jeg tilbagelagde derfor hele den besværlige Bei tilfods. Det var godt, jeg gjorde det, jeg troer ellers, jeg var blevet gal. Gud veed, hvor jeg vandrede, den lige Bei var det ikke; thi det var allerede længe mørkt, da jeg træet og udmattet kom til det elendige Bærtshuus, der var den første Station paa Beien over Bjergene. Jeg sølte, at jeg maatte nyde Noget for at styrke mig til at fortsætte Reisen, jeg bestilte Aftensmad, og et Muulæsel, naar jeg havde spist. Man forestillede mig, at Nattereisen var farlig, og at man ikke altid turde stole paa Dyret; men jeg afbrød al Modsigelse med en bestemt Befaling og Løftet om at erstatte Dyrets Værdi, hvis vi begge

faldt i en Klost, og satte Livet til. Jeg satte mig i en Krog, og grublede, og havde næsten glemt, hvor jeg var, da Pigen mældte mig, at Maden var anrettet. Da jeg reiste mig, funde jeg neppe slæbe mig hen til Bordet, jeg lændede mig til mine Arme, og begyndte at holde det for umuligt mere i dette Liv at nyde Noget. Pigen, der saae min Tilstand, skjænkede mig medlidende et Glas Viin, jeg drak det begjærligt, og løstede Hovedet op for at tage fat paa Maaltidet, da en Varm lod sig høre som af et ankommende Selskab. Muulæsfeldriverne knaldede med Pidskene, sloge deres Fakler af, og Fokkene i Bærtshuset ilede ud. Jeg løstede fortrædelig Hovedet iveiret, da Døren gik op, og de Reisende traadte ind. Det var Baron v. B., hans Gemalinde og Datter — det var Magdalena, bleg, bedrøvet, lænet til sin Moders Arm. Jeg kastede Kniv og Gaffel, sprang op, og styrtede forbi dem ud af Døren. Hvor skulde jeg flygte hen? Der stod jeg i Mørke og Nattefulde, uden Hat, med slagrende Haar, næsten afmægtig af Udmattelse og Mangel paa Næring. Jeg saae mig om, for at finde mig tilrette, og for at søge Stalden; men Beckniss skulde finde mig her, og jeg turde ikke udeblive fra

Mødet. Da lagde der sig en Haand paa min Arm, og jeg blev blidt dreiet om, jeg saae mig om, det var Baronessen af B. Da jeg saae den gamle Kones ædle Ansigt, tumlede jeg skamfuld tilbage. „Bliv,“ sagde hun med venlig Medlidenhed, „hør mig, ulykkelige, unge Mand! Vi komme ikke for at forfølge Dem, Alt kan endnu blive godt, Magdalena elsker Dem, kom, udson Deres Brode — vend tilbage med mig, styrk Dem ikke i den yderste Fordærvelse.“ Jeg bedækkede mine Dine med mine Hænder, medens jeg lyttede til hendes Formaninger, jeg græd som et Barn, og havde jeg i dette Die-blik kunnet døe, vilde jeg have været lykkelig. Hun blev ikke træt af at bede mig, ikke gjøre mig selv ulykkelig. Magdalena elskede mig! — Men Beckniff, Beckniff! Nei, det var umuligt! Jeg tog ind paa mit Bryst, hvor de usalige Penge atter hvilede, jeg trak Paffen frem, og lagde den i Baronessens Hænder. „Lad mig alene blive fordømt,“ sagde jeg med voldsom Anstrengelse, „tag Deres Eiendom, og lad mig gaae, for aldrig mere at komme for Deres Dine!“ Hun vilde holde mig tilbage; men jeg rev mig løs, og vilde ile bort, da jeg standsedes af en ny Flok, der kom op ad Bjergveien,

og bar et sønderknuust Lig paa en Baare; den Mand, hvis Sjæl havde dvælet i denne uformelige Masse, var i Mørket styrtet ned fra Skranten med sit Muuælsjel. Det var Beckniff.

Jeg lod mig drage ind i Værtshuset; paa en Bunke Straa ved Raminen sad Magdalene i sin Reisedragt og med Hænderne foldede over Knæet. Baronessen førte mig hen til hende, jeg sank paa Knæ ved Siden af hende, og skjulte mit Hoved i hendes Skjød. Saaledes sad vi hele Natten, hvøist ulykkelige, og dog uendelig lykkelige. Da Morgenens gryede, drog vi videre til Italien. Baronen begravede vi i Florents; min Svigermoder købte en Villa i en skøn, men fjernt fra den alfare Bei beliggende Egn, der bosatte vi os. Der blev aldrig vexlet noget Ord mellem os om Fortiden.

Jeg tilbøder min Kone, jeg forguder hende. Hvis hun befalede mig at styrte mig ned fra den Klippe, der histovre luder ud over Havet, vilde jeg adlyde hende, uden at spørge hvorfor. Jeg føler det, jeg er kun til for hendes Skyld, jeg lever kun ved hende og i hende, jeg lever som hun vil det, og er lykkelig. Jeg har kun een Frygt, det er, at hun ikke skal leve længe nok med mig; men naar

jeg seer hende saa skøn, saa frisk og straalende, da tier ogsaa denne Frygt, og jeg er uendelig lykkelig. Her endte Louis. Der opstod en levende Trætte, om det var muligt at tilgive en saadan Fornærmelse. Alphonse meente, at Magdalene burde have overleveret Elskeren til Politiet, og at hun aldrig kunde være sikker paa, at han ikke brød hendes Skuffer op, og løb bort med Indholdet. Louis forsvarede derimod tappert Magdalene, og kaldte hende „en ægte Sabinerinde.“ Fortællingen havde grebet mig stærkt, hvorfor vidste jeg neppe selv, og jeg gik ind i den anden Stue, hvor jeg stillede mig ved Vinduet, og saa ud i den stille Aften. Da blev min Haand sagte grebet, og Kungen spurgte: „Hvad troer Du, Cornelia?“

„At hun elskede ham,“ svarede jeg.

„Og hvis jeg havde været ham,“ spurgte han videre, og drog mig hen til sig, „vilde Du, vilde Du have tilgivet mig?“

„Det maa være haardt at miste Troen paa den, man elsker“, svarede jeg bevæget; „men jeg haaber det.“

Han loe blidt, og saa mig ind i Dinene. „Jeg troer paa Dig,“ sagde han med Barme, „den,

der eengang har seet ind i Dine Dine, kan ikke miste Troen paa Dig."

Da Selskabet efter et muntert og hjerteligt „Leve!“ begav sig afsted, ilede Kunzen ned i Haven, og ligesom hiin Aften, da vi første Gang mødtes paa dette Sted, stege Raketter iveiret fra Bosquettet, og lystede de Bortdragende hjem. Jeg stod i Verandaen, bevæget af veglende Tanker, da Kunzen varm og munter kom op fra Haven, og rakte mig en Bouquet.

„Den sidste Bouquet fra vor Have, Cornelia,“ sagde han, „maaskee vi ad Aare komme her tilbage, og igjen see vore Roser blomstre!“

„Gud give det!“ sagde jeg, og saae taknemlig paa ham.

Dagen efter vare vi paa Veien til Italien, som Kunzen sagde, „den sidste Ferie, inden vi begynde at arbeide,“ og omtrent et halvt Aar efter stege vi iland i Kjøbenhavn.

Baade Kunzen og jeg havde skrevet hjem til mine Forældre, at vi agtede at opslaae vor Bolig i Kjøbenhavn; men intet Svar havde naaet os. An-

komstdagen havde vi ikke bestemt, og vi slap derfor iland, uden at modtages af Nogen, og begave os strax til et Hotel. Da vi havde hvilet os i nogle Timer, og havde gjort vort Toilette, begave vi os til mine Forældres Huus, Arm i Arm, og det var med en glad, fredelig Følelse, jeg længe havde savnet, at jeg fulgtes med Runken, og tænkte paa at forestille ham for min Familie. Saa mandig og smuk, som han gik ved Siden af mig, havde de neppe tænkt sig ham, og jeg smilede ved Tanken om deres Overraskelse. Jeg havde ikke følt nogen Længsel efter mit Hjem; men da jeg kom til den kjendte Trappe, hvoraf jeg saa ofte var sprunget op som Barn, blev jeg dog grebet af en glad Bevægelse. Jeg slap Runkens Arm, og ilede isorveien, og han indhentede mig først, da jeg havde ringet paa Døren. Jeg pegede paa den store, blanke Dørplade med sit fordringsfulde „Statsraad Hælgen“, og sagde: „Den var der ikke dengang.“ I det Samme aabnedes Døren, og en alvorlig, tværtudseende Pige modtog os med de Ord, at Fruen ikke tog mod Nogen. Jeg saae til Runken, det forekom mig dog altfor besynderligt at lade mig mælde som Datter af Huset; men han tog rolig sit Bisitkort

op, svøbte det i et Stykke Papir, og befalede Pigen at overrække det i en saa myndig Tone, at hun, trods sin store Tilbøielighed til at smække Døren i for os, dog adlød. Vi stode endnu paa Gangen; men Kungen sagde: „Lad os gaae ind, Cornelia,“ og vi traadte ind i Entreen.

Strax efter aabnedes Døren og min Moder traadte ud, meget ældre og meget svageligere. Hun sagde: „Velkommen, Cornelia,“ og begyndte at græde. Jeg blev underlig tilmode, og vidste ikke ret, hvad jeg skulde sige. I det Samme kom min Søster Laura ind, hilste flygtigt, og sagde: „Moder taaler ingen Sindsbevægelse,“ og dermed tog hun min Moders Arm, og fulgte hende ind. Kungen og jeg fulgte tause og forstemte efter.

Da min Moder havde sat sig, og Laura, efter at have raft mig Haanden, havde sat Stole til os, kom endelig Forflaringen. Min Fader var død for to Dage siden.

Min Moder fortalte os, afbrudt af Suk og Taarer, om hans korte Sygdom, som Ingen anede var farlig, og om hans pludselige Død. Jeg var dybt bevæget, og dog var der noget saa Fremmed mellem mig og Mine, at jeg paa samme Tid følte

stærkt det Uhyggelige i denne Velkomst. Jeg kunde ikke lade være at føle mig saaret ved Synet af min lyse Kjole ved Siden af de Andres Sørgeklæder, og saae jeg hen paa Kungen, der sad taus og alvorlig, og som jeg endnu ikke havde kunnet saae forestillet, mærkede jeg godt, at ogsaa han var ubehagelig berørt. Da min Moder havde udtalt sig, fik jeg først Leilighed til at nævne min Mand, og der blev udvekslet nogle artige, men ligegyldige Ord, min Moder var aldeles optaget af sin Sorg og sine Fremtidsudsigter, og Laura syntes ikke at betragte vor Ankomst med gunstige Bine. Ingen af os vidste ret, hvad vi skulde gjøre; at ende Besøget som en almindelig Visite, gif ikke an, og der gaves intet Tegn til, at man ønskede at behandle os som Familie. Endelig spurgte jeg i min Forlegenhed om Tante Abele.

„Ja, Herregud, hun lever da endnu, det Skrog,” sagde min Moder, „det havde været bedre, hun var gaaet bort; thi det bliver jo et stort Besvær at slæbe hende om med mig, og denne store Leilighed kan jeg ikke beholde. Nu maa jeg leie Bærelse til hende, og saa flytte igjen, naar hun engang dør.” Jeg ønskede at hilse paa hende med det Samme.

Min Moder ringede paa den suurtudseende Pige, der hed Barbara, og sendte hende op at spørge, om det var Tante beleiligt at modtage os. Hun bragte det venlige Svar, at Tante Abele længtes efter at see os, det første venlige Ord, der var sagt, som erindrede om, at vi ikke vare Fremmede, og vi reiste os for at gaae. „J komme jo denne Bei tilbage,“ sagde min Moder, og saae til Laura; vi lovede det, overbeviste om, at der skulde raadflaaes om, hvorvidt vi burde indbydes til Middag eller ei.

Paa Trappen op til Tante Abele, vendte jeg mig om. „Hvor det gjør mig ondt, Claudius,“ begyndte jeg; men han afbrød mig: „Kjære Cornelia, vi maae skrive det paa Sorgens Regning,“ og, taknemlig for hans Godhed, steg jeg lettere om Hjertet op til det bekjendte Kvistkammer.

Hvor det var underligt for mig at træde ind, og see Tante Abele paa den vante Plads, meget lille, meget mager og sammenkrumpen, og dog mindst forandret af dem, jeg havde seet. Tante Mathilde, der var saa kraftig og livslysten, og min Fader, der langtfra ikke var nogen gammel Mand, vare begge døde; men Tante Abele, paa hvis Død der ventedes Aar ud og Aar ind, sad der endnu paa sin Plads,

og lod de Andre vente paa, at hendes Bærelse skulde blive ledigt. Alt var som før; Lænestolen, hvori jeg havde drømt mine Barndoms Drømme, og dog aldrig drømt om den Fremtid, der ventede mig, stod endnu i Krogen, og jeg syntes at see et tankefuldt Barns Skygge i den. Men nu syntes Bærelset mig saa lavt, og Kungens høie Skikkelse kunde netop staae opreist i det. Tante Abele modtog os med et Smil og nogle hjertelige Velkomstord, og da Kungen med sin sædvanlige Elfskærmhed modtog den lille, magre Haand, der rakte ham, og kysede den ærbødigt, saa Tante fornøiet ud, og sagde: „Det glæder mig at see Din Mand, Cornelia!“ Det var det første venlige Indtryk af Hjemmet.

Vi satte os hos hende, og hun og Kungen begyndte at samtale om mig; det morede ham at høre min Tantes Bemærkninger om min Barndom, og da hun omtalte det sidste Afskedselskab, som jeg for længe siden havde glemt, men hvis Grindring ikke var udslettet i hendes eensomme Stilhed, sagde hun: „Naa, gamle Venz havde dengang ikke Uret med sit Syn, Cornelia!“ og hun omtalte, at vi vare Tretten tilbords; jeg troer, det morede hende

at tænke paa, at vi siensynligt alle havde anseet hende for den udvalgte Trettende, der skulde døe. Jeg spurgte til Professor Lenz, hun traf paa Skuldrene, hans Familieliv blev bestandig mere adsploittet, og han selv mere og mere hengiven til sine underlige Griller. Om Leonard hørte jeg her for første Gang, hvilken uheldig Vending hans Skjæbne havde taget. Et Par Aar efter min Bortreise havde han fattet Kjærlighed til en ung Sypige, der af og til arbeidede for min Moder, og da opholdt sig undertiden en Ugestid i Huset. Hun saae godt ud, men var meget udannet, og hendes Fader var Skovflinker. Da min Moder mærkede, at Leonard søgte hendes Selskab, ophørte hun at bruge hende, og Ingen anede, at der var nogen Forstaaelse mellem dem, førend Leonard en Dag tilstod min Moder, at han havde forført Pigen, og at hun sad med to Børn, der vare hans. At beskrive min Moders Skræk og Brede vilde være umuligt, og det lyffedes med Møie Leonard at forsones hende; det vilde neppe være skeet, hvis han ikke havde været hendes Diefsteen, og hvis hun havde kunnet undvære at see ham. Min Fader, for hvem Sandheden ikke kunde skjules, meente, at der var intet Andet at gjøre

ved Sagen, end at Leonard ægtede Pigen. Han vilde understøtte dem, til Leonard fik sin theologiske Embedsexamen, saa maatte han selv see at ernære sin Familie. Min Broder, der virkelig havde Godhed for Pigen, besluttede sig til at følge min Faders Raad, uagtet min Moder satte sig paa det Heftigste derimod. Først da Leonard forestillede hende, at han for sine egne Fremtidsudsigters Skyld maatte gjøre dette Skridt, gav hun sit Samtykke, men forsikrede høit og helligt, at hun aldrig vilde see det slette Fruentimmer indenfor sine Døre. Leonard giftede sig i al Stilhed, og da han nylig havde faaet sin Embedsexamen, rigtignok med anden Character, havde han netop nu begyndt Forsøget paa at ernære sin lille Familie ved Informationer, og min Faders Død kom ham meget ubeleiligt. Min Moder havde holdt sit Løfte, og havde ikke villet see den forhadte Svigerdatter, hvem hun til lagde al Skylden for hvad der var skeet; men Leonards Børn havde oftere paa hendes Forlangende aflagt hende Besøg.

„Maaskee Du nu, Cornelia,“ sagde min Tante, „kan have nogen Indflydelse paa Din Moder, og bevirke, at dette stygge Forhold ophører.“ Hun

er jo nu engang hans Kone, og vi have ingen Ret til at luffe Døren for hende, og Børnene voxe jo til, og indsee snart, at der er noget Forkeert. Jeg er bange for, at Laura, der, mellem os sagt, bilder sig Endeel ind, har megen Deel i Din Moders Haardnakkethed."

Jeg turde desværre ikke troe, at jeg vilde faae nogen Indflydelse hos min Moder; men jeg lovede een af Dagene at besøge Leonards Huus.

Da vi kom ned igjen fra vort Besøg hos Tante Abele, modtog min Moder os med en Indbydelse til at komme igjen og spise til Middag, en Indbydelse, der var altfor formel til at være behagelig, og Lauras Bæsen var blevet endeel mere forekommende. Vi vendte da tilbage, og nu traf jeg Leonard. Han kom mig imøde paa sin gamle, hjertelige Maade, og skjøndt han var blevet meget ældre af Udseende, og jeg tydelig saae Bekymringernes Spor i hans Ansigt, glædede jeg mig over at see, hvor meget mandigere han var blevet. Da vi om Eftermiddagen saae Leilighed til at gaae ind i en anden Stue, sagde jeg til Leonard, at jeg een af Dagene vilde hilse paa hans Kone. Han takkede mig varmt. "Du veed," sagde han, "at jeg maa finde mig

i det kjedelige Forhold med Moder, og jeg funde endda bære det med Taalmodighed; thi min Rone passer slet ikke her; men det plager Pauline i høj Grad, og hun plager mig med sine Besværinger. Fader —“ og Leonards Die blev vaadt — „var nogle Gange ude hos os; men det maatte Moder ikke vide, og desværre kan jeg endnu ikke undvære Moders Hjælp. Jeg gjorde en dum Streg, da jeg giftede mig; havde jeg ikke gjort det, havde Pauline endnu været hos sine Forældre, jeg funde give Noget til Hjælp til Børnenes Underhold, og jeg havde ikke siddet med anden Character og en heel Familie paa Halsen.“

„O, fortryd det ikke, Leonard,“ sagde jeg med Varme, „om det ogsaa falder Dig svært, saa har Du dog kun gjort, hvad Ære og Pligt bød Dig.“

„Ja, det er sandt nok,“ sagde han, og foer med Haanden gjennem Haaret, „hvis det dermed var gjort. Du kan sagtens tale.“

Jeg svarede ikke; jeg folte smerteligt, at ogsaa min Lykke havde en hemmelig Brøst.

„Vi boe ikke saa kort udenfor Byen,“ vedblev han, „det er billigt, Børnene have godt af Land-

lusten, og Pauline har jo ingen Bekjendte i Byen. De Gamle, hendes Forældre, komme kun sjældent ud til os, de genere sig, og Pauline besøger dem da heller ikke saa tit, det skulde da være for at —“ han standsede, men loe, og vedblev: „naa ja, for at laane Penge af dem; thi Du kan vel begribe, Cornelia, at for os har hver Dag sin egen Plage.“

„Men,“ sagde jeg bekymret, „hvilke ere Dine Udfigter?“

„Reentud sagt, ingen,“ svarede han bittært, „at slæbe mig ihjel, og engang i Tiden at komme paa Ladegaarden. De Helvedes Informationer suge Livet ud af Gen, og om at læse videre kan der ikke mere være Tale.“

„Seer Du nogensinde Hermanne?“ spurgte jeg, for at give Samtalen en anden Retning.

Leonard blev blussende rød. „Paa Gaden,“ svarede han, „hun er endnu ligesaa yndig som før, Du veed, hun er gift.“

„Nei,“ svarede jeg nysgjerrig.

„Ja, med en Grosserer Haagen sen,“ svarede Leonard med en ironisk Mine, der var sjelden hos ham, „han er Enkemand, gammel, tyk, fed og dum; men han er rig og forelsket op over Dreene. Her-

man ce gjør et stort Huus, giver Tonen an, og lader sig beundre. Du besøger hende vel?"

"Jeg tænker det," svarede jeg, og det gjorde mig ondt, at den skønne Pige havde gjort et saa stort Offer for Rigdommen og Glimrelysten.

Nogle Dage efter fjørte jeg ud til Leonard's Bolig; det var et simpelt, men net, lille Huus, der kunde have været nydeligt, hvis der ikke i alle Omgivelser havde viist sig tydelige Spor til Uorden og Forsømmelse. Haven laae i et Bildnis, og Gangene vare neppe til at betræde, Huusholdningsredskaber, Brænde og endogsaa Skaar og itubrudt Legetoi var strøet om i Gaarden, og jeg naaede kun med Vanskelighed Indgangen. Der var ingen Kloffe-streng, og da Ingen besvarede min Banken, aabnede jeg sagte Døren. To Børn sad alene i Stuen, fordybede i at lege; men de sprang op ved min Indtræden, og ilede grædende hen til den anden Dør i Stuen. Denne blev aabnet, og en Fruentimmerstemme raabte: „Gre J nu paa Spil igjen, J uartige Unger?" men i det Samme saae den Talende ind, og blev mig vaer, der stod forlegen midt paa Gulvet. „Ak Gud!" udraabte hun, og foer tilbage, men kom et Dieblif efter ind med

kjendelige Tegn paa et i Hast ordnet Toilette. Det var et simpelt, men ret kjønt Gruentimmer med lyst Haar og store, blaae Dine, men med en ubehagelig Blanding af forlegen Keitethed og paatagen Bærdighed i sit Bæsen. Hun havde en meget smuk og frisk Teint, og ung og naturlig havde hun vistnok paa sin Viis været ret indtagende.

„Det er vist —“ sagde hun, halvt glettende, halvt spørgende, og søgte at gjøre sig fri for Børnene, der klyngede sig til hende — „det er vist Leonards franske Søster?“

Jeg bejaede smilende, og udstrakte venligt Haanden. Hun saa paa min Handske, og saa paa sin Haand, og sagde forlegent: „Na Gud, jeg kommen lige fra Kjøkkenet — men vil De ikke tage Plads?“

Hun ryddede i Hast Sophaen, og vi satte os. „Seer De,“ sagde hun, „vi have ingen Pige, og jeg maa selv passe baade Børnene og Huset, saa kan der ikke være saa ordentligt, som De vel er vant til. Leonard skjænder tidt over det; men Herregud, naar man har saa lidt Raad! Naar han er hjemme, rydder han op, og leger med Børnene,

saa jeg har et Dieblis Frihed; men han er jo næsten aldrig hjemme."

"De boer smukt," sagde jeg, for dog at sige Noget.

"Herude paa Landet!" sagde hun foragteligt, "hvor vi næsten aldrig see Mennesker, og i dette lille Huus! De kan troe, her er koldt om Vinteren, og ogsaa om Sommeren sidder jeg tidt ene, og tænker paa — naa, paa hvor ulykkelig jeg er."

"Hvorfor er De saa ulykkelig?" spurgte jeg, "De kan jo have det godt her, og Leonard faaer vel nok et bedre Udkomme. Smidlertid maae De i Enighed og Kjærlighed bære Besværlighederne."

"I Kjærlighed, jøvist!" sagde hun spydigt, "nei, Leonard er for længe siden kjed baade af mig og af Bornene, de stakkels Unger!"

"Tro ikke det," sagde jeg, uhyggelig tilmode, "allerede saadanne Tanke forstyrre vor Rolighed, og De har jo nu ret Veilighed til at give ham Beviser paa Deres Uundværlighed for ham, ved at gjøre Hjemmet venligt og hyggeligt for ham."

"Der hører Saameget til," sagde hun forlegen, og saae sig om i den uordentlige Stue.

„Med en god Billie udrettes Meget,“ sagde jeg venligt.

„Det er smukt af Dem, at De kom herud,“ udbød hun, „jeg var saa bange, De skulde ikke komme; jeg tænkte ved mig selv, at De var ligesaa fold og fornem som Leonard's øvrige Familie, og jeg turde ikke troe, at De, der har været saalænge i Udlandet, og som Alle sige, er gift med saadan en herlig Mand, vilde tale venligt til mig. Deres Søster Laura behandler mig med en grændseløs Foragt, og Deres Moder vil ikke see mig for sine Dine, uagtet jeg aldrig har fornærmet hende. Børnene forlanger hun at see; men det skeer ikke med min gode Billie; thi hvad skulle de der, hvor Deres Moder er viist Døren? Men Leonard elsker sin Moder, og forlanger, at jeg skal sende dem. Mænggang komme de hjem, og have ikke saaet Andet end en Kop Thee og et Stykke bart Smørrebrød, som om det var værdt at sende dem den lange Vej for, og tidt, naar det regner, have de spoleret de faae Klæder, de have. Naar Frøken Laura en sjelden Gang sætter sin Fod her, overseer hun Alting med en Mine, som om hun var for god til at sætte sig ned her, og saa er Leonard endda saa

fornøiet over at see hende. Naar De vidste, Fru Kunzen! hvad jeg har døiet for at blive Leonards Kone, vilde De give mig Ret i, at det er Mere, end det Hele er værdt; men, Gudskeelov! for Børnens Skyld er jeg dog glad ved det, og finder mig tidt i det, naar blot Deres Moder vilde see mig."

Jeg hørte bedrøvet af alle disse Klager, hvor lidet Haab der var om at raade Bod paa disse mange Anledninger til Misfornøielse. Jeg lovede at tale med min Moder. Børnene nærmede sig mere og mere til mig, Drengen lignede Leonard, nu da de vare rolige, var det to fjønne Børn, jeg tog dem op paa mit Skjød, og klappede deres sunde, røde Kinder.

"Er Du ogsaa vores Tante?" spurgte Drengen, og saae forundret op paa mig.

"Ja, hvorfor ikke?" svarede jeg smilende.

"Du er meget smukkere end Tante Laura," sagde han med barnlig Smiger, der fornøiede hans Moder meget.

"Ja, saadan en Dreng skal De ogsaa have Dem," sagde hun muntert. Jeg lænede min Pande mod hans Haar, og følte en bitter Taknemlighed over, at Gud havde nægtet mig Moderglæder.

Medens jeg sad der, kom Leonard hjem. Han blev glad over at see mig i venlig Samtale med sin Kone, og med sine Børn paa mine Knæe, og han tryffede hjerteligt min Haand.

„Hvor jeg er glad paa Paulines Begne, fjære Søster!“ sagde han, „at hun nu har Dig at betroee sine smaae Sorger; de ville synes hende lettere, og —“ lagde han leende til — „jeg faaer da et lille Pusterum. Jeg kommer fra Moder, vi have talt om de nødvendige Udgifter ved Faders Begravelse og ved Sorgen; Moder faaer jo en meget anstændig Stilling, og kan beholde Laura hos sig; men der maa dog sørges for, at de foreløbige Udgifter ikke blive altfor store. Jeg var inde hos Faders Skrædder for at bestille mig en sort Klædedragt, som Moder er saa god at forære mig; men hun syntes, da Pauline boer herude, og næsten aldrig kommer ud, behøvede hverken hun eller Børnene at anlægge Sorg.“

Bed disse Ord soer Pauline op i største Heflighed. „Ja, det var Ret,“ raabte hun, og blev ildrød, „det ligner den gamle Hæ. Jeg og Børnene kunne gjerne gaae nøgne, naar Du blot faaer Klæ-

der, og om mig er der aldrig Tale; siden Du skulde give mig Klæder, har jeg aldrig haft nogle."

"Men, bedste Pauline," sagde Leonard ærgerlig, men betvingede sig, da han gjerne ønskede at afværge en Familiescene, "Du veed, hvor lidt Raad vi have, og da det dog er nødvendigt, at jeg maa gaae omkring og fortjene Noget, og ikke kan lade være at bære Sorg for min Fader, kan jeg jo ikke undvære sorte Klæder. Jeg har længe hjulpet mig med de simple, graae; men de ere reent uanstændige, og allerede derfor maa jeg være Moder taknemlig for hendes Gave."

"Det var jo ogsaa en Urimelighed, at jeg skulde bære Sorg for Din Fader, skjøndt han dog virkelig er min Svigerfader," sagde hun spydigt, "da jeg dog altid har været et Udskud for Familien. Det er Noget af det meest Indskrænkede, Du nogen- sinde har gjort, at Du har giftet Dig med mig; havde Du ladet mig være den, jeg er, havde jeg maaskee siddet bedre i det, og havde ikke behovet at taale Din Families Forhaanelser."

"Gud bevares!" sagde Leonard hidstigt, men saae til mig, og betvang sig. "Det mener Du ikke, Pauline," sagde han roligere, "det er dog altid

bedre at være en ærlig Kone, om hun end er fattig, end en velstaaende —" han gjorde en haanlig Grimace.

Pauline var flaaet af Marken; men jeg saae let af denne lille Scene, hvor lidet lykkeligt dette Samliv var. De havde begge vænnet sig til et simpelt Stjænderi, der brød løs ved hver lille Anledning, og min Moders Navn var nok til at puste Ilden op.

Jeg tog Afsted, og steg tilvogns. Jeg saae et misundeligt Træk i Paulines Ansigt, da jeg sad i Kjøretøiet, og Drengen, der hed Waldemar efter min Fader, raabte: „Moder! hvorfor kjører Fader aldrig med os?“ Jeg besluttede en anden Gang at aflægge mit Besøg tilfods. Der gives Mennesker, der saa udelukkende maale Lykken paa de ydre Goders Maalestof, at Intet saarer dem dybere, end naar de see Andre nyde, hvad der er nægtet dem. Jeg tænkte ogsaa ved mig selv, at jeg maaskee var tilbøielig til at benytte flere af Livets Bequemmeligheder, end Kungen strengt taget havde Raad til, fordi min Tantes Gæmildhed havde vænnet mig dertil, og jeg besluttede herefter at være mere nøie-regnende med mig selv. Da jeg kjørte igjennem to

bølgende Rader Sød, faldt denne Beslutning mig let; thi jeg kunde ikke lade være at tænke paa, hvor behageligt det vilde være for mig, at vandre denne Bei ved min Mands Arm.

Da jeg kom hjem, yttrede jeg til Kungen, hvor hensigtsmæssigt det vilde være, hvis vi ogsaa leiede os en Bolig udenfor Byen; vi vare nu begge vant til fri Luft og frie Omgivelser, og det passede maaskee ogsaa bedst med vore Formuesomstændigheder.

„Jeg har selv tænkt derpaa, kjære Cornelia,“ svarede han, „og da jeg var vis paa, at det vilde behage Dig, har jeg allerede hørt mig om efter en passende Leilighed til os. Vi behøve det jo ikke stort eller luxuriøst, naar det blot indeholder de Bequemmeligheder, vi ere vant til, især Du maa Intet savne, jeg beder Dig, ved enhver Leilighed kun at tænke paa, hvad der er Dig behageligt og tilpas, og ikke paa, om Din ligegyldige Mand har tænkt paa Midlerne dertil. Jo mere Du bruger, jo mere vil det anspore ham til Flid, og maaskee engang gjøre ham til en nyttig Borger.“

Alt dette sagde han i en let, spøgende Tone, der var høist elskværdig. Jeg satte mig hos ham,

— thi han sad og skrev — og sagde kjærligt: „Nei, min Ven! det er maaskee ogsaa paa Tiden, at jeg tager noget mere Hensyn til, hvad vor Evne tillader, end til hvad jeg har Lyst til. Jeg har netop idag for Alvor tænkt paa, om der endnu ikke gives en Lykke, vi ikke kjende, den nemlig at gjøre nogle smaae Opoffrelser for hinanden; det gjælder dog meest mig; thi Du er altid beskjæftiget med at tænke paa, hvad der kan glæde mig.“

Han vendte sig om mod mig; hvilken sød Belønning laae der ikke i det kjærlige, sjælsfulde Diefast, han tilsendte mig, jeg lændede mit Hoved til hans Skulder, og bebreidede mig selv, at jeg nogensinde kunde tvivle om ham.

Det varede ikke længe, før vi forlode det kjedelige Hotel, og flyttede udenfor Byen. Kunzen havde leiet et lille Huus med Have til, som vi skulde behoe alene, og var det end ikke saa smukt eller romantisk som vor Villa ved Paris, var det dog hyggeligt, venligt og frit, og jeg flyttede med Glæde derind. Jeg sølte mig saa veltilmode, da om Aftenen Alt var ordnet, da „Sabinerindernes Rov“ igjen havde indtaget sin Gæstplads, og jeg kun ventede paa Kunzen for at sætte mig ved Thee-

bordet. Jeg stillede mig ved Vinduet for at afvente hans Komme, og jeg folte igjen en lille Utaalmodighed, som ogsaa ofte havde overfaldet mig i Paris, naar han blev længere borte, end han pleiede. Den Tanke laae da saa nær, at han i muntert Selskab havde glemt, at jeg sad ene hjemme og ventede; men deels havde jeg gjort mig det til Lov, aldrig at genere ham i at komme og gaae, som han havde Lyst, deels var jeg ogsaa blevet belønnet for min lille Overvindelse ved siden at høre ham fortælle, hvad der havde holdt ham tilbage, og med hvilken Fortrydelse han havde tænkt paa, at jeg ventede paa ham. Jæsten i de nye Omgivelser var min Længsel stærkere end ellers, og jeg søgte Adspredelse ved at betragte det lille Huus, Mage til vort, der laae paa den anden Side Veien. Det var omringet af blomstrende Træer, Maanen stod som en blank Segl over det, og jeg kunde gennem de aabne Vinduer see heelt ind i Stuen. Jeg tænkte netop paa, om Beboerne virkelig vare saa lykkelige, som det saae ud til, da et Barn eller ung Pige, thi hun stod midt imellem begge Dele, traadte hen til det aabne Vindue. Hun foldede sine Hænder, løftede Hovedet mod Himlen, og syntes at bede stille.

Jeg traadte sagte tilbage fra Vinduet, for at ikke Synet af mig skulde forstyrre hende, men blev ved at betragte hende. Denne inderlige, barnlige Andagt, som hun ikke troede bevogtet af noget menneskeligt Øie, bevægede mig forunderligt. Selv efter at hun igjen havde fjernet sig fra Vinduet, blev jeg staaende, og det forekom mig, at noget Helligt havde blandet sig med den lydlose Aftenstilhed.

Da kom Kungen rast henad Veien, han saae op; men det var for mørkt til at han kunde see mig. Jeg skyndte mig hen at tænde Lampen; men han var traadt ind, før jeg havde opnaaet min Hensigt.

„Hvad foretager min Kone sig i Mørke?“ raabte han muntert, og idet han tog Svovlstikken ud af min Haand, og tændte Lampen, vedblev han: „Har jeg ladet Dig vente længe? Jeg har været for forskjellige Steder for at forhøre mig, om man ikke havde Brug for en Mand med mine mangesidige Talenter; men jeg er blevet viist fra Høre til Benstre. Jeg traf en Ungdomsbekjendt af mig, der i sin Tid fik fri Middagsmad hos min Fader, og som dengang var en temmelig lurvet Fyr, men som nu spiller en Rolle i Literaturen som fløn Mand. Han var saa

nedladende at gjenkjende mig, og anbefalede mig at
at gjøre min Lykke som Translateur, da jeg dog i
mine, om just ikke Være= saa dog Leveaar, har lært
endeel Sprog. Apropos, han talte meget om Din
Veninde Hermance, han lod til at være hjemme
i hendes Huus, hvad mener Du, har Du ikke Lyst
til at gjøre hende et Besøg? Vi trænge nu til
Besjendtskaber."

Jeg svarede, at det var mit Ønske at opsoge
Hermance, og spurgte, hvad den omtalte Lite-
ratus hed.

"Han hedder Rosing, og jeg troer, han har
forpagtet al den Affectation og Forskræthed, det er
muligt for en Mand at bære om med sig. Tænk Dig
en lille, fed, lavskuldret Karl paa henved 40 Aar,
sortsmudset og med sorte Haar, der altid taler om
Skjønhed og Skjønhedsideer, som om han var den
himmelske Adonis i egen Person. Men jeg vil for-
beholde Dig at lære ham selv at kjende, han kan
være mig til Nytte, og vi faae at modtage hans
Besøg."

Da Kungen havde endt Beretningen om sin
Dags Besværligheder, fortalte jeg ham om Barnet,
jeg havde iagttaget i Nabøens Bindue.

„Jeg har glemt at sige Dig,“ sagde han, „at vi boe ligeoverfor Din gamle Ven, Professor Venz, for hvem Du en Dag skal forestille mig. Jeg formoder, at den lille, catholske Engel er hans Datter.“

„Hvor kan Du spotte over det, Claudius?“
sagde jeg lidt misfornøiet.

„Bedste Cornelia, er det dog ikke mod al sund Forstand at staae og holde Taler hen i Beiret?“
sagde han, „og hvis jeg var Borherre, vilde jeg finde det meget pretentiuøst, at saadant et lille Kræ paa femten, sexten Aar hver Aften vilde incommodere mig med sine Hjerteanliggender. Men jeg seer, Du bliver alvorlig, ingen Misfornøielse i aften! Lad det hulde Barn bede, og glæd Dig derover, fjære Cornelia, det er ialtsald en uskyldig Illusion.“

„Kunde det ikke glæde Dig at vide, Claudius,“
sagde jeg, og afværgede sagte Omfavnelsen af den Arm, han udstrakte mod mig, „at jeg indesluttede Dig i mine Bønner? Jeg ønskede i aften, at jeg kunde bede som dette Barn.“

„Ak nei, min Veninde,“ sagde han halvt spørgende, idet han med Lethed afvæbnede min Modstand, „ethvert oprigtigt Ønske for mit Vel, som Du nærer i Dit Hjerte, er mig dyrebart; men Bønner

ere for mig kun den tomme Gjenlyd af hiint, og Gud fri og frelse os for alt det Tomme!"

Jeg sukkede, men taug, og fattede det Forsæt herefter ikke at tale om mine Opdagelser i denne Region.

Dagen efter, da jeg atter var ene, besluttede jeg at aflægge et Besøg hos Professor Lenzes. Jeg gik over Veien, og bankede sagte paa. Den lille Pige lukkede mig op.

"Er Professoren hjemme?" spurgte jeg, hun saae forundret paa mig, og jeg sluttede deraf, at Besøg vare sjeldne i dette Huus.

"Helene, luk Døren!" raabte en svingrende Stemme, "vi kjøbe ikke Noget."

"Moder, det er en fremmed Dame," sagde Barnet. Et stort, bydende Fruentimmer i en mere end tarvelig Huusdragt kom frem.

"Ønsker De at tale med min Mand?" spurgte hun, og fæstede sine skarpe Bine paa mig, "han er neppe at saae i Tale, for han er paa sit Studerestammer."

Hun traadte iveien for mig, som om hun helst ønskede, at jeg uden videre Afviisning skulde gaae igjen. Jeg nævnte mit Navn, og sagde, at jeg

ønskede at hilse baade paa Professorens og hans Frue. Dette stemte hende noget mildere, og hun bød mig ind i Stuen, medens hun gik ovenpaa for at hente Manden.

Derinde var reent til Overdrivelse, Gulvet var skuret sneehvidt, og Farven næsten afflidt paa de simple Meubler; men der var intet Hyggeligt, intet Overflødigt, intet af det, der bringer Skjønhed og Glæde ind i Livet. Dette syntes her at være en stor Badsfe- og Skuredag, hvor Reenligheden ikke var Skjønhed, men Dyd. Nu kom Professorens ind i en gammel, graa Frakke og med Tøfler paa; men han tog mig hjerteligt i Haanden.

„Det er mig en stor Glæde at see Dem, kjære Frue,“ sagde han, „og at høre, at vi ere Naboer. Jeg saae igaar Aftes Lyset i Deres Huus, og da forstyrrede det mig, og jeg var kjed af at skulle see Andre bevæge sig derovre; men nu da jeg veed, at De boer der, vil det glæde mig at titte ind til Dem. Jeg gaaer ikke meget iseng, jeg har opdaget, at Natens Stilhed paa en forunderlig Maade bringer Intenstet i vore Tanker, om det nu ligger i den dybe, uforstyrrede Stilhed eller i Fraværelsen af Lyset.“

Han faldt hen i en Grublen, og syntes aldeles

aandsfraværende. Hans Blif var stift, og der bevægede sig Tanker i ham, der gave ham et Præg af Aandsforvirring, der var meget uhyggeligt.

„Ja, blot min Mand vilde gaae ordentlig iseng,“ sagde Fruen i en skarp Tone, „han ødelægger sin Helbred, og gaaer og brænder Lys; thi han vil have Lys i alle tre Bærelser deroppe om Natten, for at han kan spadserere frem og tilbage. Men jeg søger forgjæves at overtale ham til at bære sig ad som et ordentligt Menneske.“

Professoren smilede overlegent, og slog afværgende med Haanden. „Fruentimmerne maae ikke tale med i Menigheden,“ sagde han, „men hvor er Helene?“

Helene kom frygtsondt frem; der var endnu Lidt tilbage af det fke, undseelige Barn, som Ungdomsalderens Livlighed ikke havde formaaet at udvidske; hun var bleg og spinkel, og syntes at lide under et eensomt, indesluttet Livs Tryk. Jeg tog hendes Haand, og bad hende besøge mig.

„Det vil være en stor Velgjerning for Barnet, Frue,“ sagde Lenz, „glem ikke at benytte Fru Kunzens Tilbud, Helene! Min Kone stiller sig

ikke gjerne ved hende; men herover Veien kan hun let aflægge et Besøg."

"Naar jeg ikke tillader Helene at gaae ud," sagde Fru Lenz i en fortrædelig Tone, "er det, fordi vi ikke have Raad at klæde hende som andre Folks Børn; men naar Fru Kungen tillader hende at komme som hun er, saa har jeg Intet derimod. De veed nu, hvorfor hun er som hun er."

"En ung Pige behøver ingen Prydelser," sagde jeg til den rodmende Helene, "naar hun er saa reen og net som Helene, er hun altid pyntet nok."

"Ja, De er nu saa god at sige det," sagde Fru Lenz. Da jeg var isærd med at gaae, kom Helene hen til mig. "Tillader De virkelig, at jeg besøger Dem?" spurgte hun med sagte Stemme.

"Kom over, og forsøg det," svarede jeg, og kyskede hende paa Panden.

Det varede ikke længe, inden Helene med besæfeden og ængstelig Mine kom for at besøge mig. Jeg søgte først at banlyse den Forlegenhed, hvormed hun saae sig om, jeg førte hende om i Huset, viste hende endeel nette Smaating, jeg havde ført med fra Paris, og bestræbte mig for at bevæge hende til at tale frit og ugeneert med mig. Det varede længe,

inden det lyffedes mig, og den kostelige Urt, Fortroligheden, syntes ikke at kunne slaae Rod hos hende. Naar jeg saae paa Barnets tankefulde Pande, gjorde det mig ondt, at hun skulde kjende saa lidt til ungdommelig Glæde og Adspredelse, og jeg anede, at den Sky, der laae over hendes Bæsen, kom fra et uharmonisk Familieliv.

Endelig en Dag afhentede Runge mig, for at vi skulde aflægge et Besøg hos Hermance. Hun havde hørt om vor Ankomst, og havde gjennem Rosing ladet os sige, at hun ventede at see os. Da vi bleve indførte i hendes Stue, sad hun i Sofaen, og talte livligt med flere Herrer, der sad rundt om i Stuen. Hun lænede sig tilbage, hendes ene Fod hvilede paa en Skammel, og den anden hang ned, saa at netop dens Spidse berørte Gulvtæppet; af tre, fire ziirlige Acaziegrene havde hun dannet sig en Biste, som hun bevægede med Coquetterie. Den hele Scene havde strax for mig Præget af noget Arrangeret, som gjorde et ubehageligt Indtryk paa mig; men da Hermance saae mig, reiste hun sig hastigt, gif os imøde, og den Maade, hvorpaa hun omfavnede og hilste mig, var saa fuld af yndig Naturlighed, at den udslettede

hiint første, ubehagelige Indtryk. Det var ganske det samme Ubeskrivelige, som havde fortryllet mig hos den unge Pige; dog forekom det mig, da jeg noiere betragtede hende, som om der var gaaet Noget tabt, Noget af hiin Morgenfriskhed, hiin unævnelige, stille Ynde, der dengang ligesom gjennemvævede hendes hele Væsen. Hun havde lært Baabenets Brug tilfulde at kjende, og førte det med Bevidsthed. At hun gjorde samme Indtryk paa Runge, saae jeg strax; han samlede sig ligesom i Bevidstheden af sine ydre og indre Fortrin, og gjorde dem gjældende med den lette Sikkerhed, der strax ved vort første Møde havde indtaget mig for ham. Hermances første, prøvende Blik kom tilfredsstillet tilbage, ogsaa hun væbnede sig for at fortrylle, og jeg veed ikke, hvorfor jeg saae det med Uro.

Efter at de første Høfligheder vare udveglede, sagde hun med en let Haandbevægelse mod de Nærværende: „Maa jeg forestille Dem Herr Rosing, een af de første Forkjæmpere i vor Literatur for det virkelige Skjønne, hvorpaa han idag har fremlagt flere Prøver som Acter i Sagen. — Herr Gustav Lindennau, een af vore Malere, der practisk udfører, hvad Herr Rosing beundrer, Theorie og Praxis,

arbeidende Haand i Haand, Critiken, født førend
Bærket."

En ung, godt udseende Mand traadte frem;
han udmærkede sig ved, at der i hans Manerer eller
Paaflødning intet Søgt eller paataget Genialt fandtes,
og han sagde beskedent: „Jeg har den Ære at
have kjendt Fru Kunzen før." Jeg betragtede det
gode, aabne Ansigt, og udbød fornøiet: „Hvor=
ledes, Gustav! De er blevet Kunstner?"

Han saae næsten ud, som om han vilde bede
om Forladelse derfor, og stammede: „Mit ubetyde=
lige Talent — mine Studier — jeg haaber ikke at
blive ganske uværdig til dette Navn."

„Vær De rolig," sagde Rosing beskyttende,
„naar De først ret har opfattet, hvori Kunstens Væ=
sen bestaaer, indestaaer jeg Dem for Fremtiden.
Malerkunsten maa ligesom Billedhuggerkunsten be=
gynde sin Opdragelse med vor Oldemoders gamle Hi=
storier; her skal Kunstneren lære at kjende, hvorledes den
nordiske Natur yttre sin Smerte og sin Glæde; thi
der kan ikke være Tvivl om, at Spor af denne
Tænkemaade endnu findes i Nationen, endogsaa hos
dens Almue, om den end ikke staaer i andet For=

hold til Oldmønsteret end Emterne til de gamle Sange."

Her kom Grosserer Haagen'sen ind, og efter at de nødvendige Ceremonier vare foregaaede, lagde han sig mageligt i en Rænestol, og sagde til Rosing: „Bliv De ved, min Bedste! og lad Dem ikke forstyrre, jeg er Dem taknemlig for, at De holder min Rone i godt Humeur med Deres Forelæsninger. Hvad er det, De har der i Haanden?"

„Det er een af de islandske Sagaer," svarede Rosing, aldeles ikke fornærmet over denne ligefremme Tiltale, „som jeg har forelæst Selfabet, og hvoraf jeg vilde have, at Herr Lindenaу skulde tage Sujettet til et historisk Maleri. Det er Thord Gredes Saga. Døsur har lagt sig i Baghold for at overfalde Thord; denne faaer det at vide, og opsøger selv Døsur. Kampen begynder, Thord dræber sex Mænd, og saarer Døsur, saa at han er udygtig til Kamp. Da Striden er forbi, gaaer Thord hen til Døsur, trækker ham op af Blodet, og lægger et Skjold over ham, for at Ravnene ikke skulde sønderrive ham; thi han kunde ingen Hjælp yde sig selv. Thord tilbyder Døsur at lade ham helbrede; men Døsur svarer: „Ikke behøver Du at

tilbyde at lade mig helbrede; thi ligesaasnart skal jeg dræbe Dig, som der gives mig en Leilighed." Thord svarer, at det bryder han sig ikke om. Hvad synes De om det?"

"At det var dumt baade af den Ene og den Anden," sagde Grosserereren med Latter. Rosing lod sig ikke forstyrre, han smilede lidt medlidende, og vedblev:

"Det er en værdig Gjenstand for en nordist Kunstner at benytte i et Maleri. Her har han Leilighed til at fremstille den Foragt for Døden, der var egen for vore Forfædre. Det er ikke en romantisk Høimodighed, Thord udviser, ligesaa lidt som Dødsur vil fortjene nogen Roes ved sit Svar; det er begge Mændenes Ligegyldighed for Dødsfaren, der skal holdes os for Die. Jeg havde tænkt mig Thord med et ligegyldigt, halvbortvendt Ansigt lægge Skjoldet over Dødsur, og ligesom kun dvælende for at høre hans Ord, og Dødsurs Miner skulde udtrykke haanende Foragt. Noget Ophøiet, som passede sig for Emner af sydligere Digtekunst, maa absolut holdes borte; thi dermed vilde det nordiske Præg af Ro og Simpelhed forvanskes. Hvad mener De, Herr Lindenau?"

Gustav saae noget forlegen ud. „Jeg vilde foretrække et Sujet,” sagde han, „der talte mere for sig selv, hvor Situationen selv taler, saa at Ordet ikke behøves at tænkes til. Digteren, som har Ordet og Beskrivelsen til sin Raadighed, kan maaskee bedre undvære et Emne, der selv indeholder det første Stof til Begeistring; jeg vilde nu foretrække for Exempel Gracernes Moder, der foreviser sine Sønner, og siger: „Se her mine Smykker.”“

„Hvorledes vilde De fremstille det?” spurgte Rosing med lidt tilspidset Læbe.

Gustav blev rød. „Jeg havde tænkt mig Gracernes Moder —“

„Som hed Cornelia,” sagde Kunzen, seende hen til mig.

„Ja, Cornelia,” gentog Gustav, og saae ogsaa paa mig, og uvilkaarligt erindrede jeg mig den Blomsterbouquet, han ved vor Afsked havde givet mig, „jeg havde tænkt mig den herlige Romerinde staaende opreist ved Siden af den romerske Dame, der havde foreviist hende sine Smykker; det aabne Juvelsfrin paa Bordet, og ladende sit Indhold tilsyne, medens Cornelia med stolt Mine peger paa Sønnerne, der danne en Gruppe med hende.”

„Men nu Sønnerne,“ sagde Ros ing, „har De tænkt Dem dem som vogne Mænd eller som Dreng e?“

„Derpaa har jeg ikke tænkt,“ svarede Gustav forvirret.

„Tænker De dem som vogne Mænd,“ vedblev Ros ing, og saae sig triumpferende om, „saa bliver Gruppen udfjøn, Bornene ere da vogede Moderen over Hovedet, og tænker De dem som Dreng e, da bliver hendes Henviisning til Pral; thi da ere de jo først Begyndelsen til de store Mænd, de bleve.“

„Ja, deri kan jeg indsee, at Ros ing har Ret,“ sagde Grosserer en fornøiet.

„Men,“ sagde Kun gen, „det er sandt nok, at det er Verden, der tilkjender Berømmelsen; men er det ikke netop smukt, at Moderen her baade forud=aner den, og allerede indhøster den nu som Løn for sit Arbeide i sin berettigede Stoltthed? Dertil kommer, at vi vide, at hun har Ret, og hvad der maa=stee kan lyde som Praleri i den romerfste Dames Dren, er simpel Sandhed i vore. Lad os ikke glemme, at Kunsten, hvad enten det er Digte= eller Malerkunsten, altid ved Betragtningen af det En=felte, tillige har det Almindelige for Øie; hvis Ma=

leren ikke ved Frembringelsen af sit Værk formaaer
 paa Menneſſehedens Begne at lade os dele Graccher-
 nes Moders Stolthed, da duer hans Værk ikke, og
 er kun et Farvesmøveri. Jeg kunde godt tænke mig
 en Fuſter, benyttende dette Stof, og fremſtillende
 Romerinden ſom en ſtor, fiirſtjaaren Qvinde med
 bruun Hals og ſvære Arme; thi ſtor maatte hun
 være udvendig, for at give Plads for den indre
 Storhed, der ikke er der; Karret er tilſtede, men
 Vinen ikke. Sæt ſaa et Par flodsede Landsbydreng
 ved Siden af hende, ſandſynligviis den Ene med
 Haanden paa den Andens Skulder, og da have vi
 det maſſive Udtryk for en Tanke, der kun er ſtor i
 materiel Betydning. Men lad os tænke os Cor-
 nelia, ikke maſſiv, men ædel, dannende Hoved-
 figuren i Maleriet, med Stolthed pegende hen paa
 Drengene, der ſtaaer imellem hende og Smykkerne,
 den ene, den Yngſte, henſjunken i nyſgjerrig Be-
 tragtniſg af Juvelerne, den anden, den Eldre, de-
 lende ſin Opmærkſomhed mellem Moderen og den
 Fremmede, ligesom grublende over Moderens Yttring;
 giv dem frie, ædle Pander, kraftige Skiffelſer, og
 læg en ſjøn Ubewiſdſhed om deres Værd i deres
 Blik, og ſee ſaa, om Noget, der ikke forledes af en

tom, critissk Iindbildning om, at denne eller hiin Tid staaer udenfor Kunstens Benyttelse, vil forblive uanfægtet af denne velgjørende Deeltagelse, der er eet af de skønneste, menneskelige Prærogativer."

Hermanne reiste sig halvt, smilede, og idet hun løsede een af sine Acaziagrener fra de andre, bød hun Kunsten den. „Skade, det ikke er en Laurbærgreen," sagde hun spøgende. Kunsten bøiede sig dybt.

„Skjøndt allerede fronet," vedblev han smilende, „vil jeg dog tilføie, at denne Gyne til at opvække Deeltagelse findes ikke hos det islandske Sujet. For enhver besindigt Tænkende er det indlysende, at hine islandske Sagaer ikke berette Noget, der virkelig har tildraget sig saaledes; men at en muligviis foregaaet Begivenhed med tilhørende Hovedperson er udsmykket efter en poetisk Tænkemaade, der er meget fjern fra vor. De enkelte, store Træk, der findes blandt en Mængde hverandre lignende, enten raae eller trivielle, savne i høi Grad det Edles Præg, og det er derfor meget utilraadeligt at ville benytte dem til kunsteriske Forsøg."

„De mener formodentlig," sagde Rosing med

en lille Overgang til Spot, „at det Christelige her-
 efter skal spille en Rolle i Kunsterne?“

„Nei,“ svarede Kungen bestemt, „paa ingen
 Maade. Det er min Overbeviisning, at baade Kunst
 og Poesie ere fødte Hedninger, og at den enkelt-
 staaende Kunst, som de italienske Malere som Ra-
 phael og Flere have udviklet, er en særskilt Branche,
 eiendommelig for en vis Epoche.“

„Ja,“ sagde Haagen sen, „hvorfor maler De
 ikke en Madonna, Herr Lindenau? Hvad kan være
 Grunden til, at vore Kunstnere aldrig male en Ma-
 donna? Hvad siger Du, Hermance, jeg kunde
 have Lyst til en Madonna til Dit Cabinet.“

Hermance snoede Grenene mellem sine Fingre,
 og svarede ligegyldigt: „Gode Haagen sen, tal ikke
 saa høit, det trætter mig.“

„Gudbevares, min kjære Engel,“ sagde han
 ivrigt, og vraltede hen til hende, „er Du ikke vel?“
 Han vilde flappe hendes Haand; men hun tog den
 til sig, reiste sig, og gif hen til mig.

„Kjære Cornelia,“ sagde hun, stak sin Haand
 under min Arm, og førte mig ind i Sidecabinettet,
 „hvorledes lever dog Leonard?“

Jeg blev lidt forlegen ved Spørgsmaalet.

„Jeg troer, Du bliver forlegen,“ sagde hun leende, „at, det var jo Børnestreger med Leonard og mig, jeg gif vist dengang i Skole endnu, hvis jeg ikke husker feil. Det var virkelig godt, at det gif, som det gif, vi havde ikke passet sammen. Er han ikke gift nu?“

Jeg svarede ja.

„Er det et godt Parti?“ vedblev hun ligegyldigt, og saae ud af Vinduet. Jeg saae, at hun vidste Alt, og jeg svarede i al Korthed, at han havde begaaet en Ubefindighed, men at den vel nok med Tiden vilde faae et godt Udfald.

„Jeg har virkelig megen Godhed for Leonard,“ sagde hun med Følelse; men om den var sand eller paatagen, veed jeg ikke; „det vilde glæde mig at see ham igjen, og hvis Du — ja, Du besøger ham vel, Cornelia?“

Jeg bejaede det.

„Hvis Du engang vilde tage mig med derud,“ vedblev hun, „vilde det glæde mig at see ham igjen. Hans Kone kan vel ikke blive skinsyg?“ Hun loe; men i dette blide, halvt tilslørede Blif laae et Spørgsmaal.

„D, nei,“ svarede jeg, „hun veed vist knap, at

Leonard har været forelsket i Dig, og veed hun det, veed hun vel ogsaa ligesom Du, at det kun var Børnestreger."

"Du har forandret Dig meget, Cornelia," sagde hun, og betragtede mig vist, "Du er vist lykkelig. Du har en Mand, jeg kunde misunde Dig, og det er klart, at han er endnu forelsket i Dig; pas paa ham," lagde hun til med fortryllende Spøg, "jeg vil forsøge paa at erobre ham."

Jeg rødmede, og jeg blev forvirret, da jeg mærkede det. "Nu, nu," sagde Hermance, bestandig leende, "jeg skal ikke bortføre ham; allerhøiest vil jeg tillade ham at bortføre mig. Nei, Spøg tilside, Du maa love mig, at I ofte komme her, jeg trænger til Udspredelse, jeg er ikke saa lykkelig som Du — jeg —"

Hun brød af med et lille Suk. Vi vendte tilbage til de Andre, og Kunzen og jeg tog Afsked.

Paa Hjemveien sagde Kunzen: "Din Veninde er fortryllende, hvorfor har Du aldrig sagt mig det? Jeg har sjelden seet et yndigere Væsen end hendes, hun taler ikke Meget, og deri gør hun fløgt; thi hun afholder derved ikke Noget fra at betragte hende."

„Jeg forstaaer ikke, hvorledes hun har villet gifte sig med den kjedsommelige, eenfoldige Mand,“ sagde jeg.

„Rigdom, kjære Cornelia,“ sagde Kungen, „og paa en vis Maade giver jeg hende Ret. Hun maa være rig, Rigdom passer til hele hendes Tilværelse; jeg vilde nødig tænke mig hende fattig eller tarvelig flædt.“

„Jeg har kjendt Hermance fra Barndommen af,“ sagde jeg, „og jeg frygter for, at der er hos hende noget Usandt, der gennemtrænger alle hendes Handlinger, og denne Usandhed er blevet hende en anden Natur.“

„Nu er Du uretsfærdig, Cornelia,“ sagde Kungen lidt heftig, „det er dog sandt, at intet Fruentimmer kan see et andet smukt og elskværdigt, uden at forsøge at kaste Skygge paa hende.“

Jeg sølte mig stødt; men jeg taug.

„Er Du vred, Cornelia?“ spurgte han misfornøiet, „det er Uret af Dig at blive vred, hvergang vi ere af forskjellige Meninger; jeg beder Dig i ethvert Tilfælde hellere tale ud, og sige mig det Ubehagelige, Du tænker, end at tie.“

„Er dette Din Alvor, Claudius?“ sagde jeg

bedrøvet; thi hans Uretfærdighed voldte mig en Smerte, der forjog Misfornøielsen.

„Ja,“ sagde han, „ja —“, og han viste en Hestighed, der var overdreven i Forhold til Anledningen og usædvanlig i hans Opførsel mod mig — „troer Du, at jeg spøger med min Misfornøielse?“

Han kom til at see paa mig, og han taug. Jeg sagde heller Intet; men ogsaa jeg var usædvanlig bevæget. Da han løftede mig ud af Bognen, og han som sædvanlig holdt sin Arm om mig, ventede jeg et forsonende Ord; han aabnede Døren til Huset for mig, og fulgte ind efter mig; men han sagde Intet, og gik ind i sit Værelse.

Jeg gik ind i Havestuen, jeg satte mig i Sophaen, og græd som et Barn. „Hvorover kom den Uenighed?“ spurgte jeg mig selv, og jeg vidste neppe, hvad jeg skulde svare. Instinctmæssig følte jeg, at Anledningen ikke laae i de udveglede Ord, vi havde begge været pirrelige; men Kungen havde været uretfærdig. Var han kjed af mig? — En forfærdelig Hjerteangst greb mig, jeg turde ikke see op til Dagens Lys, men holdt mit Ansigt skjult. Men hvorfor skulde han være det, han havde jo lige indtil dette sidste Dieblif været Godheden og Kjærligheden selv;

maaskee havde han virkelig troet, at jeg var lav nok til at ville nedsætte Hermance i hans Dine — af Skinsyge. Men jeg havde jo ingen Anledning til at være skinsyg, fordi han roste hende, der var saa yndig, som Alle maatte finde indtagende. Jeg vilde gjerne have haft Uret, jeg ønskede, at jeg havde haft det; men jeg kunde ikke indrømme det. Alligevel kunde jeg jo gjerne gøre det første Skridt til Forsoning, jeg var hans Kone — nei, det var netop det, jeg ikke var, jeg fandt en smertelig Glæde i at gjentage dette for mig selv, i at ydmyge og saare mig selv, og jeg udmalede mig Muligheden af det Forfærdeligste. Gud veed, hvor vidt jeg var gaaet i mine Phantasier, hvis jeg ikke havde hørt Døren aabnes, og Kungens Trin over Gulvet.

Han boiede sig over mig. „Cornelia, vi have været barnagtige,“ sagde han roligt, „lad os tilgive hinanden.“

Jeg saae op, hans Ansigt var alvorligt, ikke ufjærligt, men heller ikke mildt; ogsaa han havde haft alvorlige Tanker. For første Gang i vort Ægteskab henvendte jeg et bebreidende Ord til ham.

„Du har gjort mig Uret, Claudius,“ sagde jeg.

„Maaskee,“ sagde han, „lad det være glemt.“

Han vendte sig for at gaae, denne Bevægelse af ham gjennemborede mit Hjerte, et smerteligt Udraab undslap mig. Det bragte ham til at see sig om. Han gif tilbage, satte sig ved min Side, og spurgte ømt, hvad der fattedes mig. Jeg lagde min Arm om hans Hals, mit Hoved ved hans Bryst, og græd bitterligt. Al, hvor gjerne havde jeg ikke spurgt: „Er Du kjed af mig? Elsker Du mig ikke længer?“ Men jeg turde ikke, jeg frygtede selv for at udtale denne Tanke. Han trykkede mig op til sig.

„Min Ven, min Beskytter!“ sagde jeg endelig, og jeg tog paa hans Arm og hans Haand, ligesom for virkelig at føle, at han var hos mig, at han tilhørte mig, „jeg beder Dig, vær ikke uvenlig mod mig.“

„Elskede Cornelia,“ sagde han, hans Ansigt opklaredes, og den sædvanlige Mildhed udbredte sig velgjørende over hans Bæsen, „jeg forstaaer Dig ikke. Hvor kan en saa ubetydelig Anledning oprøre Dig saaledes? Er min Hidsigthed Skyld deri, da tilgiv mig. Du forekom mig uretsfærdig, og jeg hævnede mig ved Uretsfærdighed, det er det Hele. Har Du ventet at finde en Engel i Din stakkels Claudius, da har Du taget feil, det kommer der af at troe paa Engle og andre himmelske Bæsener.“

Jeg maatte smile, skjøndt jeg ellers ikke holdt af slige Uttringer, nu beroligede de mig. Gud give, jeg havde kunnet betroe ham den Frygt, der nylig havde martret mig, maaskee den havde advaret ham; men jeg frygtede for at forstyrre det nylig gjenoprettede Forhold, jeg vidste, hvor ømtfindtlig han var mod enhver Hentydning til Tvivl om ham, og jeg søgte at glemme mine mørke Tanker. Og underligt nok, skjøndt vi begge udveglede de ømmeste Ord, skjøndt jeg med en aldrig forhen følt lidenskabelig Henrykkelse modtog hans Kjærtæg, var der dog blevet Noget tilbage, der trods min Forstands Modsigelse vilde tilhviſte mig, at Alt ikke var som før. Men disse bange Anelser forsvandt med denne formørkede Dag, og jeg blev igjen rolig.

Kungen beskæftigede sig ivrigt med at søge Arbeide, og jeg sad ofte hele Dagen alene. Jeg var glad ved at modtage smaae Besøg af Helene; det morede mig at undervise hende i adskillige, nette Haandarbeider, jeg havde lært i Paris, og hun blev meget venlig mod mig. Den lille Sky, der laae over hendes Ansigt, forsvandt ofte, naar hun sad og syslede ved Siden af mig, og den kom først igjen, naar hendes Moder aabnede Vinduet lige-

overfor, og raabte med skingrende Stemme: „Helene; kom nu hjem!“ Da pakkede hun hastigt sammen, og skyndte sig over.

En Dag, da vor Fornoielse saaledes var afbrudt, og jeg igjen overladt til min Gensomhed, besluttede jeg at besøge min Moder, hos hvem vi vel oftere havde afslagt Visite, men som ikke havde betraadt vort Huus, fordi hun, som hun sagde, ikke var opslagt til at gaae ud. Jeg erindrede mig mit Bøste til Pauline, at tale hendes Sag hos min Moder, og jeg begav mig afsted.

Den tvære Barbara luffede mig op med et Ansigt, der tydeligt nok sagde: „Du er vist ikke synderlig velkommen;“ men jeg lod mig ikke afstrække. Min Moder beboede endnu sin gamle Leilighed, da hendes Leietid ikke var udløben.

Hun modtog mig temmelig venligt, og jeg hørte med Taalmodighed paa Fortællingen om alle hendes Smaasorger, og jeg kunde ikke lade være i Stilhed at undre mig over, hvorledes hun havde vænnet sig til at henføre Alt til sit eget Jeg. Jeg fortalte nogle Smaatildragelser fra vort Ophold i Paris; men min Moders Opmærksomhed var kun henvendt paa mine Ord, indtil hun havde grebet

det, der lod sig sætte i Forbindelse med hendes egen Birkfomhed eller Tilstand, og min Søster, der ellers ikke var fri for en vis Beundring af sig selv, havde saaledes vænnet sig til denne Afgudsdyrkelse af hendes egen Person, at hun altid var tilstede med en befræstende Bemærkning.

Jeg berørte Leonards huuslige Forhold, og sagde, at jeg havde besøgt hans Kone. Laura traf foragteligt paa Smilebaandet.

„Du sandt det vel hyggeligt og net hos ham?“ spurgte hun ondskabsfuldt.

„Det gjør mig ondt at see,“ svarede jeg, „at hans Kone selv maa bestride al Gjerning i Huset. Med to smaae Børn er det intet let Arbeide.“

„Na, Leonard maa saamænd godt hjælpe til,“ sagde Laura, „han bærer Vand, og sliber Knive, og flæder Børnene af og paa.“

„Det er smukt af ham,“ sagde jeg.

„Det var ikke sunget for hans Bugge,“ sagde min Moder, „jeg havde rigtignok ventet mig en anden Svigerdatter. Naar han blot ikke havde givet sig ikast med det Fruentimmer, kunde han været ugift endnu, og have ventet til den Tid, Hermance bliver Enke, saa har hun Nok til dem begge To.“

Men nu ere Hænderne bundne paa ham, og nu sidder han saadan i det."

"Med Orden og Sparksomhed kunne de vel komme ud af det," sagde jeg, "til der kommer bedre Tider."

"Orden og Sparksomhed," sagde min Moder, "jo, der skulle vi have det. Hun er baade ødsel og uordentlig. Og saa gjør hun Pretensjoner paa at vises Hensyn. Forleden Dag sendte jeg Barbara ud med deres Huusleie, som jeg havde lovet at betale, og jeg havde udtryffelig sagt, at hvis Leonard ikke var hjemme, maatte hun ikke give Konen den, men skulde gaae lige til Barten med den. Det gjorde Barbara ogsaa; men, tænk Dig! da hun gik tilbage, anfaaldt det frække Fruentimmer hende i Gaarden, og sagde, at det var bare gjort for at frænke hende, og for at vise de fremmede Menneſker, hvorledes hendes Mands Familie behandlede hende. Nu har Leonard ikke været her siden, jeg er vis paa, at hun har sat i ham, at han skal være fornærmeth."

"Man kan ikke være varsom nok, naar man viser Nogen Belgjerninger," sagde jeg; men da jeg saae et Uveir trække op paa min Moders Pande,

og huffede paa, at jeg var kommet som Fredsmægler, sagde jeg formildende: „Leonard forstaaer vistnok Moders gode Mening; men Pauline er jo uopdragen, og man maa holde hende lidt tilgode, da hun bestandig maa føle Moders Brede, og derfor let seer Alt fra den værste Side.“

Min Moder beroligede sig. „Hun fortjener det ikke bedre,“ sagde hun, „at lokke en Søn fra hans Forældre, og forføre ham, og forspilde hans hele Fremtid, det er smukt gjort.“

I det Samme kom Leonard, han saae forlegen ud, og blev øiensynlig glad ved at træffe mig; men min Nærværelse afholdt dog ikke min Moder fra at give sin Urgrelse Lust.

„Det er længe siden vi have seet Dig,“ sagde hun, „jeg kan vide, Du er stødt, fordi jeg sendte Din Huusleie lige til Bærten, og Din smukke Kone har vel sat Ondt for mig.“

„At sende dem med Pigen, og lade hende besørge Betalingen —“ mumlede Leonard.

„Det er strengt nok for mig at betale dem een Gang,“ afbrød min Moder, „og to Gange er mig umuligt, og Barbara veed jo ligesaa godt Bæstet om det Hele som vi Andre. Hvorfor er Din Kone

saa usornuftig og ødsel, at man Intet tør betroee hende? Sidst da Dine Børn vare her, og det var Din lille Piges Fødselsdag, gav jeg hende, som jeg pleier, en Species, og saa sagde hun bagefter, at den skulde bruges til et Par Fløielsstøvler til hende. Den var vel anvendt."

Leonard sukkede. „Men for min Skyld kunde Moder dog gjerne have ladet Barbara tage Pengene med hjem igjen, og ladet mig selv hente dem," sagde han forknytt.

„Hvis Du tillader Pauline at flage over Din Moder, og sætte Splid mellem os," sagde min Moder, idet hun som en klog General ikke vilde opgive Offensiven, „gjør Du stor Uret. Din Fader er nu død, jeg er en forladt Enke, og kunde snarere behøve Din Beskyttelse. Det er meget urigtigt af Dig for det flette Fruentimmers Skyld at gjøre mig Bebreidelser."

Min Moder græd. „Leonard gif forpiint op og ned ad Gulvet.

„Herregud!" sagde han, „jeg er jo nu engang gift, og det kan ikke blive anderledes; hun er jo min Kone, og jeg har saa ofte bedet Jer behandle hende med lidt Høflighed."

„Aldrig i Evighed skal jeg nedlade mig til

hende," sagde Laura heftigt, „og jeg haaber, at Moder ikke lade sig overtale til at rette sig efter hendes Fordringer."

„Moder vil for Leonards Skyld være lidt overbærende mod hende," sagde jeg forsonende, „det er saa sørgeligt for ham, at Moder ikke vil ganske tilgive hende. Nu da hun er gift med ham, bør det Foregaaende være glemt; hun blev hans Kone baade med Faders og Moders Samtykke."

„Ja, det var taabeligt af mig," sagde min Moder; „men jeg er bange for, Cornelia, at Du derovre i Paris har faaet altfor overbærende Anskuelser om et Feiltrin. Om saa Pauline ti Gange er Leonards Kone nu, har hun dog engang været lettfindig og forført ham, og det er ikke mere end rigtigt, at jeg husker paa det."

„Forført mig —" mumlede Leonard; men udtalte det ikke høit. Jeg saae bebreidende til ham; han svarede paa min tause Opfordring: „Ja, Cornelia, jeg har gjort alt Muligt for at overtale Moder; men hun vil ikke lade sig sige; jeg kan ikke udholde al den Plage, jeg lider baade her og der, og Ingen vil for min Skyld give det Mindste efter."

„Men, fjære Moder!" sagde jeg, „Du holder

jo dog af Leonards Børn, vil Du ikke for Deres Skyld tilgive deres Moder? Var det ikke rart for Dig at kunne besøge hans Hjem, og have Fornøielse af ham og hans Børn?"

Min Moder betænkte sig lidt.

"Moder vil sandelig aldrig finde sig i at opholde sig en halv Time i den Uhyggelighed," faldt Laura pludselig ind, "dertil kjender jeg hende for godt: Pauline er jo heller intet Selskab for Moder; hun har altid holdt saameget af Leonard, at hun ikke har fortjent af ham, at han skulde lønne al hendes Kjærlighed med saadant et Forlangende."

"Det er ikke rigtigt af Dig, Laura," sagde jeg, "at afholde Moder fra at gjøre, hvad hendes Hjerte dog i Grunden tilsiger hende."

Min Moder græd; hun var rørt baade over Lauras og mine Ord; men jeg indsaae nok, at hun ikke turde for Laura, og at denne var den væsentligste Anstødssteen for at skaffe Pauline Tilladelse til at besøge min Moder. Jeg opgav derfor denne Gang at trænge videre paa, og tog Afsked for at see til Tante Abele. Leonard fulgte mig ud, og sagde: "Tak, Cornelia; men Du seer selv, hvor unyttigt det er at forsøge paa at stifte Forlig her."

„Lad os haabe paa Tiden,“ svarede jeg; „men hvis Du, bedste Leonard, viste lidt mere Agtelse for Din Kone, vilde Andre ikke tale saa haardt og frænkende om hende.“

„Pauline er virkelig saa uordentlig og urimelig,“ sagde han undskyldende.

„Hun passer ikke for Dig,“ sagde jeg; „men, tilgiv mig, hvorfor er hun kommet i denne falske Stilling? Du idetmindste bør dog ikke fordømme hende.“

„Nei, det er sandt,“ sagde han, lidt skamfuld; „men jeg hører saa tidt af Moder og Laura, at det er hendes Skyld —“

„At Du troer det,“ fuldendte jeg. Han smilede, og tryffede min Haand; jeg var tilfreds med dette tause Bøste.

Tante Abele modtog mig, som hun altid gjorde nu, med stor Venlighed. Jeg fortalte Scenen underneden, hun rystede paa Hovedet.

„Mellem os sagt,“ sagde hun, „Laura har adskillige Feil, som ere temmelig ubehagelige, og desværre er Din Moder, der troer sig saa selvstændig, aldeles i hendes Magt. Vil Du gjøre Noget for

Pauline, maa Du see at bringe hende paa Din Side."

"Laura er saa uvenlig imod mig," sagde jeg.

Tante Abele smilede betydningsfuldt. "Hun misunder Dig at være gift med en smuk og elskværdig Mand," sagde hun, "det hedder sig nok, at Laura har havt Friere, og Een og Anden har vel ogsaa gaaet for en kort Tid paa Besøg heri Huset; men saa troer jeg, at de blive bange, og bringe sig betids i Sikkerhed. Af samme Grund hader hun Pauline, og finder Leonard meget for god til hende."

"Staffels Pauline!" sagde jeg, "hun bliver neppe nogenfinde lykkelig."

"Leonard endnu mindre," sagde Tante Abele, "om han ogsaa har Godhed for hende, fordi hun er hans Børns Moder, vil han dog altid føle, at hun er simpel og udannet. Men det er nu dog bedst, som det er; det var hæsligt og affhyeligt, at han skulde have forført Pigen, og have ladet hende sidde, selv om han havde sørget for Børnene. Ægteskabet er dog en god Ting, Cornelia; det, at man veed, at man er givet sammen og bundet sammen for hele Livet, giver baade Sikkerhed til at modsætte

fig Uretsfærdighed og Fjævelighed til at flytte manges en Anstødssteen. Et Fruentimmer, der gjør sig til en Mands Eiendom, uden at erhverve sig en Kones Stilling eller Rettighed, er i Virkelighed hans Slavinde; thi hun vover ikke at gjøre Ret og Billighed eller christelige Anskuelser gjældende ligeoverfor ham, hun maa smigre hans Luner og krybe for hans Brede, af Frygt for at han skal bryde det skjøre Bånd, og forlade hende. Jeg vil slet ikke tale her om Bruddet paa Belansthændigheden, der sætter hende lavt ned i Samfundet, og skader Mandens Anseelse blandt Medborgere, især naar han som Leonard er Theolog.“

Jeg vred mig under Sandheden af hendes Ytringer, og erkjendte, at jeg, der elskede og høiagtede Kungen, og som blev behandlet saa ømt og hensynsfuldt af ham, dog stedse følte den frygtelige Bægt af hiin skrækkelige Mulighed. Mit Ansigt røbede vistnok en Deel af min Sjæls Uro; thi Tante A bele saae skarpt paa mig.

„Er Du syg, Cornelia?“ spurgte hun.

Jeg forsøgte at smile, og sagde, at jeg var angrebet af min Samtale med min Moder, og ledte Talen hen paa den til Foraaret forestaaende Flytning.

„Det gaaer mig nær til Hjerte at skulle flytte herfra, Cornelia,“ sagde min Tante, og saae sig om; „her har jeg nu boet i over tredive Aar, og været ret godt fornøiet med Verden og mig selv. Jeg boer fjernt fra de Andre og dog hos dem, og jeg kjender hver Plet af denne Udsigt. Nu kommer jeg vel til at boe midt i Uroen, og mister min frie Lust og mit Udfig over Tagene. Svergang jeg tænker paa at flytte, bliver jeg urolig og utafnemlig mod Vorherre, og fnurrer over, at jeg lamme Staffel skal sidde her igjen, mens der dog for længe siden er sørget for de Sunde og Rasse.“

Jeg anede nok, at Tante Abele ogsaa var misfornøiet med min Moder og Laura, og jeg havde gjerne tilbudt hende at opslaae sin Bolig hos mig; men hendes Tænkemaade var saa forskjellig for Runghens, og hun saae saa skarpt; at jeg frygtede for at gjøre det. Der var Ingen, jeg nødigere vilde lade gjennemskue min Hemmelighed end Tante Abele.

Nogle Dage efter fik jeg om Formiddagen en Billet fra Hermance. Hun erindrede sit Løfte at besøge Leonard, og hvis det var mig beleiligt at ledsage hende, vilde hun tidligt paa Eftermiddagen

afhente mig i sin Vogn. Jeg havde af flere Grunde ikke synderlig Lust til denne Udflugt, Kunøen tilbragte Dagen hjemme, jeg antog, at dette uventede Besøg neppe vilde komme Pauline beleiligt, og jeg foreslog at undskyldte mig; men Kunøen satte sig derimod. „Veiret er smukt, et Afslag er ikke artig“, sagde han, „jeg tager dog til Byen i Eftermiddag; thi jeg maa sige Dig, min Veninde! at jeg begynder at faae Forretninger, og hvad Din stakkels Svigerinde angaaer, er hende idag vist ligesaa god eller saa slet som imorgen til at overraskes af det glimrende Phænomen, Du bringer med Dig. Desuden er Undskyldningen let at gennemskue, og en gennemskuet List og en forfeilet Parade giver Modstanderen Seieren ihænde.“

Jeg svarede da, at jeg skulde være beredt.

Hermance kom til den bestemte Tid, og jeg saae til min Misfornøielse, at hun havde Herr Rosing til Cavaleer; jeg indsaae nu med Sikkerhed, at det var hendes Hensigt at ydmyge Leonard, og at hun endogsaa førte Vidner med til sin Triumph. Da Kunøen fulgte mig ud, bødte hun sig ned over Vognkanten, og sagde smilende: „Haa- genjen var ikke at formaae til at lade mig kjøre

alene, troer Du vel, bedste Cornelia, at Herr Helgen tager ilde op, at jeg bringer ham en Fremmed?"

Jeg svarede naturligviis benægtende.

„Hvis Damerne tillade," sagde Rungen, „vil jeg iaften komme fra Byen ud til Leonard's Huus, og følge dem hjem. Det var formeget at overlade Herr Rosing to Damer. Leonard vil gjøre sig en Glæde af at beholde Dem, og jeg vil da ogsaa faae Leilighed til at aflægge ham og hans Frue et Besøg."

Hermance samtykkede med et yndigt Smil, og da jeg var steget op, kjørte vi bort, efterladende Rungen i Huusdøren, hvor han saae efter os.

Jeg var urolig over den Overraskelse, vi beredte Leonard, og forstemt over Rungen's Forslag; men da jeg ikke vilde røbe mine Tanker for Hermance, søgte jeg at fattede mig, og at høre paa det Foredrag, hvormed Rosing alt var sysselsat. Jeg troer ganske vist, at det handlede om Forskjellen mellem By- og Landlivet; thi jeg greb mig selv i den Betragtning, at det vilde være en stor Behagelighed ved Landlivet, om det beskyttede os mod Ræstens Baatrængenhed.

Hermance's Equipage var glimrende, hun selv smuk og høist oplivet, og da vi nærmede os Bestemmelsesstedet, saae hun nysgjerrig ud efter Huset. Jeg følte, at det vilde svare bedst til hendes Forventninger, hvis det var uanseeligt og uhyggeligt, og frygtede for, at hendes Onster kun altfor godt vilde gaae i Opfyldelse. Da vi kunde see det, gjorde jeg hende opmærksom paa det.

„Hvad!“ udbød hun, „er det Skuepladsen for Leonards Idyl?“

„Jeg behøver vel ikke at erindre Dig om, kjære Hermance,“ sagde jeg lidt alvorligt, „at Leonard i sin nuværende Stilling er lidt ømtfindtlig, og vilde saares ved en Spøg fra Dine Læber over hans Huus eller hans Omgivelser.“

„Vær rolig,“ svarede hun, „jeg skal ikke lade min Misfornøielse eller Skinsyge mærke.“

Da vi kjørte ind i Gaarden, saae jeg Leonard staae i Skjortearmer, beskæftiget med at hugge Brænde, som hans lille Dreng samlede op, og kastede i en Kurv. Han studsede ved Synet af Vognen, og da han gjenkjendte Hermance, foer en brændende Rødme over hans Ansigt, han kastede Dren-

og saae ud til at ville gaae; men han betænkte sig, og gif raft hen til Vognen.

„Hvad er det for himmelske Gratier, der nedlade sig til en stakkels Dødelig, der fortjener sit Brød i sit Ansigts Sved?“ raabte han spøgende; men jeg saae, hvor tvungen Spøgen var, og paa hans ængstelige Blik til Vinduerne, hvor lidet han ventede, at det Indre af Huset var i en sømmelig Tilstand.

„Gratierne ere blevene fjede af Olympen,“ svarede Hermance muntert, „og have saaet ifinde at see, hvorledes Philemon og Baucis have det i deres Hytte.“

„Hyttten og Alt, hvad der er i den, staaer til Gudindernes Tjeneste,“ svarede han, „og jeg haaber, at de til Gjengjæld ligesom Gudernes Fader ville forvandle den til et Tempel.“

Da han havde hjulpet os ud af Vognen, sagde jeg: „Seg vil gaae ind, og underrette Din Kone, Leonard, viis imidlertid Hermance Haven.“ Leonard saae lettet ud, og bød Hermance Armen.

Jeg fandt Pauline i den skræffeligste Forvirring, der angif baade Stuens Uryddelighed, Bor-

nenes Udseende og Anretningen til de ubekjendte Gæster. Jeg søgte at bringe hende til Erkjendelse af Tidens Knapshed; men hun var saa ude af sig selv, at jeg i Hast maatte aftage Shawl og Handsker, og selv lægge Haand paa Bærket. De utroligste Ting fandt Bei fra Dagligstuen til Sovestamret, og imidlertid bad jeg hende indstændig, blot at benytte sine faae Hjælpeilder saa godt som muligt, og ikke ønske sig Umuligheder eller spille Tiden med frugtesløs Søgen efter et Bud til Byen. Hendes Paaflødning var med Rød og Røppe ordnet, da Leonard traadte ind med de Fremmede. Her-
 mance saae sig om i den tarvelige Stue, hvor hun ganske vist stod som et lysende Syn, som aldeles blændede den stakkels Leonard. Jeg vil ikke forsøge at beskrive den pludselige Overraskelse, der som et flygtigt Lyn overfoer hende ved Synet af Pauline, hendes hastige, kunstige Forsøg paa at fatte sig, og den henrivende Venlighed, hvormed hun ligesom forsøgte at gjøre den Studsen god igjen, der havde grebet hende mod hendes Willie — selv jeg, der alt længe kjendte hendes Gave til at opføre en slig lille Scene, blev forbauset over det Mesterstak, hun havde erhvervet sig. Hun var sikker paa, at

ingen af hendes Bevægelser gif tabt for Leonard, og hun opnaaede sin Hensigt, han skammede sig over sin Kone.

Hermance nedlod sig i Sophaen, og saae sig om. „I Sandhed,“ sagde hun, „skulde jeg nogensinde finde Smag i en Hytte og Kjærlighed, vil jeg begjære et Tilflugtssted hos Dem, kjære Helgen! Denne romantiske Gensomhed, Træerne udenfor Vinduet, ja, selv Huggeblokken i Gaarden tiltaler mig overmaade, og skjøndt jeg ikke holder af Børn, vil jeg indrømme, at de virke ret oplivende i Landskabet. Hvor det glæder mig at see Dem saa lykkelig, kjære Helgen!“

Hun udstrakte sin Haand mod ham, han tog den, og kysjede den, og jeg saae med Skræk, at hans Haand rystede. Pauline listede bort; lidt efter fulgte jeg hende, jeg fandt hende grædende i Skorstenen.

„Bedste Pauline,“ sagde jeg, „De maa endelig for Leonards Skyld være rolig og munter; Alt vil gaae godt, og vi kunne nok faae et ordentligt Theebord istand, naar De blot vil være fattet.“

„Jeg veed nok,“ sagde hun, „at han har elsket

hende engang, o Gud! hvor kan jeg ligne mig med hende!"

Dette naturlige Udbrud rørte mig. „Vær ikke bange," sagde jeg trøstende, „huff paa, at De er hans Kone, Leonard vil ikke glemme det, vær vis derpaa. De kan intet Bedre gjøre, end lade hende see, at De og han ere lykkelige, lad hende drage bort med denne Visshed, og De skal see, hun kommer aldrig mere tilbage."

Disse Ord gjorde Indtryk paa hende, hun tørrede sine Dine, syntes at tænke efter, og begyndte at syse med Theetøiet. Jeg søgte, saa godt mit Ubekjendtskab til Huset tillod det, at hjælpe hende, og forlod hende først, da Alt syntes i god Gang.

Da jeg kom ind i Stuen, sagde Hermance skjemtende: „Du er jo ganske hjemme her. Cornelia, jeg troer endogsaa, Du tager Dig af Huset."

Før jeg kunde svare, gif Døren op, og Kunzen traadte ind. Han hilste ganske vist først paa mig, som han altid pleiede; men hans Blik søgte Hermance, før han havde talt ud, og det smertede mig, at hun saae det. Dog var hans Bæsen saa frit og mandigt ligeoverfor hende, at jeg ikke turde

tillade mig en Skygge af Mistanke om, at han var forelsket i hende, snarere var det ham, der modtog hendes Opmærksomhed.

Medens vi sad saaledes, havde Pauline begyndt at dække Bordet, og den lille Dreng traf sin Bogn, hvormed han legede, frem paa Gulvet. Han havde spændt sig for den med et bredt, hvidt Silkebaand, der vel var gulnet, men dog aabenbart ubrugt; vore Dine faldt paa engang paa det.

„Dreng, hvad er det for et Baand?“ raabte Leonard, ude af sig selv.

„Moder har givet mig det,“ svarede den Lille, og viklede det trodsigt om sin Skulder.

„Jeg tog det i Din Skuffe,“ sagde Pauline roligt; men hun var bleg, og hendes Læber skjævede, „jeg troede ikke, Du brød Dig om den gamle Stads, og saa gav jeg Drengen den.“

Hermance havde gjenkjendt den Sløise, Leonard engang havde løst af hendes Kjole, Pilen havde truffet, hun rødmede dybt, og saae til Leonard. Han blev som rasende, sprang hen, rev Baandet haardt fra det grædende Barn, rullede det sammen, og stak det ind paa sit Bryst. Uheldigvis vilde Pauline forhindre, at han stødte Drengen

om; men han rev hende voldsomt til Siden, og mumlede Noget, der lød som: „Gaa ad Helvede til!“ Pauline græd lydeligt.

„Leonard!“ sagde jeg bebreidende, og tog hans Arm. Hun kom til sig selv, og stønnede høit. Jeg bad ham sagte at føre Pauline bort, og berolige hende, og han gik hen til hende, og formaaede hende til at forlade Stuen. I en høist ubehagelig Stemning afventede vi hans Tilbagekomst. Han bad os undskyldte, at hans Kone ikke var vel, og bad mig forestaae Theeskjænkningen. Vi gik tilbords; men havde Pauline seet, hvad vi spiste, vilde hun kunne have sparet sig megen unødvendig Sorg for hvad hun skulde sætte paa Bordet. Jeg piintes ved Tanken om at skulle føre hjem med Hermance, og foreslog ved Bordet Kungen at benytte den smukke Aften til at gaae hjem, jeg vidste, at Hermance ikke holdt af at gaae. Han samtykkede strax og gjerne, af, jeg vidste ikke, at hun allerede forhen havde gjort det samme Forslag, og jeg glædede mig under den piinlige Samtale over Udsigten til at vandre ved Kungens Arm henad de skønne Markstier.

Vi brød da op, og toge Afsted med Leonard,

og da vi kom ud i Gaarden, hørte jeg til min Forundring, at Hermance gav Befaling til Rudsten at kjøre langsomt forud, og at vente hende paa Hjørnet af den almindelige Landevei. Hun lagde derpaa, som om det fulgte af sig selv, sin Arm i Runghens, og idet hun med et venligt Nix til mig sagde: „Jeg laaner Din Mand iasten, Cornelia, Du kan vel undvære ham saalænge,“ gif hun rask iforveien med ham, Rosing bød mig sin Arm, og vi fulgte efter dem.

Hvor Selfabelighedens Fordringer ofte kunne være byrdefulde! Jeg havde saa gjerne fordybet mig i mine Tanker, og grublet over, om denne Maade at tilbagelægge Veien paa var fremkaldt af Hermance eller Runghen, og jeg var forstemt over at stufes i mit Haab om at nyde den skønne Vandring usforstyrret med ham. Men jeg maatte tilbagetrænge mit Mismod, og tvinge mig til med Opmærksomhed at følge Herr Rosings affecterede Udgydelse.

Hermance, der gif et Stykke forud for os, lænede sig med indtagende Ynde til Runghens Arm, hendes lette Mousjelineskjole flagede i den sagte Aftenvind, og jeg saa, hvorledes hun vendte sine

Dine mod ham med denne fine, smigrende Opmærksomhed, der er saa forførende for Manden. Og saa Rosing blev optaget af Synet af de Foranvandrende; thi han brød ud i den Bemærkning, at der var noget Eiendommeligt ved Fru Haagen sen, som han ikke havde truffet før hos noget andet Fruentimmer.

„Jeg har altid,“ sagde han, „fundet Studiet af Qvindens Natur af særlig Interesse; men intetsteds har jeg fundet denne fine Erotik, denne Blanding af Umiddelbarhed og Kunst saa stærkt udpræget som hos hende. Har De, Fru Kunzen, nogen sinde lagt Mærke til det overordentligt Fængslende, der findes hos Deres Veninde?“

Jeg svarede ja.

„Førrigt ere Fruentimmerne ikke meget upartiske Dommere over hinanden,“ vedblev han, „om de end ere meget meer skarpsynede end vi Mænd. Jeg har ofte, selv hos unge Piger, bemærket et sandt Falkeblif for deres Veninders smaae Svagheder, en Skarpsynethed, der ligesom er Piggene paa deres Bæsens Fløielsblade. Det forøger endog saa deres Skjønhed, forsaavidt som det Fortryllende i denne Blanding af Sød og Skarpt er en Hyldest af

Mandens Dømmekraft, de ansee ham for endnu mere vanskelig end de selv, og idet de udsende Critikens Spyd, troe de at saare ham endnu dybere end Gjenstanden for hans Tilbedelse."

Solen kastede lange, gyldne Striber henover det guulgrønne Korn, og de tabte sig i et dunkelt Rødt imellem Træerne hiinsides Marken, Frøerne sang fornøiede i det Fjerne, og jeg havde hellere lyttet til deres Qvæffen end til min Ledsagers Tale; men efter et Diebligs Taushed tog han atter Ordet:

"Jeg har seet Qvinder i Livets forffjellige Stadier, og jeg har søgt at trænge ind i deres Sjæle med en prøvende Sonde. Det er sandt, en saadan Prøve er farlig, den forlanger vor hele Koldblodighed, vor hele Aandsnærværelse, og ofte, naar vi troe at have besejret hende, vender hun sig i Flugten; og tilkaster os et Spyd endnu. Vee os da, hvis vi ikke betids holde Skjoldet for, og parere Angrebet. O, det maa være himmelsk at være en ret erfaren Mand, der staaer selv med fast Fod og sænket Klinge, medens han blot med sit magiske Blik behersker Qvindesindet, dette tilslørede Dyb!"

Han saae hen paa mig, som for at see, hvad Indtryk hans Ord havde gjort paa mig; jeg bebrei-

dede mig min Adspredthed, og svarede: „Det er vel ikke vansffeligt at gjennemskue et Fruentimmer, naar hun netop ingen Hemmeligheder har.“

„Jeg beder om Forladelse, min Frue,“ sagde han, aabenbart glad over min Indvending, „enhver Qvinde, ja, selv en ganske ung Qvinde har en erotisk Fylde, der er hende bevidst, og som hun søger at dølge, ikke alene for Manden, men ogsaa for de andre Qvinder. Det er først ved at kaste en Gnist ind i dette mystiske Krudtkammer, at vi kunne slutte os til dets fængende Beskaffenhed. Den Maade, hvorpaa en Qvinde seer os ind i Diet, det Tryk, hvormed hun hviler paa vor Arm, ere kun Tegn, der vise os Udenværkernes Evne til Modstand; for at kunne trænge ind i selve Fæstningen, maae vi overrumple hende, og med et dristigt Ord, et kjæft Blik søge at udforske Besætningens Styrke.“

En stille Modbydelighed sneg sig ind over mig, og jeg søgte at give Samtalen en anden Retning ved at gjøre en Bemærkning over Astenhimlens Skjønhed.

„Was zieht mir das Herz so?“

„Was zieht mich hinaus?“

„Und windet und schraubt mich“

„Nus! Zimmer und Haus?“

„Wie dort sich die Wolken

„Um Felsen verziehn!

„Da möcht' ich hinüber,

„Da möcht' ich wohl hin!“

declamerede han med dæmpet Stemme, og et Dieblif
 efter tilføiede han sagte og fortroligt:

„Det er en forunderlig blød Stemning, en
 saadan Aften fremkalder! Jeg kunde nu forestille
 mig, at de To, der gaae foran os, vare to Forlovede,
 vi havde opjaget fra deres Skjul i en Lovhytte i
 Haven histovre; de ile nu forud, og vi To, som have
 forstyrret deres hemmelige Møde, see smilende efter
 dem, og glæde os over vor egen uforstyrrede Lykke.“

Jeg sæstede mit Blik paa ham med en Betyd=

ning, han ikke kunde misforstaae, og ønskede hjerte=

ligt, at vi havde naaet Pladsen, hvor Bognen ventede.

Til trods for sin Dristighed kunde han ikke skjule, at

han blev forlegen; men hans Taushed varede kun

nogle Diebliffe.

„Hvor Phantasien kan løbe af med Gen,“ sagde
 han med et Smil, der skulde være ironisk, „mon
 Fru Haagensen og Deres Mand skulde have
 mærket Noget til lignende Anfægtelser?“

Jeg svarede ikke, og var glad ved at see Her=

mance og Runge standse, og vente paa os. Runge saae oplivet ud, jeg kjendte godt den lidensftabelige Varme i hans Bæsen, og jeg fclte mig ilde tilmode og nedtrykt. Hermance omfavnede mig ømt, og sagde mig Farvel med Løftet om snart at besøge mig; Rosing vilde hjælpe hende i Bognen; men Runge stod ham hastigt tilside, og rakte hende Haanden. Rosing smilede, og vendte sig til mig med et betydningsfuldt Blik, før han selv sprang op; men tog jeg ikke fejl, var han ikke selv fornøiet.

„Det var en herlig Hjemtour, søde Cornelia,“ sagde Hermance fra Bognen af, „jeg er ret glad over, at jeg bestemte mig til denne Udflugt!“ Og hun fjørte bort, hendes hvide Slør slagrede i Aftenluften, og Runge stod henrykt, og saae efter hende.

Han vendte sig mekanisk om, og bød mig Armen, da Bognen var forsvunden; jeg modtog den taus, og vi fortsatte vor Vej. Han gik i dybe Tanke, og jeg piinte mig med at grunde over, om ikke en uretsfærdig Skinsyge blandede mig. Hun var saa smuk, fra Barn af havde hun havt denne farlige Gave til at fortrylle, og var det underligt, om han ogsaa fclte dens Magt?

„Du er saa taus, Cornelia,“ sagde han, „hvad fattes Dig?“

Jeg vogtede mig vel for at svare Sandheden, og jeg sagde kun, at jeg var bedrøvet over Leonards ulykkelige Forhold; men Kungen saae alvorligt paa mig, jeg tvivlede ikke om, at han anede, hvad der fattedes mig; men han lod forsætlig, som om han ikke forstod det. Jeg følte mig ulykkelig, baade over hans Taushed og over min egen, og jeg gjentog med Bitterhed Tante Abeles Ord for mig selv: „Et Fruentimmer, der gjør sig til en Mands Eiendom, uden at erhverve sig en Kones Stilling og Rettighed, er i Virkelighed hans Slavinde.“ Det trøstede mig ikke, at han efter vor Hjemkomst talte med sin sædvanlige Venlighed til mig; i min Uro frygtede jeg for, at han søgte at afvende min sfinnsyge Mistanke, og at hans Tanker vare hos Hermance, medens han henvendte sin kjærlige Ord til mig.

I de paafølgende Dage blev Hermance ikke nævnet af os; men jeg havde faaet en ny Lidelse, det var Frygten for, at Kungen havde afslagt Besøg hos hende, og fortiet det for mig. Jeg havde ikke nogen Grund, hvortil jeg kunde støtte denne Frygt, og dog bevægede den mig til at berogte hans mindste Ord, for at udfinde, om jeg ikke tog feil;

men jeg mærkede Intet, der kunde bekræfte min Mistanke.

Nogle Dage efter kom Hermance, og afslagde os et Besøg; men hun kom paa en Tid, da hun vel maatte vide, at Runken ikke var hjemme, og hun viste mig den største Venlighed. Hun talte spøgende om Hændelsen hos Leonard, og sagde: „Stakkels Pauline! det er en egen Smag at ville prale med sin Mands souvenirs d'amour!“

Da Runken erfarede, at Hermance havde været hos os, ønskede han, at vi skulde indbyde hende og hendes Mand en Aften. „Vi faae da Leilighed til at see flere af vore nye Bekjendte; thi jeg agter at indbyde Lindenau og Rosing, og hvis Du synes, kunde vi jo vise Leonard den Artighed at bede ham og hans Kone?“

Hertil var Intet at indvende, og det syntes mig, at jo flere Gjæster, jo mindre Leilighed vilde Hermance finde til at anvende sine Tryllekunster paa Runken; jeg lovede derfor at sørge for et passende Arrangement.

Da Aftenen kom, og Alt var beredt til Gjæsternes Modtagelse, satte jeg mig hen, og søgte rolig at overtænke, hvorledes jeg burde opføre mig. Jeg

sagde til mig selv, at Kungens Fortryllelse af Hermance kun var et Dieblis flygtige Behag, og at jeg burde vogte mig for at anspore dette til en stærkere Følelse, ved at lade ham mærke min Skinsyge. Hun var elskværdig, det følte jeg, jeg erkjendte hendes Overlegenhed; men jeg var elsket af ham, jeg havde hellige Rettigheder til ham, og jeg besluttede ikke at give mig tabt. I hvad jeg saa saae eller hørte, besluttede jeg at være rolig og munter, og fremfor Alt at vise den uroffelige Bevidsthed om, at jeg ikke kunde stødes fra min Plads, en Bevidsthed, som jeg, af! ikke besad.

Min Tante Mathilde havde vænnet mig til altid at vise min Paaskædning den største Omsorg, og jeg havde befundet mig vel ved at følge hendes Raad; ofte havde Kungens venligt beundrende Blif om Morgenens, naar jeg traadte ind, skøndt jeg vidste, at det mere gjaldt en smuk Morgensjole end mig selv, opvaft behagelige Følelser hos mig. Men iaften kunde jeg ikke tilfredsstille mig selv; jeg betragtede mit allerede færdige Toilette, og den nette, men beskedne Huusdragt var mig ikke klædelig nok, jeg vendte tilbage til mit Sovesammer, og skiftede den med en elegantere og rigere Kjole. Denne Ube-

tydelighed styrkede mit Mod, og jeg var halvt belønnet for min Uleilighed, da Kungen kom hjem, og efter at have betragtet mig, udbød: „Hvor min Kone er smuk iaften!“

Hvor gjerne havde jeg ikke fastet mig i hans Arme, og havde spurgt, om jeg endnu virkelig var smuk i hans Øine; men jeg holdt mig tilbage. Det var ikke med saadanne Baaben, jeg vilde seire, jeg vilde overvinde og ikke overvindes, jeg smilede kun muntert, og tog ham under Armen for at vise ham Arrangementet til vort lille Selskab. Han roste Alt, og jeg saa flere Gange med hemmelig Glæde, at han mere saa paa mig end paa Bærelserne.

Men jeg blev først ret sat paa Prøve, da Hermane kom, ledsaget af sin Cavaleer, den mig ubehagelige Rosing og af Haagensen, der dog mere syntes at være en betroet Tjener hos hende end hendes Mand. Hun var prægtigt klædt, og, forekom det mig, mere prægtigt end elegant; i sine Bestræbelser for at være uimodstaaelig, havde hun overskredet det Smagfuldes Grændser. Hvad der ogsaa noget svækkede Virkningen af hendes Optræden, var hendes Mand's umaadelige Begeistring over hende, han bevægede sig uafsladelig om hende, og sagde til Alle

og Enhver: „Men er hun ikke charmant, er hun ikke mageløs?“ Hans Henrykkelse var hende besværlig, og hun søgte forgjæves at befrie sig fra den ved den foldeste Vigebyldighed, han var lige tilfreds, og han beundrede hende aabenbart aldeles som et kostbart Stykke, han havde anskaffet sig for urimelig høj Priis. Jeg saae, at han var Kunsten ligesaa besværlig, da han afbrød hvert Ord, han sagde, med sine Udraab, og min Beslutning tro, søgte jeg at skaffe den besværlige Beundrer bort ved at fore=slaae ham at see vor lille Have. Haagensen forsøgte at faae Hermance til at gaae med; men hun afflog det kort og godt med det Svar, at hun var træt, og jeg fik saaledes den Fornøielse at lade mig ledsage af Grossererens, der var utrættelig i at underholde mig om Hermances Fuldkommenheder.

„De har kjendt hende som ung Pige,“ sagde han til mig, og slog Hænderne sammen, „hvor hun maa have været deilig, det Guds Barn!“

„Hun er ligesaa deilig endnu, Herr Grosserer!“ sagde jeg smilende.

„Jeg troer det gjerne,“ stønnede han, „jeg troer det gjerne, see den lille Engel, hvor hun gjør Cour

til Deres Mand, er hun ikke sød? Na, jeg er en lykkelig Mand!"

Jeg saa det kun altfor godt, og dog var jeg saa forundret over denne Maade at beundre sin Kone paa, at jeg maatte lee.

"Ja, De leer, Frue," sagde han fornøiet; „men er det ikke sandt, kan jeg forlange Mere, end at hun skal være elskværdig? Jeg siger tidt til hende: „Ak, Hermance, min Engel, Du gjør mig altfor lykkelig, jeg overlever det ikke.“"

Jeg saa paa hans uhyre Corpulence og hans Besværlighed med at trække Beiret, og jeg tænkte paa, at der maaskee var Mere i det, end han selv troede. Imidlertid kom Leonard og hans Kone, og vi gik dem imøde. Jeg forestillede dem for Grosserereren.

"Naa," sagde han, „det er Deres unge Kone, en charmant Person, charmant!"

Desværre var Pauline alt Andet end charmant. Hendes Pynt var som Personers, der have ringe Evne til at anskaffe sig Klædningsstykker, og som derfor den enkelte Gang, det skeer, aldeles mangle Greb paa at kjøbe smukt og passende Stof. Hendes Kjøle var, skjøndt ny, syet for længere Tid siden, og

næsten af Moden; den var rigtignok bruun; men for at bøde paa Misforholdet mellem sin og Leonards Dragt, da han bar Sorg, havde hun besat Kjolen med endeel Sort, der netop gjorde opmærksom paa, hvad hun vilde skjule. Selv den Maade, hvorpaa hun bar sin Pynt, og som viste, at hun forekom sig selv i en usædvanlig Stads, bragte strax Enhver til at see, at hendes Hat og Shawl vare gamle, og hendes af huusligt Arbeide ophovente Hænder lode sig med Møie skjule i Handskerne. Dertil kom, at hun saae ud, som om hun havde havt stærkt travlt, og var umaadelig varm af at gaae. Jeg fulgte hende ind i Sovesamret, og søgte at skaffe hende den nødvendige Afkjøling.

„Det er smukt af Dem at bede mig med,” sagde hun; „men De veed ikke, hvad jeg har døiet. Jeg generer mig nu saa grueligt for ikke at være i Sorg, da dog baade De og Leonard ere det; men jeg maatte hjælpe mig, som kunde. Jeg er blot bange for, det seer tosset ud.“

„Jeg vilde i Deres Sted ikke have bekymret mig om Sorgen, kjære Pauline,” sagde jeg, „der var vist Ingen, der havde lagt Mærke dertil.“

„Nei, jeg troer gjerne, at jeg er meget ubetydelig,” sagde hun ømtfindtligt, „og Leonard er da ikke den, der skal hæve mig mellem Folk, for han veed neppe, om han vil fjendes ved mig; men man vil jo dog gjerne være som andre Mennesker.“

„De maa ikke være saa tilbøielig til at see Alt fra den værste Side,” sagde jeg formildende. „De kan være vis paa, at Leonard saae Dem gjerne smukt flædt, hvis han blot kunde skaffe Dem det. De maa taalmodig hjælpe ham at bære denne trange Tid, det vil glæde Dem engang, naar der kommer bedre Tider, at erindre, at De trolig har deelt hans smaae Kaar.“

„De har godt ved at tale,” sagde hun sukkende. „De veed ikke, hvordan det er, naar man først er kommet uheldig afsted. Det minder Gen altid, og man troer strax, at man for den Tings Skyld bliver seet over Hovedet; men jeg var nu ung, og han var et fjønt, ungt Menneske, og Fader og Moder syntes heller ikke, det var saa farligt. Han tog mig nok, sagde de, og det gjorde han jo ogsaa; men det var ikke længer for min egen Skyld, men for Børnenes.“

Simple Mennesker see ofte paa deres Biis klart ind i Tingene, og saa holde de haardnaffet fast ved

deres Mening. Jeg saae, at det var unyttigt at modsigge hende, det vilde ikke være hende nogen Trøst.

„Hun er vel derinde?“ spurgte hun efter en lille Pause med et Suf. Jeg bejaede det.

„Ja, jeg har mig vist dumt ad forleden, og De tænker vist ikke godt om mig for det. Men da De sagde, at jeg skulde huske paa, at jeg var Leonards Kone, og at hun havde godt af at see, at vi vare lykkelige, faldt det mig ind at tage det gamle Baand frem, og give den Lille det. Leonard havde før viist mig det, og sagde, at han havde taget det fra hende, da han var Dreng. Nu veed man jo nok, hvad det betyder, saadan at gaae, og tage Stykker af Folks Løi væk, og jeg har tidt været arrig paa det Baand.“

„Men den stakkels Leonard,“ sagde jeg, „var det ikke Synd mod ham?“

„Han var rigtignok gruelig vred, og skjændte dygtigt, da De var borte; men saa tog jeg Bladet fra Munden, og sagde, at jeg var hans Kone, det skulde han huske paa, og han skulde ikke lige for mine Dine gjøre Cour til sin gamle Forliebelse. Saa taug han som en Muur.“

Jeg tænkte paa Gæsterne, og saa mig uroligt om.

„Ja, De skal vel ind til de Andre,“ sagde hun, „jeg havde rigtignok en Ting, jeg saa gjerne vilde tale med Dem om; men maa jeg ikke en Dag, naar jeg kan slippe fra Børnene, komme over at tale med Dem?“

Jeg samtykkede venligt, skjøndt jeg ikke antog, at Paulines Onsker vare lette at bringe i Opfyldelse. Hun var høist taknemlig, og jeg skyndte mig ind for at modtage Laura, hvis Ankomst jeg havde seet gjennem Binduet. Min Moder, som vi havde indbudet, havde afflaaet at komme, da hun ikke vilde møde Pauline.

„Naa,“ sagde Laura, „I boe ret nydeligt her. Er det Tante Mathildes Meubler?“

„Nei,“ svarede jeg, „vi have Intet bragt med fra Paris, uden det Maleri.“ Jeg pegede paa „Sabinerindernes Rov.“

„Fy, det er et stygt Stykke,“ sagde hun, „det seer saa uanstændigt ud. Er Du malet af paa det?“

„Nei, det seer Du da nok,“ svarede jeg, lidt stødt paa vort Maleries Begne.

Rosing nærmede sig. „Det er et mærkeligt Sujet at vælge,” sagde han, „Kunsten maa endnu staae langt tilbage i Frankrig i Almindelighed. Det er den blotte Situation, uden Indhold, uden Idee, der mangler Dybde og Inderlighed.”

Jeg hørte blot, at Laura aldeles var af hans Mening, og jeg skyndte mig at hilse paa Gustav, der havde ledsaget Laura.

„Hvad synes De om vort stakkels Maleri?” spurgte jeg spøgende.

„Jeg tør endnu ikke fælde Domme,” sagde han beskedent, „det synes mig smukt. Hegel siger: „Det Letteste er at bedømme det, der har Gehalt, vanskeligere at fatte det, og vanskeligst at fremstille det.” Det Sidste giver mig nok at bestille, og det Første maa være meget let, da saa Mange befatte sig dermed.”

„Saa De er ikke tilfreds med min Dom, Herr Lindenau?” spurgte Rosing, og dinglede fornemt med sin Vorgnet; „jeg skulde med Lethed kunne bevise Dem —”

„Hvad?” afbrød Kunsten, der havde nærmet sig, da Talen var om hans Yndlingsmaleri, „vil De nedsætte mit Stykke? See blot paa det, er denne

Romer ikke en fortræffelig Typus paa en Røver, paa saadan en Mellemting af en Grobrer, en Helt og en Kjeltring? Og dette Fruentimmer der — hvilket Udtryk i hendes Flugt! Det er ingen almindelig Skræk, det er Frygten for Gros's farlige Piil, slynget af denne kraftige Arm — pas paa, naar hun først er taget tilfange, er hun tam som en Due.“

„Ja, paa denne Maade,“ sagde Rosing, „hvis De kalder det at kritisere —“

„Nei, det kalder jeg at nyde,“ svarede Kunzen leende. „Husser Du, Cornelia, den Aften, vi saae det første Gang i Halvmørket i Louis's Atelier, hvor tausse Alle bleve, da det blev afsløret?“

Han saae paa mig, og hans Die gjorde endnu et Spørgsmaal, som min Rodmen besvarede.

„Slige umiddelbare Indtryk kunne ikke regnes for Stort,“ sagde Rosing ringeagtende. „Den sande Kritik er kold —“

„Og bringer Folk til at fryse,“ afbrød Kunzen, „nei, hold op at kritisere mit Maleri, jeg bliver altid varm, naar jeg betragter det, og kritiserer De det blot et Qvarteer endnu, maae vi lægge i Raf-

felovnen, for at optøe den Jissskorpe, De lægger over det."

Han dreiede sig rask om, og vendte tilbage til Hermance.

"Jeg kjenner intet mere Forstyrrende, end disse, den naive Umiddelbarheds Fordringer paa at være Kritik," hørte jeg Rosing sige halvsagte til Laura, "vil Frøkenen tillade mig —" og han gik nærmere til Maleriet med hende — "hvad Betydning har det individuelle "Jeg synes om" for en sand, prøvende Undersøgelse? Jeg kan jo af forskjelligte Grunde synes om disse Sabinerinder, maaskee fordi jeg først har seet dem der eller der, fordi de ligne den eller den, fordi de ere brune og kraftige, fordi —"

"Jeg synes, de ere søde," sagde Laura foragteligt.

"Frøkenen har tilvisse Ret; men lad os forlade dette subjective Standpunct, og betragte —"

Jeg flygtede, og hørte kun i Afstand Haagensen, der kom til, udbryde: "Men hvad er det for Fruentimmer, de arrestere der? Charmant, charmant!"

Det havde hidtil ikke været mig muligt at overvinde mig til at nærme mig til Hermance,

fordi jeg frygtede for ikke at kunne gjøre det uden Forlegenhed. Jeg tog nu Mod til mig, og traadte hen til Sophaen, hvor hun og Kungen sad; han reiste sig, og bød mig sin Plads.

„Jeg taler med Herr Kungen om Paris,“ sagde Hermance til mig, „jeg begriber ikke, hvorledes han har kunnet bestemme sig til at tage hertil at boe. Det var formodentlig Dit Onske, Cornelia?“

„Nei, ingenlunde,“ svarede jeg smilende, „det var tvertimod Kungens. Vi begyndte at tænke paa at blive fornuftige, alvorlige Ægtefolk, der skulde leve oeconomist og arbeide for vort Brød.“

„Det er mig næsten umuligt at tænke mig Herr Kungen som Ægtemand,“ sagde hun leende.

„Og hvorfor ikke, tør jeg spørge?“ sagde Kungen.

„Fordi De har saa ganske det i Deres Væsen, der stempler den frie Mand uden Baand,“ svarede hun, og legede med sin Bifte. „En Ægtemand — ja, det gjør mig ondt, men han har altid Noget af Spisefamret og Bornestuen ved sig; jeg kan aldrig see saadan en rigtig Familiefader, uden at tænke

paa, om han ikke i ledige Timer vugger eller støver af."

"D, hvad det angaaer," sagde Kunzen, "er der hverken Bugger eller Støv i vort Huus."

"Nei," sagde Hermance skjelmst, "det eneste Tegn paa Egtemandsstanden, jeg har sporet hos Dem, Herr Kunzen! er et lille Tryk af Tøflen eller, om De hellere vil, en lille Eftersmag af Gardinprædikenen. Naa, lad det ikke fornærme Dem, det hører jo til i enhver velordnet Huusholdning."

Jeg blev ilde tilmode, jeg følte instinctmæssig, at hun forsøgte at udrive mit ringe Herredømme over Kunzen af mine Hænder; men Faren gjorde mig stærk, jeg lode hjerteligt.

"Hvor Du tager feil, Hermance!" sagde jeg, idet jeg saae muntert hen til Kunzen, "hvis her holdes Gardinprædikener, er det desværre mig, der modtager og fortjener dem, ja, skulde jeg beklage mig over Noget, skulde det være over min Mands altfor store Godhed og Overbærenhed."

Den lille Skry paa Kunzens Pande forsvandt, han tog min Haand, og trykkede den. Hermance smilede, og saae ud af Vinduet.

"Desværre," sagde hun, og vendte sig igjen til

os, og traf paa Skuldrerne, „maa jeg bekjende, at jeg ikke er saa hengiven til Smagen for det Idylliske i Kjærligheden. Jeg holder ofte en alvorlig Gardinprædiken for min Gemal, skjøndt jeg tidt har den Urgrelse at høre ham sove ind under den, og vaagner han, er det kun for at udraabe: „Hvor Du er interessant, min Engel! lad Dig ikke forstyrre, jeg er lutter Dre,“ og saa sover han igjen.“

Leonard havde nærmet sig, og stod og betragtede Hermance.

„Hvad siger De om Ægtestanden, Herr Heltzen?“ spurgte hun, og vendte sig til ham, „De, som lever paa Landet, og kan nyde alle Naturlilstandens Glæder, kjender vel Intet til Gardinprædikener; udmattet af Dagens Besværligheder sover De og Deres Hustru vel strax paa det grønne Dre?“

Leonard blev bevæget af hendes Spot. „Hvor De er ond, Hermance,“ sagde han bebreidende.

„Hermance?“ gjentog hun med en lille Latter, „det var godt tilforn, *laissons cela*, Haagensen kunde blive skinsyg, og saa blev han vist frygtelig.“

„Fru Haagensen,“ stammede Leonard stamfuld. Rungen saae misfornøiet ud, og hun saae det strax, skjøndt hun sad med halvt nedslagne Dine.

Hun fastede sig skjodesløst tilbage, og loe muntert. „Jeg er barnagtig og overgiven,“ sagde hun, „tilgiv mig, Leonard! Vor Vært har bragt mig ud af mine adstødige Følger ved sin Underholdning og sit i Sandhed mageløse Galanterie. Det er ikke for Intet, at man besøger Udlandet, og gaaer i Skole hos de Franske.“

Hun smilede til Kunzen, og han var igjen i hendes Magt; men hendes ondskabsfulde Drillerier havde dog noget formindsket hendes Trylleri for ham, han var mere Herre over sig selv.

Det var en haard Kamp, jeg havde at kjæmpe med min Frygt og min Skinsyge; jeg havde saa faae Vaaben og hun saa mange; men jeg havde besluttet, ikke at lade mig beseire af mit hemmelige Mismod, og da vi kom tilbords, og Kunzen; siddende ved Hermances Side, viste hende en Opmærksomhed, der ellers blev mig til Deel, kostede det mig Anstrengelse at underholde min kjedsommelige Bordcavaleer, Grosserereren, der paa ingen Maade generedes af sin Kones aabenbare Coquetterie med Kunzen. Han holdt kun op at spise for at beundre hende. Rosing havde min Søster til Bord-

dame, som jeg troer, meest for at have en villig Tilhørerinde.

„Det gjør mig ondt,“ sagde Runken ved Desserten til Hermance, „at jeg ikke kan indbyde Dem til at tilbringe en Aften i vor yndige Villa udenfor Paris. Den var rigtignok anderledes luftig og let end vore Huse hertillands; det var et lille Teepallads.“

„Og jeg er vis paa,“ sagde Hermance, og tømte sit Glas med en Bøining for ham, „at Bærten var en Ridder sans reproche, der modtog sine Gjæster med den ene Fortryllelse efter den anden, saa at de ikke vidste, om de befandt sig i den borgerlige Nutid eller den romantiske Middelalder.“

„Det er sandt, Hermance,“ sagde jeg, og jeg fortalte om min første Modtagelse i Villaen, da Runken med et Spring fra Altanen kastede sig for mine Fødder. Tanken om hiin skønne Aften, Følelsen af den overvældende Glæde, hvormed jeg dengang gjensaae ham, og den Bevægelse, hvormed Runken hørte paa mig, begeistrede mig med lidenskabelig Varme, medens jeg talte. Maaffee nød jeg i stille Triumph altfor begjærlig den lille Ydmygelse, jeg beredte min Medbeilerinde, ved at lade hende

føle, hvor høit jeg var elsket, og at mit Liv havde Grindringer, mod hvilke Kunzens Opmærksomhed mod hende sank ned til et fade Galanterie; men jeg saa paa Kunzens sjælsfulde Blik, at jeg havde seiret. Hans Nie hang ved mine Læber, hans Kind glødede, og han løstede sit Glas høit op, idet han sagde: „Til Grindring om hiin Time!“

Alle vore Gjæster, der havde lyttet til min Fortælling, der egentlig var henvendt til Hermance, bleve grebne af Diebliffets Stemning, de stødte Glasene sammen, og jubledede. Da vi reiste os fra Bordet, tog Kunzen sagte min Haand, og drog mig tilbage i Skyggen. „Min Cornelia!“ hviskede han ømt, jeg var lykkelig, beruset af min Seier, jeg badede mig et Dieblif i Straalerne af hans Blikke, og saa ilede jeg tilbage for at overøse Hermance med Venlighed. Hun var kold og taus, og talte til sin Mand om at tage hjem. Han skyndte sig at opfylde hendes Ønske.

Gustav var den Sidste, der tog Afsked. „Maa jeg komme og besøge Dem?“ spurgte han mig ligefremt ved Afskeden. Jeg svarede ham venligt, at han var velkommen.

Det var kun et kort Lysglimt i den bedrøvelige

Lid, jeg levede, og med de næste Dage kom nye
 Uengstelser. Nogle Dage efter kom Runken hjem,
 og hilste mig fra Hermance, han havde besøgt
 hende for at spørge til hendes Befindende. Jeg
 søgte at skjule min Forstemthed herover; men han
 gennemskuede mig let, jeg mærkede det paa det
 mørke Udtryk i hans Ansigt. Vi bleve indbudte til
 Haagensens, og jeg havde igjen en heel Aften
 den Qual, at see Hermance anvende al sin Elfs-
 værdighed for at bedaare Runken, og jeg sølte, at
 flige Timer, hvori jeg med bankende Hjerte hyklede
 Ro og Munterhed, gif over mine Kræfter. I de
 Dage, der fulgte paa, grublede jeg over en Udvei,
 der kunde skille os ved Hermances farlige Om-
 gang; men jeg saa ingen. Jeg kjendte Runkens
 Pirrelighed, naar jeg gav det mindste Tegn til at
 ville indvirke paa hans Bestemmelser, og om det
 endogjaa forhen havde været mig muligt at over-
 vinde denne, vovede jeg intet Forsøg ved en saa
 vanskelig Anledning. Jeg frygtede for, at den
 mindste Misfornoielse med mig skulde drive ham
 fastere i Hermances Garn, og jeg søgte saa godt
 som muligt at skjule min Uengstelse og min For-

stemthed. Mangen Gang, naar han kom seent hjem om Aftenen, modtog jeg ham med hyflet Munterhed, som mit bedrøvede Hjerte Intet kjendte til, blot for at han ikke skulde ane, at jeg led ved den Tanke, at han muligviis havde sinket sig i et Besøg hos hende. Jeg havde Intet at bebreide ham i hans Opførsel mod mig, han forekom mig mindre fri og mindre aaben; men han var om og opmærksom som før, ja, undertiden, naar min Eidselse steg til det Høieste, troede jeg, at han var sømmere end ellers, fordi han følte Medlidenhed med mig. Det var ikke sjældent, at den taabelige Tanke opsteg hos mig at bede Hermance om Skaansel, at formaae hende til at ophøre med sine Coquetterier og fristende Kunster, ja, jeg syntes, at hvis hun kjendte min Hemmelighed, maatte hun af Høimodighed ophøre med sit farlige Spil. Men naar jeg blev roligere, forfæstede jeg disse Planer, og følte mig overbevist om, at netop Bevarelsen af min Hemmelighed var eet af mine bedste Forsvarsvaaben.

En Formiddag saae jeg til min Forundring Grosserer Haagensens Bogn holde udenfor, og ham selv med stor Besvær stige ud.

„Naa, min gode, lille Frue,“ sagde han, da

han pustende havde sat sig ned, „jeg kommer fra Hermance at bede Dem spise med os til Middag. Hun og Deres Mand have aftalt en Tour i Skoven, og jeg er sendt som Gesandt for at indbyde Dem til at tage med; vi blive netop to herlige Par. Seer De, lille Frue, da Herr Kungen hver Dag gjør Cour til min Kone, kunde jeg vel nok ogsaa faae Lov engang at gjøre Cour til hans.“

Hver Dag! en Febergysen gennemfoer mig; men maaskee var det en ilde anbragt Spøg, jeg satte mig, og spurgte muntert: „Hver Dag? Grosserereren spøger.“

„Nei, nei,“ svarede han, „Kloffen ellselve præcis, det er saa vist som Solen. Men jeg skulde maaskee ikke fortalt det, see til den Skjelm!“

„Na,“ svarede jeg spøgende, „i det Capitel tænker jeg som Grosserereren, og er glad over, at min Mand behager Andre end mig.“

„Rigtig, rigtig!“ sagde han beundrende, „flog, lille Kone! Mellem os sagt, saa er det det ene Rigtige, saa fordunster det Hele. Saadan var det med Herr Rosing, Get og Alt, vi gjorde hundrede Anstalter for hans Skyld, kjøbte Shawler og drapperede os i, slog Dinene op og ned, fjørte i Sko-

ven, og spadserede paa Sideveiene — jeg beundrede min Kone, gif bagefter med Parapluien, og sørgede for Aftensmaden. See, da kom Herr Kungen, og det Andet var som blæst væk.“

Medens han talte, brændte mit Hoved, mit Hjerte bankede, og jeg sølte, at det var mig umuligt at udholde den foreslaaede Tortur. Jeg indsaae vel, at jeg handlede uklogt; men paa den anden Side at være tilstede som et besværligt Vidne, at tie og taale det fornærmelige Courmageri, der ikke paalagdes Evang af min Nærværelse, at ydmyges af en lykkelig Medbeilerindes triumpherende Blikke, det tillod en retfærdig Stoltthed mig ikke. Jeg undskyldte mig, uden at angive nogen Grund. Haagen sen saae forundret ud, men trængte ikke videre ind paa mig.

„Ja, saa maa jeg kjøre et andet Sted hen,“ sagde han, lettende paa Skulderen, „og see til at blive heldigere. Det vil gjøre min Kone ondt, naa, farvel! farvel!“ Og han krøb op i sin Bogn igjen.

Da jeg blev ene, blev jeg næsten hange ved Tanken om, hvad jeg havde gjort. Kungen vilde blive vred, jeg havde aldrig før saaledes fornærmet

ham, og dog, hvor var det muligt, at jeg kunde taale den forræderste Hemmelighedsfuldhed, hvormed han daglig havde søgt hendes Selskab? Dagen gik meget tungt og langsomt for mig, jeg tænkte bestandig paa den eensomme Skovsti, hvor Hermance og Kungen vandrede, og da Aftenen kom, ventede jeg halv trodsig, halv bange. Men det blev seent, meget seent; jeg slukkede Lampen, og satte mig ved Vinduet, hvor jeg kunde see ud paa Beien.

Det var over Midnat, da Kungen kom. Jeg havde ladet Døren staae aaben, han gik ind, traadte ind i Stuen, hvor jeg sad, om han saae mig eller ei, veed jeg ikke; men han gik mig taus forbi, og ind i sit Sovestue. Jeg gyste ved Tanken om den lange Nat, der ventede mig, og dog vovede jeg ikke at udfordre den Forklaring, der forestod. Jeg gik sagte ind i mit Værelse, og lagde mig tilfængs. Jeg hørte Kungen gaae op og ned; hver Gang, han nærmede sig Døren, troede jeg, at han vilde træde ind; men Lyden ophørte, han gik iseng, og jeg var overladt til mine urolige Tanker. Først henad Morgenstunden faldt jeg isøvn, og endnu i Drømme forfulgte min Sorg mig; jeg drømte, at jeg vaagnede, og at Kungen var gaaet bort, uden

at tale med mig. Da vækkedes jeg ved at Døren mellem vore Bærelser aabnedes, og han selv traadte ind, fuldt paaflædt, og kom hen til min Seng. Han saae saa alvorlig og streng ud, da han satte sig ved Siden af Sengen, at jeg uvilkaarligt skjulte mit Ansigt.

„Cornelia,“ sagde han, „Du maa aflægge mig Regnskab for Din Opførsel; Du har igaar beskjemmet os begge ved Dine Luner, og udsat os for en Dmtale, der vil gjøre os latterlige.“

Jeg saae op. Var jeg da saa skyldig, at jeg fortjente en saadan Tiltale, og det af ham, der havde krænkert mig saa haardt, og som nu opkaastede sig til min Dommer? Min Frygt forsvandt, jeg reiste mig op, støttede mig til min Arm, og saae ham fast ind i Diet.

„Claudius, vær retsfærdig,“ sagde jeg, „jeg kan ikke udholde at være Vidne til Din Lefsen med Hermance. Jeg har søgt at bære det i Taalmodighed og Tillid til Din Ære, saalænge det var mig muligt; men jeg kan ikke mere. Seer Du ikke, at al hendes Higen og Tragten gaaer ud paa at rive Dig fra mig, og paa at ydmyge mig ved Din Utrofskab? Og Du, som elsker mig, Du kan ville

flæbe mig med som et Vidne til hendes Triumph; thi det er lyffedes hende, Claudius, at blive uundværlig for Dig, Du gaaer til hende hver Dag, og hvad der er det Værste, det meest Krænkende for mig, Du har skjult det for mig."

"Ja, fordi Du er urimelig skinsyg," sagde han, og blev bleg, "fordi ethvert Ord, enhver Opmærksomhed, jeg henvender til en Anden, er Dig en Torn i Diet. Jeg har jo seet det, Du vil holde mig i et Buur, beherske og kontrollere mig."

"Jeg hører Hermance tale," sagde jeg bittert. "Beherske Dig? O, Claudius, har jeg nogensinde givet Dig Anledning til at sige disse Ord? Har jeg ikke gjort Dig til min Skjæbnes Herre, har jeg nogensinde havt anden Villie end Din?"

"Du nødte mig til at forlade Paris," sagde han fort.

"Du veed hvorfor," svarede jeg, "vil Du bebreide mig dette? O, lad os ikke begynde at gjøre hinanden Bebreidelser; hvis jeg har havt Uret igaar, kom det alene deraf, at jeg elsker Dig for høit til rolig at kunne see paa Din Forelskelse i Hermance. Ja, lad os tale reent ud, hun har bedaaet Dig, i

hendes Magt er Du, og til den Brede, Du idag viser mig, er Du ophidsset af hende."

"Hvis Din Skinsyge ikke ganske har forblændet Dig," sagde han, uden at see paa mig, "maa Du kunne see, at min Beundring af Hermance kun er den Hyldest, enhver Mand viser Skjønheden og Elskværdigheden. Den samme Beundring har jeg viist Dig, den blev siden til Kjærlighed; men det er ikke Tilfældet med min Følelse for Hermance. At jeg har fortiet Dig, at jeg besøgte hende, er ene skeet af Godhed for Dig, og vel ogsaa, fordi jeg ikke onsker at gjøre Regnskab for min Kommen og Gaaen."

"Hvis Hermance var ligesaa ædel, som hun er indtagende," sagde jeg, "vilde jeg være rolig; men det er hende ikke nok at fortrylle Dig, hun — ja, ogsaa hun er skinsyg, hun misunder mig Din Kjærlighed, og hun gjør Alt, hvad der staaer i hendes Magt for at nedsætte mig i Dine Tanter. Hun er usand — lad mig kun sige det, skøndt Du bliver vred, det er ikke af Misundelse over hendes farlige Gaver, det er kun Selvforsvar."

Han saae paa mig, jeg kjendte denne mørke Rødme, denne dirrende Læbe, den bragte mit Hjerte til at banke.

„Claudius,” sagde jeg, „det er mig, der er den Forurettede, udgyd ikke Din Harm over mig, hvis Du ikke vil lægge Uretfærdighed til Brøde.”

Han reiste sig heftigt, tog Stolen, og kastede den voldsomt bort. Uden at see paa mig, gik han til Døren. Jeg kunde ikke følge efter ham; men jeg udstrakte Armene, og sagde bønligt: „Claudius, bliv!” Han vendte sig paa Dørtærskelen, han pressede Læberne sammen, for ikke at tale, og saae ned for sig.

„Er det muligt,” sagde jeg flagende, „at det er kommet saavidt, at jeg forgjæves skal bede Dig om at være retfædig imod mig? Forlad mig ikke i Brede; hvis Du finder min Brøde saa stor og utilgivelig, saa bliv dog idetmindste, og hør mit Forsvar tilende.”

„Jeg har hørt nok,” sagde han med dump Stemme, og gik. Jeg hastede at klæde mig paa, og da jeg kom ind i Stuen, laae en forseglet Billet til mig paa min Couvert ved Theebordet. Der stod: „Grevvel, Cornelia, jeg kommer hjem i aften. Naar vi sees igjen, lad os da intet Ord veyle om hvad der er skeet.” Al, netop dette vilde jeg saa nødig, og dog var det maaskee det Bedste; jeg sølte mig saa ene, saa forladt, at selv min Fjende maatte

have følt sig tilfredsstillet, hvis han havde seet mine Tanker, da jeg sad alene i min Dagligstue.

Paa Formiddagen kom Pauline; da jeg saa hende, erindrede jeg, at hun havde Noget at betro mig, og jeg søgte mig i dette Dieblis langtfra ikke stemt til at høre paa Andres Betsymringer. Men jeg tog venligt mod hende, lod bringe Chokolade, og søgte at vise mig saa omhyggelig og deeltagende som muligt. Hun saa til min Forundring ikke betymret ud, men snarere travl og opfyldt af sit Grinde, og det varede ikke længe, før hun begyndte sin Meddelelse.

„Jeg skulde virkelig ikke have gjort Dem Uleilighed, Fru Kungen,“ sagde hun, og syntes noget forlegen; „men Leonard viste mig til Dem, og sagde, han vilde ikke have med det at gjøre; men hvis De vilde, kunde det maaskee lade sig gjøre. Tingen er den: Børnene vore jo op, Drengen er sex Aar, og Pigen fem, de skulde lære Noget, saa reent gaae for Gud og koldt Vand kunne de ikke, og i en Fattigsskole kan jeg dog ikke sende dem. I en større Skole blev det altfor dyrt, og saa den lange Vej, saa havde jeg tænkt paa —“ hun generede sig, og standsede.

„Nu, hvad?“ spurgte jeg opmuntrende.

„De maa ikke gjøre Nar af mig,“ sagde hun; „men jeg syntes, at vi ligesaa godt som andre Folk i vor Stilling kunde have en Lærerinde. Leonard er jo af god Familie, og det veed alle Folk i vor Omegn, saa det var saamænd kun i sin Orden, og saa troede jeg, jeg kunde blevet fri for at slæbe Børnene om med mig, hvor jeg saa gaaer hen. I dag ere de nu ovre hos Bærtens; men det gjør jeg nødigt, for de ere saamænd trevne nok.“

„Men, kjære Pauline,“ sagde jeg, „har De ogsaa betænkt, om Leonard har Raad til saa store Udgifter, han maa allerede nu modtage megen Understøttelse af vor Moder, og Børnene ere jo smaae endnu, og kunde nøies med mindre Underviisning.“

„Jeg skal sige Dem,“ sagde hun, „Leonard har faaet Endeel at oversætte for en Boghandler, og han har lovet mig, at jeg deraf skulde faae Lønnen til en saadan Person. Vi troede først, vi kunde faaet Gen fra Baisenhuset til en 12—14 Rigsdaler om Aaret, som kunde have lært Børnene at læse og sye, og som kunde have syet og strikket lidt for mig. Men da jeg kom derind, var der Ingen for Diebliffet.“

„Men De har jo ingen Pige,“ sagde jeg, „var det ikke bedre for Dem, at Leonard bekostede en saadan?“

„Na, det er jeg nu engang vant til,“ svarede hun, „og jeg vil oprigtig sige Dem, at jeg saa gjerne vilde have mig lidt over Værtens og Miskel-sens, der boe ovre paa Vænget. Men det er for-
skræffeligt, hvor det er vanskeligt at faae saadan en Gouvernante, jeg har løbet efter alle Avertissementer i Avisen; men de ere saa dyre, og gjøre saamange Fordringer, og saa sige Folk, at der er en saadan Rist om dem. Nu har jeg endelig faaet anvist Een, og jeg talte med hende, hun er ferm baade i Musik, Sprog og Haandarbeide; men hun vil ikke ringere end 50 Rigsdaler, og dog vil hun have den øvrige Deel af Dagen til sin Raadighed. Alle, jeg har talt med, forsikre, at man ikke kan faae dem billigere, naar de skulle due Noget. Det Værste er, at hun ingen Fortepiano har, da hendes mindre Søster bruger det, og jeg maatte love at skaffe eet, ellers havde hun ikke faaet Lov at tage ud til os.“

„Har De da allerede bestemt det?“ spurgte jeg bekymret.

„Ja, det forstaaer sig,“ svarede Pauline,

„stjondt Gud veed, hvorledes jeg skal komme ud af det altsammen, for der er hundrede Ting vi mangle. Et Kullegardin og en Servante maae vi absolut have til hende, og vores Potageffee staaer for 8 Rigsdaler, den kan jeg ikke godt hjælpe mig foruden. Til November kommer hun, og jeg er saa ængstelig for det.“

„Men, bedste Pauline,“ sagde jeg, „hvorledes vil De dog bære Dem ad?“

„Jo, seer De,“ sagde hun, „det var egentlig om Claveret, jeg vilde tale med Dem. Jeg veed, at Deres Moder har eet, som aldrig bliver rørt, uden naar der kommer Fremmede, og jeg har bedet Leonard anmode hende om at laane os det; men han vil paa ingen Maade. Han siger, han har alt for Meget at bede sin Moder om, til at han tør komme om Fortepianoet. Jeg sagde, han var altid saa uvillig, og hvis han bad Dem om det, var De vistnok saa god at bede Deres Moder saa indstændig om at gjøre det for Børnenes Skyld; men han sagde, det maatte jeg selv gjøre; hvis De vilde, var det meget godt; men han vil ikke have med det at gjøre.“

„Jeg vil gjerne opfylde Deres Ønske,“ sagde

jeg; „men jeg tvivler om, at det er til nogen Nytte. Det er min Søsters Fortepiano, og hun skiller sig vist ikke ved det.“

„Hvis De blot vil bede om det,“ sagde hun, „siger Deres Moder vist ikke Nei.“

„Jeg har saa lidt Indflydelse,“ sagde jeg sukende. Jeg troede, at Pauline nu havde udøst sit Hjerte; men hun havde endnu een Sorg at bære paa, hun frygtede for, at Leonard besøgte Her=

mance. „Han er blevet saa græsselig heftig og urime= lig,“ sagde hun, „før legede han dog med Børnene, eller gav mig en Haandsrækning; men nu gaaer han blot op og ned ad Gulvet, og seer trist ud. Jeg er saa bange for, at han tænker endnu paa hende.“

„Vær De rolig,“ sagde jeg, „om Leonard og= saa skulde have saadanne Tanker, saa har hun Intet tilovers for Leonard for Tiden, hun tænker paa ganske andre Ting.“

Dette trøstede Pauline, hun tog Hat og Shawl paa, og gik endelig, og lod mig alene med mine sorgelige Tanker. Skjøndt jeg længtes efter Kun=

stens Hjemkomst, var jeg dog bange for den,

efter vor Samtale imorges kunde vi ikke mødes med Glæde.

Han kom, dog ikke meget seent, og jeg var ham taknemlig derfor; det vilde have gjort mig ondt, hvis han havde ladet mig vente længe. Aftenerne vare nu allerede lange og mørke, jeg havde tidligt tændt Lampen, og da han kom ind, sad jeg ved mit Arbeide. Han hilste, lagde sin Hat, og kom hen til Bordet, hvor jeg sad.

„Hvorledes befinder Du Dig?“ spurgte han høfligt, og jeg svarede, uden at see op, at jeg befandt mig vel; men der laae en kold Sky imellem os. Han satte sig; men Ingen af os vidste, hvorom vi skulde tale.

„Ønsker Du ikke Thee?“ spurgte jeg, for dog at sige Noget.

„Na jo,“ svarede han, og saae sig adspredt om, „det er koldt i aften.“

Jeg reiste mig, ringede, og da Theen kom ind, søgte jeg at forjage min Forlegenhed ved at syssle med Theebordet. Kungen lænede sin Arm til Sophaen, lagde Panden mod sin Haand, og suffede. Hvor gjerne havde jeg ikke talt om, hvad der laae os begge paa Hjerte; men hans Befaling bandt min

Tunge, og der laae endnu en dyb Krænkelse i mit Bryst, der forbød mig at udsætte mig for en Tilbageviisning.

„Vil Du drikke?“ spurgte jeg endelig. Han reiste sig fra sin bøiede Stilling, og sagde bebrejdende, men uden Haardhed: „Cornelia, Du er ikke som Du pleier.“

Taarerne trængte sig til mine Dine; men jeg betvang mig. „Tilgiv mig;“ sagde jeg venligt, „jeg vilde gjerne være det, men selv for vor bedste Villie lykkes det ikke altid at være, som man vilde.“

Jeg bød ham Theen, han tog Koppen, og satte den fra sig. Idet jeg vilde gaae, tog han om min Haand, løstede Theebakken ud af den, og stød den hen paa Bordet, medens han beholdt min Haand i sin. Jeg vendte mig bort; men jeg kunde ikke modstaae det blide Haandtryk, mine Taarer fik frit Løb, og strømmede ned.

„Hvorledes, Cornelia?“ sagde han, og saae vist paa mig. Han tilføiede sagtere: „Glyde disse Taarer for min Skyld?“

Mit Hjerte tilsagde mig at tilgive Alt, og at faste mig til hans Bryst; men jeg var for bittert frænket, min Stolthed holdt mig tilbage.

„Tilgiv min Barnagtighed,“ sagde jeg, og af-
 tørrede mine Taarer, „jeg har siddet saa længe ene,
 og saa overmander Følelsen os let. Nu, da jeg
 Intet har at græde for, græder jeg; men det er ikke
 Umagen værdt at lægge Mærke til.“

Han saae saa længe spørgende paa mig, at min
 Usandhed laae som Bly paa min Sjæl; men han
 gjorde ingen Bemærkning. Noget efter fortalte han
 Bynyt, og en kold, ligegyldig Samtale udspandt sig.
 Alligevel blev Rungen siddende i Dagligstuen hos
 mig, jeg troer, han frygtede for at frænke eller be-
 drøve mig ved at gaae bort, og dog længtes jeg
 efter, at denne skrækelige Aften skulde faae Ende.
 Paa vor sædvanlige Sengetid reiste jeg mig endelig,
 vi udvegledede et koldt Haandtryk, og skiltes ad.

„Skulle Dagene blive saaledes herefter?“ sagde
 jeg til mig selv, da jeg var ene, og det forekom
 mig, at min forsvundne Lykke bankede heftigt paa
 for atter at indlades. Men til Lykke for os arme
 Mennesker kan den ene Dag ikke ligne den anden,
 næste Dag vare vi begge roligere, og kunde tale
 sammen, uden at den Ene saarede den Anden ved
 Følelsen af sin lidte Uret, vi kunde dog idetmindste
 nyde hinandens Selskab. Dagene gik; men ingen

videre Tilnærmelse fandt Sted imellem os, jeg troer, at Kungen næsten led ligesaameget som jeg, og dog kunde vi ikke finde det Ord, der kunde bringe os Fred.

Nogle Dage efter hiin sorgelige Aften modtog jeg et Besøg af Hermance. Hvor var hun ikke ydmyg og venlig, da hun traadte ind af Døren, og hvor varm var ikke hendes Omfavnelse! Hendes „Søde Cornelia!“ hendes kjærlige Skuen ind i mine Dine, hendes falske Kys, Alt sagde mig med en Visshed, jeg ikke kunde bortvise, at hun nu var sikker paa sin Seier. Hun satte sig ved Siden af mig, og omslyngede mig med sin Arm.

„Hvor Du bedrøvede mig forleden, Cornelia,“ sagde hun smigrende, „jeg ønskede saa inderligt Dit Selskab, og saa bortviste Du saa haardt min Indbydelse. Jeg havde dog nu glædet mig til, at vi skulde være sammen saa meget som muligt; men vil Du vedblive at være saaledes, forstyrrer Du grusomt vor Fornøielse. Din elskværdige Mand er os saa kjær, og vi To ere jo dog Barndoms Veninder.“

Jeg havde en qvælende Fornemmelse; var hun virkelig alene kommet for at nyde sin Triumph? Jeg besluttede at møde hendes Falskhed med Oprigtighed.

„Jeg vil tale reentud, *Hermance*,“ sagde jeg alvorligt, „Din Opførsel mod *Kunzen* mishager mig. Du er gift, og han er bundet ved samme hellige *Baand*, og dog søger Du at opmuntre ham til et Forhold, der ikke summer sig for *Nogen* af *Eder*. Du leser med ham, og skjøndt jeg er sikker paa *Kunzens* Kjærlighed, mishager det mig dog. Jeg kan tilgive *Manden*, der ikke kan modstaae et smukt *Fruentimmers* Kunstgreb; men jeg kan ikke tilgive hende, der anvender dem.“

„Alf,“ sagde hun, „tag ikke *Sagen* saa alvorligt, *Cornelia*! Jeg er nu engang et forfjælet *Barn*, der ikke kan modstaae *Hyldest* og *Beundring*; der er desuden noget saa *Usædvanligt*, saa *Barmt* og *Lidenskabeligt* hos *Din Mand*, som jeg ikke finder hos de andre critiserende og reflecterende *Skabninger*, der omgive os. Du er nu vant dertil; for mig har det *Nyhedens* Interesse, og det er urigtigt af Dig, at jeg ikke ogsaa maa glæde mig ved hans *Fuldkommenheder*.“

„Hvis dette var *Sandhed*,“ sagde jeg, „vilde man snart kunne finde en *Besmykkelse* for *Alt* i *Verden*. Desuden er det mindre *Lysten* efter at be-

hage Kunøen, der driver Dig, end Din bestandige Trang til at benytte Dine Gaver til at indtage."

"Hvis Du virkelig tænker saaledes," sagde hun med en uforstyrrelig Koldblodighed, "da vilde jeg i Dit Sted ikke uhindret overlade mig Balpladsen; hvis jeg var Cornelia, vilde jeg ikke lade mig mærke med en smaalig Skinsyge, og give efter for mine Luners Indskydelse, og overlade aldeles min Mand i en Medbeilerindes Hænder, saaledes som Du gjorde forleden. Har Du ikke selv bevirket ved Din Fordringsfuldhed, at han og jeg have en lille Hemmelighed sammen, nemlig den, at han daglig besøger mig? Jeg tilstaaer, at det morede mig at røbe den, derfor sendte jeg Haagen sen herud, og Du seer selv, hvor uskyldigt Forholdet er — idetmindste fra min Side. Dermed være det dog ikke sagt, at hvis Kunøen var fri og ubunden, og jeg med, at jeg da ikke vilde modtage hans Cour paa en anden Maade; — men nu har den kun Værdi for mig som en nødvendig Adspredelse. Kunøen er foruden at være af en letfængelig Natur, som de fleste Mennesker med store, ydre Fortrin i høi Grad forfængelig; den, der forstaaer paa en fin Maade at smigre denne Forfængelighed, vil med Lethed

holde ham fast, og gjøre ham sig underdanig, hvorimod jeg er vis paa, Cornelia, at han ligeoverfor Dig giver den modsatte Rolle."

Jeg forbausedes over den kolde Frækhed, hvormed hun ligesrem pralede af sin Hjerteløshed, og jeg svarede hun: „Hvorledes han end er, er det lige meget, da jeg ikke ønsker ham anderledes."

„Der er Noget i Eders Forhold, jeg ikke forstaaer mig paa," vedblev hun, og legede med sin Biste, „J ligne aldeles ikke andre Ægtefolk. Jeg har kun seet Forlovede omgaaes med den Opmærksomhed og Høflighed, hvormed J behandle hinanden; selv naar Runge er allermeest henrevet af mig, og Du kommer til, glemmer han mig for at være til Din Tjeneste. O Cornelia!" — og hun loe ondskabsfuldt, „Du har et godt Kort paa Haanden; men Du fordærver det selv."

„Det er vel heller ikke kommet saavidt endnu," sagde jeg med frænkede Følelser, „at Runge skulde tilfidesætte eller forsamme mig. Om Du ogsaa er sikker paa at have beruset ham med Din Ynde og Din Smiger, endnu er dog hans Hjerte mit, og Du skal have vanskeligt ved at berøve mig det."

Hendes Blik lynede, hun reiste sig, og saae

ned for sig, som om hun vilde samle al Giften i sin Sjæl til et dræbende Stik. „Ja, Du har Ret,“ sagde hun, og fæstede sit lurende Blik paa mig, som for at bevogte Virkningen af sine Ord, „Kunøen er virkelig som ingen Anden. Forleden, da vi vare i Skoven, og vi kom til Bognen, var Beien vaad, hvor den holdt; men med Lynets Hurtighed tog han mig paa sine Arme, og løstede mig op i Bognen. Var det ikke smukt?“

O, ingen giftig Piiil, udsendt fra en blodtørstig Indianers Bue, kunde sikkrere truffet sit værgeløse Offer, end disse Ord traf mit Hjerte. Hvor ofte i fjærlighedsfulde Diebliske havde han ikke paa samme Maade baaret mig i sine stærke Arme, og med ubegrændset, hensynsløs Tillidsfuldhed havde jeg i dette berusende Favntag gjort ham til min Skjæbnes Herre, og nu — dette samme Kjærtegn ødslet paa en Anden, et sikkert, ubedrageligt Tegn paa hans Troløshed! Jeg vaklede tilbage, og forblev taus i min Smerte.

Hermance stod foran mig, og maalte med begjærligt Blik min Farveskiften og min Qual.

„Hvor kan denne Ubetydelighed gaae Dig saa nær?“ spurgte hun med hyffelsk Venlighed, „fat

Mod, han er jo Din Egtesfælle; om jeg ogsaa tusinde Gange berøver ham Forstanden, og bringer ham til at ligge for min Fodder, han er dog Din alligevel, Dit jordiske Gods, som Du eier og besidder. Farvel, Cornelia, vær ikke en anden Gang saa ubesindig at overlade os til os selv."

Hun gik med yndige, lette Skridt, med hele sin boielige, bløde Holdning, svøbt i sit Shawl, skjøn som en Engel, og dog var det for mig, som om en ond Aand havde forladt mit Huus. Kun eet eneste Haab holdt mig oppe i min Jammer, det var, at hun talte Usandhed; men, desværre! det var kun svagt og ringe; thi hvorledes skulde hun vide, at det var eiendommeligt for Kungen paa denne Maade at vise den, han elskede sin Opmærksomhed, hvis hun ikke selv havde erfaret det? Jeg talte ikke til ham om dette Besøg; om han vidste Noget til det, har jeg aldrig erfaret, og jeg troer det ikke; men for mig var det en Kilde til mange Dages sorgelige Grublen. Jeg kunde ikke skjule for mig selv, at der var noget Egoistisk i Kungens Kjærlighed til mig, som jeg ikke tilforn havde lagt Mærke til, men som nu aabenbarede sig, og fordunklede hans mange, herlige Egenskaber. Jo mere jeg tænkte, jo klarere

gif det op for mig, at der med al hans Hjertes
 Godhed, al hans Aands Fiinhed og Elskværdighed
 dog savnedes Noget hos ham, der skulde bringe den
 guddommelige Harmonie tilveie, ja, jeg frygtede for,
 at den Guddom, han tilbad i sit eget Væsen, kun
 var en prægtig Egoisme. Det gyldne Bæv, hvor-
 med en ungdommelig, blændende, berusende Kjær-
 lighed havde omgivet ham i mine Dine, opløste sig
 i flygtige Skyggetraade, og dog var min Kjærlighed
 uforandret; selv berøvet Fuldkommenhedens Herlig-
 hed var han min eneste Tanke, den Eneste, der var
 Gjenstanden for den varme Strøm af Omhed og
 Tilbedelse, der flød gennem hele mit Væsen, baade
 naar han var nærværende og fraværende. Selv sei-
 lende og brødefuld var han mit Hjerte dyrebare; midt
 i Tilfidsesættelsens Bitterhed var det mig sødt at dvæle
 ved Tanken om ham. Ofte i denne Tid fremsteg
 for mine Tanker en Erindring fra vor Reise i Ita-
 lien; udenfor et simpelt Værtshuus saae vi en
 Mand i heftig Ordvexling med et Fruentimmer; i
 sin Hidfighed slog han hende til Jorden, saa at
 hendes lange, sorte Haar slæbte i Støvet, og han
 forbandede hende. Runken sprang af Vognen for
 at forsvare hende; men da han kom hende nær, reiste

hun sig op, og idet hun lagde sin Haand paa sit Bryst, sagde hun lidensfabeligt: „Af ham gjør det ikke ondt!“ — Af, det gjorde ondt; men jeg elskede ham alligevel.

En anden nagende Frygt piinte mig i disse mørke, kolde Efteraarsdage, som jeg oplevede her i min Gensomhed, det var Frygten for, at Andre saae og opholdt sig over Kunzens Forelskelse i Hermance. Længe var det en bange Anelse hos mig, den blev til Visshed hos mig ved Gustav Lindenaus Besøg. Siden hiin Aften var han ofte kommet til os; men da han kom om Dagen, traf han mig gjerne ene, naar ikke netop Helene var kommet over til mig, og jeg hørte med Fornoielse paa hans Betragtninger over hans Kunst og hans Bestræbelser for at uddanne sit Talent. Der var noget Simpelt og Naturligt hos ham, der gjorde hans Omgang behagelig, og bevirkede, at den aldrig var til Besvær, og da han var en Barndomsbekjendt af mig, faldt Samtalen ofte friere om min Familie, end den vilde have henvendt sig til en Fremmed. Af hans misbilligende Uttringer om Hermance gjattede jeg mig let til, at han saae Kunzens Videnskab for hende, og at den saarede hans Følelse; men han

udtalte sig ikke ligefrem derover. Jeg var ham taknemlig derfor, hans Selskab blev mig saameget behageligere, og da han var flere Aar yngre end jeg, behandlede jeg ham med en Ligefremhed, der passede til vort gamle Bekjendtskab. Maaskee netop disse Omstændigheder i lang Tid skjulte for mig, at hans Hengivenhed antog en varmere Character; ikke engang det forunderligt Drømmende i hans Bæsen, hans adspredte Blik opvakte nogen Mistanke hos mig, jeg sad rolig hos ham som hos en Broder. Staffels Gustav! Din uskyldige Lidenstkaab var altfor barnlig til at anes af mit oprørte Sind!

En Dag — det var netop een af Efteraarets sparsomme Solskinsdage, og Kungen arbejdede mod Sædvane hjemme i sit Bærelse — sad jeg i min Dagligstue, usædvanlig veltilmode. Det lyse Veir, den smilende, blaae Himmel indbød venligt til at forjage alle mørke Tanker, og Kungens Nærværelse stemte mig til lykkeligere Følelser end ellers. Da bankede det sagte paa Døren, og Gustav stak Hovedet ind.

„Tør jeg?“ spurgte han med smilende Dine. „De er velkommen,“ svarede jeg venligt. Han traadte ind, og gik rask henimod mig. „Hulde Cornelia,“

sagde han med Følelse, idet han bøiede sit Knæ, og lagde en Bouquet af sjeldne Blomster i mit Skjød, „skal det være mig forbudt at sige Dem, hvor høit jeg elsker Dem?“

„Staa op, kjære Gustav!“ sagde jeg alvorligt, „det er altfor dristig en Spøg.“

„Det er heller ingen Spøg,“ sagde han vee-modigt, „det er Sandhed. Lad det ikke fornærme Dem. Nei, jeg reiser mig ikke, før De har givet mig et venligt Ord. Lad os forestille os, at det er i Riddertiden, at en vandrende Kunstner har lagt sit Hjerte for en ædel Dames Fod, og ikke vil reise sig fra sit Knæfald, før hun giver ham Lov at bære sin Farve.“

„Selv i Riddertiden, gode Gustav,“ sagde jeg spøgende, „vilde jeg befale den dristige Kunstner at staae op, og idetmindste fremføre sine Ønsker i en mere passende Stilling. Jeg vilde maaskee lægge til, at det ikke vilde være Damen behageligt, om Borgherren, der tilfældigviis er hjemme, og beskæftiget i sit Værelse, kom ind, og sandt den unge Cherubin for hendes Fodder.“

Gustav reiste sig rødmande.

„Hvad Blomsterne angaaer,“ tilføiede jeg, og

lagde Bouquetten paa Bordet, „saa haaber jeg, at der, uagtet de see ud til at være komne fra en Fæehave, intet Fortryllet eller Fortryllende findes ved dem, der kunde bringe Damen til at fortryde at have taget mod dem?“

„D nei,“ sagde han, halvt smilende, „de ere ganske naturlige og uskyldige Blomster. Men hvorfor vil De forjage mig fra den Plads, hvor jeg saa let kunde aabne mit Hjerte for Dem? Staaende kan man holde en Rigsdagstale; men knælende forebringer man en Kjærlighedserklæring.“

„Jeg haaber, det er et Bink om, at Erklæringen ikke skal forebringes,“ sagde jeg.

„Paa ingen Maade,“ sagde han, „enhver Hindring bør skjærpe Kjærlighedens Mod; tør jeg ikke bevise Dem, at min Kjærlighed ikke kan fornærme Dem?“

„Det vil være mig hjært at see beviist,“ sagde jeg, og bestjæftigede mig med mit Broderi.

„Vil De ikke vise mig den Godhed at lægge det hæslige Sytøi bort?“ spurgte han.

„Ivertimod,“ sagde jeg smilende, „jeg antager, at det er til Deres eget Bedste, at jeg har en Gjenstand mellem Hænderne, der paa critiske Steder kan

forhindre mig i at lægge Mærke til, hvad der maa-
skee ikke er værdt at bemærke."

"Naa, i Guds Navn da!" sagde han resigneret.

"Hvad behager?" spurgte jeg forundret. Han
maatte selv lee.

"Belan da!" sagde han, halvt leende, halvt for-
tvivlet, „nu har De reent forstyrret Situationen for
mig. O, Cornelia, fra det Dieblif, jeg saae Dem
igjen, har jeg følt Noget røre sig i mit Bryst, som
jeg ikke tør døbe med Andet end Kjærlighedens hel-
lige Navn. Juld af Glæde og Lykke har den kun
eet Savn, det at turde meddele sig. Hvad nytter
det mig, at jeg finder Dem stjern og elskværdig, naar
jeg ikke tør udtale det for Dem? Denne Ordets Lyst
er den eneste Gunst, min beskedne Følelse forlanger,
vil De nægte mig den?"

"Jeg vilde ikke nægte Dem den, kjære Gustav,"
sagde jeg roligt, „hvis jeg var sex, syv Aar yngre;
men nu, da jeg maa betragte mig som en ældre Ven-
inde af Dem, vil jeg ikke udsætte mig for Latterlig-
hed og Dem for Skuffelse; thi inden kort Tid er
gaaet, vil De opdage, at det ikke var mig. Deres
unge Følelser søgte."

"To, tre Aar," sagde han, „er det nogen For-

skjel, med mindre De mener, at de gjøre mig til en Dreng, en faad Page, hvis Børnestreger De foragter? I mine Dine har De og vil altid have al Ungdommens magiske Tryllekraft, forenet med den udiviklede Qvindes Aandsfylde; tro mig, med Sjælens Videnskab følger Sjælens Troskab, og ingen Dame, der fra sin Altan sendte Ridderen i Kampen for sin Skyld, skal nogensinde have havt en ydmygere, beskednere og troere Tjener."

"De glemmer formodentlig, at jeg er gift," sagde jeg, maaskee lidt tørt. Han blev rød, og svarede heftigt: "Jeg glemmer det ikke; men jeg har seet baade med Glæde og Smerte, at den, der burde først erindre det, ikke undseer sig ved at tilsiðesætte og — bedrage Dem. Uden at rødme kan jeg tilbyde Dem Erstatning i et ungdommeligt Hjertes rene Tilbedelse."

"Hvis det var Sandhed, De nylig talte," sagde jeg alvorligt, "da vare Deres Ord saa uhoimodige, at jeg allerede af den Grund vilde afflaae at høre Mere. — Nei, Gustav!" afbrød jeg ham, da han vilde tale, "forsvar Dem ikke. Bennen vil altid være mig velkommen, men kun, hvis han ikke medbringer noget Haab om at blive Mere. Har De paa

en tilsyneladende Rigegyldighed fra min Mands Side bygget nogen uværdig Forhaabning om at behage mig, da kan kun Deres Ungdom og, jeg vil haabe det, Deres redelige Tro til Dem selv undskyldte Dem. Der er kun Een, hvis Tilbedelse det er mig kjær at modtage, kun Een, der har Ret til at tilbyde mig Glæde eller Lykke eller Smerte, som Kjærligheden giver dem, og selv den reneeste Hyldest, der bringes mig i Videnskabens Navn, er en Fornærmelse mod mig og ham."

Han stod som tilintetgjort. Jeg saae paa ham, og jeg følte Medlidenhed med den Skamfuldhed og Sorg, der stod malet i hans Ansigt. „Gode, ærlige Gustav!" sagde jeg venligt, og udstrakte min Haand, „lad de Barnagtigheder fare. Kom lad os være gode Venner som før, og glemme disse ubehagelige Ord, vi have verglet."

Han tog min Haand, men slap den igjen, og gik heftigt op og ned ad Gulvet. Da han atter standsede foran mig, var der Taarer i hans Øine, og han sagde bevæget: „Jeg har opført mig som en uartig Dreng, tilgiv mig, Cornelia! Lov mig, at De ikke vil erindre min Taabelighed, og at De ikke vil lee den stakkels Nar ud, naar han er gaaet."

„Tvertimod,“ sagde jeg, „jeg vil sætte hans Blomster her ved Siden af mig, og glæde mig over den Ven, der har bragt mig dem.“

„Mere forlanger jeg ikke,“ sagde han sagte. Efter en lille Pause vedblev han: „Det er vel ikke værdt, jeg bliver her længere idag, ikke sandt? Jeg har dog selv forstyrret vort gode Forhold; men naar den taabelige Gustav kommer igjen, saa har De glemt idag, ikke sandt?“

Jeg nikkede, og han gik bort.

Da han var gaaet, kom Kungen ind; han fastede et Blik paa Blomsterne, og jeg fik en Mistanke om, at han idetmindste havde hørt en Deel af Samtalen, men var uenig med sig selv, om han skulde lade sig mærke dermed eller ei. Det var rigtignok under hans Værdighed at lade skinsyg; men der var en truende Sky paa hans Pande, der intet Godt varslede.

„Kommer Lindenau her ofte, naar jeg er borte?“ spurgte han endelig.

„Undertiden,“ svarede jeg, „ikke oftere end andre Besjendte.“

„En ung Kone,“ sagde han med nogen Vægt,

„maa være forsigtig med hvem hun modtager, især i sin Mands Fraværelse.“

Jeg saae forundret paa ham. „Men Claudius,“ sagde jeg, „i Paris opmuntrede Du selv Dine Venner til at holde mig med Selskab, naar Du var fraværende, og selv Théodore, som uaf-ladelig gjorde Cour til mig, indbød Du i samme Hensigt.“

„Ja, i Paris, der var det godt nok,“ sagde han heftigt, men standsede. De Ord: „Der, mener Du, havde jeg ikke Grund til at beklage mig over Dig —“ trængte sig frem til mine Læber; men jeg taug. Efter et Diebligs Tausshed strakte jeg min Haand ud mod ham. „Kunde Du virkelig mistroe mig?“ spurgte jeg venligt.

„Nei, Cornelia, nei!“ udbrod han, tryffede min Haand, og gif igjen bort; men jeg var vis paa, at Skinsygens Braad endnu piinte ham. Det gjorde mig ondt, og det glædede mig; jeg var ham dog ikke ligegyldig, og han frygtede for, at en hævnende Nemesis skulde straffe ham, som han havde syndet.

Jeg havde længe bemærket, at Helene var usædvanlig stille; det var neppe, at jeg ved venlig

Spøg kunde bringe et lille Smil til at glide over hendes Ansigt; men jeg forskede aldrig efter Grunden, jeg ærede den blye Tilbageholdenhed, der herskede i alle hendes Ord, naar hun talte om Hjemmet. Hun kom i Almindelighed paa bestemte Dage og bestemte Timer, og naar Tiden var forløben, pakkede hun med stor Skyndsomhed sine Smaasager sammen, og ilede bort. Jeg troede, at Moderen nødigt undværede hende, og gjorde aldrig nogen Bemærkning. Jeg blev derfor overrasket, ved at see hende træde pludselig ind til mig; hun standsede, da hun saae mig; men strax derpaa gif hun sagte hen til mig, slyngede sine Arme om mig, og brast i Taarer. Jeg blev rørt, og spurgte: „Men, kjære Barn! hvad er der iveien?“

Hun vred sine smaae, spinkle Hænder, og svarede ikke. Jeg tog om dem, stilte dem blidt ad, og trak hende ned ved min Side.

„Tal,“ sagde jeg, „og vær ikke saa heftigt bevæget. Er Du kommet for at betro mig Din Sorg, saa søg at fatte Dig, Du er jo næsten en voksen Pige nu, og maa ikke være saa heftig.“

Hun gjorde sig Umage for at være rolig, men opløstede sine store, brune Dine til mig, uden at tale.

„Sig mig,“ sagde jeg, „er Du kommet for at meddele Dig til mig?“

„Ja,“ sagde hun i en Slags Feber; „men nu veed jeg ikke mere hvorledes. Da jeg kom ind af Døren, vilde jeg have sagt Alting, det var lige paa min Tunge; men nu maa jeg vist gaae, uden at have talt med Dem.“

Jeg strøg sagte med Haanden over hendes Haar. „Er det en stor Sorg, Helene?“ spurgte jeg.

„Meget stor,“ sagde hun; „jeg har længe, længe villet sige Dem det; men jeg var bange for, at det ikke var rigtigt. Nu maa jeg, jeg tør ellers ikke længer blive derovre i det fæle, skumle Huus.“

„Det skumle Huus?“ gjentog jeg forundret; „men, Helene, der er jo ligesaa lyst og livligt som her.“

„Nei, nei!“ sagde hun, „her hos Dem er der altid saa stille og venligt; men ovre hos os er der mørkt og uvenligt. Ovenpaa særdes de uhyggelige Aander, som Fader taler med om Natten; allerede naar det bliver mørkt, og Moder har sendt mig op af Trappen til ham, har jeg hørt ham tale høit derinde, og jeg har tidt ventet udenfor Døren i skrækkelig Angst, til han har sagt dem Farvel.“

„Men, Barn! det er jo Indbildning altsammen,” sagde jeg trøstende.

„Nei, der bliver tændt saamange Lys, til de Fremmede komme, de fremmede Aander, mener jeg, og Fader vil aldrig have, at vi maae forstyrre ham, naar de besøge ham. Og underneden —” hun standsede.

„Naa, og underneden?” spurgte jeg beklemmt.

„Der er Moder,” sagde Barnet sagte.

Vi saae paa hinanden, vi vare begge blege, og jeg spurgte atter: „Din Moder?” Nu løste den sorgelige Hemmelighed sig langsomt fra hendes betyngede Sjæl. Ovenpaa drev Faderen sin uhyggelige Huusholdning, og nedenunder regjerede den forbittrede og stussede Moder. Hun førte en hidsig og hævnjerrig Kamp mod de Aander, der boede i de øvre Regioner, og omtaagede hendes Mands uklare Forstand. Allerst, da han begyndte sine ufornuftige Streiftog paa dette usynlige Gebeet, loe hun, og ansaae det for meningsløse Griller; men da den Alvor, hvormed han omfattede sine affindige Ideer, rev ham aldeles løs fra den Verden, der synlig omgav ham, forsøgte hun ved haard Spot at drive ham tilbage igjen. Men det lyffedes hende ikke; jo mere

uhyggeligt og ubehageligt hun gjorde hans daglige
 Liv, jo ivrigere søgte han Omgang med sin Ind-
 bildnings Bæfener, og da han forsømte sine Forret-
 ninger, og endelig fik sin Afsted, hvorved den lille
 Families Omstændigheder bleve meget knappe, da
 greb Næringsforgerne ogsaa forstyrrende ind i hen-
 des heftige Sind. Hun blev grebet ligesom af en
 Smitte af hans Mands sygdom, dog i modsat Ret-
 ning; thi medens han søgte og indbød de Uhyrlige,
 begyndte hun en vild Krig imod dem. Selv naar
 Alt i Huset manglede, forlangte han Lys i Mængde
 til at oplyse sine Bærelser ovenpaa, hvor han selv i
 sin bedste Pynt vandrede om; da listede hun sig
 som en ond Dæmon op ad den mørke Trappe, gjemte
 sig i Krogen bag Døren, for, naar hun hørte sin
 Mands Stemme tiltale de uhyggelige Gjæster, at
 styrte ind, og udsfjælde dem og ham. Da søgte han
 forgæves at standse hendes Ordstrøm, og udtømte
 sig i Undskyldninger til „de lustige Djævla“, som
 hun kaldte dem, og de to Ægtefæller opførte i For-
 ening et Afstandighedens Skuespil. Selv midt om
 Natten laae hun vaagen, og lurede, og ofte hørte
 hendes Barn med Forfærdelse, at hun listede sig op,
 og paa de blottede Fodder sneg sig op til Qvisten,

hvor da alle Helvedes Aander syntes løsladte med Strigen og Stampen. For at fuldende Glendigheden, troede hun da, naar hun kom ned, at hun var overalt forfulgt af de fornærmede Spøgelse, og hun kunde aldrig undvære sin Datters Nær-
værelse, der, som hun sagde, holdt dem i Ave. Da trængte hun sig skjælvende ned i hendes Seng, og flængede sig til hende i forfærdelig Angst. I dag havde hendes Fader mod Sædvane forladt sine Værelser, han var kommet ned, og havde med skrækelige Eder forfikkret, at han vilde have sit Opholds-
sted i Ro; han vilde herefter laase Døren, og vee den, der vovede at røre ved den fra det Dieblif af, det blev mørkt. En heftig Strid havde udspundet sig, og Helene var flygtet.

Jeg hørte med Forfærdelse paa denne Beretning, der langsomt og sagte kom over Barnets zittrende Læber. Jeg holdt hende op til mig, og grundede.

„Hvad vil Du, jeg skal gjøre, Helene?“ spurgte jeg.

„Tale med dem,“ svarede hun, og saae bønligt paa mig, „de gaae om alene med hinanden, og høre

aldrig andre Menneſker tale; maafkee kunde det hjælpe dem, at Nogen talte fornuftigt med dem."

Jeg reifte mig, indhylede mig i en Mantille, og fulgte med hende. Da vi kom over, ſtod hendes Moder ene midt i Stuen, og ſlog med de lange, blottede Arme i Luften; da hun ſaae mig, fæſtede hun et ſaa ſpøgelseagtigt Blik paa mig, at jeg gyste tilbage; men ſtrag efter gjenkjendte hun mig.

"Fru Kunſten!" ſagde hun, ligesom vaagnende af en Drom, ſkyndte ſig at ordne ſin Paaklædning, men mærkede ikke, at Kappen var faldet af de graae Haar, og hang løs paa Siden. Da vi havde ſat os ned, gif Helene ſagte hen til hende, og ordnede bedrovet Hovedtøiet, hvilket hendes Moder aldeles ikke mærkede.

"De kommer i et forſtyrret Huus," ſagde hun, "jeg vilde for længe ſiden have været ovre hos Dem, og takket Dem for Helene; det ſtaffels Barn har dog en Tilflugt hos Dem, naar jeg kan undvære hende; men det er kun ſjældent, og det bliver ſjældnere."

Dette Sidſte ſagde hun med frygtelig Beſtemthed. Hun ſaae udfordrende paa mig, og da jeg Intet ſvarede, vedblev hun ligesom forklarende: "Det

bliver værre og værre med os herovre, De veed ikke, hvad det vil sige, naar Manden har givet sig ifast med Djævlé, og forsommer sin Familie. Vi sad godt i det, nu har han mistet sit Embede, og den lille Pension er neppe til det Nødvendige; men det, vi skulde spise og drikke, gaaer op i Lys til hans onde Aander, der idetmindste gjerne kunde bringe Lyset med, eller hjælpe sig med Mørket."

"Kunde man maaskee ikke med Sagtmodighed formaae Professoren til at adsprede sig noget mere, eller søge andre Menneffers Omgang?" spurgte jeg undersøgende.

"Nei, nei," sagde hun med en haanlig latter, "de Djævlé foretrækker han for alle fornuftige Bæfener. Det er en gammel Sygdom. Paa vor Bryllupsdag fortalte han mig allerede underlige Ting om en Mand, der hed Swedenborg, der havde arbeidet sig frem til den Evne at kunne see klart ind i Fremtiden, og som vidste alle Ting paa samme Tid, de skete. Havde jeg blot dengang talt med den Mand, havde han maaskee kunnet sige mig, hvor ulykkelige det Studerevæsen skulde gjøre os."

Jeg saae paa hende, og følte baade Angst og Gru ved at see hendes ophidsede Ydre. Store Arer

stode stive og fyldte paa hendes Pande og i hendes Tindinger, og hendes hele Ansigtshud var blod-
sprængt. Paa et saadant Sindsoprør kunde ingen
beroligende Tale virke; jeg gjorde kun et svagt For-
søg endnu.

„Dersom De lod Professorens i Ro, og kun
søgte at føre ham ud i Luften og til andre Menne-
sker, var det da ikke muligt, at det kunde blive
bedre? Fred i Huset vilde maaskee give Fred i hans
Sjæl.“

„Nei, Krig vil jeg have!“ raabte hun vildt,
„Kone og Barn har han viist Døren under forbit-
trede Trudsel; jeg vover mig ikke derop. Men vil
De gaae, kan Helene vise Dem Veien; men Du
vover ikke at gaae ind med, Helene! Er Din
Moder banlyst, skal Du heller ikke betræde hans
Bærelser.“

Helene fulgte mig op af Trappen, og forlod
mig ved Døren. Jeg bankede jagte paa.

„I alle Djævlens Navn!“ sagde en hæs Stemme,
„lad mig i Ro!“

„Det er Cornelia, Herr Professor!“ sagde
jeg blidt, men med nogen Hjertebanken, „vær saa god
og luk mig ind.“ Han aabnede strax.

Da han stod for mig i sin lange Slobrok, endnu mere frumboiet end før og med et langt, guulblegt Ansigt, havde jeg ondt ved at kjende ham igjen. Hans Træk arbeidede, og det faldt ham besværligt at vende tilbage fra den indbildte Verden, hvori han levede; endelig kom Ordene tunge og langsomme frem.

„De kommer her, min unge Veninde,“ sagde han, og saae sig om efter en Stol; jeg vilde sætte mig; men han drog mig ængsteligt til Siden. „Nei, ikke der, ikke der!“ og han bukkede for den tomme Stol, og mumlede nogle Ord; derpaa bragte han en anden.

„Gode Herr Professor!“ sagde jeg, da jeg havde taget Plads, „er det ogsaa rigtigt saaledes at afspærre Dem fra Verden?“

„Verden?“ gjentog han foragteligt, „hvor er Verden? Overalt hvor der er gode Aander tilstede.“

„Men Livet og Virkeligheden have ogsaa deres gode Aander,“ sagde jeg, „ffulle vi afbryde alt Samqvem med dem?“

„Til Livet kjender jeg ikke mere,“ svarede han, „jeg har for længe siden søgt at blive dets besværlige, paatrængende Selskab qvit. De veed ikke, til

hvilken Fuldkommenhed, jeg har bragt mine Sandser, især Hørelsen og den vidunderlige Sands, der intet Navn har, men som sætter os istand til ved Intuition at opfatte, hvad der foregaaer om os. Jeg har kun tilbage at ønske, at mit Syn vilde klare sig paa samme Maade som mine øvrige Sandser, og jeg stræber efter at luttre det, ved at afholde det fra alle ydre Gjenstande. Derfor, ihvor velkommen min gamle Bens Datter end er mig, vil hendes venlige Nærværelse dog sætte mig tilbage for lang Tid. Jeg har bragt det til at vænne mig til min Kones forstyrrende Indtrængen, og ikke agtet hendes Tale mere end et Maagesfrig; men nu veed jeg, at de ikke ville taale hende længer, og jeg har idag sagt hende det. Jeg lader ikke Frugten af mange Aars Studeringer og Prøvelser tilintetgjøre af en affindig Kvinde."

"Men Deres Barn?" spurgte jeg sagte.

"Mit Barn!" gjentog han som opvaagnende af af en Drøm; men han sank strax hen igjen i sine Betragtninger, "hun har sin Moder, eller De, min Veninde, tænk paa hende, naar De kan det, lad hende finde Ly i Deres Huus. Jeg føler undertiden her en Svie, en Smerte, og saa staaer Helene

for mig; men jeg mander mig op, Intet bør for-
styrre Grandfæren i hans hellige Sogen."

"Men de jordiske Pligter, Professor Lenz —"
sagde jeg.

"Tal ikke til mig om dem," sagde han i en
næsten høitidelig Tone, "der er bragt smerteligere
Offre paa det Høiestes Alter end et Barns Lykke.
Jeg staaer som paa en Høide, og seer Faderpligten
ligge nede i Dalens Taage; jeg er indviet til at
træde ind i de usynlige Regioner, og tør ikke see
tilbage, og atter bedække mit Hoved med Jordelivets
Støv."

Skjøndt jeg med Forbauselse betragtede den
vilde Inspiration, hvormed han talte, maatte jeg dog
sige til mig selv: "Han er gal;" men han vendte
snart tilbage til sin naturlige Indesluttethed, og ved-
blev: "Og hvilke Resultater ere ikke udsprungne af
mine Anstrengelser! Get mangler mig kun, Synets
Kraft, og jeg vilde for længe siden have besiddet
den, hvis ikke hiin usalige Gru, der er min onde
Dæmon, traadte imellem mig og Åbenbaringen;
men jeg skal befjæmpe den" — han slog ud i Luf-
ten — "jeg skal træde den under Fodder!"
Jeg reiste mig, her var Intet at gjøre. Han

fulgte mig til Døren, slog Fligene af sin Globrof over hinanden, og bukkede majestætisk: „Vi takke Dem for Deres Nærværelse,“ sagde han med Pathos, og Døren lukkedes og laajedes efter mig.

„Arme Helene!“ sukkede jeg, da jeg forlod denne Daarefiste, og en Plan modnedes hos mig, som baade glædede og trøstede mig.

Da Kungen kom hjem, fortalte jeg ham, hvad jeg havde oplevet. „Manden og Konen ere rimeligviis begge To mere eller mindre gale,“ sagde han med et Anstrog af ondt Lune, som forhen var høist sjældent hos ham, men som i den senere Tid ofte kom igjen. Jeg havde tidt den piinlige Tanke, at Hermances Coquetterie nu havde antaget en ny Form, og at hun for en Afvejlings Skyld var lune-fuld og bydende, og at saadanne Dage gjorde ham forstemt og alvorlig; men det onde Lune yttrede sig almindeligviis ikke mod mig, og jeg gjorde ingen Bemærkninger over det. Det forsvandt da gjerne upaaagtet, og det gode Humeur og den straalende Glæde, hvoraf det ofte efterfulgtes, vare mig tidt bittere at udholde end hiin mørke Stemning.

Taften vilde jeg dog ikke opgive Meddelelsen af mine smaae Planer, og jeg vedblev: „Hvis Du vil

høre paa mig, Claudius, har jeg en Bøn til Dig, som naar Du overveier den, vil være i vor fælleds Interesse."

"En Bøn?" gjentog han noget forundret, "jeg haaber dog een, som kan opfyldes."

Hvor ganske anderledes havde han ikke tilforn besvaret en saadan Yttring af mig! Han følte det selv; thi han kom hen til mig, og satte sig ved Siden af mig, idet han legede med Baandet paa min Kjole. En sød Illusion kom over mig, som om de gamle Tider vare vendte tilbage, jeg lænede mig tilbage, for at betragte hans Hoved, der var bøiet mod mig, og da han saae op, og hans Dine mødte mine, bevægede der sig Noget i hans Ansigt, noget Smerteligt og Undseeligt, der sagde mig, at den samme Tanke havde berørt ham. Hvorfor kæmpede han imod den, hvorfor reiste han sig op, og vendte sig fra mig, idet han spurgte: "Nu, kjære Cornelia, hvad var det saa?"

Jeg havde ikke Mod til at komme ligesfrem med mit Ønske, jeg gif ikke lige til Sagen, men brugte Omsvøb.

"Du yttrede forleden, kjære Claudius, at en ung Kone ikke burde være ligegyldig ved hvem, hun

modtog i sin Mand's Fraværelse; Du har maaskee Ret i, at den Frihed, der saldt saa naturlig i Paris, ikke passer sig i Kjøbenhavn, og at jeg ikke burde modtage de daglige Besøg af Lindenau, Rosing eller andre af vore Bekjendte. Desuden —" lagde jeg sagtere til — „er jeg ofte ene, i Paris boede jeg ved Siden af Didiers, og kunde have deres Selskab, hvis jeg vilde, det er ikke Tilfældet her, det bliver lange, mørke Dage, og det vilde være mig behageligt at have Een om mig, der dog idetmindste ved sin Nærværelse oplivede min Ensomhed."

„Nu?" afbrød Runge mig i ubehagelig spændt Forventning.

„Jeg vilde ønske, Du vilde tillade mig at tage Helene til mig," sagde jeg, og saae roligt op til ham; for Intet i Verden vilde jeg have havt, at han skulde troe, der laae nogen Bebreidelse i mine Ord.

„Hvorledes?" udbød han med en Betoning, der bragte mit Blod til at iisne, „Du mener, at vi skulde bebyrde os med et Barn?"

Jeg forstummede. „Cornelia," sagde han, skammende sig over sin Hestighed, „Du veed ikke, hvad Du forlanger; alene vor usikre, pecuniaire

Stilling maa forbyde Sligt. Og Andres Børn — ha, hvorfor har man Børn, hvorfor bebyrder man sig og Verden med Børn? Jeg idetmindste vil ikke være deres Forsørger.”

„Helene er sexten Aar,” sagde jeg, „og det vilde i ethvert Tilfælde kun være fort.”

„Ja, hvo siger, at hun bliver forlovet!” udraabte han, og gik hurtigt op og ned ad Gulvet, „og bliver hun det ikke, hvorledes bliver man da sli­ en Byrde qvit? Jeg har altid været glad over, at vi ingen Børn havde; Børn drage Livet ned til en Ammestue og Manden til en Arbeidsmaskine. De vidste al Poesie og al Forgyl­ning af vor Tilværelse, og bringe den nøgne Jammerlighed til at skinne igjennem. Tak, Cornelia, fordi Du ingen Børn har født mig, jeg er Dig taknemlig derfor.”

Jeg veed ikke, hvilken fortvivlet Bitterhed, der greb ham, og bragte ham til at tale næsten med Bildhed, da han vedblev: „Og opdrage Børn! Af­ flade sit eget Jeg dets Idealitet, for at indespærre det i en moralsk Spændetroie, miste sin Hand­lefrihed for at være en god Fader, ombytte Livets Vin med Band, og hælde Vinen i vore Slaver, for at de berusede kunne give vore Børn et affrækkende Exempel,

medens vi holde Begravelsestalen over vor egen Menneſkeværdighed med gamle Floſkler af Lærebogen — o, at opdrage Børn, alle Guder bevare mig! Nei, da priſer jeg Selvforgudelsen, der ſom en Moloch fortærer Alt, hvad der kommer den nær, og dog vedbliver at være lige graadig — godnat, Cornelia, tænk ikke paa mig, og drøm behageligt.”

Han gik haſtigt bort, og lod mig ſidde, ſlagen med Forfærdelſe. Var det Skræffelige muligt, boede og vogede der virkelig Tanke i ham om at bryde det ſtrøbelige Baaud, der var mellem os? Tanken om Helene, ja, Alt opslugtes af denne frygtelige Tvivl, jeg prøvede hans Ord, og jeg vogede ikke at udtyde deres Mening. Jeg turde ikke ſee denne Mulighed i Dønnene, nei, han elſkede mig endnu, af, idetmindſte havde han endnu Godhed for mig, og et ſaa lavt Forræderi havde jeg ikke Ret til at tiltroe ham.

Jeg ſaae ikke Hermance mere ſiden vor ſidſte Samtale, og jeg havde Intet at ſtøtte mig til om hendes Opførelſe mod Kunſten uden Gissninger. Det var vanſkeligt at bringe denne Sag paa Bane til Fremmede, uden at røbe min Frygt for Kunſtens Utroſkab, og uden at indbyde dem til en upaſſende Fortrolighed. Skjøndt Guſtav i den ſidſte Tid,

naar han besøgte mig, havde viist en angrende og tilbageholden Opsørjel, var han dog den Sidste, jeg vilde spørge. Mine Tanker faldt paa Rosing, der kom meget hos Hermance, og som oftere viste Tilbøielighed til at drøfte hendes Egenskaber og Udsæd, hvilket jeg tilskrev Skinsyge mod Kungen.

Da han en Dag sad hos mig, begyndte han selv paa dette Thema: „Hvoraf kommer det dog,“ sagde han, „at jeg nu sjeldnere seer Deres Mand hos Fru Haagen sen? Engang traf jeg ham hver Formiddag, er der kommet noget Uvenskab mellem dem? Der var en Tid, da det syntes, som om hun kun havde Die og Dre for ham.“

„Jeg har selv ikke i længere Tid seet Hermance,“ sagde jeg; „men jeg er vis paa, at hendes varme Ven skab for hendes Bekjendte i Almindelighed snart affjøles, og forvandler sig til en Følelse, der ofte er nær ved Had.“ Jeg tænkte paa Leonard.

„Ganske rigtig,“ sagde han, „jeg har aldrig fjendt noget Fruentimmer med en saadan Higen efter at erobre og beseire; jeg troer, den skriver sig fra en umaadelig Forsængelighed og en ond Lust til at triumphere over Andre og saare dem. Jeg har prøvet det, og jeg er glad ved at være sluppet med

hendes Eiegeylbighed, hvilket jeg meest kan taffe Kungen for. Da hun saa ham, besluttede hun at gjøre ham til sit Bytte; men da hun er een af de Qvinder, der ikke have Mod til det, de have Lyst til, saa kommer der altid en Tid, da Baandet sprænges, fordi den uendelige Forlangen bringer Offeret til Fortvivlelse. En rolig Nydelsestilstand af den Videnskab, hun har opvaft, er hende en Umulighed, og da hun tillige er kold og egentlig ikke sandselig udenfor Lesleriet, saa taber tilsidst hendes æggende Coquetterie sin Kraft. Tager jeg ikke fejl, har hun allerede bragt Kungen til den yderste Spidse af Videnskab for hende og da hun ikke noies med det, hun har opnaaet, men stadig forlanger Mere, bringer hun en Modstand tilveie, som hun tilsidst ikke selv kan betvinge med al sin Elskværdighed. Da kommer det uendelige Suk over at være bundet, et Baand, som hun paa ingen Maade vilde bryde, da det sikrer hende Velstand og Velvære, og naar da hendes Bytte spræller i Garnet, er det hendes sidste Fornøielse at see dets haabløse Krampe-trækninger. En Dag gaaer der et Lys op for den Paagjældende, at han har været et Legetøi, han

tager sin Hat, og anbefaler sig, og Romanen ender med gjensidig Modbydelighed."

Alt, hvad Rosing sagde, stemte kun altfor meget med mine Dnsfer og Forhaabninger, og af Kungens Væsen saa jeg Meget af det bekræftet, saa at jeg ikke forskede efter, om ikke et vist Dnsfe om at sige Noget, der var mig behageligt, havde Andeel i hans Skildring.

„Der er Gen i hendes Nærhed," sagde han videre, „der i al sin Gensoldighed bedømmer hende meget skarpt og rigtigt, det er hendes Mand. Der er i hans evindelige Forguden af hende en Gronie, der maaskee nok er ham selv ubevidst, men som ofte bringer mig til at smile. Ved sin Opsørsel har han gjort sig til hendes Redskab, naar de forelskede Rid-dere skulle vises Vinterveien, og det er da hans eneste Satisfaction; han løber med Fornøielse med Gladder, og sætter Splid imellem dem, og overlader da sin Kone at udsægte Krigen."

Der var noget Godmodigt og Naturligt i Rosings Maade at tale paa, der forsonede mig med den Overbeviisning, at han af min Interessé i Sagen havde seet, at disse Dplysninger vare mig velkomne. Jeg turde ikke spørge mere, men lod som om jeg

antog Themaet for udtømt, da han igjen efter nogen Overveielse sagde:

„Jeg har engang ved en særegen Leilighed havt Anledning til at kaste et dybt Blik i Fru Haagen sens hensynsløse, ja, reentud sagt ondskabsfulde Character. Hun hadede en Mands Kone, hvorfor veed jeg ikke, jeg tør kun troe, det var af qvindelig Misundelse over at see sig fordunklet af hende. Om hun med fuld Bevidsthed lagde den Plan at gjøre hende ulykkelig, veed jeg ikke; men hvo tør have nogen Mening om slike combinede, dæmoniske Qvinder? Hun gik rast og sikkert tilværks, og Lykken syntes at belønne hendes Energie og Snuhed; men hun forlangte for Meget af den bedaarede Mand, den fuldstændige Opoffrelse af den, han elskede ved Siden af sin Forblændelse af hende, og nu opstod der en Kamp som den mellem Jægeren og det saarede Dyr; jeg har fulgt den med Interesse, og spurgt mig selv, hvorfor hun, der Intet vil opoffre, der forstandser sig bag sit Hensyn til Ære og Pligt, hvorfor hun sætter al sin Dristighed, sit Vid og sin Tryllemagt i Bevægelse for at formaae sin Tilbeder til aabenbart at forkynde hendes Seier ved at bryde de helligste Baand for hendes Skyld.

Jeg fik af forskjellige Grunde ikke fulgt Striden til-
ende; men jeg haaber, at det ikke lykkedes hende, at
hun spændte Buen for høit, saa at den brast, og
med den Forblændelsens Taageslør. Saavidt jeg
veed, opgav den forurettede Kone ikke sin stille, men
vedholdende Kamp mod Medbeilerindens Overmagt,
og havde den Lykke at see sin Egtefælle vende ang-
rende tilbage, opvaagnet af den falske Illusion."

Jeg havde lyttet med næsten tilbageholdt Ande-
dræt; under den sidste Deel af Talen havde han
vendt sig fra mig, og betragtet Maleriet paa Væggen;
med en rask Overgang udbød han: "Jeg skal dog
engang igjen optage Striden med Kunsten om det
Maleri, det er virkelig en affkyelig Smag." Og
han begyndte igjen eet af sine forfærdede, critiske
Foredrag, som jeg idag hørte paa med en Taknemlig-
hed, der endogsaa bevægede mig engang til at ind-
rømme, at mine kjære Sabinerinder ikke vare smukke.
Jeg kunde godt lide hos Rosing, at han ikke med
nogen Møie eller noget Blik hentydede til, at vor
Samtale kunde have havt nogen særlig, personlig
Interesse for mig, og jeg erkjendte, da han havde
taget Afsted, at der hos denne Mand, der i Meget,
trods sine Skjønhedsphraser, havde syntes mig saa

modbydelig og usiin, dog sandtes en vis Hjertets
 Fiinhed, der laae dulgt under hans forskruede Bæsen.

Kungen var nedtrykt og melancholsk, og han
 skjød Skylden paa det mørke Efteraarsveir, der var
 ham uvant; jeg følte mig dog mindre mismodig
 over hans slette Lune nu, da jeg antog det frem-
 kommet ved en Misstemning mellem ham og Her-
 mance. Jeg forjog nu den skræffelige Tanke, at
 han virkelig skulde vilde opoffre mig for hende, der
 dog ikke kunde blive hans. Jeg vidste vel, at Ro-
 sing ikke havde nogen Anelse om, hvor let Baandet
 mellem Kungen og mig kunde løses; men jeg følte
 dog, at et saadant Skridt vilde behøve en Foran-
 ledning, hvis det skulde gøres, og jeg blev noget
 mindre ulykkelig.

Da mit Sind havde vundet nogen Fred, erin-
 drede jeg Paulines Onske om Fortepianoet, og
 jeg bebreidede mig, baade at have glemt det, og i
 lang Tid ikke at have besøgt min Moder. Jeg be-
 gav mig da til Byen en Formiddag med den Beslut-
 ning at udføre begge Dele.

Jeg blev til min Forundring modtaget med
 megen Kulde, hvilket jeg først tilskrev min lange

Udeblivelse, men som jeg snart mærkede havde en anden Aarsag.

„Jeg hører af Herr Rosing,“ sagde Laura, — og jeg erfarede ved denne Leilighed med Forundring, at Rosing, siden den Aften, da han og Laura mødtes i vort Huus, besøgte hyppigt min Moder — „at Kunzen er altid opvartende Cavaleer hos Hermance. Hun bruger rigtignok altid at holde en Hoffstat af Tilbedere; men jeg synes dog, at en gift Mand burde holde sig fra saadant Noget.“

Jeg havde ikke ventet, at min Familie, der hidtil med Eiegyldighed havde betragtet min Færd i Livet, pludselig vilde blande sig i mine ægteskabelige Forhold; men der er desværre faae Ting, der have saamegen Tillokkelse for Andre, som at blande sig i Andres huuslige Misstemninger.

„Kunzen er vant til at gjøre, som det behager ham bedst,“ sagde jeg med et Smil, „det vilde vistnok ikke være passende for mig at foreskrive ham, hvem han tør besøge eller ikke.“

„Det er maaffee en falsk Anstuelse,“ sagde Laura, og slog med Nakkten, „heri Landet ere vi rigtignok noget mere nøieregnende med vor Opsørsel.

Vi have Scandale nok i Familien af Leonards Giftermaal, og behøve ikke mere."

Disse Ord stødte mig, og jeg taug. Min Moder, der med passivt Bifald havde hørt paa Laura, tog nu Ordet: „Laura har Ret, Cornelia, man maa rette sig efter Folks Dom. Man fortæller endogsaa, at han gjør Skovtoure med hende, hvor Du ikke er med."

„Til Skovtouren var jeg indbudet," sagde jeg; „men jeg afflog at tage med; havde jeg vidst, at der kunde lægges nogen Vægt derpaa, var jeg naturligvis ikke blevet hjemme; men jeg har formegen Tillid til min Mand til ikke at turde overlade ham til sig selv. Det vilde vel ogsaa kun nytte lidt at holde ham tiibage med Evang."

„Na," sagde min Moder, „en klog Kone veed nok, hvordan hun bærer sig ad med saadant Noget, og kan det ikke skee med det Gode, saa skeer det med det Onde. Der er faae Mænd, der kunne staae sig, naar deres Koner see suurt nogle Dage; der er jo ogsaa mange andre Maader, hvorpaa man kan gjøre dem Livet uhyggeligt, og om de saa ogsaa gjøre nogle Spring til Siden, ende de dog med at give Kjob."

„Ja, see om det, saa er Leonard,“ sagde Laura leende, „saa har Pauline ham dog under Tøflen, han løber rigtignok sommetider bort; men han skal jo dog hjem igjen, og saa finder han sig i hendes Billie.“

„Jeg troer, det er bedre,“ sagde jeg med lidt Barme, „at Lyften til at have det behageligt og godt driver Manden hjem, og om Kunghen end blev nok saa længe borte, vilde jeg aldrig være bange for, at det skete, fordi han frygtede for at blive modtaget med sure eller uvenlige Miner.“

„Da skulde min Mand sandelig ikke vente sig en saadan Forekommenhed fra min Side,“ sagde Laura, „hvis jeg hørte, at han gjorde Cour til andre Fruentimmer. Det sagde jeg ogsaa til Rosing forleden, og han gav mig ganske Ret.“

Jeg forundrede mig i Stilhed over den Maade, hvorpaa Laura nævnede Rosing, og overveiede, om det var muligt, at han virkelig skulde være indtaget i min Søster, der forekom mig meget lidt indtagende; men jeg gav for min egen Skyld Samtalen en anden Bending, og fremførte Paulines Ønske om Instrumentet.

„Derom har allerede Leonard talt,“ sagde

Laura skarpt, „og Moder er for længe siden kjed af at høre den Glaveersnak. Det er allerede urimeligt af Pauline at tage en Lærerinde til de smaae Børn, der Intet kunne endnu, og det er dog kun for en kort Tid, at Leonard kan betale hende, og saa maa han siden sende hende bort. Men Instrumentet her ville vi ikke undvære, og det har Moder sagt baade til Leonard og til Børnene, da de forleden vare her.“

Da Laura et Dieblif forlod Stuen, sagde min Moder: „Det er slemt, at Laura taler saa haardt til Leonard om Pauline, han bliver kjed af det, og det nytter jo heller ikke Noget.“

„Der som Moder vilde tage den Beslutning at føie Leonard i at see hans Kone,“ sagde jeg bønligt, „vilde Alt blive bedre, og Moder kunde da bedre see selv, hvorledes det gaaer til hos ham.“

„Derom nytter det ikke at tale,“ sagde min Moder, og saae til Døren, „det vilde være mig alt for ubehageligt, om Pauline kom her.“

Jeg bemærkede af disse Ord, at Laura var den egentlige Anstødssteen for en Forsoning, og det faldt mig ind, om ikke Rosing ved sin Indflydelse hos hende kunde bevirke et mildere Sindelag. Jeg

beslattede, at jeg ved given Veilighed vilde tale til ham derom.

Ganske tilfældig omtalte min Moder, at Tante Abele laae meget syg, og at Lægen havde sagt, at at hun vist neppe levede længe. Der var vaaget flere Nætter hos hende, og inat skulde Barbara sidde deroppe, en Bestilling, hun kun kun paatog sig med megen Uvillie. Jeg hørte de Ord, der udveledes mellem hende og Laura derom, og de vare alt Andet end blide.

„Det vil være mig fjært,“ sagde jeg, „at komme i aften og vaage hos Tante; det er ikke mere end billigt, at jeg deler Uleiligheden, og jeg vil gjerne vise hende denne Venlighed.“

Dette beroligede Barbara; hun mumlede en Taksigelse og nogle Ord om, at det var ikke Tværhed; men det var saa grueligt ubehageligt at vaage, naar man gif hele Dagen, og trak sig da tilbage til Kjøkkenet. Jeg ønskede at see til Tante Abele, og steg op til hendes Kammer. Hun viste sig meget glad ved at see mig; men hun var høist svag, og talte med Besværlighed.

„Nu er det nok snart forbi med mig, Cornelia,“ sagde hun, da jeg sad ved hendes Seng, „og

det kunde det for den Sags Skyld gjerne have været længe for; alligevel har jeg ikke været misfornøiet med Livet. Jeg vilde nødig flytte herfra, hvor jeg nu har siddet i saamange Aar, saa det er jo godt, at det bliver sparet mig, for til Foraaret maatte jeg jo bort."

Da jeg lovede at komme igjen til Ratten, sagde hun venligt: „Det var Ret, mit Barn! det vil gjøre mig godt, at Du sidder hos mig, den Gamle har altid holdt saameget af Dig, at Du nok kan vaage en Nat hos mig."

Da jeg meddeelte Runghen mit Løfte, billigede han det med den Elfsværdighed, han altid viste, naar Sagen ikke angik hans Forhold til Hermance. Da det blev Aften, vilde han selv følge mig til min Moders Huus, og da det var taaget og fugtigt, hentede han en Bogn til mig. Da vi stege ud, befalede han Rudsken at vente, og bringe ham tilbage, og jeg var barnagtig nok til at glæde mig over, at han strax begav sig til vort Hjem igjen. Han fulgte mig op til Tante Abels Dør, og lod mig spørge, om han maatte hilse paa hende, og ønske hende Godnat. Tante saae ret fornøiet ud, og tillod, at han kom ind.

„Jeg overlader Dem min Kone inat,“ sagde han spøgende, „men jeg forlanger til Gjengjæld at blive taffet derfor.“ Tante saae fornøiet paa ham, og idet hun vendte sit Hoved om til mig, sagde hun: „Jo, jo, Cornelia, jeg forstaaer nok, hvorfor Du ikke vilde hjem til Mamsel Wilders.“ Og til ham sagde hun: „De seer saa raff og sund ud, kjære Neveu, at det maa synes Dem ret ynkeligt at see en gammel Skrælling som mig, naa, Gud bevare Dem! Vi sees vel ikke mere her i dette Liv; men gjør Cornelia lykkelig, hun har givet Dem sit Hjerte for evig og altid, det seer jeg nok, og jeg skal lutke mine Dine med Fornøielse.“

En lille Skygge af Forlegenhed gik over Kuntzens Bæsen, han bøjede sig over Tantes Haand, og kysjede den, og da jeg havde fulgt ham hen til Døren, vendte han sig, og omfavnede mig. Da jeg kom tilbage til Tante, sagde hun tilfreds: „En prægtig Mand, Cornelia, der mangler ham kun Et.“

„Og hvad er det, Tante?“ spurgte jeg.

„At han føler, at Vorherre er større end han,“ sagde hun.

„O, han er saa god, saa elskværdig,“ sagde jeg bevaaget.

„Det er ikke nok, Cornelia,“ sagde hun, ry-
stende paa Hovedet, „et Menneske maa vide, at der
er Gen, der kan forlange Regnskab af ham, Gen,
der kan komme som Lyn og Torden, og knuse hans
Overmod. Jeg selv — det er en altfor overbærende
Dommer at sætte over sig.“

Da jeg havde ordnet Alt i Sygeværelset, sat
Medicinen tilrette, og skudt Lampen længere ned, saa
at kun et dæmrende Lys omgav os, sagde Tante:
„Træk nu Vænestolen herhen, Cornelia, og sæt
Dig hos mig.“

Da jeg sad ved Siden af hendes Seng, be-
tragtede hun mig saa skarpt, at jeg uvilkaarlig maatte
slaae Dinene ned.

„Jeg forstaaer mig ikke rigtigt paa Dig, Cor-
nelia,“ sagde hun alvorligt, „Du elsker Din Mand,
det læser jeg i hver Mine, i hvert Ord, Du siger;
han elsker Dig, det er ligesaa tydeligt, og dog er
Du ikke lykkelig. Rægt det ikke, Barn! Naar man
som jeg har siddet udenfor Verden i et heelt, langt
Liv, bliver man skarpsynet, der er en forunderlig Uro
i Din Sjæl, hvis Grund jeg ikke kan fatte. Den

udbreder sig til Din Kjærlighed ogsaa; da Du og Din Mand før stode her ved min Seng, og I saae til hinanden, da var det ikke med det Blik, to Menneſter, der i flere Aar have været Egteſæller, vilde vegle. Hør mit Raad, er der Noget imellem Eder, har han forſeet ſig imod Dig, da ſøg at faae det jevnet og glemt; giv heller efter, Cornelia, end at lade Raget æde videre om ſig. Jeg veed, Du var allerede ſom Barn ſtolt og ſelvføende; men man maa betvinge ſig, hvor det gjælder om Livets Lykke. Giv efter, lad ham ſee, at Du tilgiver ham, og bring ham ſelv til at glemme, hvad der er hans Brøde."

Min Tantes Ord ſatte mig i dødelig Forlegenhed; jeg ſaae vel, at hun ikke anede Grunden til den Uro, hendes ſkarpe Blik havde opdaget hos mig, og jeg tænkte med Ghyſen paa, hvilket dødeligt Stød Sandheden vilde være for hende. At ſkjule den, laae mig fremfor Alt paa Hjerte. Jeg opløſtede mit Hoved, og ſagde med et Smil: „Jeg er lykkelig, Tante! Jeg har Intet at bebreide Kunſten, Intet at tilgive ham. Vær viſ paa, at jeg aldrig vilde eller kunde bære noget Nag til ham; jeg elſker

ham endnu ligesaa høit som den første Dag, da han hentede mig fra Tante Mathildes Huus."

"Er det den rene Sandhed?" spurgte Tante Abele smilende.

"Ja, Tante," stammede jeg forvirret. Hun saae længe forskende paa mig.

"Jeg tvivler om det," sagde hun endelig; "men jeg vil ikke fortænke Dig i, at Du er taus. Hvad Mand og Kone have imellem sig, skulle de ikke meddele nogen Tredie. — Men jeg vil iaften sige Dig, at jeg af min lille Livrente har samlet en ubetydelig Sum sammen. Det er kun nogle faae hundrede Rigsdaler; men tidt kan en lille Skjærv have samme Værdi som en stor Sum, naar den kommer i rette Dieblif. Jeg har hørt Nof om Eders Huusholdning til at vide, at der vil komme knappe Lider for Eder, maaskee kunde min lille Sparepenge da være den Bro, der hjalp Eder over Aaen. Gaa hen, aabn mit Syftriin, der er en dobbelt Bund i det, og tag det Papir, der ligger."

Jeg adlød, og modtog med Bevægelse af min Tantes magre, rystende Haand den lille Sum Penge.

"Det bliver mellem os," sagde hun, "Ingen

skal føle sig forurettet, fordi jeg giver Dig det Hele, og Ingen veed nu, at jeg har disse Penge. Det har tidt naget mit Hjerte, og jeg engang ønskede, at Du maatte blive straffet for Din Egenfindighed, og kommer Straffen som Pengenød, da vil jeg gjerne bidrage til at lindre den. Og nu, kjære Barn! medens vi ere ved at ordne de jordiske Anliggender, saa lad mig give Dig min Velsignelse."

Jeg knælede ned ved hendes Seng, og hun lagde sine iisfcolde Hænder paa mit Hoved. Jeg hørte ikke de tauske Bønner, der opsendtes til Himlen for mit Vel; men jeg var forunderligt, dybt bevæget; jeg syntes, at selv den Sorg, der herefter maatte ramme mig, var velsignet ved den Døendes Forbøn. I dette stille, høitidelige Dieblif vilde selv ikke den kjæreste Stemme have overbevist mig om, at det var en tom Ceremonie, der foregik.

Jeg tilbragte Natten ved hendes Seng; hun laae stille hen, ofte meget stille, saa at hun neppe aandede, og da Morgengryet, graat og tungt, oplyste det lille Kammer, glædede jeg mig ved den Tanke, at nu sov Tante Abele trygt. Jeg rejste mig sagte for at gaae ned, da jeg, idet jeg stod foran Sengen, kastede mit Blik paa hendes Ansigt,

og jeg saae da med Skræk, at Dødens Sendebud alt havde været der, stille og lydløst. En tryg Slummer, den tryggeste af alle, havde lagt sig over hende, og hun havde forladt det trange, lille Kammer. Jeg luffede hendes Dine, og gif ned.

Min Moder og min Søster sad alt ved Kaffe-bordet, og Barbara stod isærd med at begive sig op til Tante.

„Naa, I have nok sovet godt?“ sagde Laura spøgende. Jeg svarede, at Tante var død.

„Naa, er det forbi?“ udbrød min Moder, synligt lettet og dog grædende, „jeg anede det saamænd nok, jeg drømte inat, at jeg saae hende komme i en lang, hvid Kjole. Jeg havde saadan en forunderlig Banken i mit Hoved, og kunde længe ikke sove, og jeg tænkte ved mig selv: „Du skal see, at Abele er død.“ Det var ligesaadan, da Din Fader døde, Cornelia, da drømte jeg om Ratten, at han stod foran min Seng, og rakte Haanden ud efter mig.“

Jeg var bedrøvet, og det gjorde mig ondt at høre paa disse tomme Udgydelser, jeg sagde Farvel, og skyndte mig hjem.

Da jeg traadte ind, var jeg taknemlig over at

finde Kungen siddende hjemme i vor Dagligstue. Han gif mig imøde, og da han hørte, at Tante Abele var død, sluttede han mig kjærligt i sin Favn. Først nu flød mine Taarer for den Afdøde.

„Græd ikke, kjære Cornelia,“ sagde Kungen ømt, „hun var jo gammel og skrøbelig. Døden er tusinde Gange bedre end et Liv, som man ikke lever.“

„Maaskee hun dog elskede mig bedre end mange af mine Egne,“ sagde jeg bedrøvet.

„Har Du ikke mig?“ spurgte han, og saae mig venligt i Diet. Midt i min Smerte gled en Straale af Lykke igjennem mig.

Da jeg blev roligere, fortalte jeg ham om de Penge, Tante Abele havde givet mig. Han saae paa den lille Sum, gav mig den tilbage, og sagde leende: „Gi, min Kone er en rig Arving; der er i ethvert Tilfælde nok til en halv Snees Kjoler, og det er jo altid Noget.“

Jeg besluttede dog at behandle min Arv mindre lettfindigt, og gjemte den med det Forsæt, at den, som Tante Abele havde ønsket det, skulde opbevares til en Dag, da den kunde finde en bedre Anvendelse. Jeg havde gjerne givet Leonard den; men

deels Hensynet til den Døendes Onske, deels en dunkel Frygt for, at den Nødens Dag, Tante havde spaaet, virkelig kunde komme, afholdt mig derfra.

Imidlertid kom Pauline atter til mig. Hun havde nye Sorger; nu havde hun i Løbet af Efter-aaret faaet en Lærerinde, og hun havde havt den Tilfredsstillelse at fortælle denne Nyhed til alle sine Naboer, og endogsaa at forestille Gouvernanten; men det var dog ikke nok. Hun var fortvivlet over Fortepianoet, som hun havde lovet hende, for at faae hende ud til sig, et Løfte, der, efter min Moders bestemte Bægring, ingen Udsigt var til at holde.

„Og hvad vil hun tænke,“ sagde Pauline, „naar hun seer, at jeg er forskudt af Deres Familie? O Gud, det er græsseligt, det er en dræbende Tanke! Og hvort længe vil det vare, inden hun har opdaget det Forhold, og hvad skal jeg sige, naar der een Gang efter den anden kommer Bud efter Børnene? Det Gneste var jo, at jeg lod dem reent blive derfra; men det nytter jo ikke Noget, det er lige galt alligevel. Ak, Fru Kunzen! De er saa god, om De vilde bønssalbe Deres Moder for Børnenes Skyld at see mig, og tillade mig at komme i hendes Huus, om det saa blot var en enkelt Gang.“

„Jeg vil gjerne, kjære Pauline,“ svarede jeg, „og jeg har ofte gjort min Moder Forestillinger; men jeg frygter for, det er forgjæves.“

„Ja, det er Deres Moder,“ sagde hun, og græd, „og jeg skulde maaskee ikke sige det; men der er rigtignok ikke Noget ved hende. Jeg har dog aldrig med min gode Billie fornærmet hende, og er hun vred paa mig, har hun ligesaa megen Grund til at være vred paa Leonard.“

Jeg lovede hende at gjøre endnu et Forsøg, og den første Gang, jeg saae Rosing, sagde jeg, at jeg havde bemærket, at min Søster satte megen Priis paa hans Mening, en Uttring, hvortil han smilede sarcastisk, og at jeg derfor vilde bede ham anvende sin Indflydelse hos hende for at ordne et ubehageligt Forhold i Familien. Jeg fortalte ham Leonards Historie, og hvorledes min Moder stadig vægrede sig ved at see Pauline; jeg meente, at han maaskee, uden ligefrem at bringe Sagen paa Bane, kunde rokke Lauras Modstand.

„Det er mig meget smigrende,“ sagde han, „at blive overdraget et saadant diplomatisk Grinde, selv om det skulde koste Gesandten nogen Falskhed at

udføre det. Jeg haaber nok, at man med lidt Behændighed kan bringe den Sag iorden."

Birkelig kom Laura nogle Dage efter til mig, og yttrede, at det dog maaskee var bedst, at vi bevægede vor Moder til at see Pauline.

„Det er sandt nok," sagde hun, „at Pauline ikke er af de Personer, man kan faae Lyst at omgaaes, og at det ikke er mere, end hvad man skylder sig selv, at man ikke luffer Dinene for Andres Uморalitet, alligevel vilde jeg dog gjerne for Leonards Skyld have en Forsoning istand. Det er heller ikke behageligt for Fremmede," sagde hun med nedslagne Dine og et Forsøg paa at rødme, „der kunde have Lyst at træde ind i en Familie, at den er adsplettet ved Uenighed, og man gjør bedst i at faste Kjærligheds Raabe over Synderne. Men jeg har i lang Tid havt Saameget imod Pauline, at jeg nødigt vilde tale om hende til Moder; men hvis Du ved Leilighed vilde, Cornelia, er jeg vis paa, at Moder gav efter. Det var maaskee bedst, at de mødtes her, saa at Moder ikke ligefrem behøvede at sende Bud efter hende."

Jeg lovede at finde en Leilighed hertil i Løbet af Julen, og Laura gif bort, usædvanlig tilfreds og

venstabelig. Jeg havde næsten Samvittighedsnag over det lille Forræderi, jeg havde tilladt mig imod hende; men jeg trøstede mig med, at det maaskee virkelig vilde faae det Udfald, hun ønskede.

Vinterdagene gik imidlertid, og Juleaften kom. I Paris havde vi ikke tænkt videre paa at høitideligholde denne Dag; alle vore Benners Opmærksomhed var henvendt paa Nytaarsdagen og de smaae Overraskelser, den skulde berede, og først her fik jeg Indtrykket af den store Fest, som man overalt beredte sig til at fejre. Kongen var i Byen, og Helene, der havde faaet Tilladelse at komme over til os, og tilbringe Aftenen hos os, var allerede i Skumringen listet ind til mig. Jeg sad i Vinterastens tidlige Mørke ved Vinduet, og hun stillede sig ved Siden af mig, og saae ud. Mild og stjerneklar laae den mørke Himmel over os, Sneen knittede under deres Skridt, der gik forbi, og ovre fra Professor Lenzes Qvistkammer udgjød sig et bredt Lysstjør, medens et eenligt, lille Lys svævede frem og tilbage underneden.

„Var det ikke Synd at gaae fra Moder i aften?“ sagde Helene til mig.

„Jeg veed det ikke,“ svarede jeg blidt.

„Men hun viste mig bort," sagde hun bedrøvet, „hun sagde, jeg gjorde bedst i at holde Juleaften hos fremmede Folk, hjemme blev der aldrig nogen Juleaften mere."

Jeg tænkte paa, hvor lidt de fremmede Folk havde beredt sig til at festsiligholde Aftenen, da Helene saae op, og sagde glad: „O, see, hvilken deilig, klar Stjerne, der tændtes over vort Huus! Troer De, at den blev til i dette Dieblif?"

„Nei, mit Barn," svarede jeg, „den var der iforveien; men vi saae den først nu."

Hun begyndte nu at fortælle mig om det eneste Juletræ, hun nogensinde havde havt; det var dengang hun var meget lille, og hendes Fader havde anskaffet det for at fornøie hende. Hun dvælede især med Fornøielse ved det høitidelige Dieblif, da Døren sprang op, og hun neppe vovede at titte ind, for at Jesusbarnet, der havde bragt Træet, og som ikke vilde sees, kunde saae Tid til at begive sig bort. Jeg glædede mig ved at see den Barnlighed, hvormed hun erindrede sig alle Indtryk og vedkjendte sig dem, og adskillige glade Juleerindringer vaagnede ogsaa hos mig.

„Der kommer Herr Kun gen!" udbød Helene

pludselig, og jeg saa virkelig Kungen komme med raske Skridt forbi Vinduet. Han talte med munter Stemme til Naboen's Karl, der stod udenfor Døren, og da han havde skilt sig ved sin Overfrakke, kom han ind i Stuen. Der kom en frisk Lust, et livligere Aandepust med ham, og vi reiste os glade for at tage imod ham.

„Hvor her er mørkt og stille!“ udbrod han, „hvad have I taget Eder for?“

„Helene har fortalt mig om et Juletræ, hun engang har havt,“ svarede jeg spøgende, „vi have moret os med Juleerindringer.“

„Men hvorfor skulle vi blot more os ved Erindringer?“ spurgte Kungen oprømt, „hvorfor have vi alene intet Juletræ og ingen Gjæster? Nu har jeg ikke hørt Andet end Juletræ her og Juletræ hist, og saa kommer jeg hjem, og finder hele Huset i Mulm og Mørke. Lad os saa Lys, Cornelia, og lad os lægge Raad op.“

Lamper og Lys bleve tændte, Kungen omfavnede os begge, og sagde: „Jeg vender tilbage til Byen, Cornelia, og henter Fremmede herud. Imidlertid skal jeg lade Karlen derude bringe Dig et Grantræ, og Du stiller det op i Spisestuen, og

jeg bringer Confiturer, Lys og Smaating med til at pynte det. Og tænk saa paa en Anretning til os!"

Skjøndt jeg hurtigt i Tankerne oversaae alle de Bønskeligheder, der vilde være at overvinde, for i rette Tid at faae denne improviserede Julefest istand, indvilligede jeg dog glad, men drog ham først tilside, og foreslog ham, da han havde ifinde at indbyde Leonard og hans Familie, at bede min Moder og Laura, og at give denne Sidste et Bink om, at Pauline kom.

"Godt, godt!" sagde han munter, "jeg tager alle dem op, jeg møder!" og borte var han. Pludselig var Alt i vort stille Huus blevet Liv og Træthed; det morede mig at see den Jvrighed, hvormed Helene syslede om, og søgte at hjælpe mig. Da Runken kom tilbage, var Træet stillet op, og behængt med alle de Smaating, vi havde kunnet finde, og han stillede sig nu til vor Raadighed med et spøgelsesfuldt Galanterie for at hjælpe os med at op-
hænge alle de smukke, smaae Luxusgjenstande, han bragte med fra Byen. Han fortalte imidlertid, at han havde truffet Leonard og Pauline ene og i flet Humeur; men de havde opmuntret sig ved Ind-

bydelsen, skjøndt Pauline var ude af sig selv ved Tanken om det critiske Dieblif, da hun skulde see min Moder. Denne havde først undskyldt sig med sin Sørgedragt; men Laura havde hastigt omstemt hende, efter at Kungen havde skilt sig ved sin hemmelige Mission til hende. Gustav og Rosing — „Kunst og Critik“, som Kungen kaldte dem, — havde lovet at komme, og vi vilde saaledes snart blive et lille Selskab. Neppe havde vi faaet Træet i Orden, og bragt det til at glimre med alle sine Lys, før vi horte en Bogn komme. Dørene bleve lukkede, og vi ilede ud; det var min Moder og Laura.

Min Moder saae sig vist om; men da hun saae, at vi endnu vare ene, blev hun beroliget, ønskede os en glædelig Juul, og tog Plads i Sofaen. „Moder var bange, Pauline skulde være her først,“ sagde Laura, „saa at det kom til at see ud, som om Moder kom til hende.“

Det gjorde mig ondt at see den Maade, hvorpaa min Moder saae sig om, som om hun ønskede Noget at dadle; men da Gustav og Rosing kom, forjog de den underlige Tvang, hvormed Samtalen var begyndt, og jeg fik Leilighed til at gaae ud og

modtage Leonard, Pauline og deres Børn. Pauline rystede, og sagde: „Gud, jeg havde aldrig troet, det skulde være saa skrækkeligt! Er hun derinde?“ Jeg søgte at berolige hende, og forestillede hende, at jo sindigere hun opførte sig, jo lettere vilde Sagen ordne sig; men til min og Leonards Fortvivlelse fik hun Ondt, og lod til at ville slaae sig til Ro i Sovesamret. Leonard, der bedst vidste, hvorledes hans Kone skulde tages, sagde imidlertid: „Ja, lille Pauline, nu gaaer jeg ind, og saa faaer Du at komme efter, naar Du er bedre.“ Men til at præsentere sig alene havde hun ingen Lyst, hun sprang op, og erklærede, at saa gif hun hellere strax. Leonard bad hende tage hans Arm; men det gjorde hun saa feitet, at jeg ikke kunde lade være at smile.

„Ja, Gud, jeg er vist meget tøffet,“ sagde hun, da hun saae paa mig, „men jeg veed ikke, hvad Gud jeg skal sætte frem.“

„Saasnart De blot har talt nogle Ord med Moder,“ sagde jeg trøstende, „aabne vi Døren til Juletræet, og saa er det Hele overstaaet.“

Leonard fik nu fort hende ind af Døren, og mere traf end gif med hende hen til min Moder.

Jeg tog Børnene ved Haanden, og fulgte efter. Min Moder talte med Rosing, og lod som om hun slet ikke saae Pauline, der neiede flere Gange undervejs, og saae ud, som om hun skulde falde om.

„Her, kjære Moder,“ sagde Leonard med forlegen Stemme, „er min Kone.“

Min Moder vendte sig med paatagen Forundring, og saae paa Pauline; denne, der saae bleg ud, og stod med nedslagne Dine og hængende Hoved, tog sig ikke ud til sin Fordeel, og lod ikke til at ville sige Noget. Jeg tog hende sagte ved Skulderen, og hvissede: „Tal nu, Pauline!“ Hun saae op, og sagde i en grædende Tone: „Ak, Fru Helgen, jeg beder Dem tusinde Gange om Forladelse; jeg er saa taknemlig for, at jeg endelig har faaet Lov at hilse paa Dem.“ Min Moder antog et majestætisk Bæsen, og lavede sig til at holde en lille Frontale, der vilde være blevet høist ubehagelig for os Alle, da jeg sprang hen, og aabnede Døren til Juletræet. Alles Dine vendte sig nu derhen, og Pauline fik Velilighed til at trække sig tilbage.

Helene var henrykt; hun klappede i Hænderne, og raabte een Gang efter den anden: „Er det ikke smukt?“ Det morede Runghen meget, og han paa-

stod, at hun var Jesusbarnet, der havde bragt Træet, hvilket hun ansaae for en Profanation, og hvorover hun viste en høist comist Brede. Leonards Børn deelte hendes Glæde, og da den lille Waldemar sprang hen til min Moder, og raabte: „Har Du seet det, Bedstemoder?“ tabte min Moders Ansigt ogsaa sin Høitidelighed, og hun lod sig føre rundt om det af Drengen.

„Men,“ sagde Helene betænkeligt til Kuntzen, „skulde man egentlig ikke dandse om Juletræet?“

„Jeg veed ikke,“ svarede han, „skal man?“

„Det troer jeg vist,“ svarede hun.

„Godt,“ sagde han, „lad os dandse. Bært og Bærtinde skulde vel begynde, kom, Cornelia!“ Og idet han tog mig om Livet, sang han med en høist middelmaadig Stemme en Dandsemelodie, og begyndte at dandse rundt med mig. Strax faldt Gustav, der sang godt, ind med, de Andre fulgte Exemplet, og dandsede efter Par for Par. Det var første Gang, jeg dandsede med Kuntzen, og trods den simple Musik, følte jeg mig glad og henreven. Da han slap mig, og den improviserede Dands endte med en munter Latter, udbrod han: „Men,

Cornelia, hvorfor have vi aldrig før dandset sammen?"

"Jeg tænker," svarede jeg, "fordi det var Sommer, da vi først mødtes, og efter vort Giftermaal tænkte vi ikke paa at dandse."

"Ja, men herefter ville vi dandse," sagde han muntert, "vi ville gjøre Baller, ikke sandt, Helene?"

Helene, der iaaften ret var blevet fortrolig med Runghen, svarede: "Men jeg vilde ogsaa saa gjerne dandse engang med Dem," og han, der sølte sig smigret, opfyldte strax hendes Ønske. Da han havde endt Dandsen, kom han hen til mig.

"Seer Du, hvor den Lille gjør Cour til mig, Cornelia?" spurgte han drillende, "bliver Du ikke skinsyg?"

"Nei, Claudius," svarede jeg i samme Tone, "hun er for ung og uskyldig endnu."

"Aa," sagde han, "naar et Fruentimmer er sexten Aar, er hun aldeles færdig til at forelske sig."

"Iaaften er jeg ikke skinsyg," sagde jeg, og lænede mig til hans Arm, "for at være skinsyg, maa man være uslyffelig." Han smilede til mig.

Det var en lykkelig Juleaften, Runghen var munter, god og glad, Leonard tilfreds, da hans

Moder havde indbudet Pauline til at besøge sig, Pauline var en besynderlig Mellemting af Fornøjelse og Frygt for ikke at opføre sig passende, og Laura havde bemægtiget sig Rosing, der, som det forekom mig, saae noget lidende ud under hendes Conversation. Gustav havde helliget Helene sin Opmærksomhed, og han sagde hen paa Aftenen til mig: „Hvor det er en elskværdig, ung Pige, saa naturlig og dog saa usædvanlig; det er ligesom om jeg saae et Gjenstik af Deres Bæsen over hende.“ Da jeg var usædvanlig oprømt, svarede jeg spørgende: „Det var nok en Compliment, der var en Reminiscents fra Riddertiden?“ — Han rødmede, og loe.

Da min Moder reiste sig for at tage Afsted, indbød hun atter Pauline til at see op til sig; Pauline takkede ligesaa ærbødigt som dengang, hun var i min Moders Tjeneste, og Leonard omfavnede min Moder. Rosing vendte sig til mig med et lille Smil, og spurgte: „Er De tilfreds med Deres *corps diplomatique*, Fru Kungen?“ — Jeg gav ham Haanden, og sagde: „Jeg er meget taknemlig.“

Hvad der end var Grunden, Runge kom i den paafølgende Tid kun sjældent til Hermance, og oftere tilbragte han hele Dagen hjemme. Jeg begyndte allerede i Stilhed at prise mig selv, at jeg saa godt havde overstaaet denne smertelige Tid, og jeg haabede, at den mørke Stemning, der ofte røbede sig hos Runge, snart vilde forsvinde. Gustav havde begyndt at arbejde paa et større Maleri, hvortil han paa min Opmuntring havde valgt „Gracernes Moder“ til Sujet, og han kom ofte for at underholde sig med mig om sine Fremskridt. Han anmodede mig flere Gange om Tilladelse til at maatte male mig; men jeg afflog det bestandig, jeg frygtede for, at denne Bessjæftigelse skulde give Anledning til flere Udtalelser af en Følelse, jeg endnu bestandig skimtede Sporene af, og som jeg ikke ønskede at opflamme. Da han mærkede, at jeg var bestemt, henvendte han sig til Helene, og bad hende om at maatte afmale hende; hun indvilligede strax paa sin egen, stille Maade; men jeg saa dog, at Forslaget glædede hende meget. Gustav kom saaledes flere Gange ugentlig, og arbejdede i min Stue, og det morede mig, at see de to unge Hoveder hælde sig mod hinanden over Portraitet, og trættes om

det; thi Helene paaftod bestandig, at hun saae altfor munter og rødfindet ud paa det, hvorimod Gustav forsvarede sig med den Forsikkring, at hun altid saae saaledes ud, naar han saae paa hende.

En Dag, da vi sad saaledes, og Kungen arbejdede i sit Bærelse, kom Rosing. Han saae ud, som om han havde noget Vigtigt at meddele, men som det var ham ubehageligt at komme frem med. Imidlertid nærmede han sig Staffeliets, saae paa Portraitet, og saa paa Helene, og udstødte en sagte Fløiten. Gustav blev rød, og spurgte: „Behager det Dem ikke?“ — „Den Slags Portraiter høre ikke hjemme under Critiken,“ sagde Rosing tørt; derpaa vendte han sig til mig, og spurgte efter Kungen. Jeg hentede ham urolig; thi Rosings Bæsen syntes mig anderledes end ellers. Da Kungen kom, sagde han til os begge: „Jeg kommer egentlig som Sendebud fra Fru Haagensen; hun har bedet mig sige Dem, — læg vel Mærke til, det er hende, der taler — at hun har haft et stort Tab; thi hendes Mand er død inat. Han har i nogle Dage ligget syg og næsten bevidstløs, formodentlig af en Hjerneapoplexie, og nu er han borte med det Samme.“

Kunøen og jeg havde hørt paa ham i dyb
 Taushed, vistnok med meget forskjellige Følelser;
 Ingen af os vovede at see til hinanden, af Frygt
 for at læse Noget i hinandens Ansigt, der udtalte
 dem. Rosing vedblev:

„Hun sendte Bud efter mig imorges, og var
 meget bedrøvet, og jeg maa sige, for en Forandrings
 Skyld flødte det hende meget godt.“ — Kunøen
 gjorde en utaalmelig Bevægelse. „Bliv ikke utaal-
 modig, min Herre!“ vedblev Rosing spøgende, „det
 er dog sandt, og meget rosende for Fruen; thi hun
 faae Fruentimmer tage sig godt ud bedrøvede. Hun
 gjorde mig strax til sin uværdige Gesandt, og bad
 mig anmode Herr Kunøen om at komme til hende,
 og for gammelt Bensfabs Skyld ordne hendes Sager.“

Jeg gik hen til min Sykuro ved Vinduet for
 at skjule min Bevægelse, og jeg hørte som i lang,
 lang Afstand Kunøen svare i en hastig, forlegen
 Tone: „Gjerne, meget gjerne, det er ikke Mere, end
 jeg vilde gjøre for Enhver i hendes Stilling.“

„Jeg er vis paa, at hun ventede sig ikke Andet
 af Dem,“ hørte jeg Rosing svare, og skjøndt han
 fremsførte disse Ord med den yderste Høflighed, laae
 der dog en skjult Braad i dem.

„Jeg følger strax med Dem,“ sagde Kungen, og tog sin Hat. Jeg hørte ham komme hen til mig for at tage Afsked, og jeg kjæmpede med mig selv for at vise et roligt Ansigt; men det lykkedes mig ikke; jeg følte, hvorledes alt mit Blod samlede sig ved mit Hjerte, og det blev dunkelt for mine Dine. Han stod, og saae paa mig.

„Cornelia,“ sagde han sagte, lagde Armen om mig, og førte mig ind i den anden Stue. Han vilde slippe mig; men han følte, at jeg ikke kunde holde mig opreist, og han lagde sin Hat, og holdt mig fast i sine Arme. Jeg formaaede ikke at sige eet Ord, det skrækkelige Slag havde sammensnøret mit Bryst, og dræbt ethvert Ord paa min Tunge.

„Fat Dig, Cornelia,“ sagde han sørgmodigt, men ikke fjærligt, „hvorledes kan denne Efterretning saaledes angribe Dig? Den gamle Mand maatte jo engang døe, og hvad vil det sige, at Hermance er fri, da jeg dog er bundet? Du har jo Intet at frygte. At ordne hendes Sager, kan jeg dog ikke aflaae, det vilde synes altfor besynderligt, Enhver maatte troe, at jeg turde ikke for min Rone. Giv ikke ved Din Opførsel Rosing og Lindenau Anledning til at troe, at her foregaaer Noget, der ikke

er ganske naturligt. Levvel, til vi sees, og jeg beder Dig, forjag al urimelig Frygt."

Han omfavnede og kyskede mig. Denne grumsomme Trøst gjengav mig min Fatning; thi den oprørte min Stolthed med den Tanke, at det skulde være mig nok, at Tvangen holdt ham bundet til mig. Jeg traf mig sagte ud af hans Omsavnelse, og sagde: „Levvel, jeg er rolig.“ Han syntes endnu at ville sige Noget; men jeg vendte mit Hoved fra ham, og han gik bort. Jeg blev staaende i min Glendighed, og besluttede, at jeg herefter vilde skjule enhver Smerte, enhver Frygt, jeg husede i min Sjæl, for hans Dine, hellere end oftere at modtage en saadan iiskold, frænkende Beroligelse. Og dog stod mit Haab, mit sidste, skrøbelige Haab netop til Umuligheden af, at han virkelig selv skulde ville give vor Hemmelighed til Priis, og erklære, at der Intet var iveien for, at han blev Hermances Ugtefælle. Thi jeg sagde mig selv med Bitterhed, at for hendes Modstand vilde enhver Uvillie til at modtage en virkelig Vielse forsvinde, og saa dybt nedværdiget var jeg allerede i mine egne Tanker, at jeg næsten gav ham Ret i at foretrække den, der aldrig af

Kjærlighed kunde opoffre Hensynet til sin Stilling i Verden.

Da Runge kom tilbage henad Eftermiddagen, søgte han at være munter og smilende; ja, han talte fjærligere til mig end ellers; men, af! jeg havde tabt Troen paa min Lykke, jeg kunde kun modtage hans Spøg med et mat Smil. Til andre Tider vilde min Udfærd have bragt ham til at gjøre mig Bebreidelser, ja, maaskee til at blive vred; men idag lod han, som om han ikke mærkede Noget, og vedblev at tale og spøge; men desværre saae jeg deri kun et Beviis paa, at han følte, at han havde Uret imod mig. Der var vel Diebliske, hvori jeg følte de gamle Følelser liste sig ind paa mig; men hvad i Verden kunde nu nytte mig, da al Tillid til hans uforanderlige Kjærlighed var sluttet?

Min eneste Trøst i denne Tid var Helene, der viste mig en rørende Hengivenhed. Hendes stille, bestedne Væsen, hendes omme Taushed, der aldrig lod hende spørge om Grunden til min Sorg, eller byde mig nogen lydelig Trøst, var meget lindrende for mit beklemte Sind. Naar hun fra sit Vindue saae Runge gaae til Byen, hvilket nu skete daglig, kom hun over til mig, og søgte mod

sin Sædvane at tale livligt for at adsprede mig. Hun aabnede endogaa sit Hjerte med Hensyn til sine Forældres sørgelige Forhold, der blev mere og mere fjendtligt, og mangen Gang lyffedes det hende at drage min Opmærksomhed bort fra mine mørke Tanker. Ogsaa Gustav besøgte os flittigt; men jeg troede, paa hans omsthyede Pande at læse en større Kundskab til Grunden til mine Sorger end hos Helene, og jeg frygtede bestandig, at han ligefrem skulde berøre den. Jeg havde meget lidt lyst til at tale om, hvad der nagede mig, det Hele kunde jeg dog Ingen sige, og jeg frygtede næsten for, at det ved at blive udtalt, skulde gaae over i Livet og faae Virkelighed.

En Dag fik jeg det Indfald at foreslaae Kunzgen, at jeg skulde aflægge et Besøg hos Hermance.

„Er det vel værdt?“ sagde han, og jeg syntes, han blev forlegen, „Du vil jo dog ikke omgaaes hende, og kommer Du først til hende i hendes Enkesstand, bliver det jo uundgaaeligt at indbyde hende. At jeg ordner hendes Sager, gjør det paa ingen Maade nødvendigt, at vi omgaaes i selskabelig Henseende.“

Det behagede mig ikke, jeg var fuld af Uro og Mistanke, og ethvert Ord bestyrkede mig deri. Enhver, der har følt, hvad det er at bære en løslig Frygt for noget Uvist, Usikkert om med sig i sit Hjerte, vil kunne forstaae, hvor langsomt Dagene hensnege sig for mig, og hvorledes jeg tilsidst næsten kunde ønske, at der paa hvilkensomhelst Maade maatte skee en Forandring; men saa jeg saa Fremtiden rigtigt i Diet, og betænkte Alt, hvad den kunde bringe, gyste jeg tilbage, og ønskede blot, at min nuværende Tilstand maatte vedvare for bestandig. I al min Ulykke var dog det ydre Skin bevaret; jeg var maaskee i Verdens Dine tilfidesat og forurettet; men jeg var ikke brødefuld og foragtelig. Tidt i mine stille Tanker steg Mindet frem om hiin smertefulde og lykkelige Dag, da jeg havde bygget hele min Fremtid alene paa et Menneskes ustadige Sind, og skjøndt jeg ikke kunde undlade at velsigne den for al den Kjærlighedslykke, den havde bragt mig, erkjendte jeg dog, at Slapheden af det Baand, der var knyttet paa den, ofte havde forledet mig til at taale og i Taushed at vige for en Villie, jeg ellers maaskee med større Tillid til min Stilling havde givet en anden Bending. Jeg havde hverken havt

Elskerindens Driftighed eller Konens Sifferhed, jeg havde ikke vovet at beraabe mig paa mine Rettheder, og jeg havde mistet dem.

Haagensen var begravet, Hermance havde kjøbt sig et Landsted udenfor Byen, hvor hun agtede at tilbringe Sørgeaaret, og var flyttet derud, dog ikke uden at drage sin Hofstat med sig, der om Eftermiddagen samlede hos hende. Runtzen kunde nu ikke mere besøge hende, medens han var i Byen, og han kom derfor ofte meget seent hjem om Aftenen. Jeg kunde ikke sove, naar det ene Slag af Uhret efter det andet erindrede mig om, at det blev Midnat, og over Midnat, uden at han var kommet. Jeg vænnede mig derfor til at sidde oppe i Mørke, og at see ud af Vinduet, indtil jeg saae ham komme, da gif jeg tilbage til mit Sovesammet, for ikke at genere ham.

En Aften, da jeg sad paa min vante Plads, og med et usædvanligt tungt Hjerte saae ud i Mørket, bemærkede jeg med Forundring, at der kun var Lys i eet af Professor Lenzes Bærelser. Den hele øverste Qvistleilighed, der bestod af tre Bærelser, hvoraf de to vendte over mod os, pleiede ellers at være oplyst; men i aften var der kun Lys i Sovesammet,

der vendte ud mod Gaarden, og de to andre Værelser vare mørke. Jeg kunde see det paa Lysstriben, der trængte ind fra den paa Alem staaende Dør til Sovesamret, og ligesom et Lysvård fløvede det dybe Mørke i Værelset til Gaden. Jeg forundrede mig over denne usædvanlige Sparsomhed; men jeg antog, at den kom af Mangel paa Evne, og at Professoren vist ellers ikke vilde nægtet sine aandige Gjæster den Luxus i Belysningen, de vare vant til. Underneden var mørkt, og Beboerne syntes iseng. Da jeg igjen saae op, aabenedes Døren til Sovesamret, og Professor Lenz traadte ind med Lys i Haanden; jeg saae hans høie, blege Pande og det slagrende lyse Haar, da i det Samme Lysset vakkede frem og tilbage, fastedes til Jorden, og sluffedes, medens jeg hørte et dumpt Fald, og Alt forsvandt i Dunkelhed. I det Samme kom Runtzen forbi mit Vindue, og jeg fik ikke Tid til som sædvanlig at trække mig tilbage, før han kom ind; men jeg blev stille og neppe aandende siddende i min Krog, og tænkte, at han vel gif mig forbi, uden at bemærke mig. Han kom ind, og saae vel hen til mig — det bemærkede jeg, der var vant til Mørket, af hans Hoveds Bevægelse — men var ikke vis i sin Sag; thi han gif uden at sige Noget, ind i

sit Sovestammer. Et Dieblif efter reiste jeg mig for ogsaa at forlade Stuen; men just som jeg kom over Gulvet, aabnede Kuntzen Døren, og traadte ind med et Lys i Haanden. Vi standsede forlegne, som om vi gjensidig havde grebet hinanden i en Brøde.

„Alf, Claudius,“ sagde jeg, fattende mig, „jeg er bange for, der er hændet Professor Lenz Noget,“ og jeg fortalte ham, hvad jeg havde seet. Han saae derop, Alt var endnu mørkt; men der flakkede et Lys om nedenunder, og vi saae Fru Lenz og Helene, begge i Natdragt, gaae om i Stuen.

„Lad os gaae derover,“ sagde Kuntzen, „vil Du følge med for Fruentimmernes Skyld?“ Han hentede en Kaabe, og slog om mig, og vi ilede over Gaden. Da han bankede paa Døren, lød et Skrig indenfor, og strax efter kom Helene til Døren, og spurgte, hvem der bankede. Jeg svarede hende, at det var os, der frygtede for, at Noget var tilstødt dem. Hun aabnede strax, og førte os ind med en lille Undskyldning for deres forstyrrede Udseende. Fru Lenz gif i Dagligstuen op og ned, vridende sine Hænder, og det varede længe, før vi kunde formaae hende til at meddele sig.

„De have myrdet ham, de Døvlø!“ raabte

hun fortvivlet, „vi laae i den sødeste Søvn, da vi vækkedes ved et frygteligt Dump, der rystede hele Huset.“ Jeg sprang lige ud af Sengen, og løb paa de bare Fodder op, og bankede paa; men Døren var laaset for os, som han altid brugte i den senere Tid. Jeg har banket og dundret; men der kommer intet Svar; De skal see, naar vi komme ind, have de taget Livet af ham.“

„Følg mig derop,“ sagde Kuntzen, „og lad os forsøge at komme ind.“ Helene, der var dødbleg, viste ham Veien, og tog det eneste Lys med. Kuntzen vendte sig, og spurgte, om vi skulde efterlades i Mørke.

„Vi have kun dette Lys,“ sagde Helene undseeligt, „selv Fader kunde kun faae eet Lys i aften, og han var meget vred over det.“

„Lad os følge med,“ sagde Fru Lenz, „o det er mig, der er Skyld i hans Ulykke, han vidste bedre, at de ikke ville taale Mørket.“

Kuntzen kom tilbage til os. „Lad mig hellere gaae ene,“ sagde han, „og bliv de alle Tre her; jeg skal strax vende tilbage til Dem.“

„Nei, lad os komme med,“ sagde Fru Lenz heftigt, og jeg, der var lidt bange for at blive tilbage

hos den forstyrrede Kone, bad om at vi maatte allesammen gaae med."

"I hvad der saa er haendt, Claudius," sagde jeg, "skulle vi dog vide og see det."

Vi steg da atter op af den steile, snævre Trappe, Helene bar Lyset, og jeg havde nok at gjøre med at berolige Fru Lenz. Kuntzen bankede et Par Gange paa den luffede Dør, og kaldte; men da der intet Svar lød, satte han Skulderen mod den, og tryffede Laasen ind. Da Døren var aabnet, styrtede Fru Lenz frem; men han stillede sig i Døraabningen, saa at han spærrede den, og tog Lyset fra Helene.

"Først jeg," sagde han alvorligt, og holdt Fru Lenz tilbage, "fat Dem et Dieblif, Frue, før De gaaer videre." Jeg hvisttede til ham, at det var bedst, vi gik først ind i Sovesamret, og han tog Fru Lenzes Haand, og førte hende derind. Døren stod aaben for dette Bærelse til det forreste til Gaden, og ved Skindet af det svage Lys skintede vi paa engang Alle en mørk Skikkelse paa Gulvet. Fru Lenz udstødte et Jammerskrig, og sank om paa en Stol. Kuntzen gik ind i Stuen med Lyset i Haanden, og jeg fulgte ham bange. Professor Lenz laae udstrakt paa Gulvet, og Lysestagen lidt fra, styrtet ud af hans Haand,

som om han lige var traadt ind af Døren bagved ham. Kuntzen løstede hans Hoved op, og lyste ind i hans Ansigt, Dinene stode vidtopspilede og stive, som om de skulde trænge ud af Hovedet, og Munden var aaben; han var steendød. Jeg maatte tænke paa, om han var blevet overrasket af det længe ventede Syn, og ikke havde kunnet udholde den Gru, over hvis Anfald han saa ofte havde beklaget sig; jeg saa mig gysende om i de smaae Værelser, der havde været befolkede med en affindig Indbildningskrafts Fostre. Vi gif tilbage til den forvirrede Kone.

„Vær rolig, Frue,” sagde Kuntzen, og tog hendes Haand i sin, „Døden har gjort en pludselig Ende paa Deres Mand's Tilværelse; det eensomme Liv, han saa længe har ført, og de underlige Griller, han nærede saa flittigt, have endt hans Dage. Vil De ikke gaae ned igjen?”

„Nei, nei!” sagde hun vildt, „lad mig see ham, jeg har myrdet ham, han havde dog Ret!”

Kuntzen søgte forgjæves at holde hende tilbage, hun vilde ind til Liget, hun styrtede sig ned over det under vilde Selvbefreidelser, og var neppe at formaae til igjen at reise sig. Helene overtalte

hende endelig til at gaae ned ; men her tog hendes Sindsförvirring saaledes Overhaand, at vi ikke kunde forlade hende. Runtzen beslattede sig til at gaae til Byen om en Vogn til at bringe hende paa Hospitalet, da der Ingen var til at pleie hende uden hendes unge Datter, og han hentede først et af vore egne Tjenestetjende over til os. Jeg tilbragte flere Timer i dette Sorgens Huus med at tale og tröste til ingen synderlig Nytte; thi den ulykkelige Kones förstyrrede Sindstilstand gif over til et reent Vanvid. Jeg var glad, da der kom en Læge og en Vogn, og hun blev bragt bort fra Huset, hvor hun uafsladelig vilde op at bede sin Mand om Tilgivelse. Helene begjærede indstændigt at maatte følge med ; men Runtzen afflog det bestemt.

„De kan ikke være Deres Moder til nogen Nytte, sagde han, „og Der er for ung til at kunne taale al denne Jammer. Kom, De skal følge over med min Kone, hun vil sørge for Dem, og imorgen tale vi om Resten.“

Helenes svage Modstand böiede sig for hans Billie og for mine Bønner ; jeg førte hende over, og lod hende berede et Leie paa Sophaen i mit Sovestammer, hvor hun snart, træt af sin Sindsbewægelse

og sine Taarer, faldt i en dyb Søvn. Da jeg saae hende slumre roligt, gik jeg ind til Kungen, der imidlertid urolig var gaaet op og ned ad Gulvet i Dagligstuen. Da han saae mig, sagde han: „Vi maae beholde Barnet hos os, Cornelia! Vi kunne ikke forlade hende, hun har jo ingen Paarørende, og det Videt, der kan blive tilovers af Boet, kan Moderen vel komme til at behøve. Det var jo engang Dit Dnske, og er det vel endnu.“

Havde han seet paa mig med aabent Blik og med den Godhed, der ellers ved saadanne Leiligheder lyste paa hans Ansigt, havde jeg med Glæde indvilliget; men der var noget Tvungent i hans Stemme, han saae ikke paa mig, medens han talte, og jeg følte Ulyst til at modtage Tilbudet. Men Helene var forladt og ene, jeg funde ikke støde hende bort, nylig havde hun flynget sig til mig som til sin eneste Trøst, og jeg bortjog de mistroiske Aander, der altid martrede mig med deres Advarsler.

„Hvis Du finder det rigtigt,“ sagde jeg roligt, „vil det være mig fjært.“

Han vendte sig hastigt mod mig, og saae spørgende paa mig. Jeg mødte hans Blik med Rolighed, og jeg saae med Forundring, at han atter saae bort.

Det dagedes allerede, og vi gik til Ro, jeg med et bekymret Sind.

Helenes Glæde den næste Dag forjog mine ængstelige Tanker, og da vi havde besøgt hendes Moder, og seet, at hendes Sindstilstand snarere var værre end bedre, var jeg glad ved, at jeg havde beholdt min lille Yndling hos mig. Kuntzen behandlede hende med elskværdig Venlighed, og jeg var strax rede til at bebreide mig selv min forunderlige Mistro hiin Aften.

En Dag, da Kuntzen havde taget Helene med sig til Byen, og jeg sad alene hjemme, blev jeg opmærksom paa en Mand, der tæt udenfor Huset syntes at spørge om Veien. Jeg nærmede mig Vinduets, og hørte ham flere Gange nævne Kuntzens Navn, men ved en egen Udtale, der gjorde ham uforstaaelig for de Personer, han udspurgte. I sin Forlegenhed saae han sig om, og fik derved Die paa mig; da udstødte han et Glædeskrig, og skyndte sig ind af vor Gadedør. Jeg stod forundret, og søgte at erindre, naar og hvor jeg havde seet denne Mand, der forekom mig velbekjendt, da det bankede, og han selv traadte ind. Jeg kjendte til min Overraskelse Didier, der hilste paa mig med megen Fornøielse.

Jeg blev baade glad og underlig tilmode ved at see ham. Han havde i de forløbne Aar forandret sig meget; han saae ud som en Mand, der bærer paa en Ulykke, og som har søgt at trøste sig derover paa enhver Maade, der stod til hans Tjeneste, der var noget snart Uroligt, snart Udmattet i hans Blik, der gjorde hans livlige Bæsen endnu mere paaafaldende; hans Klædedragt var fin og net som forhen, men noget slidt, og han gjorde sig en vis Umage for at skjule det ved et raff Bæsen, der ikke klædte ham. Jeg spurgte til Herr Saint-Marceau.

„Ak, den Gamle!“ sagde Didier med en Slags skjemtende Melancholie, „han har været bundmisfor-
nøiet med mig. Ved hver dum Streg, jeg begaaer, siger han, at det var ikke den, jeg skulde have gjort; han har saagodtsom slaaet Haanden af mig. Ja, de Gamles Letsindighed er aldrig at stole paa; naar det kommer til Stykket, er det egentlig kun mod dem selv, de ere saa overbærende.“

„Men hvorledes kommer De dog her?“ spurgte jeg.

„Jo, seer De,“ vedblev han lidt forlegen, „min Englænder var ikke af lang Varighed. En smuk Dag, da jeg af Mangel paa andet Stof havde søgt at begeistre ham for den italienske Kunst, fik han paa

eengang isinde at reise til Italien. Han reiste, og tog min Løvevei med; det var det Hele. Jeg har siden forsøgt mig i adskillige Smaaembeder; men der har været en Mangel ved dem alle, eller en Mangel ved mig, jeg veed ikke rigtigt hvilket, og vi have kun enedes fort. For Diebliffet reiser jeg for et Huus i Bordeaux; det lidt Dansk, jeg lærte i Deres og Deres Tantes Huus, har skaffet mig Husets Tilid; jeg har nogen Tid havt med den danske Correspondance at gjøre, og nu har man sendt mig over at ordne nogle Pengesager for det."

Det gjorde mig ondt at see, at Herr Didiers Båsen bar noget Spor af hans mange Lykkesomvelinger. Han saae sig om, og sagde med et Smil: „Naa, jeg kan vide, at De bestandig er lykkelig, ja, Herr Kuntzen er en chevalier sans peur & sans reproche; den gamle, nordiske Trostebær er ham noget Medfødt, og Madame Cornelia er bestandig lige smuk og elskværdig, blot synes mig, noget alvorligere."

Jeg svarede, at jeg havde havt flere Dødsfald i min Familie.

„Jeg seer det, jeg seer det," sagde han, og saae hen paa min sorte Kjøle, „ja, der vil desværre ingen Dødsfald blive i min Familie."

Han kom til at see paa Maleriet, og udbrød:
 „Ah, der er jo Sabinerinderne! Hvor det erindrer
 mig om vor Villa — det var lykkelige Dage!“ Han
 sukede let. „Ja, De veed vel,“ vedblev han, „at
 Nathalie har forladt mig? Hun blev kjed af vort
 idylliske Liv, og løb sin Vej — saadan ere Fruen-
 timmerne!“

„Hvorledes?“ udbrød jeg, „med Herr Louis?“

Didier vendte sig overrasket, saae paa mig,
 og skiftede Farve. „Med Herr Louis? — Nei, med
 en tydsk Maler, en stor, tyk, blond Cupido, der
 studerede Malerkunsten i Paris; jeg anede Intet,
 før hun en Dag var borte, mit Huus tomt, hun
 havde kun levet Kjækkentøiet, som jeg ingen Brug
 havde for. Jeg troer, hun er reist til Tydskland;
 men jeg er ikke vis paa det. Jeg har ikke ledt om
 hende, jeg støtter ikke om at finde Grindringen om
 mine skjønne Ungdomsdage eet eller andet uhyggeligt
 Sted; lad det være glemt!“

Han saae igjen paa Maleriet; men paa eengang
 udbrød han: „Med Herr Louis! — Saa jeg er
 engang blevet bedraget for — tilstaa det kun, Fru
 Kuntzen! De vidste det. O, jeg elendige Georges
 Dandin!“ Han soer fortvivlet med Haanden gjen-

nem Haaret, ryffede i det, og gebærdede sig som en Affindig. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde sige, og trak mig tilbage til den anden Ende af Stuen. Midt under sin Paroxyisme tabte han sin Hat paa Gulvet, dette bragte ham til sig selv, han tog den op, bad mig om Forladelse, og gav sig til at hulle som et Barn. Hans Sorg rørte mig.

„Trøst Dem, Herr Didier,“ sagde jeg, „hun var ikke Deres Sorg værdig.“

„O, Frue,“ sagde han med en sand Følelse; jeg ikke havde tiltroet ham, „har De nogenfinde bemærket, at Andres Uværdighed kan slukke vor Kjærlighed?“

Jeg erkjendte med et stille Suk Rigtigheden af hans Ord. Han fattede sig snart, og spøgede strax efter over sin Sorg. Imidlertid mærkede jeg nok, at han bar en Slags Nag til mig, fordi jeg, skjøndt usforsætlig, havde røbet Nathalies første Utroskab, og det var let at see, at hendes og andre ligetænkende Benneres Omgang og senere Gjenvordigheder havde havt en ikke god Indflydelse paa Didiers svage Character, hvilket vel ogsaa havde bevæget Onklen til at slaae Haanden af ham.

Da han var gaaet, og jeg nøiere overveiede

hans Opførsel, var den en ny Kilde til Uro for mig, og jeg ønskede hjerteligt, at han snart maatte afreise igjen; men da Kuntzen hørte, at han var kommet til Byen, blev han henrykt ved Tanken om at gjensee een af sine Bekjendte fra Paris, og han skyndte sig at opsøge ham. Han syntes vel ligesom jeg, at Didier var forandret ikke til sin Fordeel; men han var mere tilbøielig til at undskyldte ham.

„Det er en god Dreng,“ sagde han, „og man maa ikke regne det for noie med Folk, der leve meget i Verden. Det er i Grunden godt, at han er blevet Katholie givet, saadanne Forbindelser opløse sig af sig selv, og Didier vil, naar han har overstaaet den første Qvide, tage sig det let, og indsee, at det var det Bedste. Men, Cornelia, vi maae indbyde ham en Aften, vi maae give ham et godt Indtryk af vort Liv hertillands, og en Grindring at tage med til vore Venner i Frankrig. Vi morede os saa godt Juleaften, lad os forsøge det endnu engang.“

Det var mig meget imod at indbyde Didier eller at omgaaes ham; men jeg havde ingen Grunde at fremføre til Fordeel for min Mening, jeg taug derfor, og søiede mig i Kuntzens Villie. Vi besluttede,

at Selskabet ikke skulde finde Sted, før Helenes Moder enten befandt sig bedre eller var flyttet fra Byen.

Min Moders Forsoning med Pauline havde vel i flere Henseender været denne til Trøst og Beroligelse; men paa andre Maader blev det hende og saa til Plage. Min Moder kunde nu directe blande sig i Paulines uordentlige Huusholdning, og var ikke sparsom paa gode Raad og Anviisninger, som Pauline just ikke havde megen Lyst til at følge. Heraf opstod snart Uenighed, hvor Leonard skulde være Boldgiftsmand, og han affagde helst Dommen til Fordeel for sin Moder. Hans Hjem blev derved endnu ubehageligere end før, og han kom ofte over til mig for at beklage sig. Jeg søgte saa godt som muligt at mægle mellem de stridende Parter; men Leonard, der ellers var saa let at overtale til Fred og Forsoning, var usædvanlig pirrelig og misfornøiet. En Dag sagde jeg dette ligesvem til ham. Han kom derover i en meget oprørt Sindstemning, og gik heftigt op og ned ad Gulvet.

„Det er netop Ulykken,“ sagde han, „jeg kan ikke befrie mig fra den Tanke, at hvis jeg ikke var gift, kunde jeg gjøre et glimrende Parti, og faae

den, jeg har elsket fra Dreng af. Hermance er Enke, og Du veed selv, at hun er ligesaa fortryllende som nogensinde før. Istedetsfor dette er jeg gift med en Kone, der dog aldrig kan blive Mere for mig end min Huusholderske, og sidder i Omstændigheder, hvorfra jeg ingen Udvei seer."

"Har Du besøgt Hermance?" spurgte jeg.

"Ja, vistnok," sagde han lidt forlegen, "jeg har været hos hende efter Haagensens Død. Det var jo i sin Orden, at jeg ogsaa hilste paa hende."

"Men ikke i sin Orden, at Du gjentager Besøget," sagde jeg. "Kjære, gode Leonard, hvorfor vil Du opsøge hende, naar Synet af hende dog gør Dig ulykkelig? Du kjender hende, og veed godt, at hun ikke kan gøre nogen Mand lykkelig, men let bringe ham til at glemme Alt, hvad Pligt og Gæbyde ham. Du gør Uret mod Pauline, naar Du nu saa inderlig fortryder, at Du har ægtet hende, hvor kunde Du selv være rolig og lykkelig, naar Du havde overladt hende til sin Skjæbne? Og Dine Børn — hvis Forældre I dog ere, om I saa tusinde Gange rev Eder løs fra dem — hvad vilde der blive af dem? Nu have de dog et Hjem."

„Pauline har ingen Dannelse,“ sagde han, „hun er ikke engang fornuftig.“

„Jeg vil ikke sige,“ sagde jeg med et Suk, „at vi maae bære Følgerne af vore Handlinger; jeg indrømmer, at hun er udannet; men fornuftigere kunde hun nok blive ved fornuftig Omgang, hun er let at lede, og vil nok vænne sig til at blive en bedre Huusmoder. Men, kjære Broder, agt hende først, at hun kan fatte Agtelse for sig selv, og tillad ikke vor Moder at tilrive sig al Myndighed i Dit Huus. Det vilde være godt for Dig og Pauline, om I kunde flytte fra Byen og komme ud af disse uheldige Forhold.“

„Det er sandt,“ sagde han, „det har jeg selv tænkt paa; men hvorledes lader det sig gjøre? Jeg føler godt, at det gjør mig ulyffelig at see Her = mance, og dog kan jeg ikke lade være.“

„Selv om hun nu er fri, og selv om Du var det,“ sagde jeg, „troer jeg neppe, at hun vilde blive Din Kone. Hun forlanger noget Andet end en tro Hengivenhed, som den, Du, Leonard, kan byde hende.“

Han standsede foran mig. „Ja, Cornelia,“ sagde han, „ogsaa det volder mig Smerte at see,

hvorledes hun gjør Dig ulykkelig. Kungen er daglig hos hende, udmærkes af hende, og spiller hendes Ridder ved enhver Leilighed. Hvor ganske anderledes var ikke Alt ifjor, da J kom hertil? Blodet har tidt kogt i mig, og jeg har havt Lyst at fordre ham til Regnskab."

"For Himlens Skyld!" udbrød jeg angst, "hvis Du gjør det, gjør Du mig først ret ulykkelig. Du maa love mig, Intet at sige til Kungen, der funde tyde paa nogen Misfornøielse med hans Opførsel, vil Du love mig det?"

Han lovede det nølende og noget forundret.

"Jeg troer og haaber," sagde jeg, og forsøgte at tale roligt og overbevisende, "at denne flygtige Henrykkelse over hende vil kun vare en Tid, og jeg haaber, at han saameget gladere skal vende tilbage til mig, som han seer, at han ingen Bebreidelser har at frygte."

Leonard rystede paa Hovedet. "Men stemmer det med en Hustrues Bærdighed at taale, at hendes Mand aabenlyst viser sin Forelskelse i en Anden, og paalægger sig saa lidt Evang? Jeg havde aldrig troet, at Du, Cornelia, besad saa lidt Stolthed. I detmindste burde han dog af Agtelse for Dig

skjule sin Videnskab for Verden. Og selv om Du vil finde Dig deri, fornærmer han Din Familie i Din Person, og den har Ret til at fordre Opreisning."

"Kjærlighed lader sig dog ikke tiltvinge," sagde jeg i min dødelige Uro. "Jeg frygter for, at et saadant Forlangende vil frembringe et Brud imellem os, som ikke eksisterer nu; thi jeg er vis paa, at han elsker mig endnu, netop fordi jeg bærer over med hans Flygtighed. Grindre Dit Løfte, Leonard!"

"Det er meget mod min Villie," svarede han, "og jeg frygter for Følgerne af Din Overbærelse. Vi Mænd have godt af, at vore Koner af og til vise os, hvor Pligtens Vej gaaer; men Du tænker nu anderledes, og jeg vil ikke paatvinge Dig min Bemyndelse. Men Du veed, Cornelia, at Du har en Broder og i Nødsfald en Hævner."

Han trykkede saa varmt og hjerteligt min Haand, at jeg et Dieblis følte en brændende Trang efter at synke til hans gode, ærlige Hjerte, og at tilstaae ham Alt; men det laae i min ulykkelige Stilling, at Fortrolighed til Nogen var det meest dræbende Baaben, jeg kunde føre mod mig selv. Jeg betvang mine Følelser, og takkede ham saa venligt, jeg kunde.

Med Helenes Moder blev det slettere og slettere, der var intet Andet for, end at føre hende til en Daareanstalt. Jeg ledsagede Helene til den sidste, sorgelige Afsked. Med beflemte Hjerter traadte vi ind i den uhyggelige Celle med sine nøgne Bægge, hvor den stakkels Fru Venz laae i sin Seng, og arbeidede uafsladeligt med vilde Phantasier. Hendes Ansigt havde erholdt et Udtryk, som om en usigelig Ulykkesbyrde hvilede paa hende, og hun slog om sig i Luften med de svære, halvtblottede Arme. Den Tanke, der især plagede hende, var, at hendes Mand var død, fordi hun den sidste Aften ikke havde villet skaffe ham Lys nok, og dertil kom en Rædsel for, at hun ogsaa vilde være hjemfaldet til Mandernees Hævn, hvis hun kom til at ligge i Mørke. Det var derfor med en sand Dødsangst, at hun saae det blive Aften, og saasnart det skumrede, gjenlød Cellen af hendes vilde Skrig efter Lys. Om Dagen var hendes Angst mere stille, men maaskee netop derfor mere gribende, og den stakkels Helene rystedes af den heftigste Sorg over at see sin Moders Lidelser. Den Syge gjenkjendte vel sit Barn; men hendes Nærværelse gjorde kun lidet Indtryk paa hende. Paa Helenes ivrige Forespørgsel, om hvorlænge

hendes Moder vilde blive i denne Tilstand, svarede Opvartningskone med disse Folks følelseløse Egegylldighed, at den vilde neppe holde op, og idet hun betragtede den Affindige som en hende betroet Curiositet, sagde hun foldt, at henad Aften tog hun først rigtig paa, saa maatte de tidt være To for at passe hende. Jeg bevægede Helene til at forlade dette Sted, hvor hendes Nærværelse var til ingen Nytte og kun til Videlse for hende selv; hun kysede den sammenknyttede Haand, og vadede den med sine Taarer; men Moderen mærkede det ikke, og stirrede op paa Loftet med opspilede Dine. Dagen efter blev hun ført bort.

Helene var stille i sin Sorg; men saameget mere opvakte den min Deeltagelse. Det Band, hvis Dybde man ikke kan maale, opvækker en Anelse om en stor og ubestemmelig Udstrækning hos os; ligesaa giver den dybe, taalmodige Sorg os en Frygt for, at den er større, end vi troe. Der er mangen en Trøst for de Døde, men kun liden for de Affindige; egentlig er her kun Haabet om Døden tilbage. Jeg troer ogsaa, at Helene havde selv den bedste Trøst hos sig; tidt, naar hun stod ved Binduet, og saae over til sit forladte, mørke Hjem, udbredte der sig

et Udtryk over hendes Ansigt, som dengang jeg saa hende første Gang staae i sin stille Bøn ligeoverfor mig.

Kun gen var nu sjelden hjemme en heel Dag; men han kom oftere hjem, og spiste til Middag. Jeg vidste, at han da forlod os igjen om Aftenen, saa min Glæde derover var ikke stor. Han forsøgte at være venlig imod mig; men hans Venlighed var tvungen, og det var mig fjærest, naar han var stille og alvorlig. Der gives Mennesker, hvem en Uret gjør ydmygere, blidere og taalmodigere; Andre derimod kunne ikke ret vel taale at have Uret, det oppirrer dem, og frister dem til endnu større Uretsfærdighed. Saaledes var det med Kun gen. Jeg saa klart, at han sølte sin Uret mod mig, at den nagede hans Hjerte, og at han selv indsaar, at den Venlighed, han søgte at vise mig, maatte være uden Værd for mig, og naar denne Overbeviisning trængte ind paa ham, fik han Lyft til at blive heftig og utaalmodig. Tidt var det med smertelig Medlidenhed, at jeg betragtede hans høie, før saa klare og aabne Pande, der nu var bedækket med mørke Skyer, med tydelige Spor af den Kamp, han førte med sig selv; uden at noget Ord havde sagt

mig det, vidste jeg, at han havde besluttet at bryde
 det Baand, der var imellem os, men at han mang-
 lede Energie til at træde aabent frem med sin Be-
 slutning. Jeg fatter neppe nu den sorgfulde Ro,
 hvormed jeg læste min Ulykke i hans Miner og Blikke,
 jeg vidste, at Lynslaget vilde komme, men naar og
 hvorledes vidste jeg ikke. Kun eet svagt Haab dæm-
 rede for mig, det, at han vilde mangle Mod til at
 begaae denne Brøde mod mig, og tidt naar jeg
 saae hans Bevægelse, hans Bliks hastige Flugt,
 naar det mødte mit, og den sømme, medlidende
 Zittren, der undertiden overfoer hans Ansigt, naar
 han betragtede mig, var der en sagte Stemme, der
 tilhviskede mig, at den svundne Tids Kjærlighed ikke
 var ganske glemt endnu.

Han kom atter med sit Forslag at indbyde
 Didier, som han havde opjagt i Byen, men som
 han ikke havde indført hos Hermance, jeg veed
 ikke, om det var af skinsyg Frygt for at skaffe sig
 en ny Medbeiler eller af andre Grunde. Det blev
 da bestemt, at vi skulde indbyde et lille Selskab af
 Herrer.

„Vi ville ingen Damer indbyde,“ sagde Kunzen;
 „thi jeg vil gjerne bede Leonard komme, og saa

bleve vi nødte til at bede Pauline med. Du, kjære Cornelia, gjør jo Husets Honneurs, og det er nok. I Paris vare vore Selskaber altid indrettede saaledes, og det forekom mig meget morsomt."

"Ogsaa mig," kunde jeg have tilføiet; men jeg frygtede for, at den Fornøjelse, vi søgte, dengang laae mere hos os selv end hos Selskabet, og jeg samtykkede i alle hans Forslag uden videre Bemærkninger. Jeg kunde ikke lade være at spørge mig selv; om Didier kjendte vor Hemmelighed, det var ikke rimeligt, at Nathalie havde fortiet ham den, og af hans Bæsen kunde jeg Intet slutte; thi han havde af Naturen en Lethed og Artighed, der vilde have gjort ham det umuligt ved nogen Nuance at vise, at han dømte meer eller mindre ufordeeltigt om et Menneske. Han var meget opromt, da han kom, men paa en urolig, rastløs Maade. Han talte meget hurtigt og høit, loe og gesticulerede, som jeg aldrig havde seet ham gjøre før, og opførte sig i det Hele som et Menneske, hvis Sind er adspjaltet, og som søger for sig selv og Andre at hykle en Vetsindighed, han ikke besidder. Han førte strax Talen hen paa vor Villa ved Paris, der ogsaa havde været Glands-punctet i hans Liv, og erindrede om de forskjellige,

muntre Aftener, vi der havde tilbragt. Men disse Grindringer vare blevne p inlige for mig og Runken, og Didier fordybede sig alene i dem. Hvad der st odte mig, var, at han ikke utydeligt gav at forstaae, at hans Kone havde forladt ham, idet han talte om „den charmante og troløse Gjenstand for hans Kjærlighed“ — „den fortryllende Fee, der var nedsteget fra de høiere Regioner, for atter at forlade ham“ — og endog om, „den forræderiske Ven, han havde optaget i sit Hjerte og i sin Bolig, og som havde benyttet sig af Veiligheden til at bedrage ham.“ „Men,“ lagde han til med forceret Munterhed:

„Et c'est une folie   nulle autre seconde

„De vouloir se måler de corriger le monde.“

I enkelte Dieblikke havde jeg Medlidenhed med ham; men naar jeg saa saae, med hvilken holdningsløs Oprigtighed han selv omtalte sin Ulykke og med hvor liden Agtelse han selv omgikkes sin Sorg, blev Medlidenheden til en ubehagelig Følelse af Ringeagt. Den Gnefte, der sandt Fornøielse i at høre paa hans Grindringer, og at anspore ham til yderligere Oprigtighed, var Rosing. Han havde en forunderlig Begjærlighed efter at hente Stof udenfra, som han havde B nskelighed med at bearbejde, eller hvoraf

han idetmindste drog meget lidt Udbytte; thi han havde det vel i lang Tid til sin Disposition til at pynte sin Tale med eller til at reflectere over, men uden at man nogenfinde saa noget virkeligt Resultat komme ud deraf. Han fastholdt Ordet som Ord, istedetfor at bortkaste Skallen og fortære Kjernen.

Da vi kom tilbords, søgte Kungen at tilveiebringe en almindeligere Samtale, og det lykkedes ham ogsaa. Jeg kunde ikke undlade at bemærke, at skjøndt Didier ogsaa tog Deel i denne med henkastede Yttringer, var han dog aldrig ganske løsreven fra de Tanker, der beskæftigede ham, og da han ved Maaltidets Slutning drak det ene Glas Champagne efter det andet, bleve hans Ord bestandig mere og mere farvede af personlige Hentydninger til ham selv.

Bed Desferten sagde Gustav, idet han skænkede i sit Glas: „Det er dog rart at nyde denne Verdens gode Ting.“

„De har Ret, indrømmet, at vi udelade Ordet „denne““, sagde Kungen spøgende.

„Det veed jeg dog ikke,“ sagde Gustav, „jeg har Intet imod at give Rydelsen en høiere Betydning.“

„Ei,“ sagde Rungen, „Nydelser har sin høieste Betydning i sig selv, alt udenfra Kommende forstyrrer dens Gehalt. See denne skønne Frugt, hvad mere vil De forlange af den, end at den tilhører mig, at jeg nyder den, og dermed seer den tilintetgjort eller ophævet i mit eget Jeg?“

„Lad gaae med Frugten,“ sagde Gustav smilende, „hvis De blot ikke overfører det paa ædlere Nydelser i Verden.“

„Jo, netop,“ sagde Rungen, „netop der er Sandheden af hvad jeg sagde først ret indlysende. Skal jeg tage Hensyn til, hvad Forhold min Nydelse staaer i til dens Gjenstand, da berøves jeg i Virkelighed min Frihed til at nyde; thi da skal jeg først betænke, om jeg har Ret til at forstyrre dens Tilværelse. Al denne Betænken forstyrrer Kraften i vor Udvipling, og vi søge at mægle mellem vor Lust og vor Frygt ved at indgaae Overenskomster med Gjenstanden for vor Nydelse; vi bringe Frugten til stilltiende at indrømme, at den forgaaer uden at have opfyldt sin Hensigt, hvis den ikke modtager Tilintetgjørelsen af vor Haand.“

„De vender tilbage til Frugten, for at undslippe mig,“ sagde Gustav, der ikke var nogen behændig

Disputator, men som ikke tabte Sandheden af Die, „tør De ogsaa udstrække denne Anstuelſe til Livets høiere Nydelser, eller rettere sagt, vil De gjøre Kjærligheden, Kundſkaben og Religionen til Nydelser?“

„D ja,“ ſagde Kunſten roligt, „enhver Tilværelſe er jo egentlig en Nydeľse.“

„Og De tør gaae videre, og mene, at vi ved Tilværelſen absorbere den i vort eget Jeg?“

„Ganſke viſt, en evig Kjærlighed er allerede en Umulighed, med mindre De ved dens Evighed vil forſtaaе dens Gjentaęeľse og Gjennydeľse i et andet Liv med fornyede og ſtyrkede Kræfter, eľter at jeg allerede her har tilegnet mig dens guddommelige Eľſents. Dog maatte iſaafald den anden Tilværelſe ikke tænkes ſom en Fortſættelſe af denne, men ſom en Slags Gjælevandring, hvor de ſamme Kræfter anvendtes til en ny og forædlet Nydeľse, for ſaaledes at uddrage mere guddommelig Styrke af Tilværelſen, indtil endelig en Tilværelſe kom, hvori vort Jeg havde naaet den høieſte Fuldeľdthed.“

„Det er Egoiſmens Religion,“ ſagde Roſing.

„Nei, paa ingen Maade,“ ſagde Kunſten, „jeg tilſteder Enhver for ſig ſamme Rettięheder, og ſtiller mig aldeles til Deres Diſpoſition. Derved opnaaes

sand, personlig Frihed, og alle de utallige Indrømmelser, der ved hvert Skridt her i Livet gøres til Andres Fordomme og Andres Aandstvang, bortfalde. Af en saadan Anskuelse udspringer der Humanitet i en urban Anerkjendelse af Andres Personlighed og deres Ret til at finde Plads for deres Udvikling, blot at ethvert Krav paa, at jeg skal indrette og begrænse mig efter Andres, erkjendes for uretmæssigt. Hvormegen Uleilighed gjør Samsfundet sig ikke for at tilveiebringe det Modsatte, for at holde alle sine Medlemmer som Fiske i eet Garn, hvor den Ene ikke kan sprælle og søge Frihed, uden at slaae de andre fordærvede! Jeg troer, at Menneffene vilde være langt bedre og især langt elskværdigere, hvis de ikke bestandig ansaae sig for Executorer af denne Samsfundets Billie."

"Tør jeg, uden at henregne mig til Executorerne," sagde Rosing, "spørge om, hvorledes det skal gaae, naar de Stærke ikke ere humane, og de Svage ikke ere stærke nok til at trodse de Inhumane?"

"Som det gaaer," svarede Kungen, "De mener dog vel ikke, at dette er den bedste af alle Verdenen? Men maaskee de Stærke bleve humane, hvis man ikke stedse var beredt til at lægge Tvangs-

trøie paa dem, og de Svage stærkere, hvis de ikke vare opfødte i Buret."

"Forklar Dem nøiere," sagde en ung Journalist blandt Gæsterne, "hvad kalder De Evang? Er det Selskabets Former?"

"O ja, undertiden," sagde Runge, "for Exempel, naar jeg ikke tør tale med Gen, som interesserer mig, fordi jeg skal tale med Ti, som ikke interessere mig, eller naar jeg ikke maa vise en elstværdig Dame min Opmærksomhed, fordi det ikke er passende at vise tydeligt, at jeg finder hende skøn og elstværdig, og saa videre og saa videre. Men jeg mener dog navnlig den Evang, der paalægges Livet i det Hele. Det er meget godt, gavnligt, ja, nødvendigt, at Samfundet slutter sig sammen for at værne om Civilisationens Goder; men det maa ikke slaae Gordon for Ideerne og lægge Ansættelserne i Quarantaine, og det gjør det, naar det forlanger af mig, at jeg skal vedkjende mig dets Religior, eller ansee den normerede Kundskabsmasse for nødvendig til at bestride dets Embeder eller —" han standsede.

"Eder lade mig føre hen i Kirken, og lade Præsten forsikre mig, at nu er jeg uopløselig

bundet til denne Qvinde," fuldbendte Didier med en ondskabsfuld Ironie. Kungen saae vist hen paa ham.

"Man skal ikke foragte de skjønnne Symboler paa det Hellige," sagde Gustav med Følelse; "thi Symbolet er vel et Billede; men som alle Billeder bærer det selv det Hellige i sig, der her er Trofkaften og dens Ewigbed."

"Det er Handlingen, der her modtager det Skjønnnes Indvielse," sagde Roseng.

"Naar Handlingen ikke alt iforveien er indviet ved det Skjønnne, og skøn i sin egen Idee," sagde Journalisten, "vil Præsten neppe kunne gjere den dertil." Og han saae sig om, som om han havde givet et Beviis paa fri Tænkemaade.

"Præsten!" gjentog Gustav foragteligt med rødmende Kinder, "her er ikke Tale om Præsten, men om Indvielsen, der meddeles gjennem hans Mund. Hvis Handlingen virkelig bærer det Skjønnnes Idee i sig, vil den stræbe at nærme den saa meget som muligt til det Guddommelige, og at indvies ved dets Nærhed."

"Vi komme her tilbage til de gamle Anskuelser om, at det Guddommelige er Noget udafør os,"

sagde Kunsten, „sig mig, den, der ikke føler det i sig, har han det da virkelig? Ja, det strømmer fra det ene Menneske til det andet i det tankerige Blik, i det begejstrede Ord, i den ædle Handling; men i os selv boer det, det er dets egentlige Verden. Jo friere det udvikler sig, jo klarere og rigere er dets Tilværelse, jo større dets Verden. Hvor jeg seer det hos Andre, ærer og tilbeder jeg det, og søger og tilbyder Frihed til at nyde det. Skulde jeg blive staaende ved det Medgivne, uden at fornye og udvikle dets Fylde, uden at forøge dets Kræfter, da først foragtede jeg det i Sandhed. Grændserne for det ligge ikke i min Tilværelses Afsluttethed og Endelighed; thi enhver Ting maa i sig selv søge sin Fuldendthed, men i den ringe Energie, jeg udfolder for at bringe det til Fuldkommenhed. Enhver Stagneren i Kundskab og Kjærlighed hemmer dets Flugt, istedetfor at jeg gjennem hver ny Phase skulde fornye mit Væsen. Trofsken mod det engang Grebne er kun en List af Endeligheden, for saa hurtigt som muligt at fange mig i sit Garn. Nydelsen er for mig Livet selv; at den opsluger og fortærer alt Endeligt om sig, er netop et Tegn paa dens Guddommelighed; Jupiters Ild fortærede Semele,

for at en guddommelig Søn kunde fødes, den rige Livsnøydelse, den begeistrende Glædesdrik."

Alle Skyer vare vegne fra hans Pande, jeg gjenkjendte denne glødende Begeistring, denne Tankens Ild, der saalænge havde været veget fra ham, han reiste sig ligejom i skjøn Følelse af sin Manddomskraft, og idet han opløstede Glasjet, vedblev han:

"Nei, leve den guddommelige, den gyldne Frihed! Saalænge Blodet ruller let og ildfuldt i mine Arer, saalænge denne Haand har Styrke nok til at bryde enhver Bænke, saalænge skal Guden i mig give mig Kraft til at være fri og lykkelig! Jeg vil ikke skjønne mine Følelser, ikke forsætlig kue mit Manddomsmod for at hylde Tidens Fordomme; selv om den Lyst, der vinker mig, er nok saa dæmonisk og nok saa skuffende, jeg haaber, at jeg skal gaae fri og styrket gjennem dens Luer!"

Han saae rundt om sig, og nød den Begeistring, hans Ord opvakte hos flere af Selskabets yngre Medlemmer; kun til den Side, hvor jeg sad, saae han ikke, han tømte sit Glas, og satte sig. Jeg forstod ethvert Ord af hans Tale, med Ildskrift stod dens Betydning skrevet for mig, og jeg kjæmpede med mig selv, for ikke at røbe min Bevægelse. Da

reiste Didier sig, hans Kinder glødede af Vinen, han stammede; men hans Ord bleve alligevel fremførte med en Bægt, der gjorde ethvert af dem forstaaeligt.

„Ja, hør paa denne Mand,“ sagde han med bitter Latter, „hør, hvor herlig han kan gjøre hele Tilværelsen, det er lutter Glæde og Lystighed. Han giver Enhver Frihed til at være glad og lykkelig, til at føle Kjærlighed og Trost, til at blive stærk og sund, rig og mægtig, ligesom Enhver har Lyst til. Det er ikke mange Aar siden, at han var min Lærer i det Guddommelige, og jeg var hans ydmyge Discipel, der fandt, at han havde Ret. Før havde jeg været en elendig Stymper i den Kunst at være fri; men da jeg havde begyndt at gaae i Skole hos ham, blev jeg snart vaer, at jeg var en Heros, der kunde gjøre Undergerninger. Jeg giftede mig, jeg kunde maaskee være blevet en stoffelig Egtemand; men det var mig ikke nok, den guddommelige Frihed skulde knytte Baandet for Evigheden, nei, blot for Livet, vi foragtede Kirkens tomme Symboler, og stolede paa vor Kjærligheds Rigdom alene; ja, vi vare saa rige paa den, at der ogsaa blev tilovers til Andre, og en Dag forlod hun mig, efterladende

mig den Trost, at hun ikke mere var min Kone end den Kvinde, denne Mand der har givet dette Navn, blot med den Forstjæl, at Disciplen handlede ærligt og aabenlyst, og Mesteren trædss og underfundigt."

En dyb Tausshed opstod, jeg solte Blodet vige fra mine Kinder, jeg saae ned, og Diebliffet bøiede mit Hoved med sin frygtelige Bægt. Da blev Stilheden afbrudt med et lydeligt Slag, og Ordet „Bagvadster!“ gjenlød over hele Stuen.

Uvilkaarligt reiste vi os Alle, jeg saae op. Slaget kom ikke fra min frænkede Egtefælle, det var ikke ham, der havde opløstet Haanden for at hævne den Fornærmelse, der var tilføiet mig, det var ikke ham, der benægtede min Banære. Gustav stod endnu med hævet Arm over Didier, der var sunket om paa Gulvet.

Alles Blikke vendte sig mod Runge, han alene var blevet siddende med bøiet Hoved og taus. Jeg betragtede ham et Dieblif med usigelig Smerte, derpaa samlede jeg alt mit Mod, gif hen til Didier og løstede hans Hoved op. Idet jeg saae mig om efter Hjælp, mødte mit Blik Gustavs, han stod og saae sig vildt om, da han havde betragtet

Kungen, fastede han sig tilbage paa sin Stol, og skjulte Ansigtet i Hænderne.

Leonard og Rosing ilede til, løstede Didier op, og bare ham hen paa Sophaen; jeg fulgte efter dem, og badede hans Hoved med koldt Vand. Rosing gik tilbage til Bordet; men Leonard blev staaende, og sagde i en sagte, smertelig Tone: „O, Cornelia!“ Jeg formaaede ikke at svare.

Jeg hørte Leonard sige, at han vilde hente en Bogn til at kjøre Didier bort, Gæsterne beredte sig til at gaae, Kungen reiste sig, og tog Afshed med dem. Ingen, undtagen Rosing, kom hen til mig, og sagde Farvel, han alene tog min Haand, tryffede den, og saae deeltagende paa mig; jeg vendte mit Hoved bort. Leonard kom tilbage, og førte Didier til Bognen, han sagde blot: „Jeg kommer imorgen,“ og forlod os.

Gustav sad alene tilbage; da Alt blev stille, tog han Hænderne fra Ansigtet, og saae sig om. Som i Drømme stod han op, det sønderknuste Udtryk i hans Ansigt gjorde mig ubeskriveligt ondt, han gik henimod mig, bukkede for mig, og sagde med tonløs Stemme: „Levvel, Cornelia!“ Jeg erindrede den Dag, jeg havde afviißt hans Kjærlighed

med min hustruelige Bærdighed, og jeg syntes, at hans Blik bebreidede mig min Usandhed. Jeg havde intet Svar, jeg vovede ikke at holde ham tilbage.

Endelig var Kunzen og jeg alene i den oplyste Sal, hvorfra alle Gæster nylig saa taus og stille havde trukket sig tilbage. Et Dieblif troede jeg, at han vilde undgaae en Forflaring; men hvis det var Tilfældet, betænkte han sig; han gik ud, og befalede, at der skulde tages af Bordet. Medens dette skete, gik han op og ned, og kun een gang gik han hen for at drikke nogle Glas Vin, som for at styrke sit Mod. Jeg satte mig i Sophaen, og lyttede til mit bankende Hjertes Slag, som om det var min eneste Beskjæftigelse herester i Verden.

Bordet var tomt, Kunzen lukkede selv alle Dørene, og kom hen til mig. Han ventede det første Ord af mig; men jeg taug.

„Du har selv hørt det,“ sagde han endelig med besværlig Stemme, „det er ikke længer nogen Hemmelighed, at vi ere frie for ethvert Baand, der kunde sammenknytte os i Verdens Dine. Mit Hjerte idetmindste har længe været frit, og jeg haaber at gjen- give Dig Din Frihed ogsaa, naar Du har løstrevet

Dig fra den Forestilling, at Du endnu tilhører mig. Som jeg allerede sagde Dig i vort første Bekjendtskabs Dage, Cornelia, er Kjærligheden det egentlige Baand, som binder; naar dens Beruusning er forbi, ere Hjerterne ogsaa frie. I Qvinder ere langsommere til at fatte det end vi Mænd; men maae vi dog nu ikke prise vor gode Stjerne, at vi ikke sammenknyttedes af et Baand, som kun med Vanskelighed og langsomt kunde løses, til uendelig Pine og Qual for os selv? Jeg elsker Hermance — han talte nu med større Raskhed — „jeg veed altfor vel, Cornelia, at hun aldrig bliver for mig, hvad Du var, ikke engang hvad Du nu er; men jeg formaaer ikke at modstaae den Magt, der driver mig til at vinde hende fuldkomment. Jeg bedrager Dig ikke med at besmykke mine Handlinger, jeg vil ikke sige Usandhed, og sige, at Du paa nogen Maade har Skyld i min Kjærligheds Tab, nei, tvertimod, jeg bringer Dig min inderligste Tak for den i Sandhed usigelige Lykke, Du har skænket mig, for Din Kjærlighed og Trost.“

Han bøiede sit Kne foran mig, og vilde tage min Haand. Jeg tog den til mig, og støttede min brændende Pande til den.

„Og Du regner for Intet,“ sagde jeg, „den Vanære, Du har bragt over mig, den Foragt, Berden vil vise mig, den Sorg, jeg volder min Familie?“

„Kunde Du ønske at beholde mig som Ægtefælle, kold, tvungen og ligegyldig?“ spurgte han, og reiste sig heftigt.

„Ja,“ sagde jeg, og opløstede mit Hoved, „troer Du, at jeg nogensinde havde indvilliget i at tilhøre Dig, hvis jeg havde troet, at denne Time skulde komme? Troer Du, at ethvert Baand kan være løst imellem os, fordi Du uden Sky tilstaaer, at Du elsker en Anden? Blot derfor ere alle Løfter glemte, alle Rettigheder tilintetgjorte, og Du kan uden Betænkning berøve mig det Navn, Du gav mig, den Stilling, Du lovede mig altid at hævde mig? Jeg bar Din Tilfidesættelse, jeg taalte Din Uretfærdighed; men at stødes vanæret, forladt bort fra Dig, det kan jeg ikke bære.“

„Vanæret!“ gjentog han utaalmodig, „hvem er vanæret, som har sin egen Bevidstheds Frijskjendelse?“

„For Dig er det nok,“ sagde jeg, „men ikke for mig. Ja, Claudius! lad mig have mistet den

Kjærlighed, hvorpaa jeg troede som paa mig selv, jeg er saa elendig, at jeg ikke tør gjøre Fordring paa den, jeg er saa dybt sunken, at jeg maa gjøre Krav paa Dig uden den; men Gæt forlanger jeg, nu maa Du ægte mig!"

Han foer tilbage, hans Dine lignede.

"Ægte Dig!" udbrod han, "det jeg ikke vilde gjøre, da min Eidskab for Dig var paa sit Høieste, det skulde jeg nu gjøre tvungen?"

"Ikke tvunget af Andre end Dig selv," sagde jeg alvorligt. Jeg gif hen til min Secretair, og udtog et Papir. "Dette Brev," vedblev jeg, "tilskrev Du mig før vort Ægteskab, erindre Dig dets Ord: „Forbandet være den Dag, jeg misbruger Din Kjærlighed for at afkaste en Ægteskælles Navn og Bligter, paa den skal jeg være hjemfaldet til Din Foragt og Din Afsty, da skal Du have Ret at kaste mig Din Ulykke i Ansigtet, og kalde mig Hvermands Ridding.""

Han blev bleg.

"Giv mig det Papir," sagde han med dump Stemme. Jeg foldede det sammen, og stak det ind mellem min Kjole og mit Livbaand.

"Nei," sagde jeg fast, "med mindre Du ikke

blues ved at fratage mig det. Det er min Ægte-
 skabscontract, og skal Verden dømme os imellem,
 skal det tjene til min Undskyldning. Men lad det
 ikke komme saavidt, jeg beder Dig, Claudius;
 saa aldeles kan vel ikke ethvert Spor af Omhed for
 mig være udvidsket af Dit Hjerte, at Du ikke skulde
 føle Din Uretfærdighed imod mig. Det er allerede
 Ulykke nok, at Verden imorgen peger Fingre ad mig
 som Din Elskerinde; men det kan endnu gøres godt.
 Enten Du erkjender Vielsen eller ei, kom, frels mig
 fra Skjændsel og Glendighed, jeg bønfalder Dig,
 gør det for min Skyld!"

Han hørte neppe, hvad jeg sagde, jeg saae hans
 stive Blik maale mig, som om han tænkte paa at
 tage det ulykkelige Brev med Magt; men jeg var
 saa vant til den elskværdige Ridderlighed, han havde
 viist i Omgang mod mig, at jeg følte mig sikker
 mod enhver Volds-gjerning, og jeg troer, at denne
 Tryghed frelst mig derfor.

"Ræk mig Brevet," sagde han endnu engang
 bydende. Jeg rystede taus paa Hovedet. Han gik
 henimod Døren. Dødsangst greb mig.

"Bent, Claudius," sagde jeg, gik efter ham,

og lagde mine Hænder om hans Arm, „jeg bøn-
falder Dig, forlad mig ikke.“

„Det er uværdigt,“ sagde han, „at trygle om
Kjærlighed.“

„Endnu uværdigere,“ sagde jeg bittert, „at for-
lade den, man har elsket, at støde hende ud i For-
agt og Ulykke, endnu uværdigere at svige hellige
Forpligtelser, der vare knyttede til en Mands Ære
og Høimodighed.“

Han vendte sig mod mig, og betragtede mig
med gnistrende Dine, derpaa stødte han mig heftigt
bort. I Udbruddet af en voldsom Videnskabelighed,
som han endnu aldrig havde viist mod mig, stampede
han i Gulvet, raabte usammenhængende Ord, og
slog sig for Panden. Jeg veg angst tilbage, og dog
sagde en dunkel Følelse mig, at der under denne
Bredestorm laae skjult en Feighed for mig og for
hans eget Hjerte. Da han blev roligere, lagde han
Armene over kors, gif hen til mig, og sagde:

„Cornelia, jeg befaler Dig at tie; ethvert
Baand mellem os er løst, og Intet rokker min Be-
slutning.“

Han gif ind i sit Bærelse, og lukkede Døren
haardt efter sig. Jeg sank ned paa Sophaen, enhver

Følelse i mig syntes knuust, jeg lænede mit Hoved til Puderne, og undrede mig over, at jeg levede endnu. Efter et Kvarteerstids Forløb kom Kungen tilbage, han var i sin Kappe, og holdt Hatten i Haanden. Han kom hen til mig, saae en Stund taus paa mig, derpaa tog han min Haand, der laae udstrakt paa mit Knæ, kysjede den, og lagde et Papir i den. Jeg kunde ikke see op, jeg følte, at det var den evige Afsted, mit Hjerte var nærved at bryde. Han gik med stærke Trin igjennem Stuen og Gangen, aabnede Gadedøren, og laasjede den atter efter sig.

Hvor længe jeg sad saaledes, veed jeg ikke; da jeg atter saae op, vare Lysene dybt nedbrændte; det sidste Gjenskin af den usalige Fest var gjemt i en mat Dunkelhed, og iisnende Kulde laae over mig. Jeg gik ind i mit Værelse, hvor Helene, der ikke havde deeltaget i Selfabet, endnu bestandig havde sit Leie paa min Sopha. Jeg saae et Dieblif paa hendes trygge Søvn, jeg tænkte paa, hvad jeg imorgen maatte sige hende, og jeg var glad ved, at hun ikke vaagnede. Jeg satte Lyset paa Bordet, og aabnede det Brev, Kungen havde efterladt i min Haand; det indeholdt nogle Obligationer, en ikke

ubetydelig Sum, som jeg vel vidste, den sidste Rest af vor Formue. Med Bæmmelse fastede jeg Bengene fra mig; men jeg tog dem igjen, lagde et Omflag om dem, og skrev Kunzens Navn udenpaa med Hermances Adresse. Da jeg vilde forsegle Papiret, og tog Signetet, hvori Kunzen havde ladet stifte mit Navn sammen med hans Efternavn, tænkte jeg med Bitterhed paa, at Intet havde manglet af de ydre Tegn paa vor Pagt, kun eet, det hellige Symbol paa Pagtens Evighed, havde manglet, og nu var den styrtet sammen.

Jeg forsøgte at sove; men den ene sørgelige, urolige Tanke kom efter den anden, og holdt mig vaagen. Hvormange bittre Pligter havde den næste Dag ikke at opfylde! Langsomt sneg Foraarsdagens tidlige, blege Lys sig ind i mit Sovestue, og faldt paa min grublende Pande og mine trætte Dine, jeg stod op, og gik ind i Kunzens Bærelse; det syntes mig næsten umuligt, at han ikke maatte være kommet igjen; men der var tomt og forstyrret, som om han i det sidste Dieblis havde kastet Alt imellem hverandre.

Da der blev Liv i Huset, traf jeg mig tilbage til mit Bærelse, og først henad Formiddagen lod

jeg Helene kalde ind til mig; jeg følte, at jeg ikke burde udsætte at meddele hende, hvad der var skeet. Jeg beklagede i mine Tanker, at jeg havde draget hende ind med i min Ulykke, og det var ikke eet af de letteste Skridt paa denne sørgelige Dag, at jeg skulde oprøre hendes ustyldige Sind med Fortællingen om min Brøde. Hun kom frygtsonmt ind til mig og med nedslagne Dine, hun anede vel, at der var hændet noget Usædvanligt; men Sandheden var vistnok langt fra hendes Tanker. Da hun saae paa mig, studsede hun; men hun gjorde sig Umage for at være rolig. Jeg tog hendes Haand, og lod hende sætte sig ved Siden af mig.

„Kjære Barn!“ sagde jeg; men jeg manglede Ord til at fortsætte; jeg tænkte et Dieblif paa, at lade en Anden gjøre Meddelelsen.

Hun saae op paa mig. „Er der hændet Dem noget Sørgeligt?“ spurgte hun med den barnlige Sinderlighed, der var hende egen.

„Ja,“ svarede jeg, „og Gud give, at det var sparet Dig at høre og mig at sige det, jeg nu maa meddele Dig.“

„Hvorfor vill De da fortælle mig det?“ spurgte hun fjærligt.

„Det er min Pligt," svarede jeg sagte, og, o, hvor ydmyget følte jeg mig ikke, medens jeg gav Beretningen om mit Ægteskab i saa skaanende Udtryk jeg formaaede, ved at see hendes formørkede Blik, hendes stille Rødme og hendes Smerte. Jeg bad om hendes Tilgivelse, fordi jeg, forført af min Godhed for hende, havde bundet hendes Skjæbne til min usikre, foragtelige; thi Alt, hvad jeg nu eiede i Verden, var den lille Arvelod efter Tante Abele.

Ved disse sidste Ord smilede Helena sødt.

„O," sagde hun med sin uskyldige Alvor, „det komme vi nok ud af, vi ville være slittige og sparsommelige."

„Men man vil see ned paa mig," sagde jeg beflemt.

„Vi kunne maaskee finde et Sted, hvor Ingen kjender os," sagde Helene sagte. Al, hvor enhver Brode voger ligeoverfor Uskyldigheden!

Leonard kom, og jeg bad Helene at lade os ene. Han var dybt grebet af Gaarsdagens Opdagelse; men hans kjærlige Sind nænnede ikke at lade mig see det ganske. Jeg aabnede mit Hjerte for ham, og fortalte ham Alt fra Begyndelsen af, og han indsaae vel, at Alt var forbi. Kun en

havde aldrig lovet at ægte mig, og de løse Løfter om aldrig at forlade mig havde i Virkeligheden ingen Betydning. Jeg omtalte ikke det Brev, der var i min Besiddelse, jeg vidste, at det hjemlede mig ingen Rettigheder, og selv om det havde gjort det, vilde jeg aldrig have benyttet det til denne Brug.

„Hvad vil Du gjøre, Cornelia?“ spurgte Leonard bekymret.

„Jeg veed det i Sandhed ikke,“ svarede jeg.

„Du burde ikke have sendt hans Penge tilbage,“ sagde han, „et tarveligt Underhold var det Mindste, han var Dig skyldig.“

„Skulde jeg lade mig min Bancere betale?“ spurgte jeg bittert. „Jeg har en lille Sum, der tilhører mig selv, den maa foreløbig dække mine Udgifter, Gud maa raade for Fremtiden, gid jeg ingen havde! Men Gætt er nødvendigt, jeg maa bort herfra.“

„Kom til mig,“ sagde han, „Pauline holder af Dig, vi skulle gjøre det saa godt for Dig, som det staaer i vor Magt.“

Jeg rystede paa Hovedet. „Tak, Leonard,“ sagde jeg; „men det er umuligt. Jeg maa være alene, Helene har desværre ingen anden Tilflugt i

Verden, ellers vilde jeg ogsaa sende hende bort. Hvis Du vil tage Dig af mig, saa lei mig et Par mindre Bærelser, men et Sted, hvor der er frisk Luft og fri Udsigt, det er det Gæste, jeg ikke kan undvære."

Han lovede det beredvillig, og ligeledes at afskedige mit Tjenestetjende med en kort Forklaring. Da han reiste sig for at gaae, spurgte jeg: „Har Du talt med vor Moder?"

„Ja," svarede han noget forlegen, „Du kjender Moders Hefstighed, hun tog sig det naturligviis nær; men det gaaer nok over. Nu beder jeg Dig, Cornelia, see at blive rolig, og at finde Dig i, hvad der ikke kan være anderledes, hvad en Broder og en Mand formaaer, skal jeg gjøre for Dig."

Jeg saa Taarer i hans Dine, jeg formaaede ikke at takke ham; men vi omfavnede hinanden i taus Bedrøvelse.

Senad Middag bragte et Bud et Brev fra min Moder, jeg anede næsten, hvad det indeholdt; men en større Sorg gjorde mig ligegyldig for enhver mindre Smertens Braad. Jeg aabnede det, og læste det.

„Din Broder Leonard har fortalt mig, hvor-

hen Din Lettsindighed og Din uværdige Hensyns-
løshed have bragt Dig; det vil ikke forundre Dig,
om jeg beder Dig, herefter ikke at betræde mit Huus.
Allerede Hensynet til Lauras Rygte gjør dette for-
nødent, og jeg tilstaaer, at det vilde være mig en
Pine at see Dig. Din Moder."

Jeg vendte i Tanker Papiret, som for at see,
om det intet Videre indeholdt; men det var det Hele.
Det var min Moders Trost. Det Hjerte, hvorefter jeg
først burde være ilet med min angrende Bekjendelse,
den Haand, der først burde have udstrakt sig for at
hjælpe og beskytte mig, havde været den første til at
lukke sig for mig. Men jeg ventede mig intet Andet,
det Haarde og Skjærende i Udtryffene blændede mig
ikke; men de saarede mig dybt. Jeg forstod, at min
Moder unddrog sig min Nærværelse, for at kunne
holde sig i ophøiet Værdighed over mig, og for siden
at kunne give mig sin Tilgivelse som en Naade.
Det samme Spil, der var drevet med Pauline,
skulde nu gjentages med mig. Det undrede mig
derfor ikke, at jeg om Eftermiddagen saae Laura
ankomme. Hun var just ikke kjærlig, men snarere
nedladende, og skyndte sig at fortælle, at min Moder
Intet vidste om hendes Besøg. Jeg var fast over-

beviist om det Modsatte men holdt det ikke for Umagen værdt at lade mig mærke dermed. Egentlig kom hun for at høre de nyere Omstændigheder af min egen Mund; men i dette Haab blev hun fluffet, jeg kunde og vilde ikke vise denne Fortrolighed mod et Menneſke, der kun forſkede af Nyſgjerrighed. Da hun ſolte ſig fluffet, blev hun ſornærmet, og hendes Redladenhed forandrede ſig til en hovmodig Bitterhed.

„Det er dog et mærkeligt Uheld, vi have i vor Familie“ ſagde hun, „førſt nu med Leonard, og ſiden med Dig. Med Leonard kunde det dog gøres godt igjen; men det kan det ikke med Dig, og med et Fruentimmer er det dog altid værre end med et Mandfolk. Det er en Guds Lykke, at Tante Abele ikke oplevede dette, det var blevet en Pind til hendes Rigfiſte. Det have vi nu Altsammen Tante Mathilde at takke for.“

„Tal ikke Ondt om Tante Mathilde, Laura,“ ſagde jeg beſlemt, „hun var jo død, inden det ſkete.“

„Ja, men det er hendes Principer, der er Skyld i det Hele,“ indvendte hun.

„Af nei,“ ſagde jeg, „havde hun levet, var det neppe ſkeet.“

„Jeg husker nok,“ blev Laura ved, „at hun altid hævede Dig paa min Bekostning, Gud stee Lov, jeg har da endnu ingen Skam bragt over vore Forældre.“

Jeg sukede kun, jeg havde hverken Lyst eller Evne til at forsvare mig. Hun reiste sig for at gaae.

„Jeg gad dog vidst,“ sagde hun, „hvorfor Rosing ikke har været hos os idag, og fortalt os det Hele, det havde ikke været mere end rimeligt.“

Jeg var ham taknemlig for hans Discretion, og fulgte hende taus gennem Stuerne, da hun standsede foran „Sabinerinderne.“

„Vil Du tage det med Dig, Cornelia?“ spurgte hun.

„Nei,“ svarede jeg, og tænkte for første Gang derpaa, „jeg kan ikke betragte Noget af det, her er, som mit.“

„Det er virkelig en overdreven Delicatesse,“ sagde hun, „det Nødvendige skulde Du dog tage med Dig.“

Hun lod til at have Lyst til at udtale sig vidtløftigere om denne Gjenstand; men jeg var overbevist om, at hun ikke vilde forstaae mig, og jeg af-

brød derfor Samtalen derom. Da jeg gik tilbage, efter at have fulgt hende ud, havde jeg den nye Sorg at erkjende, at jeg burde lade alle disse Gjenstande, der ved vor fælleds Brug vare blevne mig kjære, staae hen til Kunghens Disposition.

Jeg var glad, da denne sorgelige Dag nærmede sig sin Ende, jeg var træt, og Gud alene veed, hvorledes mit sønderknust Sind var tilmode. Helene's stille, venlige Deeltagelse voldte mig en ubeskrivelig Smerte, og jeg var glad, da hun forlod mig, for at gaae iseng. Mine Tjenestefolk gik om med lydlose Skridt og bedrovede Ansigter, det var som et Sorgens Huus, hvor Rogen ligger lig, og det var ogsaa Tilfældet, et Menneskes Lykke var dræbt. Men snart blev Alt stille, Alle gik til Ro, og jeg alene vaagede. Jeg følte Umuligheden af at kunne lægge mig roligt ned og sove, jeg iførte mig en let Natdragt, og satte mig i Dagligstuen. Lyset faldt mig besværligt, jeg slukkede Lampen, og Nattens Mørke hyllede sig velgjørende om mig. Der gives Timer i Livet, hvor Prøvelserne møde os saa talrige og forfærdende, at vor stakkels, menneskelige Natur ligesom gaaer irette med dem, veier dem, og finder dem for tunge. Jeg troer ogsaa, at Kjærlig-

hedens Smerte er den, hvori der er mindst Resignation, og jeg anvendte disse Nattetimer til at gjen- tage for mig selv al den Omhed, jeg havde skjænket ham, der havde forladt mig, alle mine Offre, al min Overbærelse, al min Taalmodighed. Kun een Trøst var mig tilbage, og det var den, at jeg havde tømt det Bittreste, Intet af hvad der forestod kunde være værre. Det var en Skuffelse.

Jeg hørte en sagte Bevægelse, jeg lyttede, og det forekom mig med Sikkerhed, at en Dør aabnedes og lukkedes ganske stille. Det kunde ingen af Tjenestefolkene være, de vare for længe siden iseng, og et Dieblif troede jeg, at jeg havde skuffet mig selv. Da hørte jeg tydeligt en lignende, puslende Lyd, og denne Gang var jeg sikker paa, det var i Salen. Det var min første Indskydelse at reise mig, og gaae derind; men jeg standsede, jeg veed ikke, hvor jeg fik den taabelige, overtroiske Tanke fra, at jeg som Professor Lenz kunde faae Noget at see, der vilde dræbe mig. At kalde paa Tjenestefolkene var det Rimeligste; men en hemmelig Angst holdt mig tilbage. Jeg samlede alt mit Mod, gik sagte hen til Døren, og aabnede den.

Da jeg saae ind, vaklede jeg, og det sortnede

for mine Dine. Get af Lysene paa min Secretair var tændt, og foran den aabne Klap stod Kungen, og kastede i ivrig Søgen det ene Papir ud efter det andet af de udtrukne Skuffer. Dorens Abnen bragte ham til at vende sig om, og da han saae mig, traadte han tilbage som lynslagen. Jeg gik langsomt over Gulvet hen til Secretairen, og betragtede ham taus. Aldrig vil jeg glemme Udtrykket af de Følelser, der fortrak hans Ansigt, og bragte den vildeste Lidenskabeligheds Rødme til at flamme paa hans Kinder, og skjøndt ethvert Glimt af sli-
 en Stemning før havde indjaget mig Frygt, stod jeg nu rolig foran ham. Jeg troer, jeg vilde have været glad, hvis han havde dræbt mig.

Uden at vende Diet fra ham, tryffede jeg sagte paa den Fjeder, der lukkede det Gjemme, hvori jeg opbevarede hans første Kjærlighedsbrev, det aabnede sig, og jeg tog Papiret frem.

„Det er dette, Du søger?“ sagde jeg, og medens jeg holdt det i min Haand, saae jeg endnu engang paa ham, som man betragter en kostbar, dyrebart Skat, som man har eiet, og som nu ligger sønderknuust og traadt under Fodder i Støvet.

Han svarede ikke, jeg kunde høre hans korte,

voldsomme Mandedræt. Jeg løstede taus Papiret op, og holdt det i Lyset til det var fortæret.

Han opløstede Hovedet, og saae paa mig, o, med hvilket Blik! Det trængte med Bæven ned i mit Hjerte, og bragte mig til at zittre fra Hoved til Fod, saamegen Sjælsqual indeholdt det. Han vilde tale; men Ordene gvaltes paa hans Tunge; jeg udstrakte min Haand, og sagde bydende: „Forlad mig nu!“ og den stolte Mand, der før gif med fjæft kneisende Hoved, vaklede bort som en greben Forbryder. Jeg lyttede efter hans Skridt, til de hendedøde, da sank jeg asvmægtig om ved Secretairen.

Om Morgen en fandt mine Folk mig der, og bare mig iseng. Jeg fik atter min Bevidsthed, men for at føle mig syg og kræftsløs. En Sygdom kan ofte være velgjørende, min var det, skjøndt den ikke varede længe; thi den Spænding, hvori jeg var, tillod mig ikke engang at lide paa Legemet. Men der gif dog nogle Dage, hvori en underlig Slovhed forhindrede mig i at tænke, og da jeg igjen stod op og gif om, var jeg mere fattet, hvis jeg kan kalde min Tilstand saaledes. Ingen af vore forrige Beskjendte kom til mig eller lod spørge til mig, og skjøndt det kun var Noget, jeg ventede, følte jeg det

dog. Derimod kom Rosing, han tog ærbødigt min Haand, og kyssede den, skjøndt dette smukke Galanterie ikke er almindeligt heri Landet, og var meget usædvanligt hos ham.

„Kan jeg være Dem til Nytte?“ spurgte han.

Jeg takkede ham, og svarede nei, Leonard viste den største Omhu for at ordne Alt for mig, og jeg ventede een af Dagene at flytte bort. Jeg troer, han ventede, at jeg skulde spørge til Runken; men jeg gjorde det ikke, jeg vilde ikke høre, at Hermance triumpherede, og han var død for mig. Da derimod i Talens Løb Laura blev nævnet, sagde jeg til Rosing: „De besøger ofte min Moder og min Søster?“

„Ja, Frue,“ svarede han, „og tillad mig at gribe Leiligheden til at sige nogle Ord herom. Paa Deres Søsters Indbydelse kom jeg i Deres Fru Moders Huus, og har af skyldig Høflighed fortsat denne Omgang. Jeg har ikke været blind for, at Deres Søster har misforstaaet disse Besøg, og jeg har endog saa engang paa Deres Opfordring tilladt mig at benytte min Indskyldelse hos hende til at bringe en Forsoning tilveie. Men desværre siden den Tid har Frøken Laura gjort mig det umuligt

at trække mig tilbage ved de Fordringer, hun gjorde til min Nærværelse og min Opvartning, og jeg er meget bange for, at hun misforstaaer mine Hensigter. Hvis De, Frue, ved given Leilighed vilde forsøge at oplyse hende om disse, hvilket næsten er en Mand umuligt ligeoverfor en Dame, vilde De vise mig en væsentlig Tjeneste, og tillige forhindre, at Deres Frøken Søster ved at vente paa min Erklæring stod sig selv i veien ved en gunstigere Leilighed."

"Forstaaen mig for at være den, der bibringer Andre smertelige Saar," sagde jeg, "var det ikke bedre, De selv søgte at oplyse hende om Sandheden?"

"Denne vil tage sig bedre ud i en Søsters Mund," indvendte han, "det er enhver Qvindes Achilleshæl at være forsmaaet."

"Jeg troer, det vilde intetsteds lyde mere frænkende end paa mine Læber," sagde jeg, "jeg havde heller ikke troet, De var ganske uimodtagelig for en Dames Imødekommen."

"Der var en Tid," sagde han, "da den skønne Hermione forekom mig meget ønskelig at see til; men da hun fik travlt med at føre alle sine Tryllefunster i Jlden, for at bestyde en stærkere Fæstning,

traf jeg mig tilbage for ikke at blive overført af Skytset."

"Og De kunde elske Hermance?" spurgte jeg.
 "De har dog talt om hende, som om De ganske havde gennemskuet hende."

"Hvad skal man sige?" sagde han, og traf paa Skuldrene, "selv hvor vi see Hestesoden, kaste vi i Hast en Blik af Kjærlighedens Raabe over den. Vi passede saa godt sammen."

Senere kom ogsaa den, jeg mindst havde ventet, den gode Gustav; men han saae uheldig og skamfuld ud, som om det var ham, der havde Grund til at undsee sig, da han traadte frem for mig.

"Jeg har altsaa ikke mistet den bedste af mine Venner," sagde jeg veemodigt, og rakte ham min Haand. Han tog den, trykkede den sagte, og satte sig ved Siden af mig. Han saae ned paa Gulvet, og kunde ikke tale for sin Bevægelse.

"Gustav, min Ven," sagde jeg, "lad os ikke bære os saaledes ad. Tilgiv mig, at jeg har stuffet Dem, og bragt Dem til at spille Deres Forsvar paa Gen, der ikke var værdig til det."

"O, Cornelia!" sagde han, hurtigt afbrydende.

„Jeg haaber ikke,“ vedblev jeg, „at De har havt flere ubehagelige Sammenstød for min Skyld. Hvor er Herr Saint-Marceau?“

„Han er reist,“ sagde Gustav. „Jeg gif Dagen efter til ham, og tilbød ham Opreisning; men han afflog det. „Jeg har faaet, hvad jeg fortjente,“ sagde han godmodigt, „man bør aldrig fornærme en Dame ustraffet, og mindst en Dame, der er hædret og elsket af min Døkel, Herr Saint-Marceau, jeg beder Dem i mit Navn at gjøre hende mine ærbødigste Undskyldninger.““

Jeg kunde ikke lade være at tænke paa, hvor lidet disse kunde gjøre Gyldest for al den Ulykke, han havde anstiftet; men jeg var dog glad ved, at Gustav ikke var blevet indviflet i yderligere Ubegageligheder. Paa min Opfordring blev han hos os om Aftenen, og han søgte venligt at adsprede mig og Helene, hvilket lykkedes ham bedre med hende end med mig. Uagtet han var opfyldt af den venligste Medfølelse, saae jeg dog, at den romantiske Begeistring, hvormed han forhen havde nærmet sig mig, var borte; ingen af de mange tunge Krænkelser, der i disse Dage mødte mig, gif mig saa nær til Hjerte

jom Overbeviisningen om, at jeg var sunket i hans Kjærlighed og Agtelse.

Saa kom da den sidste Aften, jeg tilbragte i mit hidtilværende Hjem. Alt var der gaaet sin vante Gang, og Tjenestefolkene skulde først forlade Huset, naar jeg var taget bort. Ved Leonards utrættelige Omsorg var mit nye, tarvelige Hjem ordnet, jeg selv havde ikke formaaet at udrette Noget. I et Par skriftlige Ord havde Leonard underrettet Runge om, at Huset den næste Dag stod til hans Raadighed, og den endelige Grændse for mit Ophold var altsaa bestemt; den kommende Morgen meget tidlig vilde jeg skifte Bopæl.

Gustav var nylig kommet, og havde indbudet Helene til en Spadsjeretour, og da jeg gjerne vilde være ene, og tillige onskede hende nogen Udspredelse, havde jeg opmuntret hende til at modtage Tilbudet. Jeg sad altsaa ene i min Dagligstue, eller rettere, jeg laae halvt paa Sophaen; thi jeg følte mig stadig meget svag. Veiret havde været klart, Solen var lige gaaet purpurfarvet ned, og Maanen stod blank over Professor Lenzes Huus; jeg nød for sidste Gang indenfor disse Bægge den sorgblandede Glæde at dvæle ved mine Grindringer.

Da aabnedes Døren ligesom mig sagte, og en Skygge viste sig i den. En frygtelig Beflemmelse greb mig, og jeg spurgte angst: „Hvem er det?“

Skikkelsen, der var indhyllet i en lang Kappe, traadte ind, og nærmede sig hastigt til mig. Da han havde naaet Sophaen, sank han ned paa det ene Knæ, og en velbekjendt Stemme udraabte: „O, Cornelia!“

Min Bevægelse gjorde mig maalløs, jeg søgte at fjerne mig fra ham; men han tog mine Hænder, og trykkede dem op til sit Bryst.

„O, hør mig,“ sagde han, „jeg kan ikke udholde den Tanke, at Du er ulykkelig og forladt. Hvorfor vil Du forlade dette Huus, hvorfor vil Du nægte mig den usle Trøst at have gjort for Dig, hvad den elendigste Ussling paa Jorden gjør for den Qvinde, han har elsket? Jeg vil aldrig tilbyde Dig Noget af hendes Rigdom; men det, jeg tilbød Dig, var mit eget, Du veed det, og hvis det var Nogens, var det Dit med Rette.“

Disse Ord gave mig Kraft til at drage mine Hænder ud af hans.

„Det var en Fornærmelse, Claudius,“ sagde jeg saa roligt, det stod i min Magt, „enten skyldte

Du mig Alt eller Intet. Jeg beder Dig, sæt mig ikke paa disse grusomme Prøver, forvold mig ikke al denne Smerte; hvis Du vedbliver saaledes, dræber Du mig."

Han blev liggende i den knælende Stilling; men han slog Armene overkors over Brystet, og bøiede Hovedet.

"Dit Billede forfølger mig overalt," sagde han med bævende Stemme, "og naar jeg tænker mig Dig ene og fattig, maaskee trængende, Du, der er vant til Belvære og Luxus, Du, hvis rige og smagfulde Dragt var min Stoltthed, og det for min Skyld — o, min Cornelia, —" han standsede, tog sig i det, og vedblev først efter nogle Diebliffes Forløb — "jeg sover ingen Nat, uden at jeg i Drømme seer Dit bedrøvede Blik, uden at jeg drives til at styrte op og trygle om Din Tilgivelse."

Han græd, og skjulte sit Ansigt i Rappen. Disse Toner af den elskede, velbekjendte Stemme smeltede den frygtelige Spænding i min Sjæl, ogsaa jeg græd for første Gang siden hiin Aften, og idet jeg bøiede mig ned over ham, og mine Taarer faldt paa hans Haar, følte jeg en smerteblandet Lykke ved at græde i hans Nærhed.

Han saae op, og vore Dine mødtes. „Cor=

nelia," sagde han, „hvorfor skulle vi skilles for bestandig? Tillad mig engang imellem at komme til Dig, vær min elskede Veninde, ogsaa Du vil glæde Dig ved at see mig, ikke sandt? Tillad mig at sørge for Dig som forhen, hvis Du ønsker Noget, da lad mig vide det, og ingen Elsker skal med ømmere Glæde opfylde Dit Ønske end Din Ven; hvorfor skulle vi flye hinanden for bestandig, fordi vi have elsket hinanden?"

Han reiste sig halvt, og vilde slynge sin Arm om mig, jeg lagde min Haand paa den, og viste den sagte tilbage.

„Ikke saaledes, Claudius," sagde jeg, „hust paa, at Dine Kjerteregn, der engang vare mig saa dyrebare, nu ere en Fornærmelse mod mig. Være Din Veninde, kan jeg ikke; Du har skilt os ad; og nu maae vore Beie gaae hver til sin Side. Gaa, jeg bebreider Dig Intet, jeg tilgiver Dig, hvis det er Dig nødvendigt til Din Rolighed; men dette maa være den sidste Gang, vi sees."

„Det er umuligt!" raabte han, og sprang op. „Det er umuligt, at jeg aldrig skal see Dig mere. Jeg troede, at Du elskede mig endnu, at Synet af mig var Dig ligesaa nødvendigt, som det var for

mig at see Dig, at Du ogsaa maatte smeltes af Grindringen om, hvad vi havde været for hinanden."

„O, Claudius!" sagde jeg smerteligt.

„Og hvorfor ikke?" udbød han lidenskabeligt, „hvorfor ikke?"

Jeg følte, at der maatte gøres Ende paa denne Scene, jeg samlede alle mine Kræfter, reiste mig fra Sophaen, og gik hen til ham.

„Hør mig, Claudius," sagde jeg med Fasthed, „jeg har opoffret Dig Alt, jeg fulgte Dig som Din Hustru, jeg elskede Dig og levede kun for Dig, jeg taalte alle Forurettelser, og jeg tilgiver Dig dette sidste, skræffelige Slag; men nu — jeg er ikke længere Din Kone, jeg har i disse Dage følt den stille, tause Foragt, der sniger sig om mig, da Du tog min Ære, Lykke og Velvære med Dig; men gjør ikke min Ulykke større, og vær mig ikke endnu mere med Din Nærværelse, levn mig den ringe Rest af Agtelse, som mine Venner skænke mig, forlad mig, og kom ikke igjen!"

„Og saaledes kan Du bede mig?" sagde han.

„Forlad mig!" sagde jeg fortvivlet, og sank ned foran ham, „det er den sidste Gønst, jeg beder Dig om!"

Han udstødte et Smertesfrig, greb sin Hat, og styrtede ud af Døren. Jeg blev liggende, og udgjød bittre Taarer.

Jeg søgte at skjule Sporene af min Sindsbevægelse, til Gustav og Helene kom hjem, og det glædede mig, at jeg havde gjort det, da jeg saae det usædvanligt lykkelige Udtryk i deres Ansigter. De kom hen til mig, og tilstode mig, at de havde forlovet sig. Intet kunde i dette Dieblif glæde mig mere, jeg saae Helenes Skjæbne skilt fra min, og overgivet i en brav Mands Hænder; men jeg spurgte dog med nogen Betyrning om Gustavs Fremtidsudsigter; jeg vidste, at Kunsten ikke egnede sig til at ernære Familier.

„Det skal ikke vare længe, før jeg fører min unge Kone hjem,“ sagde Gustav, „min Fader er Malermester, og han vil med Glæde optage mig som Interessent i sin Bedrift. Han er ikke usoromuende, og han har lovet at udstyre mit Huus. Hvad Kunsten angaaer, da lægge vi den paa Hylden, jeg haaber ikke, den forgaaer, fordi een af dens Dyrkere svigter den for at decorere Vægge og male Skildter.“

„Men,“ sagde jeg, og forsøgte at spøge, „naar

Musen kommer, og gjør Fordring paa sin utro Tilbeder, vil han da ikke fortryde, at han maa lukke Døren for hende?"

„Na, Lapperi!“ svarede han muntert, „vi ville male Bægge, deilige, levende Blomster, der skulde bringe de prosaiske Sjæle til at længes efter Poesie, min Kone skal herefter være min eneste Musa!“

„Men Gracchernes Moder, den herlige Cornelia?“ indvendte jeg spøgende.

Hans Ansigt blev mørkt. „Hende gjøre vi til et malet Kullegardin,“ sagde han bittert; men som om han strax fortrød det Haarde i sine Ord, sagde han: „Helene har endnu en Bøn til Dem.“

„Ja,“ sagde Helene, og hældede sig over mig, „kom, og boe hos os, lad os elske og pleie Dem, lad mig ikke forlade Dem ene og bedrøvet.“

Intet vilde have kunnet bevæge mig til at modtage dette Tilbud; men jeg saae dog til Gustav, og spurgte: „Er det ogsaa Deres Ønske, Gustav?“

„Ja, Cornelia,“ svarede han; men jeg saae kun altfor tydeligt, at det var en Indrømmelse til Helene. Naar Gustav bragte det store Offer af sin Kunst for at kunne ægte hende, var det meget, fordi han ønskede, snarest muligt at føre hende ud

af mit Huus, og jeg saae ret vel, at jeg ikke burde være mindre heimodig, men med samme Fasthed bringe hende det Offer, ikke at see hende mere. Jeg kunde ikke skjule min Smerte.

„De bliver bedrøvet,“ sagde Helene, „o, saa lad mig ikke forlade Dem, lad mig følge med Dem, jeg vil være saa glad ved at blive hos Dem.“

Jeg fjernede hende sagte. „Jeg er ikke bedrøvet,“ sagde jeg, „jeg er glad, meget glad over Din Lykke; men hvo hos Eder, kan jeg ikke, Genksomhed er mig fjærest, og jeg er lykkelig ved at vide Dig, Helene, lykkelig.“

„Men jeg maa besøge Dem?“ spurgte hun, „De vil komme tidt til os, ikke sandt?“

„Med Tiden,“ svarede jeg, blidt afværgende, „naar Alt bliver bedre, og hvo veed, om jeg bliver længe heri Byen. Men forlader mig nu, jeg trænger til Ro og Stilhed.“

Leonard kom den næste Morgen, og fulgte os til vor nye Bopæl; den bestod kun af to smaae Værelser; men de vendte ud til en Have, og jeg søgte at give dem en tarvelig Elegance. Det varede kun kort, inden Gustav fik ordnet Alt til sit Bryllup, og førte Helene hjem som sin Kone. Afskeden

var meget smertelig for os begge; men jeg stod fast mod alle Helene's Bønner om at komme til hende og boe hos hende, og for hendes Fremtid var jeg tryg.

Saaledes var jeg da ene, og beredte mig til at føre et sørgeligt Gremittliv. Det Eneste, jeg havde medtaget fra vort forrige Huus, var min Garderobe og det Smykke, Herr Saint-Marceau engang havde foræret mig, ikke for at bruge det som Pynt; men fordi jeg vel indsaae, at der kunde komme den Tid, da jeg maatte forvandle det til Penge.

Leonard og Pauline besøgte mig, og Pauline søgte paa sin godmodige, men udelicate Maade at overbevise mig om, at Sagen i Virkelighed ikke var værdt at tage sig nær.

„Naar man ingen Børn har,“ sagde hun, „saa kan man sagtens finde en Udvei til at leve, og hvo veed, om De ikke kan gjøre et andet Parti? De er ung endnu, og alle Menneffer finder Dem saa smuk, har De aldrig tænkt paa Herr Rosing? Han gjør jaameget af Dem.“

Jeg benægtede det smilende; Pauline forstod kun lidt, at det Sidste, jeg i Verden kunde tænke paa, var et andet Ægteskab.

Leonard fortalte, at der var tilbudt ham Bestyrelsen af et Institut i en af Jyllands Kjøbstæder, at Vilkåarene vare ret gode og sikke, og at hvis Sagen kunde ordnes, vilde han tage derimod.

„Følg saa med os, Cornelia,“ sagde han, „det vil gjøre Dig godt at komme bort herfra.“

Men jeg kunde ikke tænke paa at udsætte mig for en lille Byes speidende Opmærksomhed og dens nysgjerrige Gladden; i den store By kunde jeg forsvinde i Mængden, og desuden vilde jeg neppe kunne føle mig tilfreds ved Paulines Huus-holdning.

Laura kom ogsaa til mig, for at tilbyde sin Mægling mellem mig og min Moder.

„Skriv et Par Ord til Moder, og giv mig med,“ sagde hun, „og Du kan være vis paa, jeg skal Intet spare for at formaae hende til at tilgive Dig. Jeg er vis paa, hun længes efter Dig i sit Hjerte; men hun har jo Grund nok til at være vred; men naar Du erkjender Din Uret, vil hun ganske vist tillade Dig at besøge hende.“

Det hele Comediespil med min Ulykke mishagede mig, og jeg gav et kort Afslag. Jeg havde taalt Ydmygelserne fra de Fremmedes Haand, jeg vilde

ikke taale dem fra mine Egnes, og jeg var altfor sikker paa, at min Moder vilde gribe Leiligheden til at hovmode sig af sin Dyd og sin Fuldkommenhed, til at jeg vilde betroe mig til hendes Høimodighed. Laura blev forbauset over mit Afslag.

„Er det muligt,“ sagde hun, „at Du kan foretrække ikke at see Din Moder?“

„Ja,“ sagde jeg, „vi stemme saalidt overeens i vore Anskuelser, at det er det Bedste for os begge, at vi under disse Omstændigheder ikke komme i Berøring med hinanden.“

„Kan Du ikke taale at høre Din Moders Dadel?“ spurgte hun hestigt.

„Jeg er nødt til at taale Enhvers Dadel i dette Dieblif,“ sagde jeg; „men hvad der er smerteligt at høre af Fremmedes Mund, bliver uudholdeligt i vore Egnes. Jeg erkjender, at jeg har handlet usorgtigt eller dadelværdigt, om Du vil; men jeg kan ikke ønske mit Forhold til Kongen betragtet uden al Skaansomhed og fra en Side, hvorfra jeg ikke engang vil see det, alene med mig selv, og det veed jeg, at vor Moder vil gjøre. Er det da underligt, at jeg vil unddrage mig endnu flere Krænkelser

end dem, der nødvendigviis ere fulgte med min Stilling?"

"Du har en underlig Anskuelse om Børns Pligter mod deres Forældre," sagde Laura spidst.

"Af, Pligter!" sagde jeg, "et Ord, som Alle føre i Munden, og faae forstaae!"

Der syntes paa engang at opstaae en ny Misstanke hos hende.

"Kommer Rosing ofte til Dig?" spurgte hun pludselig.

"Nei," svarede jeg lidt forundret, "han har afslagt mig et Besøg, ellers har han ikke været her, Du begriber vel, at jeg ellers ikke modtager Fremmede."

Uheldigviis kom Rosing ind af Døren i samme Dieblis, og Laura blev mørkerød; Rosing, der blev generet ved at træffe hende i min Nærværelse, da jeg kjendte hans Tanker om hende, hilste temmelig keitet og forlegen, hvilket hun tillagde en ganske anden Aarsag.

"Jeg vil ikke genere," sagde hun skarpt, og tog hastig Afsted.

Da jeg var ene med Rosing, vovede jeg et

Spørgsmaal, om Kungen tænkte paa at ægte Hermance.

„Jeg forstaaer mig ikke ret paa, hvad der foregaaer,“ svarede han. „Dersom jeg ikke tager feil, søger han at formaae hende til at indgaae et simpelt, borgerligt Ægteskab med hende, saavidt har han givet efter for hendes Fordringer; men Hermance er kold, hendes Coquetterie har Intet med hendes Følelser at gjøre, og det kunde nok være, at hun endnu beregner, om hun virkelig vil have Kungen til Mand. Som Tilbeder anseer hun ham for at være af første Rang; men hun er bange for at finde en skinsyg og aarvaagen Ægtemand i ham, og indtil en vis Grændse ønsker hun at have sin Frihed. I den sidste Tid har han taget sig et myndigt Væsen paa, og forlanger indtrængende Belønningen for de store Offre, han har gjort for hendes Skyld; men hun forstaaer sig bag sine religieuse Skrupler, og Kungen seer ikke synderlig lykkelig ud. For endnu mere at ophidse hans Flamme, har hun taget en ung Slægtning af sin afdøde Mand i stor Gunst, og under Paaskud af, at han saagodtsom er hendes Pleiesøn, lader hun sig følge overalt af ham, og anvender hundrede Smaafunster for at bringe

Kun hen til at lægge Mærke til den forelskede Unglings Bestræbelser for at behage hende. Kun hen gebærder sig som en Løve i et Buur, snart er han suur og mørk, snart opbyder han Alt for at behage og sængsle hende."

Saadanne Meddelelser tjente ikke til at forsøde mit eensomme Liv, og dog kunde jeg ikke afholde mig fra selv at fremkalde dem. Uagtet Kun hen for stedse var tabt for mig, var den Tanke mig frygtelig, at han skulde gjøre en Anden den Indrømmelse, han saa standhaftig havde nægtet mig, at ægte hende. Men Rosings Fortællinger bleve mere og mere forbeholdne, og de Slutninger, jeg drog deraf, vare bittre at udholde.

Helene og Gustav besøgte mig kort efter deres Bryllup. Helenes stille, inderlige Lykshalighed lønnede mig rigeligt for det tunge Offer, jeg havde bragt hende. Paa min Bøn lod Gustav hende blive en Timestid ene med mig, og lovede at komme tilbage, og hente hende.

Da vi vare ene, tilstod hun mig rødmende, at Gustav altid havde forekommet hende som Noget af det Bedste og Skønneste, hun havde seet i Livet,

og at hun daglig mere kom til den Overbeviisning, at hun ikke havde taget feil.

„De skulde see ham gaae til sit Arbeide,“ sagde hun, „det er som om han aldrig havde tænkt paa at blive en stor Kunstner, saa frisk og freidig og glad. Han er eet af de Menneſter, som det falder saa let og naturligt at gjøre deres Pligt, selv om det ſkeer med de ſtorſte Offre.“

Jeg onſkede hende af mit ganſke Hjerter tillykke. Hun ſad længe, og ſaae paa mig, og jeg ſaae, hvor bevæget og ſorgfuld hun blev. Hun lagde ſagte ſin Arm om mig, og ſpurgte: „Beder De aldrig til Gud?“

„Nei, Helene,“ ſvarede jeg; men da jeg ſaae, hvorledes det bedrøvede hende, tilføiede jeg kjærligt: „Græd ikke, kjære Barn! jeg vil forſøge det.“

Gustav kom, og førte hende bort, og jeg greb Leiligheden til at hviſke til ham: „Sorg for, min Ven! at hun ikke kommer her for ofte, lad hende vænne ſig til at undvære mig.“ Han tryffede min Haand.

Jeg havde i det ſidſte Halvaarſtid vænnet mig til at være meget ene; men dengang havde jeg dog Noget at vente, haabe eller frygte; men nu var det

bestandig den samme Sorg, der udtømte sig draabevis. Viste jeg Grindringerne bort, da sølte jeg mig saa sorgelig forladt, og tillod jeg dem at besøge mig, bragte de mig næsten til Fortvivlelse. Fremtiden havde Intet at bringe mig, uden et langt, glædeløst Liv, og saa jeg udover Livet, da kunde jeg ikke trøste mig med, at jeg skulde gjenfinde den tabte Kjærlighed efter Døden. Men Ingen kan overskride Livets Grændse med sine Tanker, uden at føle et Puft af Guds Nærhed; næsten uden at vide det, opfyldte jeg Helenes Bøn, og jeg bad om Kraft til at lide. Resignationens stille Aande vistede om mig, og en blidere Sorg drog ind i mit Hjerte.

En Dag kom Leonard til mig, som han ofte pleiede; men hans Ansigt var uroligt og hans Væsen forstyrret, som om noget Usædvanligt var hændet ham. Jeg spurgte bekymret til Pauline og Børnene.

„Gudskeelov, de have det godt,“ sagde han; „og jeg har nu bestemt mig til at drage til Jylland. Jeg tænker nok, vi ville kunne leve af det, der tilbydes os, og Pauline vil der lettere finde sig tilpas i Selstabslivet end her, hvor vor hele Kreds gjør større Fordringer til Dannelsen.“

Han talte med en glædelig Overbeviisning, der beroligede mig i denne Retning; men desmere ængstede det mig at see, at han, der ellers var saa rolig og adstadig, gif fra eet Sted til det andet, og oien-synlig havde Noget paa sit Hjerte, han ikke kunde komme frem med.

„Bedste Leonard,“ sagde jeg, „hvad er det dog, der fattes Dig? Jeg seer jo, der er hændt Noget, Du betænker Dig paa at fortælle.“

„Ja, Cornelia,“ sagde han, „jeg er rigtignok kommet for at sige Dig Noget; men jeg frygter for, at det, uagtet det just ikke ligesfrem angaaer Dig, dog skal angribe Dig at høre det. Maaskee jeg rigtigst burde fortie Dig det reent; men Rosing var hos mig igaar, og vi bleve enige om, at Du burde vide det.“

Jeg følte, at jeg blegnede. Rosings Navn sagde mig, at det angik Kunsten. Min første Tanke var, „han er gift med Hermance,“ og jeg gav den Lust i et smerteligt Udraab. Leonard forstod mig.

„Nei, kjære Cornelia,“ sagde han, „det er ikke det, Du troer; om det er værre eller bedre, veed jeg ikke.“

„Saa martre mig ikke længer,“ bad jeg, „men fortæl.“

Han fortalte da, at Rosing for nogle Dage siden havde været indbudet til Hermance paa hendes Lyststed udenfor Staden, og der havde hun givet et glimrende Middagsmaaltid, hvorved Runge havde ført hende tilbords, og halvt om halvt ageret Bært. Hermance havde forstaaet at dele sin Elskværdighed mellem ham og den unge Fætter, saaledes at snart den Ene, snart den Anden var i den syvende Himmel; men derved æggede hun Runge til en vild Lystighed, der bragte ham til baade at tale og drikke sig varm. Da Gjæsterne havde reist sig fra Bordet, spredte de sig i flere Grupper, og medens Runge underholdt nogle af dem i et Sideværelse, satte Hermance sig paa den store Altan udenfor Salsvinduerne, og Fætteren tog Plads ved hendes Fodder med en Guitar. Instrumentets Toner loffede Runge hen til Vinduet i Cabinettet, hvorfra man saae over paa Altanen, og den smukt arrangerede Gruppe, der var omringet af flere Tilskuere og Beundrere, bragte ham til at rynke Panden. Hermance saae det, og idet hun vinkede med sit Lommetørklæde, raabte hun: „Naa, min ædle Ridder! Kom

ihast, og forsva'r Deres Dame mod denne dristige Troubadour!" Runge'n fik pludselig det Indfald at udmærke sig for hendes Dine ved sin Styrke og Behændighed; han satte Foden i Karmen, tog om Binduesposten, og gjorde et rasst Spring over paa Altanen. Afstanden var ikke meget betydelig; men Træværket paa Altanen, der vel var overmalet af den forrige Eier, men skrøbeligt og ormstuffed i Træet, brast itu under hans kraftige Tag. Med hurtig Mandsnærværelse slap han det sonderbrudte Træ, og lod det falde ned, medens han med den anden Haand tog fat ved Siden af, og søgte at faae Fodfæste; men denne Støtte var kun øieblikkelig, og gav ham blot Tid til at maale Dybden under sig; thi den fulgte hurtigt efter Resten, og han styrtede baglænds over, og faldt til Jorden med Gitterværket over og under sig. Et Rædselsstrig lod fra Tilskuerne, der ikke turde nærme sig, og forsøge paa at redde ham, af Frygt for at den hele Altan skulde bryde ned. Da han blev løftet op fra Jorden, havde han brækket den høire Arm og det høire Been, og desuden slemt forslaaet Ryggen i Faldet over det skarpe Træværk. Man bar ham op, og et Diebligs Betænkning opstod, om han skulde bringes til Hospitalet,

eller om den elskværdige Bærtinde vilde vise ham Gjæstfrihed; men da hun, der var et meget indtagende Billede paa utrøstelig Sorg, viste den ømmeste Omhu for at skaffe en Bogn, hvori han kunde fjores uden for mange Smerter, taug de Fremmede. Rungeu tilbageholdt enhver Klage, hans Blif fulgte Hermance, da hun syslede om ham, og Rosing troede nogle Gange at see et ironisk, spottende Glimt i det. Nu laae han paa Hospitalet, og der var Haab om, at Armen og Benet vilde komme sig; betænkeligere syntes Smerterne i Brystet og Ryggen; men det var vanskeligt nu strax at komme til nogen Bished om hans Tilstand, da han ikke kunde eller maatte bevæge sig.

Jeg hørte hele denne Beretning med Smerte og Medlidenhed, hvori der blandede sig nogen Bitterhed ved Tanken om, at han led dette for Hermances Skyld.

„Du vil dog vel ikke besøge ham, Cornelia?“ spurgte Leonard, der ikke ret kunde forstaae min Taushed.

„Nei, det er nu Hermances Plads,“ sagde jeg. Skulde jeg tiltrygle mig Ret til at pleie ham, for atter at forskydes, naar han blev rask? Men da

Leonard var gaaet, sank min Bestemthed, jeg tænkte mig ham svag og lidende, som jeg aldrig havde seet ham, jeg vidste, at han trængte til mig, og jeg maatte kalde al min Selvfølelse til Hjælp, for ikke at give efter for mit Hjertes Trang.

Nu kom Rosing ogsaa, og meddeelte mig Efterretninger om Kunzens Befindende. Her-
mance lod daglig spørge til ham, og var uud-
tømmelig i sine Opmærksomheder; men da han en
Dag ved Rosing lod hende bede at see til ham, svarede
hun, at hendes Følelser tillod hende ikke at see den ligge-
syg og lidende, som hun nylig havde beundret i
hans fulde Kraft. „Gils ham, og sig,“ sagde hun
med et yndefuldt Smil, „at vi ville haabe paa
Fremtiden.“ I Begyndelsen, fortalte Rosing, der
daglig besøgte Kunzen, var Sengen ham en sand
Pinebænk, hvorpaa han i tvungen Rolighed martredes
af tusinde, urolige Tanter; men siden blev han ro-
ligere, og laae hen i en tankesuld Stilhed.

En Dag vendte han sig til Rosing, og sagde:
„Bed Cornelia, at jeg er syg?“ Rosing svarede
Ja. Efter en lille Pause sagde Kunzen: „Hun
vilde ikke have forladt mig.“ Mine Taarer fløde,
da jeg hørte det.

Istedetfor den forventede Helbredelse indfandt sig værre Symptomer. Armen og Benet heledes vel, men Smerterne i Ryggen tiltog, og der indfandt sig en Lamhed i de syge Lemmer. Der kom langsomme og betænkelige Raadslagninger af Lægerne, der gaves en forbeholden Trøst, og mumledes om et langt Sygeleie; men endelig rykkede den tvetydigt indflædte Dom frem, Helbredelse var umulig, men maaskee et længere Liv paa Sygesengen muligt. Der horer stor Aandskraft for den Svage og Livstrætte til at høre et saadant Udsagn roligt, men endnu større for den Stærke, Kraftige, for hvem det skjønne Liv og dets Nydelse er Gæt og Alt; men i hvad saa Kungen tænkte, ingen Mine, intet Ord røbede, at der var sagt ham noget Usædvanligt. Han nikkede roligt til Tegn paa, at han havde hørt og forstaaet. Rosing kom til ham om Middagen, og blev forbauset ved at see den dybe Alvor i hans Blik; han fortalte ham selv med rolig Fatning, hvad der imorges var afhandlet ved hans Seng. „Gaa nu et Grinde for mig,“ sagde han til Rosing, „opsøg Leonard, og bed ham — ja, bed ham indstændigt at komme til mig. Hvis det behøves, saa

sig ham, at han kan roligt komme, mit Pæs er underfrevet, kun Reisedagen mangler."

Rosing opfyldte strax hans Onske, og Leonard begav sig til Hospitalet om Eftermiddagen. Min gode Broder, der vel forudsaae, hvad Kungen vilde, havde bevæbnet sig med Bestemthed til et Afslag, og, som han siden sagde, gjentog alle Grunde for sig selv underveis. Men den uhyggelige Hospitalstæue, den stille Sygeluft og den blege, udstrakte Skikkelse overvældede ham med Beflemmelse, og da den Syge udstrakte den venstre, raske Haand med et bønligt Smil, da følte Leonard, at her hørte mere Kraft til at modstaae, end han besad.

"Min Ven!" sagde Kungen med al sin indtagende Hjertelighed, "ingen Bebreidelser, jeg er slagen til Jorden i Ordets egentligste Forstand, og Du vil være tilfreds; udstræk Din Haand, og forlang, at jeg skal benaades. Ja, habet, habet! Han har faaet nok!"

Leonard kunde for Bevægelse ikke tale.

"Rolig, min Ven," sagde Kungen, og vendte uroligt Hovedet frem og tilbage, "jeg er rolig, lad os ogsaa afvinde dette den bedste Side. Vil Du opfylde en Bøn af mig?"

„Af, Kuntzen," sagde Leonard, „jeg veed forud, hvad Du ønsker; men jeg maa raade Cornelia fra at følge sit Hjertes Stemme. Du har ikke seet, hvormegen Krænkelse, hun nylig har overstaaet, og hvorfor nu lade hende begynde forfra? Det er vel heller ikke umuligt, at Du kan komme Dig, og da vilde vel Dine Følelser for Hermance igjen drage Dig hen til hende, og berede Cornelia ny Hjertequal og nye Ydmygelsler. Lad os handle varligt med hendes Tilværelse; den har alt modtaget et altfor haardt Stød."

„Bilde Du vægre Dig ved at bringe hende et Budskab fra mig?" spurgte Kuntzen.

„Nei, det vilde jeg vel ikke," svarede Leonard tøvende.

„Godt," sagde han, „jeg beder Dig da, sig til hende, at Synet af hende vilde husvæle mit Hjerte. Vil Du sige det?"

„Jeg vil," sagde Leonard, og græd.

Da han kom fra Hospitalet til mig, og sagde mig Kuntzens Ord, og lagde til: „Jeg tør ikke raade Dig til at gjøre det, Cornelia," da saae jeg i Leonards Ansigt, at disse Ord ikke kom fra hans Hjerte. Jeg beredte mig til at følge med ham.

Det skumrede allerede stærkt, da vi kom til Hospitalet, og inden de nødvendige Anstalter bleve truffene til at faae Afgang. Leonard aabnede Døren for mig til Runtzens Værelse, og pegede hen i Stuen, medens han selv blev tilbage ved Døren. Jeg gik langsomt hen til Sengen, hvor jeg kun kunde skimte de lange, hvide Lagener; men da jeg kom nærmere, saae jeg Runtzens Blik sættet paa mig med et Udtryk og et Smil, fuldt af Kjærlighed. Jeg bøiede mig ned ved Sengen, han lagde sin Arm om mig, og idet han drog mig ned til sig, hviskede han med den samme Stemme, der engang havde beruset og henrevet mig: „D elskede C ornelia, saa har jeg Dig igjen!“

Enhver Bebreidelse mod ham var forstummet i mit Hjerte ved Synet af det blege, udtærede Ansigt og den lamme Arm, der gjorde ham aldeles hjælpeløs. Jeg satte mig hos ham, og jeg spurgte til hans Befindende, der var saameget Andet imellem os, der ikke kunde berøres. Han talte om, hvad Lægen havde sagt; men han talte spøgende om det, som om det ikke stod til at troe. „Jeg kommer mig nok,“ sagde han, „jeg er for stærk til at døe, og desuden, saa vidt gaaer Spaadommen jo ikke, og, ikke sandt?“

Det er jo ikke den eneste og sidste Gang, at jeg seer Dig?"

Hvor kunde jeg nægte ham at komme? Vor Samtale var saa kort, og Leonard kom hen for at minde mig om at gaae, da det var Aften.

„Allerede?" sagde Kuntzen misfornøiet; men da Leonard forsikrede, at vi maatte gaae, sagde Kuntzen spøgende: „Nu da, Ubarmhertige; men vent dog et Dieblis, jeg har et Ord at sige min —" han brød af, og sagde sagte: „at sige Cornelia."

Da Leonard havde fjernet sig, sagde han til mig: „Jeg er en værkbruden Stakkel, ellers skulde jeg ikke have ladet Dig gaae, uden at trykke Dig til mit Bryst; men, jeg beder Dig, læg Din Haand paa mit Hjerte."

Jeg adlød, og jeg følte de stærke Slag mod min Haand. „Troer Du," sagde han, og saae ømt og lidenskabeligt paa mig, „at det nogensinde har ophørt at banke for Dig? O, elskede Cornelia, tilgiv mig min Uret, først nu veed jeg, hvor stor den har været."

Jeg trykkede min Pande mod hans Haand, der nu laae i min, da Leonard atter kom tilbage.

„Jeg seer Dig vel igjen, Cornelia?" spurgte

Runtzen med et Anstrog af sin gamle, heftige Fordringsfuldhed. Jeg lovede det.

Da dette første Besøg var afslagt, forekom det mig umuligt ikke at gjentage det; men her traf jeg paa en stærk Modstand fra Leonards Side.

„Hvad?“ sagde han, „vil Du virkelig nu, da han trænger til Dig, og ikke længer kan faae den ligegyldige Hermance itale, lade Dig indbilde, at han er blevet et andet Menneske? Betænk, Cornelia, det er nu Alverden bekjendt, at Du ikke er hans Kone, at han har forladt Dig, og hvad vil Du, man skal tænke om Dig, naar Du igjen begynder det forrige Forhold. Jeg advarer Dig, styrk Dig ikke selv paany i Ulykke for hans Skyld.“

„Du siger selv, Leonard, han trænger til mig,“ svarede jeg.

„Forlang idetmindste ikke,“ sagde han, „at jeg skal følge med, og saaledes give mit Minde til et Samqvem, jeg i høieste Grad misbilliger. Eller dersom han virkelig ikke kan undvære Dig, saa lad ham gifte sig med Dig.“

„Nei,“ sagde jeg, „da jeg endnu troede, at Skindet kunde reddes ved et Ægtekab, da kunde jeg et Dieblif troe paa Muligheden af at tvinge ham

derfor; men at benytte hans Svaghed og Hjælpeløshed til at afnøde ham en saadan Indrømmelse, det kan jeg ikke, det vil jeg ikke!" Leonard rystede stærkt paa Hovedet; men han gav dog efter, og var endnu min ledsager, og for at skaffe os noget længere Tid til at samtale, gik han bort, naar han havde fulgt mig ind til Runtzen, og kom tilbage for at hente mig.

Da jeg saaledes en Aften sad ved Sengen, og der alt var bragt Lys ind, da Leonard udeblev usædvanlig længe, tog Runtzen en lille Billet frem, og rakte mig den. Jeg gjenkjendte Hermances Skrift, og nølede. „Jeg beder Dig, læs den,“ sagde han indstændigt, jeg aabnede den, og læste:

„Min ædle Ridder!“

„Da jeg frygter for, at De ved Deres sidste Bedrift har gjort Dem uduelig til al Riddertjeneste herefter, eller at De har helliget denne til en anden, mere opoffrende Beninde, vil jeg ophøre med at spørge til Deres Besindende, indtil De selv igjen kan løsribe Dem fra Circes D eller den forladte Dido, til hvem De er vendt tilbage. Vær forvisset om, at jeg savner Dem overalt, og at jeg endnu ikke har fundet Nogen, der meer end De svarede til mit Be-

greb om Mønstret for en smuk Dames Cavaleer, og jeg finder det meget urigtigt af Dem at hellige Dem til den huuslige Ulyksalighed, der dog snart vil fjede Dem.

Deres troe Dame Hermance."

"Hjerteløs!" mumlede han sagte, da jeg gav ham Brevet tilbage. Han viklede det frem og tilbage mellem sine Fingre, indtil det var aldeles sammenfoldet, da holdt han det hen i Lyset, og sagde bittert spægende: "Hvor det er Skade, at jeg ikke ryger Tobak, saa kunde jeg nu tænde min Cigar ved det, og i Ordets sande Forstand see mine Daarffaber gaae op i Røg."

Da jeg nogle Aftener efter sad hos ham, sagde han pludselig: "Sig mig dog engang, kjære Cornelia, hvorledes Du boer, og hvorledes der seer ud hos Dig."

Jeg fortalte ham, hvor jeg boede, at jeg havde to Bærelser, og beskrev løseligt Arrangementet i dem.

"Jeg kan tænke mig," sagde han, "at der er hyggeligt og smukt, og meget, meget godt at være. — Sig mig, —" lagde han til efter en lille Pause, "er der Plads til Gjæster?"

Jeg forstod ham, og jeg taug. Han saae inderligt, ømt og bedende paa mig, og gjentog: "Er der

ikke Plads til en Syg — en Angergiven?" lagde han til med et lille Forsøg paa Nymyghed, der bragte mig til at smile gennem Taarer. Da han saae mit Smil, greb han min Haand, og sagde: „Jeg slipper Dig ikke, Cornelia, jeg holder Dig fast, saa at Du maa tage mig med Dig, hvis Du gaaer herfra; elskede Cornelia, tag mig med Dig!"

Jeg havde længe følt, at dette ikke kunde vare ved, og Leonard vedblev desuden at forlange, at jeg skulde gjøre Ende paa mine Besøg. Selv naar jeg, tæt indhyllt i mit Slør, gik gennem Hospitalets Gange, frygtede jeg for at høre en Hvissen om mig, der sagde: „Er hun ikke hans Kone, hvad er hun da?" Den første Gang, jeg fulgte denne Mand, havde jeg ikke følt mig skyldig; men denne Gang følte jeg mig brødefuld, hvis jeg samtykkede, og dog, naar jeg ikke kunde løsrive mit Hjerte fra ham, hvad skulde jeg da gjøre?"

Han saae min Bakken, og han trængte stærkere ind paa mig. Han talte om sin Sygdom, om sin Død, om den Kjærlighed, jeg bar til ham, han bad og forlangte, min Modstand smeltede bort, og jeg gav efter.

Der var endnu mange Bamskeligheder at overvinde, Leonards Modsigelser og næsten Brede,

Besværligheden ved Flytningen og den ringe Plads i min Leilighed; men fra det Dieblif af, at jeg havde givet mit Samtykke, syntes ingen Hindring ham uoverstigelig mere. Med Leonard holdt han en Samtale i Genrum, der bragte ham til at give efter, og hvad Lidelsen ved Flytningen angik, da erklærede han overmodigt, at man gjerne maatte flytte ham Stykke for Stykke, hvis han blot blev flyttet.

„Naar Du klager over Pladsen, kjære Cornelia,“ sagde han til mig, „da har Du Uret; thi to Bærelser, det er allerede eet for mange, Du vil da kunne gaae fra mig, og jeg kan ikke længere følge efter Dig, og hente Dig tilbage.“

Med uendeligt Besvær og under mange Lidelser blev han bragt til min Bolig; tungt aandende laae han paa min Seng, der herefter skulde være hans, og dog saae han sig triumpherende om, som om han havde erobret Alt, hvad der omgav ham. Da vi bleve ene, sagde han til mig: „Guderne være prisede, Cornelia, at det har kostet saameget at bringe mig herhen, jeg veed deraf, at det vil være umuligt at bringe mig bort.“ Han saae sig om, betragtede Alt, og jeg maatte aabne Døren til den anden Stue, at han kunde see derind.

„Saa her har Du boet?“ spurgte han, og

fæstede sine Dine paa mig med disse smeltende Kjærlighedsstraaler, der nu udgik fra dem, hvergang jeg nærmede mig ham, og han tilføiede sagte, meget sagte: „Uværdigt forraadt, forladt!“

Fra det Dieblif af, at han var flyttet til mig, var det viensynligt, at selv det sidste, usikre Haab om Helbredelse maatte forsvinde, Birkningerne af det grusomme Slag over hans Skuldre viste sig mere og mere, Samheden blev fuldstændigere, og det blev ham tungere og tungere at aande; men om han selv troede paa sin Død, dertil viste sig intet Tegn. Han var rolig, munter, næsten glad, og flagede aldrig.

I de første Diebliffe af vor Samværen havde jeg følt en veemodig Lyksalighed ved at være hos ham hele Dagen, ved at tjene og pleie ham, og ved at see hans Taknemlighed; men ved vor Skilsmisse var det blevet mig altfor klart, hvilken Brøst der havde været ved vor Kjærlighed, og nyde den med roligt Hjerte kunde jeg ikke nu. Den Dom, Verden med saa ubønhørlig Strengthed havde udtalt over mig, var blevet anerkjendt som retfærdig af mig, og dog trodsede jeg den igjen, og med fuld Bevidsthed. For Intet i Verden vilde jeg have ladet mig berøve den sorgelige Glæde at see ham og høre ham tale;

men som et mørkt Slør laae den Tanke derover, at jeg ikke havde Ret dertil. Af Alt, hvad jeg havde givet denne Mand, gav jeg ham nu det Største og Sidste, og jeg gav ham det med et blødende Hjerte.

Og dog, naar jeg om Morgenens sprang op, og ilede hen til hans Leie, med hvilken Omhed længtes jeg ikke efter at betragte ham, med hvilken Glæde hilste j. g. ikke hans kjærlige Blik! Og han, aldrig nogensinde i vore lykkeligste Dage havde han udfoldet den Elfskærdighed, som han viste i denne Lidelsens Tid; for at skaane mig for en lille Uleilighed, lagde han Planer, og paalagde sig Savn, og naar jeg opdagede det, og bebreidede ham det, da flød de sødeste Smigerord fra hans Læber. Ofte troer jeg, at han for at behage mig, spøgede og loe under oiensynlige Qvaler, og havde han for pralet med en Legemsstyrke og en Luxus af legemlige Fortrin, saa smykkede han sig nu med en uroffelig Mandskraft, med en Sindsro, der ofte bragte mig til at betragte ham med en med Angst blandet Beundring. Hvad der ogsaa behagede og glædede mig, var, at han overlod mig at udrede alle Udgifter ved hans Pleie, der ofte var noget kostbar for mine ringe Evner, især da jeg maatte antage en Tjener til hans Opvartning, og aldrig tilbød han mig nogen Op-

mærksomhed, der kunde koste Penge. Endogsaa imod sig selv var han blevet nøieregnende, og naar jeg opfordrede ham til en eller anden, som det forekom mig, nødvendig Udgift, rystede han paa Hovedet, og svarede skjemtende: „Hvad er mig nødvendigt? Du, og intet Andet.“ Jeg kunde endogsaa ved enkelte Leiligheder ikke undlade at spørge mig selv, om han, den sorgløse, gavmilde Mand, var blevet gjerrig og paaholden.

Sommeren skred frem, Roserne havde blomstret under vore Binduer, og Jasminen havde i de lange, lyse Nætter sendt sin Duft ind til os. Kunsten var kun lidet, og hans smertefulde Søvnløshed holdt mig saa ofte om Aftenen tilbage ved hans Seng, at Morgengryet tidt fandt mig slumrende med Hovedet paa hans Hovedpude, træt af Vaagen og Anstregelse. Al denne Tid forlod jeg ikke mine Stuer, og han var saa utaalmodig, naar jeg blot et Dieblif forlod ham, at jeg ikke tænkte paa at gaae ned i Haven.

Da kom der igjen en Stund, hvor Haabet levede op, og hvor han syntes at aande friere og lettere. Han hilste den selv med lydelig Glæde.

„O,“ sagde han, „hvor lidet har man paaafsjønnet den Tid, da man i stærke Drag indaandede den

frie, friske Lust, da man følte Sundhed og Kraft i alle Lemmer! Nu kan et lettere Aandedrag tilfredsstille de noisomme Dnsfer!"

En usædvanlig Bevægelse syntes denne Dag at oplive ham, en lidenskabelig Ild flammede i hans Blik, og der var Ord, der uafsladelig trængte sig frem til hans Læber, uden at blive udtalte. Senad Aften, da han i Almindelighed befandt sig bedst, sagde han til mig: „Ere Binduerne aabne, Cornelia?"

Jeg svarede Ja, og idet jeg saae ud, bemærkede jeg til ham, at Himlen var mørkerød med gyldne Striber.

„Skjönt!" sagde han, „jeg seer den nu med Dine Dine. Alt er stille, festligt, ikke sandt?"

„Ja, Claudius," svarede jeg sagte, og da jeg følte en smertelig Bevægelse overvælde mig, blev jeg staaende ved Binduet.

„Elskede Cornelia, jeg savner Dig," sagde han bønfsaldende. Jeg gif hen til Sengen, og satte mig paa min sædvanlige Plads ligeoverfor ham.

„Erindrer Du," sagde han, og hans sjælsfulde Blik syntes at ville læse enhver Tanke hos mig, „erindrer Du hiin Aften i Din Tantes Huus, da jeg første Gang talte til Dig om min Kjærlighed? Vi sad ved Buevinduet bag Blomsterkurven, og da jeg

beilede til Dig, reiste Du Dig, og vilde forlade mig. Vil Du love mig, Cornelia, at Du ikke vil gaae bort, i hvad jeg saa siger til Dig iaften?"

"Du veed jo, jeg kan ikke forlade Dig," sagde jeg sorgmodigt.

Han udstrakte sin Haand, tog min og sagde: „Nærmere, Cornelia, nærmere, at jeg kan tale sagte; tilgiv mig, at jeg er undseelig; thi det er første Gang, jeg beiler saaledes. O, vend Dit Blif til mig, Du min sandeste og reneste Kjærlighed, at jeg kan læse min Dom i det, medens jeg taler, vil Du give den stakkels Bærbrudne det største Tegn paa Din Trost og Høimodighed, vil Du ægte ham?"

Dybt grebet formaaede jeg ikke at svare.

"Vil Du skjænke mig denne Haand," sagde han i den sømteste Tone, „vil Du tillade mig at knytte mit Liv til Dit, uopløseligt paa denne Jord? Og kan, er det muligt, at den Pagt vi slutte, kan vare efter denne vor Tilværelse, vil Du da tillade mig at gjøre Krav paa Dig som min, som min egen?"

Jeg lagde mit Hoved til hans Skulder, og omflynge ham med mine Arme.

"Er det Ja, er det Nei, hulde Cornelia?" hviskede han.

„Jeg er Din, gjør med mig, hvad Du vil,“ svarede jeg i dyb Bevægelse.

Da den næste Dag kom, kunde jeg neppe fatte, at dette Forunderlige, aldrig Benteede skulde skee; ofte, naar jeg saae hen paa Kungen, spurgte jeg mig selv, om det ikke var en Drøm, hvori forsvundne og længe glemte Dnster bleve opfyldte paa Phantasieens Bud. Men hos ham var Alt raast Beslutning og hurtig Udførelse; han lod gaae Bud efter Leonard, og da denne havde talt længe alene med ham, kom han glædestraalende ind til mig.

„Kjære Cornelia,“ sagde han og trykkede mig til sit Bryst, „jeg ønsker Dig til Lykke. Kungen har indstændigt bedet mig, saa snart som muligt at ordne Alt til Eders Bryllup, og det er den største Glæde, jeg har haft i mange Aar, at besørge dette. Han antydede rigtignok i de sidste Dage, han var paa Hospitalet, at det var hans Hensigt at vise Dig denne Retfærdighed; men da det traf saa langt hen, begyndte jeg at frygte for, at han ikke havde meent det alvorligt.“

Nu først følte jeg rigtigt, hvor trykkende min Stilling havde været mig, og midt i min dybe Sorg over Kungens Sygdom følte jeg dog en velgjørende Fred, der var sødere end mangan af mine Lykkes-

dages Glæder. Leonard fortalte mig, at Kunz'en forvandlede Resten af sin Formue til en Livrente for mig, og jeg forstod nu rødt Grunden til hans Sparksomhed.

Den Dag, jeg aldrig havde troet at skulle opleve, kom med det herligste Midsommersolskin, saa skyfri og reen, som om den ikke fulgte efter mange mørke og sorgfulde Timer. Først henad Aften skulde Vielsen foregaae, og den skulde alene overværes af Leonard og Gustav. Jeg søgte at stifte mit bevægede Sind ved hele Dagen at syse med Ordningen af Bærelserne, idet jeg dog sørgede for, ikke at lade Kunz'en ene for lang Tid ad Gangen. Da Tiden nærmede sig, havde jeg ikke længer nogen Undskyldning for at gaae rundt, og jeg vendte tilbage til min Plads ved Kunz'ens Seng.

„Endelig,“ sagde han med et skjult Smil, „Du har havt meget travlt idag, min Cornelia!“

Jeg saae paa Uhret, og bemærkede, at jeg vistnok snart maatte forlade ham igjen for at klæde mig paa.

„Endnu ikke,“ sagde han, og holdt min Haand fast, som han gjerne gjorde, naar han vilde tale med mig, jeg troer, af Frygt for, at jeg skulde fjerne mig mod hans Villie, „endnu ikke, jeg har et Spørgsmaal at gjøre Dig, elskede Cornelia! Sig mig,

har Du ikke længer nogen af de Kjoler, Du har i Paris, een, der er lys, luftig og let?"

"Jo, Claudius," svarede jeg.

"Saa bør den iåften," sagde han bedende, "jeg har i al den Tid, vi have været her, kun seet Dig i de sorte Sørgeskjoler. En Brud bør være smykket til Glæde og ikke til Sorg."

Jeg lovede det.

"Endnu Gæt, Cornelia —" han tøvede lidt, og fæstede et forskende, halvdulgt Blik paa mig, "har Du endnu det Smykke, Herr Saint-Marcean forærede Dig i Paris?"

"Ja, Claudius," svarede jeg, og jeg var glad ved at kunne svare det; thi jeg havde nylig været i stor Fare for at maatte stille mig ved det.

"Saa lad mig see Dig med det," sagde han med Blødhed i sin Stemme, "det vil forekomme mig, som om jeg modtog Dig af Din Tantes og Herr Saint-Marceaus Hænder, naar jeg seer Dig med disse Diamanter."

"Gaa nu," vedblev han med rørt Spøg, "naar Du kommer tilbage, skal Du tilhøre mig ikke alene med Evangeliets, men ogsaa med Lovens Rettigheder."

Jeg opfyldte hans Ønsker, og det var med en forunderlig Bevægelse, at jeg fort efter saae mig

selv i den lyse Kjole, jeg aldrig mere havde troet at skulle bære, og smykket med de prægtige Diamanter. Ogsaa mig forekom det da, at jeg sølte min Tantes Belsignelse over mig i denne Stund, og med bankende Hjerter nærmede jeg mig Døren til Kunghens Bærelse.

Da jeg traadte ind, og saa det stille Sygeleie, Præsten og de to sortklædte Vidner til vor Forening, behøvede jeg al min Kraft for ikke at røbe min Bevægelse. Men da Leonard kom hen til mig, og bød mig sin Arm, for at føre mig hen til Sengen, blev jeg grebet af Forvirring, og gik, som jeg pleiede, om til den venstre Side. Kunghen fulgte mig med Dinene, og udbrød: „Nei, nei, den høire Haand!“ og idet han vendte sig til Præsten, sagde han med Følelse: „Hun er min ægte Hustru.“

Jeg lagde min bævende Haand i hans lamme Høire; han tog med den venstre Haand en Ring, og satte paa min Finger. „Her maa Trostabskæntet ikke mangle,“ sagde han med Inderlighed, og gav Præsten et Tegn til at begynde.

Bagten blev sluttet for anden Gang, og Himlens Belsignelse nedbedet over den. Under Vielsen betragtede Kunghen mig ufravendt, og jeg sølte flere Gange, at han forsøgte at trykke min Haand. Stille,

men hjertelige vare Byskønsfningerne til os, da den hellige Handling var endt, og derpaa fjernede Alle sig, og lode os alene. Da sank jeg ned paa Knæ ved Sengen, og foldede mine Hænder.

„Hvad gjør Du, Cornelia?“ spurgte Kunzen.

„Jeg takker Gud,“ svarede jeg sagte.

„Saa tag min Haand i Dine saalænge,“ sagde han bevæget.

Da jeg reiste mig, søgte Kunzen at forjage den alvorlige Stemning, der hvilede over os.

„Nu,“ sagde han, „lad mig betragte min skønne Brud; lykkeligere end andre Mænd, veed jeg nu tilfulde, hvad jeg eier. Veed Du ikke nok, elskede Hustru, at der gives Menneſker, der have den Gave, at hvor vildt de end springe, falde de dog altid paa Fodderne. Saaledes er det altid gaaet mig – dog med een Undtagelse,“ tilføiede han med et lidt veemodigt Smil.

Da jeg kom tilbage, efter et Dieblif at have forladt ham for at sørge for vort Aftensmaal, sagde han: „Hvor jeg dog er misundelsesværdig! Hvad der kunde gjøre den stolteste Mand paa Jorden lykkelig, en ædel Qvindes Kjerlighed, er idag faldet i min, en syg, døende Krøblings Lod. Sig mig, Cornelia, er der megen Forffjel paa Dine Følelser

paa hiin Aften, da jeg bar Dig bort fra Din Tantes Huus, og iaften?"

"Jeg føler ingen," svarede jeg blidt.

"En Hustru," sagde han et Dieblif efter, "en ung, elskende Hustru, o, jeg Daare, der ikke vidste, hvad det var for en herlig Skat. Syg, værkbruden, letfindig, brødefuld, det er Alt ligemeget, jeg holder Dig fast med det ene Ord: „Min, Du er min!“"

Da det blev seent, blev han urolig, han lyttede efter Uhret, hvergang det slog, og da det blev Midnat, og jeg gjorde en Bevægelse for at fjerne mig, sagde han hestigt: „O, nei, Du maa ikke gaae! Hav Taalmodighed med mig, og bliv hos mig, jeg maa see Dig og tale med Dig; thi jeg føler, jeg kan ikke sove.“

Jeg foiede ham, jeg lænede mig til Kanten af Sengen, og de Kjærlighedsord, vi udveglede i den stille Nat, ere for hellige til at gjentages.

Nogle Dage efter hørte jeg, at Hermance havde ægtet Rosing; jeg fortalte ikke Kunzen det, hvad var Hermance nu for os? For Laura var dette vistnok en bitter Skuffelse.

Den stærke Sindsbevægelse paa vor Bryllupsaften havde ingen god Virkning paa Kunzen; det Liv og den tilsyneladende Kraft, han havde viist,

gave Blads for en stor Udmattelse. Han kunde næsten ikke røre sig, og en forunderlig Stilhed udbredte sig over ham. Jeg fulgte med aandeløs Smerte disse Tegn paa en nær og langvarig Skilsmisse. O, havde Aar af mit Liv, havde Offeret af enhver Livets Glæde kunnet kjøbe hans Levedage tilbage, havde de kunnet gjengive ham Ungdom, Sundhed og Liv, hvor gjerne, hvor usigelig gjerne havde jeg ikke opoffret dem; men Offeret blev ikke modtaget, Dødens matte Blegghed overtraf de elskede Træk, dens Stivhed lammede det stærke Legeme, og kun Et forblev uantastet af dens frygtelige Haand, det var det kjærlighedsfulde Blik, der ufravendt hvilede paa mig.

„O, at jeg maatte døe med ham!“ raabte det tidt vildt i mit Hjerte; men nu følte jeg, var det Tiden at være stærk, og jeg tvang mine Taarer og min Smerte tilbage, og med et Smil, der næsten bragte mit Hjerte til at bryde, besvarede jeg hans Blik. De faae Ord, der kom over hans Læber, vare kun Uttringer af varm Kjærlighed, og aldrig har en udødelig Kjærligheds Aande svævet renere og fuldkomnere over noget Dødsleie end hans.

Et Spørgsmaal svævede dog ofte paa mine Læber; men jeg kunde dog ikke fremføre det, ofte

speidede jeg i hans Døie, om intet Dufte rørte sig der; men det syntes, som om alle hans Tanker vare helligede mig.

Endelig en Aften, da jeg sad bøiet over ham, kom der et pludseligt Liv i hans Ansigt; han vilde tale, og efter nogen Anstrengelse sagde han: „Min elskede Cornelia, husker Du hiin sidste Juleaften, da vi vare lykkelige endnu?“

Jeg bejaede det med Taarer.

„Naar den kommer igjen,“ sagde han besværligt, „vil Du da erindre mig?“

Jeg havde intet Ord til Svar, jeg flyngede mig til ham, som om min Kjærlighed kunde fravriste Døden sit Bytte; men den kom stille, mild, men ubønhørlig; medens mit Hjerte endnu bankede, fuldt af Angst og Smerte, op til hans, var hans blevet stille og taust, og jeg var blevet ene tilbage.

Jeg boer hos Gustav og Helene. Jeg er hans Enke, det er min Trøst. Mine Tanker søge ham uafsladeligt, og jeg haaber engang at gjenfinde ham.

